
Totul a început cu o
CRIMĂ...
AUTORUL
BESTSELLERULUI
Femeia
de la
fereastră
sfârșitul
poveștii
A.J. FINN
LITERA
buzz
BOOKS


Totul a început cu o
CRIMĂ...
AUTORUL
BESTSELLERULUI
Femeia de la fereastră
sfârșitul poveștii
A.J. FINN
LITERA
buzz BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție care cuprinde cele mai noi thrillere, cărți polițiste și de suspans – romane aflate în topurile internaționale, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

A.J. FINN

sfârșitul poveștii

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

End of Story
A.J. Finn

Design copertă: Claire Ward / HarperCollinsPublishers Ltd
Ilustrații copertă: Față © Jane Morley / Trevillion Images (typewriter)
și Shutterstock.com (origami birds).
Spate © Natasza Fiedotjew / Trevillion Images (floating figure)
și Plainpicture / Chillagano (Koi Carp)

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Sfârșitul poveștii
A.J. Finn

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Alexandra Diaconescu
Corector: Ionel Palade
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-319-705-0
ISBN EPUB 978-630-338-253-1

pentru
Jennifer Joel
și
Felicity Blunt

„Da, chiar și în familiile simandicoase,
în familiile importante, în familiile sus-puse…
n-ai habar… ce jocuri se desfășoară!“

Casa Umbrelor

joi, 23 iunie

Într-o clipă au s-o găsească.

Au s-o găsească acolo unde plutește, cu degetele rășchirate în apa marmorată, cu părul răsfirat ca un evantai japonez. Pe sub el alunecă pești, trec prin el; patinează pe lângă linia trupului ei.

Filtrul zumzăie. Heleșteul freamătă, licărește. Ea tremură la suprafață.

La începutul dimineții, ceața a dat târcoale – un rotocol tipic pentru San Francisco, gros ca o catifea și rece –, dar acum ultimele resturi se evaporă și curtea se scaldă în lumină: pietrele de pavaj, cadranul solar, un șir ordonat de narcise. Și heleșteul, acel cerc perfect adâncit lângă zidul casei, cu peștii lui strălucitori, cu frunzele lui de nufăr ca niște stele.

Într-o clipă, un țipăt o să spintece aerul.

Până atunci, totul e tăcut și totul e neclintit, în afară de tremurul apei și de mișcarea înceată a peștilor koi și de unduirea trupului ei.

În cealaltă parte a curții se deschid ușile de sticlă, cu soarele alunecând pe geam. O respirație. Apoi acel țipăt.

Au găsit-o.

Cu șase zile înainte: miercuri, 17 iunie

1

– Îți plac cărțile polițiste?

Nicky ridică ochii spre oglinda retrovizoare. Șoferul de taxi își mijește ochii spre ea prin lentilele rotunde și groase ca fundul de sifon.

– Am impresia că citești o carte polițistă, zice el răgușit.

Mașina trece peste o groapă din pavaj, se zguduie sub ei.

Ea ridică volumul broșat.

– Agatha Christie. *Crima din Mesopotamia*.

Bărbatul are chef de vorbă, și Nicky vrea să-i facă pe plac. În meseria de șofer de taxi probabil că te simți singuratic.

– Fumezi?

– Nu.

– Bine. Și, vârându-și o țigară între dinți: Ești prea frumoasă ca să mori tânără.

O aprinde cu o brichetă Zippo deformată, iar Nicky apasă butonul geamului. Înăuntru se revarsă un aer alb, rece și umed, care inundă bancheta din spate; apasă din nou butonul până ce geamul e la un centimetru de rama de sus și înclină capul spre sticlă, se vede oglindită acolo: genele țepene de la rimel, luciul sclipitor de pe buze. Nu-i o frumusețe, știe asta și nu-i prea pasă.

Taxiul saltă. Geanta ei sare pe podea.

– Cred că ai ciupit bordura acolo.

– Mda, face el cu ochii la parbriz. Mă mir că n-au închis aeroportul. E o minune c-ai aterizat.

Pentru Nicky, care nu-i născută pentru zbor, întotdeauna e o minune când aterizează. Se uită dincolo de el la un val nemișcat de ceață, lucios ca o perlă în lumina farurilor.

– Întuneric de iunie. Bag mâna-n foc că n-ai parte de așa vreme acolo, în est.

– Nu.

„Acolo, în est“ – sună imposibil de departe, un tărâm legendar.

El mormăie mulțumit, apoi, semnalizând, ia strâns virajul și țâșnește în susul dealului. Nicky bâjbâie după centura de siguranță.

– Cărți polițiste, ziceam. Fumul iese din gura lui, se rotește prin aerul rece. O mulțime de mistere în San Francisco. Ai auzit de Zodiac?

– Nu l-au prins niciodată.

– Niciodată, mda.

Se încruntă în oglinda retrovizoare. Nicky tace; e orașul lui, povestea lui.

– E Jack Spintecătorul al nostru, continuă el peste câteva momente. Apoi am avut *Romance of the Skies*. Un avion de pasageri dispărut în anii ’50. Zbura spre Hawaii, și dintr-odată… Trage din țigară înainte să încheie: Dispărut.

Un norișor de fum.

– Ce s-a întâmplat?

– Cine știe? La fel ca balonul-fantomă. În vremea războiului, doi militari au zburat cu un balon de observație Goodyear, și când s-a prăbușit în Daly City nu era nimeni la bord. E un mister, cum ziceam… Aia de acolo! exclamă fluturând o mână spre dreapta. Cea mai veche casă din Pacific Heights.

Nicky vede o casă victoriană albicioasă cu ferestrele ca niște ochi holbați, trăgându-se înapoi de la stradă ca și cum ceva ar fi speriat-o.

– Construită cu cincizeci de ani *înainte* de cutremur, se laudă șoferul. Era o casă de vârstă medie și a *supraviețuit*.

– Pare surprinsă, observă Nicky. Ca și cum nu i-ar veni să creadă că încă mai e pe-aici.

– Nici mie nu-mi vine să cred, mârâie el.

În față e un tunel. De ambele părți, panouri indicatoare fulgeră în ceață, degete fantomatice arătând înainte. *Pe aici, mergi mai departe.*

– Ai zis că ești din New York?

– Da.

– Ei bine, ăsta-i cel mai scump cartier din țară.

Casele se profilează amenințător pe marginea drumului, ca niște spectre în ceață: doamne din secolul al XIX-lea, suple și dichisite, îmbrăcate în culori pastelate; una languroasă, în stil spaniol, năpădită de iederă; o parodie a stilului Tudor, bârne și tencuială peste zidăria din cărămizi în spic; două în stil Queen Anne, cu borduri de lemn dantelate ca un milieu.

– Unii proprietari se ocupă cu noile tehnologii, o informează șoferul. Google. Uber. Să-ți zic eu ceva despre Uber… Privește încruntat, dar preferă să schimbe subiectul: Mai sunt încă și o grămadă de bani vechi aici. De genul „suntem bogați dintotdeauna“.

Vaporii bântuie străzile din față. Mașina saltă peste niște umflături din asfalt ca niște valuri, acum în sus, acum în jos. Lui Nicky i se taie răsuflarea.

– Avem și la San Francisco scriitori de cărți polițiste. Dashiell Hammett a locuit pe-acolo. Pe Post Street.

Alt indicator răsare din ceață, îndemnându-i s-o țină tot așa. *Mergeți înainte. Pe aici.*

– Ah, iată unul pentru tine, zice el molfăind capătul țigării. Autor de cărți polițiste, locuia în… să fi fost Pac Heights? Într-un loc grozav. Ei bine, într-o noapte, nevasta și băiatul lui au dispărut.

Nicky se înfioară.

– Au intrat în pământ. Ca avionul ăla. Trebuie să fi fost acum douăzeci și cinci… nu, douăzeci de ani. De revelion, în 1999.

Vorbele plutesc într-un nor de fum, saltă acolo ca geamandurile.

– Ce-au pățit?

– Nimeni nu știe! Unii îl bănuiesc pe frate – fratele scriitorului, vreau să zic – sau pe nevasta lui, sau poate pe amândoi. Unii jură că a fost puștiul. Puștiul fratelui, vreau să zic. Erau și doi angajați, un tip și o tipă. Însă cei mai mulți… Continuă în timp ce face un viraj: Cei mai mulți cred că a fost scriitorul însuși. Și am ajuns, anunță el când taxiul frânează cu un scheunat, aruncând-o pe Nicky în față și făcând cartea să-i alunece din poală.

Se uită la șofer, care se extrage din scaun și dă ocol mașinii până la portbagaj; vârful țigării Marlboro arde în ceață, luminos ca un foc rătăcitor.

Nicky îndeasă cartea în geantă. Trage adânc aer în piept, tușește – în cabină miroase ca într-o vatră –, apoi deschide portiera și pășește în ceață. Strada e ca într-un oraș-fantomă, casele mătăhăloase nu-s decât umbre, cu fațadele ca niște cranii, înfruntându-se din priviri peste pavaj. O străbate din nou un fior.

– Ai venit pregătită cu puloverul ăla, zice șoferul când portiera se închide în urma ei cu un pocnet.

Nicky se privește. Cea mai scumpă piesă din garderoba ei: un pulover din cașmir antracit, simplu, cu anchior, luat de curând de la curățătorie. Undeva peste Nebraska și-a vărsat pe piept o bere. Pantalonii, după cum vede, sunt încă presărați cu păr aspru de potaie, cu toate că și-a petrecut un întreg fus orar încercând să-l culeagă cu penseta.

Când ridică privirea, șoferul se zgâiește la panta abruptă a aleii. Se întoarce spre ea.

– Asta-i casa aia, zice. Casa cu misterul. Ai știut?

– Mda, recunosc, sunt vinovată.

Și chiar se simte așa.

– Fir-ar să fie! M-ai lăsat să trăncănesc.

– N-am vrut să te întrerup, explică ea blând.

Nu intenționase să-l înșele.

Însă citise totul despre soția și fiul care dispăruseră; de-acum știa mai mult ca oricine. Sau aproape oricine.

Șoferul trage din țigară și o aruncă pe stradă. Mucul lasă în urmă o coadă de scântei, ca o cometă.

– Cum rămâne cu „Sunt doar în vizită“?

O privire spre bagajul ei, o valiză cu rotile și un cufăraș vechi ca de pe vasele cu aburi, cu chingi de piele și ținte, plin de etichete de călătorie.

– Pe termen limitat.

Nicky vâră o mână în geantă și scoate trei bancnote de douăzeci de dolari și una de cinci.

El pipăie hârtiile.

– Nu prea mai văd bani lichizi.

– Eu sunt de modă veche.

– Și nu ți-e frică? Nu crezi că el i-a omorât?

Cu voce scăzută, ca și cum ar întreba-o dacă nu crede că a băut peste măsură.

– Sper că n-a făcut-o, zice Nicky voioasă.

– Păi, atunci, distracție plăcută cu misterul ăsta.

Trece pe lângă ea într-o adiere de nicotină; Nicky se întreabă dacă se referă la crima din Mesopotamia sau la dispariția din San Francisco. Când șoferul se așază pe scaunul din față, mașina hârâie, și el odată cu ea.

– Distracție plăcută și în oraș! îi strigă. O sută treizeci de kilometri pătrați înconjurați de realitate.

Portiera se trântește.

Nicky rămâne cu ochii la bagaje, cu spatele spre taxi. Motorul își drege glasul; toba de eșapament îi scuipă gaze pe picior; ascultă cum mașina se îndepărtează.

Când se răsucește, ceața s-a închis la loc, glazurată, netedă și nemișcată ca o oglindă, ca și cum taxiul și șoferul lui n-ar fi fost niciodată acolo.

2

Stă în ceață, cu brațele încrucișate pe piept, cuprinzându-și umerii cu mâinile, așa cum obișnuiește când este încântată sau neliniștită sau ambele. În spate, simte cum casa își ține răsuflarea. Și ea și-o ține.

De obicei, lui Nicky nu-i plac exagerările – printre prieteni e recunoscută drept cea mai rațională și mai sănătoasă la cap –, însă a așteptat cinci ani ca să se prezinte. Mintea i se derulează înapoi: acum cinci veri, o ceață albastru-neon; acum cinci ierni, Manhattanul sub zăpadă; acum exact cinci ani, în această lună, a scris acea primă scrisoare.

Dragă domnule Trapp,

Nu mă cunoașteți…

În adolescență, Nicky le-a scris autorilor de cărți polițiste, cerându-le lămuriri și autografe; mai târziu, în timpul facultății, scrisori mai bine gândite, întrebări mai pătrunzătoare. Continuă să țină legătura cu puținii care sunt de acord să lase deoparte ecranul și să pună plicuri în cutia poștală. Nicky, sentimentală, prețuiește stiloul și hârtia. Cerneala pătrunde în hârtia de calitate, e de neșters ca o cicatrice; e-mailul e ca răsuflarea pe sticlă, se topește pe dată.

Apoi, pe la sfârșitul lui iulie, un plic bleu cu numele ei crestat de-a curmezișul, săpat adânc în hârtie: *Domnului sau doamnei Nicky Hunter.*

S-a uitat pe spate, la adresa din San Francisco. A surâs.

Trei săptămâni a trudit la un răspuns. (*Dragă domnule Trapp, sunt femeie.*) Altă lună, alt plic albastru. Și tot așa până a venit toamna, apoi iarna, Anul Nou, încă patru ani – poate un paragraf-două de la ea, câteva propoziții de la el –, până la ultima scrisoare, bătută la mașină cu același tuș inegal, cu literele gâfâind și înghiontind-se ca pasagerii pe mare. Vă așteptăm cu nerăbdare la noi acasă.

Își freacă brațele. Se întoarce încet. Ceața se vălurește, se desparte ca niște draperii, dezvăluind casa, înălțată deasupra ei ca un val înghețat.

Un castel în stil neotradițional, zugrăvit în crem catifelat, construit de Bliss și Faville în 1905, anul de dinaintea cutremurului; de atunci au locuit acolo doar patru familii, inclusiv ocupanții actuali. „Una dintre cele mai elegante, mai de bun-gust vile din Pacific Heights, cu o vedere spectaculoasă spre Golden Gate Bridge“, spunea dintr-o suflare *Architectural Digest* într-un articol cu titlul CASA MISTERULUI. „Măreață ca proporții, grațioasă ca decorațiuni și păzită cu strășnicie de stăpânul domeniului.“ Articolul era scris cu sufletul la gură până la limita astmului.

Totuși: o mie două sute de metri pătrați, întinși pe trei etaje (deasupra solului). Șapte dormitoare. Opt băi. O bibliotecă lambrisată cu lemn de nuc care adăpostește șase mii de cărți; o curte în care e săpat un heleșteu cu pești koi. Dușumele de stejar alb peste tot. Lucarne privind din acoperișul ascuțit placat cu ardezie. Hol de intrare boltit. Finisaje extravagante ca un foc de artificii.

Nicky se uită la ușa principală, care îndiguiește toată acea eleganță, toată acea măreție. Undeva înăuntru se află autorul care i-a captivat interesul. Se simte fremătând de emoție ca o copiliță.

Treisprezece trepte alunecă în sus într-o întindere netedă de marmură. Nicky se uită la ele, își îndreaptă umerii. Trupul îi este ușor, dar vânos, cioplit și netezit; acum cinci ani, când s-a apucat de box, Nicky Hunter – o persoană veselă, tandră, căreia îi place să îmbrățișeze – și-a descoperit talentul pentru bătaie.

Saltă cufărul, ia valiza sub celălalt braț și urcă treptele abrupte din față.

În capul scării lasă jos bagajul. Un ciocan de bronz negru tronează pe ușă: un semn de întrebare răsucit fantezist și umflat în vârf, ca o cobră. Nicky își plimbă mâna pe curbură, apoi ațintește un deget spre sonerie.

Melodia sparge tăcerea, se stinge.

Dragă domnule Trapp,

Nu mă cunoașteți, însă am găsit ceea ce s-ar putea să fie o greșeală în romanul dumneavoastră…

Clicul rapid al unei încuietori. Nicky face un pas în spate.

Ușa se deschide.

În prag, învăluită din spate într-o lumină chihlimbarie, stă cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o în viața ei.

3

În timp ce gazda toarnă ceai de Darjeeling, Nicky o examinează.

Pare luminată dinăuntru, o doamnă-lampion. La patruzeci și ceva de ani, cu gene bogate și buze ca arcul lui Cupidon. Părul îi cade liber pe un umăr. Rochie simplă albastru pal – o femeie modestă, cu toată splendoarea ei: zâmbet sfios, un picior trecut cuminte pe după celălalt. Vocea ei („Lapte sau zahăr?“) e înceată, ca și cum ar fi prăfuită de nefolosință.

Diana ridică privirea, și ochii lui Nicky dau brusc ocol livingului: tapetul cu fluturi, lampadarele care încadrează canapelele, micul candelabru. Printr-o pereche de uși cu ochiuri de sticlă zărește curtea, întunecată în lumina muribundă. Pe un perete, un corp de bibliotecă îngust; sub picioare, un covor persan, uzat în mod artistic. *Suntem bogați dintotdeauna.*

Sau bogați de destul de mult timp, oricum.

– Călătoria ta a fost…?

Întrebarea se stinge. Accentul Dianei e precum ceața, englezesc și moale la margini.

– Cu hopuri.

– Tot drumul de la New York?

– Tot drumul de la aeroport. Nu vedeam la mai mult de un metru în față. Mă simțeam dusă cu iuțeala vântului într-un loc plin de mister. Ca în *Aventura degetului cel mare al inginerului.*

Diana clipește politicos.

– Sherlock Holmes, adaugă Nicky.

– Ah.

– Inginerul ăsta – nu, mulțumesc; doar lapte – merge de la gară spre o casă misterioasă aflată la depărtare de douăzeci de kilometri. Ferestrele trăsurii sunt vopsite în negru și călătoria pare că nu se mai termină. Apoi, clienții lui din casă încearcă să-l omoare. Moarte provocată de o presă hidraulică. Apoi Holmes își dă seama că acea casă fusese tot timpul lângă gară. Drumul cu trăsura a fost un șiretlic: inginerul a fost dus zece kilometri și adus înapoi zece kilometri.

Diana își țuguie buzele.

– Mărturisesc…

Și chiar sună a mărturisire.

– … că nu sunt o fanatică a misterelor, ca tine. Ca voi doi. Acum, o încruntare: Nu vreau să zic „fanatic“ în sens rău.

– N-o iau în sens rău. Ce-ți place să citești?

Diana numește un câștigător al Premiului Nobel și doi romancieri

francezi.

– N-avem nimic în comun, zice Nicky.

– Ei bine, am predat franceza ani în șir. Și latina. Însă am citit câteva dintre lucrările tale – eseul despre Edgar Allan Poe, îmi amintesc, și cel despre Ngaio Marsh. Ai foarte multă căldură umană. Mulți tind să-i privească pe autorii de cărți polițiste ca pe niște posibili criminali, nu-i așa? Ucigași ratați? Însă asta m-a făcut să vreau să-i cunosc. M-a făcut să vreau și să le citesc cărțile.

Soarbe din ceai.

– Și supervizezi scrierea de cărți polițiste?

– Țin un seminar de literatură polițistă în semestrul de primăvară. Altfel, copiii pot să scrie ce vor. Ficțiune, de obicei. Le amintesc că multe dintre marile romane americane au în centru o enigmă. *Lolita. Să ucizi o pasăre cântătoare. Fiu al acestei țări*1. *Marele Gatsby* – e un roman polițist. Detectivul n-are insignă sau pălărie de fetru, dar tot încearcă să dezlege un mister.

Diana soarbe din ceai și Nicky își coboară privirea, culege de pe genunchi un fir de păr de câine. Își ia angajamentul să vorbească mai puțin. Nu se poate ține de cuvânt.

– Oh, am adus daruri, zice trăgând fermoarul genții. N-am izbutit s-o împachetez prea bine…

Cu toate că muncise patruzeci de minute, cu limba ițită printre dinți, ca un copil care se străduiește să deseneze fără să depășească marginile.

Nu încape nici o îndoială că e o lupă, însă Diana are amabilitatea să întrebe ce-o fi oare înainte s-o scoată din ambalaj.

– Oh, ce drăguț, ce mâner frumos. Cupru? Cât de veche e?

– De la începutul anilor ’20.

– O să fie încântat.

– Măcar atât am putut face și eu. Nicky privește aburul care joacă deasupra ceaiului. Vă sunt foarte recunoscătoare, se aude zicând și ridică ochii spre Diana. Acesta este un… un privilegiu cu adevărat extraordinar.

Un zâmbet, cea mai sfioasă înclinare a buzelor.

– Ai mai lucrat la un astfel de proiect? întreabă Diana. O… biografie particulară? Doar pentru cei dragi? Arată șovăielnic spre sine, ca și cum n-ar fi sigură că este de fapt iubită. Există un termen corect?

– Niciodată. Și nu unul de care să știu eu.

– Cât de tipic pentru Sebastian să introducă în ultima clipă o întorsătură. Am propus… sper să nu te superi, chiar am propus s-o scrie el însuși, însă… O ridicare din umeri. Se teme că n-o să aibă timp s-o facă așa cum trebuie. Și apoi, nu are decât punctul lui de vedere. Vrea o cronică în care să-și spună cuvântul…

Din nou, fraza se stinge ca un chibrit.

– Mai mulți povestitori? sugerează Nicky.

– Exact.

– Cum se simte?

Farfurioara zăngănește când Diana o pune pe masă.

– Evident, insuficiența renală nu te omoară până ce… te omoară. Nu cazi mort, totul e cam la fel până la sfârșit. Cu mai multe perioade de somn. Așadar, câteva luni. Aproximativ.

Nicky încuviințează din cap.

– Totuși, am învățat să nu-l subestimez niciodată, adaugă Diana, mângâindu-și cu ambele mâini fluierul piciorului. Și apoi, așteaptă cu atâta nerăbdare să te întâlnească…

– O, nu la fel de multă nerăbdare ca mine.

– Puteți să vă ciorovăiți pe tema asta. Îi face mare plăcere să aibă cu cine să se antreneze.

Bătaia unui orologiu undeva în afara încăperii. Diana se uită la ceasul de la mână.

– Ai mâncat?

– Aș putea să devorez un sendviș, recunoaște Nicky. Sau un ou ochi.

– Ce zici de amândouă? O să-ți fac un *croque madame*, spune Diana pronunțând cu un accent franțuzesc perfect. Se ridică și, netezindu-și rochia, dă să explice: Denumirea fițoasă pentru un sendviș cu șuncă și brân…

În acel moment, un val năvălește în living.

Îl umple, îl inundă – Nicky se așteaptă ca mobila să plutească pe o maree de sunet; așteaptă să se spargă ferestrele, lăsând să țâșnească un șuvoi de zgomot; candelabrul să se legene, să plouă cu cristale.

– *Adu-mi copilul!*

4

Inima i se oprește.

Ecoul picură din tavan, se retrage din podea – întunecat și plin, ca stârnit de zeul tunetului.

– Nu pare un om pe moarte, nu? întreabă Diana, și Nicky surprinde apusul unei îmbujorări pe obrajii ei: o femeie care-și îndrăgește soțul. Ai grijă în casa asta, adaugă. Sunetul se propagă peste tot. Nu există secrete.

Nicky se ridică, își agață geanta de umăr, își șterge palmele pe coapse (care-i rostul transpirației din palme?) și o urmează pe gazdă sub uriașa boltă a holului de la intrare, unde balerinii Dianei – modești, firește – lovesc ușor podeaua. O scară grandioasă, cu poalele răsfirate în evantai, urcă la etaj și acolo se bifurcă. Merge tăcută în spatele Dianei pe palier.

Un tablou atârnă pe perete între două ferestre înalte. Pictură în ulei, însă atât de limpede și delicată, încât efectul este fotografic. Nicky se oprește în fața lui.

O pereche pe o bancă: bărbatul subțire ca o sabie în teaca unui costum de culoarea osului, cu o cravată Ascot clocotindu-i la gât, cu o sprânceană arcuită viclean; femeia, zâmbind larg, cu pantaloni de culoarea merișoarelor și un tricou bleumarin descheiat la gât. Lângă bărbat stă o fată durdulie de vreo treisprezece ani în rochie albă cu bretelușe, cu brațul petrecut după al lui. Un băiețel blond e cocoțat în poala femeii, cu tricoul și pantalonii scurți identici cu ai ei. Și el zâmbește, lăsând la vedere ceea ce unchiul lui Nicky numea „Uite dinții, nu-s dinții“. Ține în mâini un fluture de hârtie alb.

„Într-o noapte, nevasta și fiul tipului au dispărut“, zisese șoferul de taxi. „Ajunul Anului Nou, 1999.“ Când Hope și Cole Trapp, soția și fiul celebrului autor de romane polițiste, au dispărut din două locuri separate din San Francisco… și n-au mai fost văzuți vreodată.

Cuvinte care pentru Nicky huruie ca tunetul dintr-o piesă de teatru radiofonic. Atâta doar că misterul familiei Trapp s-a dovedit a fi realmente senzațional – o revistă a descris exagerat incidentul drept „cea mai uluitoare dispariție literară de la cele unsprezece zile în care Agatha Christie s-a făcut nevăzută în 1926“ – și acum, după două decenii, încă mai bântuie pe internet, prin mințile șoferilor de taxi, ba chiar și prin a lui Nicky Hunter.

Diana o ia la dreapta pe lângă o scară, apoi iar la stânga, unde înaintează pe un coridor, cu pașii amuțiți de covorul roșu. Pe un perete sunt aplice; amurgul se revarsă pe un șir de ferestre înalte. Casa

are formă de potcoavă, remarcă Nicky, cu aripile înfruntându-se peste curtea ocupată de un labirint din gard viu până la genunchi. Vede heleșteul într-un colț îndepărtat, la unirea a două ziduri, cu pești portocalii ca jăraticul sub suprafață.

Peștii *lui*. Labirintul *lui*. *Casa* lui! „Campionul iluziilor“, l-au ovaționat criticii în vremuri apuse; creatorul lui Simon St. John, gentleman-detectiv englez (și buldogul lui francez de nădejde, Watson); corespondentul ei în acești ultimi cinci ani. Și acum pășește pe coridoarele lui.

Nicky își simte venele strălucind ca niște tuburi de neon.

Ajung la o ușă de strejar întredeschisă. Pe ea e fixat un craniu de fildeș cât pumnul, cu o verigă de metal prinsă între fălci, sub care se duelează două oase încrucișate. „Omul ăsta se dă în vânt după ciocănelele de uși“, își zice Nicky uitându-se în orbitele goale, în timp ce Diana bate de trei ori. Așteaptă.

– *In-thă*.

Ușa aproape că zbârnâie.

Ele in-thă.

În ceea ce nu poate fi descris decât ca un *cabinet*: lung și lat și înalt, lemn tare sub tălpi, tavan cu panouri din lemn de nuc. O serie de ferestre în fața lui Nicky, cu geamurile curate ca lacrima, dincolo de care Golden Gate saltă peste golful întunecat; dar încăperea – cavernoasă, rapace – suge lumina serii, o înfulecă de vie.

Pereții sunt căptușiți cu rafturi din podea până în tavan, gemând sub cele șase mii de cărți, toate în șiruri strânse ca niște dinți. Acolo, aproape de pardoseală, un set de antologii legate în piele, cu numele JOHN DICKSON CARR gravat cu litere aurii; deasupra, teancuri de cărți broșate cu copertă bleu (*Gaslight Crime, Victorian Women Sleuths, Locked-Room Mysteries*), cu coperțile scorojite și zbârcite; lângă mâna ei, un roman de Ellen Raskin cu coperta laminată, lucioasă, precum și ceea ce pare să fie prima ediție din *Piatra Lunii*, trei volume legate în pânză violet. Strat după strat de cotoare, crăpate și mucegăite și tatuate cu mici litere din folie de aluminiu care licăresc ca praful de aur într-o mină.

„Spectaculos“, își zice Nicky. „Absolut spectaculos.“

O scară e rezemată oblic de un perete, cu picioarele pe role; vârful i se arcuiește peste o șină de bronz care dă ocol raftului de sub tavan. Nicky urmărește cu privirea șina până în cel mai îndepărtat ungher al încăperii.

În capăt este un șemineu, cu flăcările zbenguindu-se ca și cum ar invita-o să îngenuncheze lângă vatră. Ar lua foc, se gândește, e ca un lemn uscat.

Și înainte de șemineu e un birou – vechi, de lemn.

Și pe birou, o mașină de scris – veche, de metal.

Și în spatele mașinii de scris, un bărbat – bătrân, dar mai bătrân decât arată, Nicky știe asta. Se ridică încet, desfăcând ca un briceag fiecare centimetru din trupul absurd de lung. Înclină capul.

– Bună ziua, domnule sau doamnă Hunter. Sunt Sebastian Trapp.

5

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Ce fel urât de a începe o poveste. Nu trebuie să zăbovești prea mult.

I se adresează lui Nicky cu voce de bariton ca o catifea zdrobită, caldă și adâncă și roasă; se rostogolește fără efort pe toată lungimea camerei.

Spre surprinderea ei, Nicky tremură.

Brusc, vocea lui coboară o octavă.

– „Am mai văzut acele simptome“, continuă el teatral. „Putem considera că fecioara e uluită…“

În acest moment îi pică fisa: Holmes, *Un caz de identitate*, când detectivul își observă clienta pășind pe Baker Street. Un zâmbet îi trage colțurile gurii.

– „Dar iat-o că vine ea însăși să ne limpezească îndoielile“, o îmboldește el.

În spatele ei, Diana murmură:

– Intră tu prima.

Nicky înaintează prudentă, în timp ce de după birou Sebastian continuă:

– „Mai rămâne un aer de spaimă pe chipul ei. Ar face bine să aibă încredere în mine. Va afla că-i sunt cel mai bun prieten.“ Înclină capul într-o parte. „Dar până să vorbească eu nu pot spune nimic.“

Acum Nicky vede scaunul fragil din fața biroului; acum percepe aranjamentul de instrumente de pe sugativa de lângă mașina de scris: un mic laț de spânzurătoare din fier forjat; un sfeșnic de bronz fără lumânare; o sticluță pentru otravă de un verde viperin, fără dop, goală; un pumnal îngust și argintiu; un pistol automat Webley-Fosbery – arma preferată a lui Simon St. John.

Biroul, din stejar închis la culoare, are pe post de tăblie o vitrină adâncă de câțiva centimetri în care se află un roi de insecte, o splendoare de fluturi, roșii și albaștri ca cerul senin și de un trandafiriu tropical, fiecare prins cu un ac pe o placă de plută, cu aripile desfăcute larg a capitulare.

Încă trei pași, și Nicky stă în fața lui. Își stăpânește nevoia imperioasă să se cuprindă cu brațele. „Nu-i decât un om“, își amintește. Un om care, așa cum remarcase un critic, a scris „cele mai bune povești polițiste plasate în Epoca de Aur, de la Epoca de Aur încoace“. Un bărbat ale cărui cărți au lăsat-o cu gura căscată ani întregi.

E așa de *înalt*.

Și patrician, cu nasul ascuțit ca o sabie și o bărbie pătrată cu gropiță, pomeți tăioși, o coamă de păr ca oțelul. Poartă un costum din trei piese de un cenușiu umbros, cu o cravată stacojie. „Simți că are aceeași garderobă ca eroul seriei sale, până la buzunarul pentru ceas", a scris cineva – și iată-l, un lanț fin atârnând din buzunar până la un nasture de sub piept.

– „De ce să vii să-mi ceri sfatul?"

Nicky nu spune nimic.

– Ești mult mai vorbăreață în scrisori. Ochii lui se îngustează. *Habla inglés?*[2]

– E vorbăreață, nu glumă, zice Diana apropiindu-se. E emoționată că te vede, asta-i tot. Și a adus un cadou frumos, adaugă întinzându-i lupa.

– Ferește-te de grecii care fac daruri, spune el. Nu ești grecoaică, nu?

Nicky clatină din cap.

– Ai dreptate, nevastă, nu se mai oprește din trăncănit.

– Dacă ai înceta să citezi din Agatha Christie…

– Conan Doyle, răspund într-un glas Sebastian și Nicky.

Diana își aruncă brațele în aer.

– Mă întorc în câteva minute. În seara asta mergi devreme la culcare, tinere.

Rămași singuri, cei doi se uită unul la altul. Flăcările bârfesc în șemineu, încet și blând.

– Cum rămâne cu *Crima din Orient Express*? întreabă Nicky în cele din urmă.

– Uite că-i vie! Bărbatul se așază, arată spre scaun. Te rog. Ce-i cu *Crima din Orient Express*?

Ea își cuibărește geanta în poală.

– Ați zis că n-ar trebui să fie prea multă tragere de timp într-o poveste. Dar acea poveste este, în esență, doar o serie de interviuri.

– Nu la început. La început e forfotă și „Urcați în vagoane". Vrei să tragi cortina repede. Să pui lucrurile în mișcare. Dă un bobârnac unui stilou care era pe sugativă; Nicky îl privește rostogolindu-se pe suprafața de piele. Așa că hai să iuțim ritmul, bine? conchide el.

Trage un sertar al biroului, scoate un plic, scoate singura foaie de hârtie dinăuntru.

Și începe să citească prima ei scrisoare.

Dragă domnule Trapp,

Nu mă cunoașteți, însă am găsit ceea ce s-ar putea să fie o greșeală în romanul dumneavoastră Băiețașul albastru. *Pare un sacrilegiu chiar și să sugerez asta!*

Îi aruncă o privire gravă.

La pagina 222 din exemplarul meu, St. John zice că Aventura soldatului alb ca varul *și* Coama leului *sunt singurele povești despre Sherlock Holmes spuse de Holmes, nu de Dr. Watson. Dacă nu mă înșel,* Ritualul Musgrave *este și ea – tehnic vorbind – povestită de Holmes.*

Cu stimă,
Nicky Hunter

– Acum uită-te la scrisoarea ta. Nu, întâi cercetează plicul.

Nicky cercetează: hârtia zbârcită, adresa editorului cu scrisul ei clar. Unduirile decolorate ale ștampilei poștale. Timbrul cu fluture încă viu colorat.

– Am apreciat *Limenitis archippus*[3], spune Sebastian. Un detaliu grijuliu. Cum este și…

Agită lupa. Examinează prin lentilă timbrul.

– E un monarh, cred? zice ea.

Insecta preferată a lui Simon St. John.

– Greșeală uzuală. E un vicerege. Un imitator. A evoluat ca să arate ca monarhul, care e otrăvitor. Cu toate că lepidopterologii au descoperit de ceva vreme că, de fapt, *ambele* specii sunt otrăvitoare.

Nicky își plimbă mandibula dintr-o parte în alta. E un obicei din copilărie; „O să-ți smintești falca“, obișnuiau s-o avertizeze părinții.

– De ce să imiți altă specie otrăvitoare?

– Poate nu-și dă seama că-i otrăvitor, răspunde Sebastian voios. Poate că viceregele nu-i chiar așa de *nevinovat,* la urma urmei. Unde rămăsesem? Da: la a cincea mea carte am consultat un grafolog. Înseamnă expert în scrisul de mână.

Nicky știe ce înseamnă.

El bate cu degetul în hârtie.

– Literele tale au fost suflate de un vânt răsăritean. Se înclină spre stânga. O personalitate rebelă.

Nicky așteaptă.

– Aici, pe plic: „Sebastian“ și „Francisco“.

Stiloul se mișcă între ele.

– Pui punctul pe „i“ la stânga tijei. Asta sugerează că tergiversezi.

Ea zâmbește politicos.

– Și… Dar ceva pâlpâie în expresia lui, ca o flacără în spatele unui grilaj de șemineu. Se lasă pe spătar. Unde am greșit?

– Chiar de la început. Sunt stângace.

– Desigur, exclamă el trântindu-și o palmă pe frunte. Desigur.

– Așa că înclinarea literelor mele înseamnă, de fapt…

– … că joci după reguli.

– Iar punctele mele pe „i“…

– Arată că ești meticuloasă. Of, atacatorul stângaci. Nu m-am așteptat la asta. Ce-ar zice Simon?

– Nu dumneavoastră controlați ce zice Simon?

– Nu mai vorbim unul cu altul. Ți-e cald? Șemineul e pe gaz, dar tot dă ceva căldură.

– Sunt bine, zice Nicky, cu fruntea transpirată.

– Bine. Arde tot timpul. Îmi place focul. Ochii lui Sebastian săgetează spre plic. Rânjește, bate cu degetul în ștampila poștei. Chiar au trecut cinci ani?

Practic, cea mai lungă relație din viața ei.

– Am adus cu mine ultima dumneavoastră scrisoare, spune, scoțând din geantă un plic albastru. Îmi dați voie?

– Îmi doresc s-o faci.

Dragă Domnișoară Hunter,

Moartea a venit pentru oameni mai buni. Moartea a venit după oameni mai răi. Acum Moartea a venit după mine.

Acum cinci săptămâni am aflat…

– Știm ce-am aflat, zice el.

Nicky sare la următorul paragraf.

… sunt un povestitor. O meserie foarte veche, în care n-am produs decât șaptesprezece romane, care, nădăjduiesc, vor rezista pe toată durata drepturilor de autor.

Zâmbesc amândoi. Zâmbetul lui se stinge primul.

Totuși, am trăit o viață înainte de Simon St. John. Și alături de el, și după. Există pasaje din acea viață, din acea poveste, pe care mi-ar plăcea să le împărtășesc, sperând că ar putea să amuze (sunt, desigur, un artist), sau chiar – să îndrăznesc s-o spun? – să lumineze.

Ea se oprește.

– Parcă îmi amintesc că era mai mult, zice Sebastian.

Este mai mult, însă pe Nicky o stingheresc complimentele, cel puțin când îi sunt adresate ei.

Lucrările pe care le-ai publicat sunt pătrunzătoare și omenoase – calități rare la un critic. Îl cunoști bine pe Simon și, desigur, eu sunt o parte din el, întocmai așa cum el e o parte din mine. În dumneata, domnișoară Hunter, văd publicul ultimei povești pe care o voi spune vreodată. Văd pe cineva care o poate transmite în același fel oricui dorește să știe.

În trei luni o să mor. Vino să-ți spun povestea mea.

– Iar în post-scriptum mi-ați recomandat să aduc…

– O rochie și o mască de carnaval, da. Ce-ți spune scrisul meu de mână?

– Îmi spune că ați folosit o mașină de scris.

– Nu pentru semnătură, sunt sigur.

– Semnătura e doar din două litere.

El chicotește.

– Te-ai prins.

Nicky împăturește hârtia. Undeva în afara bibliotecii, casa geme ca un bătrân care se ridică în picioare.

– Liftul ăla o să-mi vină de hac, oftează Sebastian. Va trebui să se grăbească, desigur. Își plimbă două degete osoase peste lanțul ceasului de buzunar care îi atârnă pe piept, umblând ca pe sârmă până la nasturele vestei. Nu vorbim de o *biografie* reală, ar fi ceva mult prea plictisitor. Mai degrabă o…

– Carte de amintiri?

Degetele se opresc la jumătatea pasului.

– Pe legea mea, Watson, faci progrese extraordinare. O carte de amintiri. O smucitură rapidă a lanțului, și ceasul se rostogolește afară din buzunar. A fost al tatălui meu, îi explică. Unul dintre puținele daruri pe care mi le-a făcut. Ceasul și ținuta militară.

Se întinde peste birou.

Nicky ia cu grijă ceasul din mâna lui. Metalul e rece; pe el sunt gravate cuvintele: TIMPUL E CEL MAI ISCUSIT UCIGAȘ.

Își strecoară unghia în șanțul capacului, se întreabă dacă să-l deschidă. Îi aruncă o privire scriitorului. Acesta are pe față un surâs mulțumit și ochii îi sclipesc ca niște brice. Nicky aproape că se cutremură.

Îi îndeasă ceasul înapoi în palmă. Când vârful degetului ei îi atinge pielea, i se taie răsuflarea.

– Ai întâlnit-o deja pe fiica mea? întreabă el. Nu? Ceea ce-i trebuie copilului ăluia e o bătaie bună la poponeț. Ei bine, vorbește cu Maddy, vorbește cu idiotul de nepotu-meu. Nu poate suferi să fie lăsat pe dinafară. Vorbește cu Simone, cumnată-mea, mama lui. Ea *refuză* să fie lăsată pe dinafară. Cu Diana, desigur. Cu câtiva musafiri la petrecerea noastră de săptămâna viitoare, poate; oamenii se simt generoși când ești pe moarte. Și când ești mort – *nil nisi bonum*, știi tu, dar mi-ar plăcea să aud dinainte.

Nicky încuviințează din cap.

– Mă întreb dacă ar trebui să vorbesc cu fostul dumneavoastră asistent. Isaac…

– Isaac Murray. Sebastian are un aer șiret. Nu l-am văzut pe băiat de douăzeci de ani. Dar mi-a plăcut de el. Mai important, lui i-a plăcut de mine. Așa că, evident, Isaac trebuie citat din belșug. O să-i spun

Dianei să-l sune.

– Și cât timp am la dispoziție până…

– … la moartea mea prematură? Trei luni.

Sebastian pune o mână pe Webley, îi mângâie botul de urs furnicar.

– Nu, eu… voiam să întreb cât de mult ați vrea să stau aici.

– Nu *mai mult* de trei luni, cu siguranță. Apropo, cine știe că ești aici, în San Francisco?

– Oh, prietenii. Cu toții. Nu *toți*, dar…

– Dar destui dintre ei. Sebastian zâmbește. S-a purtat frumos?

Nicky se răsucește pe scaun și o vede pe Diana în ușă, o fantomă în semiîntuneric.

– În cea mai mare parte, răspunde.

– În cea mai mare parte, e de acord Sebastian. Tu erai cea care-și risca viața în Otis[4]?

– Era Freddy, ducând bagajele lui Nicky la mansardă. Fred e nepotul lui Sebastian, adaugă Diana.

– Și al tău, dragă.

– Mă rog. În timpul anului școlar e antrenor de baseball și de fotbal american.

– De *soccer*[5].

– Cunoscut oriunde altundeva ca fotbal, pentru că implică o minge și picioare, spre deosebire de alte sporturi. Fred e liber pe timpul verii, și a fost destul de amabil ca să-și ajute unchiul cu dializa și medicamentele și comisioanele. E foarte devotat.

– E un măgar.

– Încetează. Seara asta te culci devreme, mâine o să ai parte de o mulțime de discuții. Aștept aici.

Nicky se ridică odată cu Sebastian, se pregătește să-și ia rămas-bun.

Scriitorul e însă deja lângă ea, stau umăr la umăr, Nicky cu fața spre foc, el cu fața spre ușă.

– Îți mulțumesc că ai bătut atâta drum. Dacă poți găsi partea bună din jumătate dintre autorii despre care ai scris, sper să poți găsi partea bună din mine. Și trag nădejde că n-o să trebuiască să sapi prea mult, încheie el cu un zâmbet larg.

Miroase vag a apă sărată și săpun. Nicky trage adânc aer în piept. Sebastian își apleacă spre ea capul, ca pentru a o săruta pe obraz. Inima ei bubuie.

Și apoi, cu o voce atât de înceată, încât tânăra femeie aproape că se îndoiește că a vorbit, Sebastian Trapp șoptește:

– *Și, dacă tot ne-am apucat, tu și cu mine poate chiar o să dezlegăm unul sau două mistere vechi.*

6

Își îngăduie să se lase cutreierată de un mic fior abia după ce simte că el a ieșit din încăpere.

„Tu și cu mine am putea chiar să dezlegăm unul sau două mistere vechi.“

Preț de un moment nebunesc, Nicky se imaginează o fată detectiv din paginile unei cărți, o făptură din hârtie grosolană și cerneală neagră. Un *personaj*.

Se uită la mașina de scris, cu tastele sclipind în lumina focului, cu cadrul încordat ca mușchii, ca și cum ar fi gata să se repeadă; e o Remington, Nicky știe, și din ea a ieșit fiecare pagină publicată vreodată de Sebastian Trapp.

De bărbatul acela.

Deși mai are numai trei luni de trăit, e capabil să conducă electricitate; doar stând în fața ei părea să radieze energie, ca o stea pe moarte. Ochii lui, când ea i-a cercetat ceasul de buzunar; vocea lui, când i s-a topit în ureche. E plină de venerație. E speriată.

E curioasă.

Dă ocol agale biroului, în timp ce flăcările vorbesc în șoaptă despre ea.

– Oh, icnește când telefonul i se cutremură în buzunarul de la spate.

– Te-a omorât deja? întreabă el cu vocea aceea răgușită care lui Nicky încă îi place.

Zâmbește, își stăpânește nevoia imperioasă să se așeze pe scaunul lui Sebastian.

– N-am eu norocul să fiu omorâtă în casa asta.

– De ce mormăi?

– De ce *suni*, Irwin?

Irwin e al doilea lui nume. Pe tot parcursul celor doi ani cât au fost împreună, Nicky s-a distrat tachinându-l cu asta; când a anunțat-o că voia să se despartă, primele ei vorbe au fost: „E din cauză că îți zic Irwin?“ (Nu: era din cauză că ea era „prea drăguță pentru mine“. Așa de drăguță, că au rămas prieteni. Așa de drăguță, că în șase luni Nicky nu i-a atras niciodată atenția că o sună sau îi trimite mesaje aproape în fiecare zi.)

– De ce sun? Fac trimitere la întrebarea mea precedentă, și anume omorul.

– Sunt chiar acum în biblioteca lui.

– Arme peste tot, bag mâna-n foc.

Ea se uită pe birou: laț, pumnal, sticluță cu otravă. Pistol. Se întreabă dacă îl poate atinge.

– Serios, iubito. El își dă seama brusc ce-a spus. Obiceiurile vechi mor greu. Reia: Serios, totuși, nu crezi că tipul e un ucigaș?

– Aș fi aici dacă aș crede că tipul e un ucigaș? A scris cărți care-mi plac la nebunie, a dus o viață *interesantă* – sunt norocoasă să fiu invitată. Ce face Cartofu'?

– I-am spus că nu te mai întorci niciodată.

– O să te tai.

– Vai de capul meu! Se presupune că ești drăguță.

– Unii ar zice că prea drăguță. Nicky tace câteva clipe, apoi întreabă: Deci, ce face câinele meu?

– Vrei să vorbești cu el?

Lumea de dincolo de fereastră se întunecă brusc; flăcările se domolesc în vatră, vitrina de pe birou se umple de întuneric, biblioteca se estompează. Noaptea cade repede aici.

– Nu vreau să-l zăpăcesc. Dar mersi că ai grijă de el.

– E ca în vremurile bune. Presupun că am fost a treia alegere.

„A patra“, se gândește Nicky.

– Prima. O să găsești un mic „mulțumesc“ sub pernă. Trebuie să te las.

Un pachet de Oreo. N-are rost să fie prea drăguță.

Un trosnet în vatră, ca pocnetul unui bici, și Nicky se duce repede să-și ia geanta, trece iute pe lângă șirurile de cărți, pe lângă scară, pe lângă ferestre, în lumina slabă de pe coridor. La dreapta ei, o scară dosnică îngustă se răsucește în întuneric, ca și cum ar fi pusă pe rele, așa că Nicky se întoarce pe unde a venit, pe coridor. O s-o aștepte pe Diana în living.

Pe palier, încetinește pasul. Un bărbat stă în fața portretului, privindu-l încruntat.

Un metru optzeci, clădit temeinic, cu mușchii umflându-se în mâneci. Cămașă de in vârâtă în blugi. Păr negru ca pana corbului, așa de negru, că e aproape albastru; barbă de câteva zile, aspră, pe obraji și bărbie.

– Chiar și după toți anii ăștia, zice el privind tabloul, tot aștept ca ochii lor să mă urmărească peste tot.

Are voce gravă. Accent californian.

Nicky așteaptă. Nicky se pricepe de minune să aștepte.

El o privește cu ochi căprui, cu pupile largi, gene dese.

– Freddy.

– Nicky.

Strângerea lui de mână e puternică, dar și a ei. Ea zâmbește larg – e incitant să întâlnească alt Trapp, la urma urmei – și el îi răspunde la zâmbet.

– Freddy, zice din nou, ca și cum ar fi prima oară. Sebastian e unchiul meu. Eu sunt omul de serviciu. Nu, glumesc: de trei ori pe săptămână pornesc bătrânul… bătrânul aparat de dializă, asta-i tot. Și în seara asta ți-am cărat bagajul sus. Sunt eroul tău, așa-i?

– Mulțumesc.

– N-a fost mare lucru de cărat. Te-ai rătăcit? Ațintește un deget dincolo de ea spre coridorul bibliotecii. Ăla-i teritoriul lui Sebastian. Și p-acolo – împunge cu degetul mare peste umăr – sunt biroul lui Hope și *solariul,* nu glumesc. Acum năpădit de plante.

Ochii i se smulg dintr-ai ei și brusc zâmbește: un zâmbet radios de un megawatt, al unui chelner novice sau al unui copil-actor.

– Totul e în ordine? strigă el.

Nicky se răsucește și o vede pe stăpâna conacului coborând pe scară. Pe degete i se leagănă o cheie.

– Freddy, îmi pare rău că te-am chemat înapoi. N-a fost o treabă prea importantă.

– Oricând. Își mută zâmbetul spre Nicky. Vrei să te conduc în camera ta?

– Arată-mi pe unde.

– O să-ți arăt eu pe unde, zice Diana înainte ca mâna să-i zboare spre gură. Sendvișul tău! *Croque madame*. Of, nu știu de ce sunt așa de împrăștiată în ultima vreme.

Nicky nu-i atrage atenția că soțul ei nu mai are decât câteva luni până să treacă pe lumea cealaltă.

– E în ordine, zice, cu stomacul văicărindu-se. Aș vrea să ies un pic, oricum. N-am mai venit în San Francisco de ani buni.

– Mai pot să stau câteva minute, se oferă Freddy. Dacă ai nevoie să te duc cu mașina. Face parte din serviciu.

– Cu siguranță am nevoie.

Diana continuă să se încrunte.

– Mulțumesc, Fred. Și iarăși… ei bine.

Se întoarce și începe să urce pe scară. Nicky o urmează.

Treptele se răsucesc până pe un coridor lung cu tapet turcoaz.

– Dormitoarele, explică Diana urcând mai departe. Cele mai multe ticsite cu *curiozități*, le zice el. Armuri și roți de tors și un număr îngrijorător de animale împăiate și…

Pe când se apropie de etajul al treilea, cu scara dispărându-i sub picioare, Nicky își vede vag bagajele în capul treptelor, în fața unei uși. Diana încetinește pasul, încheieturile degetelor îi ies în relief când strânge cheia.

– Sebastian s-a gândit că s-ar putea să-ți placă să ai spațiul tău. Așadar, iată mansarda. O pauză. Și iată asta, spune vârând cheia în mâna lui Nicky.

Nicky o ridică – grea, cu dinți neregulați – și, cu un scrâșnet

metalic, o vâră în broască.

O răsucește.

Ușa se deschide.

Și încăperea suflă un aer îmbâcsit de praf, făcând-o să tușească. Diana tușește și ea.

– Credeam că am aerisit-o cum trebuie, mormăie, ridicând cufărul musafirei și pășind înăuntru.

Nicky stă lângă valiza cu rotile și se uită prin mansarda scăldată în lumină cenușie. O întindere uriașă încărcată într-o parte cu mobilier nefolosit – un divan tapițat cu damasc, o oglindă până-n podea împăienjenită, o harpă de mărimea fălcii unei balene – și aranjată în cealaltă parte cu un pat dublu, o comodă, un birou cu rulou; lipit de perete, un șir lung de cărți pentru copii, cu cotoarele deteriorate în culori de acadele. Nicky recunoaște edițiile din Agatha Christie pe care le-a citit când era mică.

Spațiul e dominat de lucarne, câte șase pe fiecare parte, și între ele galaxii de praf se recompun în crepuscul.

Diana se duce la pat, pune pe el cufărul, aprinde lampadarul. Adâncimea încăperii înghite cu totul lumina.

– E cam în stilul lui Miss Havisham. Presupun că nu cânți la harpă…

– Mi-am cam ieșit din mână.

Nicky rămâne în prag. Acesta este dormitorul unui copil pierdut.

Diana se duce la birou; abajurul răspândește o lumină verde ca a unui semafor.

– Baia e acolo, spune arătând spre o ușă deschisă într-un colț îndepărtat – dale rotunde, mici, și cadă cu picioare în formă de gheare. Aici locuiau servitorii, în vremea când existau servitori.

– Înțeleg.

Nicky se întreabă dacă ar trebui să se afle aici, la urma urmei.

– Cheia casei. Diana o pune pe birou, lângă o foaie de hârtie. Am scris numărul mobilului meu și al lui Madeleine, precum și al lui Freddy, dacă vrei să te ducă undeva cu mașina. Lui Sebastian nu-i plac telefoanele. Parola la Wi-Fi este „Watson7“. Cu W mare, cifra 7. Intră, intră.

Nicky pășește în mansardă, înaintează încet trecând pe lângă raze de lumină cu muchii șterse, una după alta, trei, patru, cinci. Spațiul de lângă pat luminează ca un foc de tabără când se apropie, cu valiza hurducăindu-se pe rotile în urma ei.

– Menajera noastră vine mâine după-amiază, continuă gazda. Dacă vrei să deretice pe aici. Adelina e o sfântă și o teroare.

– Mulțumesc.

Diana se răsucește spre ușă.

– Consider-o camera ta și casa ta. Și…

Nicky așteaptă.

Diana zâmbește, pleacă. Pașii ei se sting în adâncul scării.

Nicky se întoarce. Lângă oglindă e un bust de ipsos, un cap bine proporționat cu o cunună de lauri, și lângă el, un mănunchi de ciocane de crochet rezemate de o măsuță. Un candelabru dă pe dinafară dintr-o cutie de carton, cu șiraguri de cristale picurând pe podea; un leagăn de lemn în formă de căluț, decapitat; patru-cinci hărți vechi în rame poleite care se cojesc; și acolo, aproape de podea, o pereche de ochi scânteietori.

Nicky se trage înapoi. Ochii se holbează.

Vede în spatele lor altă pereche, Și alta. Și alta. Unsprezece ochi cu totul, pe fețele a șase buldogi francezi cu capetele ridicate, cu urechile ciulite. O linie de tragere de strigoi-câini.

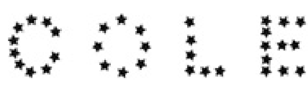
Aproape că izbucnește în râs. Se lasă pe vine în fața celui aflat mai aproape, negru și fălcos, și citește plăcuța de pe zgardă: WATSON VI. Vecinul lui, un pestriț musculos: WATSON V. Apoi un cafeniu mic, și așa mai departe, până ce se pomenește față în față cu un ciclop bălțat: WATSON.

Se duce la birou, vâră în buzunar cheia casei. Trage sertarul – foarfecă pentru hârtie, cu vârful rotunjit, o lupă de plastic, markere. Își imaginează mâinile care le-au ținut. Își vede propriile mâini tremurând.

Se uită în jos printr-o lucarnă. Un felinar singuratic. Nori roiesc în jurul lunii care răsare.

Degetul de la picior i se lovește de o Bilă a adevărului[6] acoperită de un strat subțire de praf. O ia în mână, se gândește, o scutură și vede cum apare piramida albastră plutind pe o grămadă de bule: NU PUTEM PREZICE ACUM.

O licărire sus. Deasupra patului, dincolo de lumina lămpii, pe tavan sunt lipite stele albe – care luminează în întuneric, palide pe vopsea. Nicky mijește ochii, și micul cosmos prinde formă:



Se așază pe marginea patului – surprinzător de tare, cu cearșafuri de in curate – și, în vreme ce lumina se scurge din încăpere, în vreme ce ferestrele se întunecă și mobilierul dispare, oftează.

Dormitorul lui Cole Trapp. Ca să vezi.

7

Nissanul rablagit al lui Freddy are CD-player.

– Cam de aceea am cumpărat frumusețea asta, explică el.

– Ce vine la rând?

– În mare parte Maroon 5. Și o carte audio a unchiului Sebastian, *Jack a căzut*.

În care apare pentru prima dată rivalul lui Simon St. John, un personaj în genul Moriarty cunoscut doar ca Jack.

– M-am gândit c-o să ne dea ceva despre care să vorbim. El și cu mine. Înainte să plece pe lumea cealaltă.

– Și vă dă?

– Nu. Apropo, încotro?

Ies din Pacific Heights; când Freddy răsucește volanul, fascicule de mușchi i se mișcă pe antebraț. Nicky îi cercetează fața. „Idiotul de nepotu-meu“, zisese Sebastian. I-ar plăcea să discute cu el – e aici pentru cei din familia Trapp, chiar și pentru idioții speciei –, însă șoferul de taxi și cei doi soți i-au epuizat arta conversației. În loc de asta, se uită la Freddy, îl compară cu băiatul din fotografiile de acum douăzeci de ani, când la știri apărea ca vărul de vis adolescentin din misterul familiei Trapp. Încă e chipeș, în stilul atletic al unui jucător de baseball, dar și amabil, cu un zâmbet îndrăzneț și acea voce un pic neserioasă; fotografiile nu prinseseră asta.

Freddy frânează la un stop și mormăie, strâmbându-se în lumina roșie a bordului.

– Mi-am rupt cartilagiul anul trecut, îi explică. Din când în când, umărul mi se plânge. Fără nici un motiv. Ca un țânc răzgâiat. Poate acolo?

O cafenea pe colț, închiriată din 1955.

Freddy arată cu degetul, suflecându-și mâneca, și Nicky zărește un șir îngust de cuvinte tatuate deasupra cotului. El trage mașina într-o parte, frânează.

– Vrei să mi te alături? întreabă ea politicos.

El își mușcă buza.

– Da, dar… mi-am programat un concurs.

Numește un joc video. Nicky, care a depășit vârsta jocurilor chiar după ce l-a terminat pe acela anume, bâjbâie după închizătoarea centurii de siguranță.

– Ai numărul meu de telefon, totuși? În cazul în care ai nevoie să fii luată. Luată cu mașina.

Observă că Freddy s-a îmbujorat. Ar putea fi lumina de la bord.

Centura i se târăște pe piept.

– Mi l-a scris Diana. Mulțumesc că m-ai luat cu mașina.

Coboară, cu geanta laptopului atârnând pe umăr.

– Bine ai venit la San Francisco. Nu vorbi cu necunoscuți, adaugă el, și Nissanul pornește încet, cu Maroon 5 văicărindu-se în urma lui.

Cafeneaua: tonomat, meniuri laminate, fotografii ale antreurilor. Nicky se așază într-un separeu și își privește oglindirea strâmbă într-un distribuitor metalic de șervețele. Deschide laptopul.

Închide laptopul. Se lasă pe spătar…

– Îți aduc ceva?

Își îndreaptă spatele.

– Corona, te rog. Cu o felie de limetă.

Se lasă iar pe spătar.

„Unul sau două mistere vechi…"

Cole și Hope Trapp au dispărut în 1999, în ajunul Anului Nou – sau, tehnic vorbind, în 2000, a doua zi, când a fost raportată dispariția lor, pentru că amândoi au fost văzuți după miezul nopții, chiar dacă în locuri diferite: Cole în patul suprapus al vărului său Frederick, la douăsprezece și un sfert, când Freddy a adormit; Hope în fața unui magazin de băuturi din Presidio, unde fratele lui Sebastian și cumnata lui au lăsat-o să coboare din mașină la 01.30, ca să poată reface stocul de mezcal[7] deosebit de exotic pentru legendara petrecere de Anul Nou a familiei Trapp („Splendidă!" „Elegantă!" „Fascinantă!", intonau la unison ziarele). Avea să cheme un taxi, le-a spus ea, și să se întoarcă în Pacific Heights cu un ultim pahar pentru cei care mai rămâneau.

Peste zece minute, Dominic și Simone s-au uitat în dormitorul fiului lor. Pe Freddy l-au văzut ghemuit pe patul de jos; au presupus că sus era Cole, dar mai târziu au recunoscut că n-au privit prea atent. („Misterios!" „Șocant!" „De necrezut!")

Madeleine Trapp, fiica, s-a întors în Pacific Heights de la apartamentul ei situat în afara campusului de la Berkeley cu câteva minute înainte de nouă în dimineața de Anul Nou (iubitul colegei ei de apartament a confirmat că s-a ciocnit de ea în fața băii imediat după ora trei noaptea), cam atunci când Sebastian și-a sunat fratele ca să întrebe de Hope, care nu ajunsese acasă până să meargă el la culcare; a tras concluzia că soția lui se oprise la cumnat și cumnată.

Nu era acolo, l-a informat Dominic. Și – după cum a raportat chiar în clipa aceea Freddy, trezit de țârâitul telefonului – nici Cole nu era.

Ancheta a început în răstimp de câteva ore. Au fost examinate imaginile de la camerele de supraveghere – din aeroport, de la gară, din stațiile de taxi, de pe autostrăzi. Au fost interogați vecinii; au fost descusuți colegii de școală; invitații la petrecere (splendidă, elegantă, fascinantă) s-au arătat nerăbdători să li se ia declarații. Însă…

– Corona cu limetă.

Nicky zâmbește și soarbe, berea se năpustește prin felia verzuie.

Ospătărița își face vânt cu un meniu.

– Ceva de mâncare?

– Un hamburger. În sânge.

– Suntem vegani, fată. D-aia ne zice „Give Peas a Chance[8]“.

Fir-ar să fie, San Francisco. Nicky își înghite oftatul, comandă morcovi și un castron cu humus. Închide iar ochii.

În cele din urmă, anchetatorii – un veteran demodat aproape de pensionare și partenera lui, o tânără cu ochi pătrunzători și părul verde, de numai doi ani în poliție – au trecut cazul pe linie moartă. Hope și Cole dispăruseră de șase luni.

Au ales să fugă? A fost o răpire dublă? Sigur nu o simplă coincidență? Online – era pe la jumătatea dimineții, dacă nu chiar în zorii internetului –, teoreticienii conspirației țeseau pânze de păianjen, revistele ahtiate după clicuri postau legende senzaționale sub fotografiile lui Hope și Cole: SECTĂ RELIGIOASĂ! PROTECȚIA MARTORILOR! RĂPIȚI DE EXTRATEREȘTRI!

În februarie, poliția a declarat oficial că Sebastian nu era suspect, mulțumindu-i pentru cooperare. În aceeași zi el a plecat în Anglia, unde cu câțiva ani înainte cumpărase împreună cu Hope o casă la țară, în Dorsetul ei natal, pe când Madeleine s-a întors la facultate, iar Dominic și Simone și Freddy și-au reluat viața obișnuită.

Fără un hoit căruia să-i dea târcoale, presa și-a luat în cele din urmă zborul în alte părți.

La sfârșitul acelui an, Sebastian Trapp a reapărut în San Francisco, însă a dispărut iar, cu totul, ca acel copil de sub tutela preotului din *Podurile Londrei*, ca urna furată din *Cenușă, cenușă*. Ca propria-i soție și propriu-i fiu.

N-a mai scris o carte timp de zece ani. Nu s-a recăsătorit timp de cincisprezece, deși, atunci când a făcut-o, alegerea soției n-a trecut neobservată.

Pentru că nu trebuie dată uitării chestiunea asistenților. Soțul și soția aveau fiecare un asistent, al lui ca să-l ajute la documentare, asistenta ei ca să se ocupe de programul comitetelor din care făcea parte. Al lui Sebastian era un masterand pe nume Isaac.

A lui Hope era o tânără englezoaică pe nume Diana.

8

Nicky rămâne la cafenea aproape două ore. Azi i-au scris șase prieteni, fiecare făcând gluma „Ești deja moartă?“; ea le oferă dovada că e vie, îi asigură că a angajat un paznic, sau cel puțin o sosie. Dincolo de fereastră, ceața tulbură din nou aerul, mașinile înoată prin ea – nu seamănă deloc cu șuvoaiele de lavă ale luminilor de poziție din New York. Numără nouă Tesle înainte să plătească, cheamă un taxi.

Din nou urcă treptele; din nou mângâie cu un deget subțire ciocănelul în formă de semn de întrebare. Însă de această dată vâră cheia casei în broască, o răsucește și împinge ușa. Holul ca o cavernă e slab luminat și cald; departe, scara alunecă în sus în întuneric, portretul din vârf nu-i decât o cutie cu umbre. Ferestrele din ambele părți sunt negre.

În tăcere, se simte ca o adolescentă care s-a întors târziu după o seară în oraș.

– Și ce-ai pus *tu* la cale?

Nicky tresare, se uită la dreapta.

E o încăpere pe care n-a observat-o mai devreme. Prin ușă vede spatele unei femei aplecate peste o masă pliantă. În timp ce se apropie, Nicky numără alte cinci mese, fiecare presărată cu piese de puzzle: în colț e un noian de pești-clovn portocaliu cu alb, ca înghețata pe băț; în apropiere, *Madame X* a lui Sargent, două brațe goale și o talie subțire și fără cap.

Pășește peste prag – în secolul al XIX-lea, peste ocean. O pictură murală extravagantă acoperă cei patru pereți: Londra la lumina felinarelor cu gaz, străzi pavate cu piatră cubică sclipind de umezeală, alei estompate de ceață, cal și trăsură cu același luciu negru… și poticnindu-se peste pietre, mergând prin ceață, țâșnind în jurul birjei: ștrengari și bețivani și zarzavagii și șobolani și mâțe și doi domni cu mâinile încleștate pe bastoane cu măciulie de argint. Pe un perete se întinde fațada unei cârciumi; ferestrele, mate și mânjite de funingine, cu sărăntoci ridicând halbe dincolo de geam, par storuri de camuflaj trase peste clădire.

Nicky o studiază din spate pe femeie. Are părul neîngrijit și blond, umerii rotunzi. Un fum cețos îi plutește deasupra capului. Într-o mână are cuibărit un pahar cu un deget de vin roșu. Nicky e nerăbdătoare să-i vadă fața.

Femeia culege o țigară din scrumieră.

– Cineva foarte primejdios stă chiar în spatele tău.

Nicky se răsucește, dă cu ochii de el imediat, chiar lângă ușa deschisă: o siluetă în depărtare, sub arcada unui viaduct, pozând sub lumina gălbuie a unui felinar singuratic; cu joben, pelerină vălurită pe umeri, ceață învârtejindu-i-se la picioare. Jack Spintecătorul. Nicky încearcă să nu se tragă mai departe de el.

– Vino încoace, să te vedem un pic.

În timp ce se apropie, Nicky evaluează munca femeii: o pisică tigrată ridicată pe labele din spate, amenințând cu ghearele un canar în colivie.

– E un puzzle înșelător, explică ea demontând cu grijă piesă cu piesă, până ce pisica e dezarticulată, doar o împrăștiere de mustăți și blană. Se poate asambla în multe feluri. Însă nu există decât o soluție corectă.

Acum se întoarce, și Nicky îi privește fața simplă, plăcută. E împrumutată de la prova unei corăbii a vikingilor; totuși, pare un piculeț amuzată, ca și cum ar cunoaște un secret și secretul ar fi deocheat.

Nicky încearcă să nu se zgâiască: această persoană, cu puloverul lălâu, cu părul neîngrijit, nu seamănă aproape deloc cu atleta din facultate care apărea în ziare acum douăzeci de ani.

Sub masă, un animal se mișcă, pufnește, un buldog francez îndesat, cu fața o mască neagră boțită, cu două urechi de liliac ieşindu-i din cap.

– E Watson.

Câinele se uită la Nicky cu ochi bulbucați, oftează ca și cum ar fi dezamăgit.

– Iar eu sunt Madeleine.

Strânsoarea mâinii ei e o singură scuturare scurtă, așa cum a fost învățată Nicky.

– Eu sunt Nicky.

– Oh, știu. Madeleine arată cu brațul spre pereți. Tata iubește perioada victoriană târzie. Felinare cu gaz și romane de duzină. Și-ar fi plasat romanele atunci, numai că i-a luat-o înainte Conan Doyle. Eu sunt prostituată, apropo.

Nicky se încruntă.

– Vezi? Madeleine arată spre o prostituată de pe alee, cu tivul fustei înnoroit, cu sânii îmbelșugați. Fața e a ei. Tata mă întreabă dacă vreau să fiu doamna din birjă, și eu fac: „La naiba, nu, vreau ceva acțiune. Și dă-mi balcoane, dacă tot e pe-așa“. Soarbe din vin și adaugă: Scuze pentru camera ta. Acolo dormea frate-meu, zice luând țigara.

Trage adânc, săgetează fumul într-o parte, strivește mucul în scrumieră – „Obicei scârbos“ – și își clătește gura cu vin.

Se ridică în picioare, la un metru optzeci, cu trupul moale și plin, și se întoarce spre altă masă – un pisoi atârnat de o creangă deasupra

cuvintelor OH, LA NAIBA. Pe podea, Watson se ține după ea încet, ca un însoțitor dizgrațios.

– Deci, acum nici o săptămână, tata anunță că vrea să… să *se lase pradă amintirilor* în formă tipărită. Ridică din umeri. Bine, a vândut optzeci de milioane de cărți, sigur că are povești. Locuri în care a fost, oameni pe care i-a întâlnit. Vâră mâna în buzunarul puloverului, scoate un pachet de țigări turtit și o brichetă, aprinde una. Se abate spre decapitata *Madame X*. Cunoaște pe toată lumea. Mă rog, *cunoștea* pe toată lumea. Până acum douăzeci de ani.

Nicky îi aude emoția din voce, simte nevoia s-o consoleze.

Madeleine privește în jos spre imaginea fără cap și, cu două degete, reface un umăr.

– Dar nu cred că ar trebui să-și cheltuiască timpul care i-a mai rămas scoțând la iveală trecutul, spune în cele din urmă. Nu vorbește *niciodată* despre *ei*, știi. Nu ești neinformată despre… toate astea.

– Nu sunt.

– Așadar, dacă asta cauți…

Madeleine se întoarce la paharul cu vin, îl găsește golit.

– Nu caut nimic, îi spune Nicky acestei versiuni neașteptate a lui Madeleine Trapp.

– Ar fi bine să nu fii o Trapper Keeper[9].

Nicky aproape că se strâmbă. Pasionații de crime reale și paranoicii și Sherlock-ii autoproclamați, de obicei preocupați de dramele din rândurile lor, au făcut o obsesie pentru dispariția lui Hope și Cole. Trâmbițează presupuse apariții; reconstituie – în formă imprimată, oricum – dubla crimă; dezbat metode complicate de eliminare a cadavrelor (în baie de acid ca în *Bee, bee, oaie neagră*; măcelărite, gătite și servite câinelui familiei, ca în *Peste tot unde s-a dus Mary*); bârfesc despre Diana, pe care se pare că nici unul dintre ei n-a întâlnit-o, de fapt. De-a lungul anilor, Nicky a bătut la ușa acelor spații virtuale de conversație, s-a bălăcit în cloaca rețelelor sociale – la urma urmei, e o poveste interesantă –, dar numai ca să observe.

– Iau asta drept o negare, spune Madeleine în timp ce țigara sâsâie în restul de vin. Apropo, n-am nimic cu tine. Sunt sigură că ești o afurisită de încântare. Așa zice tata. Un zâmbet – zâmbetul ei e perfect: destui dinți, destulă ștrengărie. Sunt sigură, de asemenea, c-o să fii minunat de discretă, adaugă.

– „Discreție“ mi-e al doilea prenume.

– Foarte puțini oameni își folosesc al doilea prenume. Madeleine se lasă pe vine, și buldogul vine în brațele ei târșâindu-și labele. Ei bine, uuf, te-am văzut. Am făcut destule progrese pentru seara asta, cred.

Cele două părăsesc drojdia societății și viciul și ies în seninătatea holului.

– Acolo e ascunzișul meu. Madeleine face semn cu capul spre o ușă

de pe peretele îndepărtat. Lângă orologiu. Micul meu apartament drăguț. Watson mi-e colegă de cameră.

Pașii lor nu scot nici un sunet pe marmură.

– De cât timp locuiești aici? întreabă Nicky.

– Ca adultă? M-am mutat înapoi după trei semestre la drept și n-am mai plecat. Nu mi-am luat nici licența. De fapt, n-am făcut o grămadă de lucruri.

– Cu ce te ocupi?

Madeleine o așază mai bine pe Watson în brațe.

– Of, e tot mai grea. Tata îi dă să mănânce pateu. Ai câine? Să nu-i dai pateu. Să vedem: am scris o carte groaznică. N-o să te întreb dacă ai citit-o. Ai fi jenată dacă n-ai făcut-o. Aș fi jenată dacă ai făcut-o. Stratagemă publicitară. Editorul tatei a întrebat dacă am în mine un roman polițist acceptabil.

Câinele pufnește.

– Corect, Watson. N-aveam.

În cartea groaznică, eroina era o detectivă care vâna un incendiator din San Francisco în anii ’50 – „În loc de-o intrigă vârtoasă, o fiertură lungă“, a strâmbat din nas un critic. Nicky se întreabă dacă ar trebui să schimbe vorba, dacă ar trebui s-o încurajeze pe Madeleine, dacă ar trebui să propună să ia prânzul împreună, sau poate unul dintre acele tururi GoCar (nu *acum*, însă, nu noaptea, după ce au băut amândouă) sau…

– L-am ajutat pe tata cu câteva Simon-uri când eram în liceu, continuă Madeleine. Cu documentarea, vreau să zic. N-am fost bună nici la asta. Ai fost avertizată despre Otis?

Au ajuns la ușa ei.

Nicky privește la stânga, la zăbrelele ascensorului. Înainte să poată răspunde, Madeleine o lasă pe Watson să cadă pe un șold și desface ca o aripă celălalt braț. Nicky pășește în îmbrățișare – îmbrățișarea lui Madeleine Trapp! Simte cum câinele fornăie lângă ea.

– Noapte bună.

Țigări și un șampon surprinzător de floral.

– Noapte bună, răspunde Nicky.

O strângere.

– Îmi doresc sincer să nu fii aici.

Nicky hotărăște s-o strângă și ea totuși – așa-i politicos –, însă Madeleine îi dă drumul, zâmbește. Dispare în apartamentul ei.

„Ceea ce-i trebuie copilului ăluia e o bătaie bună la poponeț“, spusese Sebastian despre fiica sa. Nicky nu-și poate imagina pe cineva care să merite mai puțin bătaia la poponeț.

Stă singură în hol, cu umbrele negre impregnate în unghere, cu treptele albe desfășurate în fața sa. În jur, totul e tăcut. Pereții nu-și spun nimic unul altuia; podelele nu scârțâie. Nu se aud nici măcar

șoaptele țevilor. Nici măcar mișcarea înceată a unui ceas. O casă fără voce. Nicky bate cu piciorul în pardoseala de marmură. O bătaie jalnică – nici un sunet, nici un cârd de ecouri.

Nu se propagă sunetul în casa asta? Sau e vorba numai de vocile omenești?

Privirea i se duce în susul scării, la acel portret suspendat în întuneric, la familia-fantomă.

Peste o clipă ajunge pe palier. Pe peretele din față, Madeleine e lângă tată în rochia ei albă, privind spre hol. Ținuta este excelentă, fața bucălată este serioasă și posomorâtă. Femeia de la parter se lăsase într-o rână pe masă, o cântărise cu privirea pe Nicky printr-o perdea de fum.

Oare de ce, se întreabă ea, un bărbat care nu vorbește niciodată despre prima lui soție și despre fiul pierdut le pune tabloul aici?

9

Madeleine se așază la biroul său, un secreter fragil care îi apasă coapsele, și deschide laptopul. Observă că a lăsat două lămpi aprinse toată ziua. Cetățeana-model din San Francisco.

O *îmbrățișase*.

De ce a *îmbrățișat-o*?

De milă, probabil. Milă și vin ieftin. Fata părea agitată; mai era și tăcută, și Madeleine n-are încredere în oamenii tăcuți. De ce mama naibii a recrutat tatăl ei o astfel de piticanie? De ce a recrutat pe cineva? Oare piticania se așteaptă să facă ce poftește în casă? Așteaptă un ghid cu care să facă turul? O să vrea să-i viziteze camera?

Se răsucește cu scaunul. „Iar aici“, anunță un ghid benevol din muzeu, „vedem un dormitor de la sfârșitul secolului XX, păstrat intact.“ Canapeaua ponosită și fotoliile gemene, așteptând în zadar o petrecere în cinci; patul în nișa lui, așteptând în zadar o petrecere în doi; draperiile căzând în cosițe stacojii groase peste trei ferestre înalte care dau spre stradă; biroul și oglinda și baia – toate așa cum erau acum douăzeci de ani. „Observați afișul cu concertul lui Cyndi Lauper“, continuă ghidul, „și reproducerea mărită a unei cărți poștale germane din secolul al XIX-lea. Am putea trage concluzia că ocupantului i-a plăcut muzica retro îndrăgită de mulți, poate că în mod ironic, și, de asemenea, a fost la un moment dat pretențios.“ Iar pe peretele îndepărtat, același eșafodaj de rafturi ticsite cu trofee de tenis și romane broșate și carcase de CD-uri și fotografii înrămate (diferiți Watsoni în diferite poziții) și o lampă cu lavă (stinsă) și un acvariu (secat) și o ferigă.

În brațele ei, Watson se plânge.

– De acord, zice Madeleine. Fără vizitatori.

Se întoarce la laptop.

Documentul, pus într-un folder obscur, e numit fotografii de teste Papanicolau, ceea ce probabil descurajează lumea să-și vâre nasul. Madeleine dă clic.

SIMON SPUNE

Scenariu de Madeleine Trapp

Pe baza romanului lui Sebastian Trapp

Derulează douăzeci și cinci de pagini, două crime și multe, multe scurte apariții ale câinelui lui Simon. E prost în toate felurile de care se temuse ea, desigur, însă și în feluri pe care se pare că le-a inventat.

E bucuroasă că tatăl nu știe de scenariu.

Trei dintre romanele polițiste cu St. John au fost deja adaptate pentru film, fiecare frumos ecranizat, fiecare bine primit și fiecare apărut cu mult timp în urmă – un aspect subliniat de producătorul care a luat legătura cu ea în februarie. CV-ul lui Madeleine e scurt – patru ani de colegiu, trei semestre la drept, diferite posturi de voluntar, toate aceste amănunte revizuite ultima dată online în 2008 –, însă producătorul nu căuta o jumătate de avocată șomeră; voia să reînvie franciza Simon St. John, să facă o nouă versiune de la început. Ar putea Madeleine să-l pună în legătură cu autorul?

Ar putea, însă n-a făcut-o și nici n-o s-o facă. Nu încă. Dacă e ca Simon să fie readus la viață pe ecran, ce alt readucător la viață mai bun decât – aici e întorsătura – Madeleine Trapp? Și-l imaginează pe taică-său răsfoind mândru o sută de pagini de persiflare însuflețită și violență medie; îl aude lăudându-i ideile proaspete, așa de proaspete, că de fapt încă nu i-au venit. „L-ai înhățat pe Simon, pescărușule“, o să chicotească el. „Spune-i producătorului ăstuia că, dacă schimbă vreun cuvințel, o să-i bântui WC-ul.“

Madeleine se foiește pe scaun. Asta reprezintă prima ei ocazie profesională interesantă în mai bine de un deceniu. Și timpul e scurt.

22.13. Degetele dansează pe tastatură. O să scrie până la miezul nopții. Două ore în Londra anilor ’20, urmărind un ucigaș înarmat cu o umbrelă cu vârful otrăvit.

La 22.16 dă buzna în bucătărie, își găsește vărul lângă sobă.

– Credeam că ți-ai terminat programul în seara asta, îi spune.

– Mi-am uitat telefonul. Freddy împunge un ou care face bulbuci în tigaie. Mi s-a făcut foame.

Lui îi este întotdeauna foame.

– Unde-i mica Boswell[10]? întreabă Madeleine, aplecându-se în frigiderul deschis.

– Mica ce?

– Admiratoarea numărul unu a tatei. Vrei niște pinot noir prost?

– Nu. Vrei un sendviș grozav?

– Sigur.

Ea toarnă, soarbe, se așază în dreptul blatului, se uită prin bucătărie: de o austeritate scandinavă, pardoseală de gresie, banchetă la fereastră, vedere spre curte. În colț, o ușă spre exterior, iar alături de ea, intrarea spre scara din spate slab luminată. Totul renovat acum patru ani, cadoul de nuntă al tatei pentru Diana. Diana, care nu gătește aproape niciodată.

Mama ei n-a pus niciodată piciorul în această încăpere.

– N-ai ghici că tatăl tău e pe ducă, zice Freddy. Îți amintești săptămâna de voluntariat la azilul de bătrâni? În liceu? Și de doamna aceea care se plimba pe acolo prezicând moartea pensionarilor?

„Henry se duce mâine“, zicea. „E slăbit. Aproape că văd prin el.“
– Sufletul petrecerii.
– Însă o nimerea tulburător de des. Am început să mă întreb dacă nu cumva bunicuța asta îi *omora*, de fapt, pe cei despre care spunea că vor muri.
– Ai vorbit cu ea?
– La naiba, da. Era haioasă rău.
– Scuze, mă refeream la făptura de sus. Nicky, spune ea pronunțându-i numele cu oarecare dezgust.
– S-a învârtit de un drum cu mașina. Drăguță. Nu prea vorbăreață.
Îi pune în față un sendviș prăjit.
– Ce delectare e asta?
– *A fost* un sendviș cald cu brânză și șuncă, răspunde Freddy în vreme ce saltă oul din tigaie. *A fost* un *croque monsieur*. Dar pune-i o pălăriuță obraznică de gălbenuș, și *croque monsieur*-ul tău devine… Răstoarnă oul pe sendviș și încheie triumfal: Un *croque madame*.
Madeleine clipește.
– Diana l-a pomenit mai devreme. Am căutat pe internet.
Dacă Diana ar fi pomenit de arsenic, Freddy ar fi făcut gargară cu el. N-ar trebui ca un amor fără speranță să râncezească după douăzeci de ani? N-ar trebui ca un bărbat să treacă peste asta?
– Ce-a zis ea?
– Diana?
– *Nu*. Fata aia, Nicky. Vorbim despre fata aia, Nicky.
– Zău? Nu știu, că-i plac cărțile lui? E adorabilă. Emană o energie pozitivă. N-a întrebat despre vreo dramă din *familie*, dacă asta-i ce vrei să știi.
„Crezi că el i-a omorât?“ Asta-i ce-ar fi trebuit să întrebe Madeleine. Ar fi arătat cu degetul spre elefanții foarte mari, foarte morți din încăpere și ar fi întrebat, pur și simplu.
– Ei bine, drama familiei noastre e mai dramatică decât majoritatea.
– Madeleine. Freddy agită sever spatula în direcția ei. Ăștia doi își scriu de trei ani. Dacă ea ar fi avut vreun interes ascuns legat de presa de scandal, cred că el și-ar fi dat seama până acum. Și dacă ea ar fi crezut că el… știi tu…
– I-a omorât.
– Atunci probabil n-ar fi venit aici, nu?
Madeleine se gândește la asta.
– Cinci ani, îl corectează fără chef.
– Păi, vezi? Freddy înclină spatula spre chiuvetă o dată, de două ori. Crezi că o pot arunca drept înăuntru?
– De la un metru jumate?
– Ăsta-i un „da“?

– Ăsta-i un „nu“, de fapt.

Spatula zăngănește în chiuvetă.

– Sâc!

Madeleine își ia farfuria în pat, împarte sendvișul cu câinele. Scenariul poate să aștepte. Tatăl poate să aștepte... Cu toate că nu foarte mult.

Se lasă pe perne. Tatăl ei a încercat deja de două ori să aducă vorba despre viitor, și de două ori Madeleine s-a împotrivit. Nu moștenirea e ceea ce-o îngrijorează – știe că el o să le lase mulți bani ei și Dianei și lui Freddy și mamei lui, probabil –, ci viața (ei) după moarte (a lui): cum va arăta? Cum va *suna*? Cine îi va zice Maddy? Mama îi zicea Mad; fratele îi zicea Magdala, deși numai cu zgârcenie și numai între patru ochi – numele lui de cod pentru ea și al ei pentru el, copiat dintr-un roman de Agatha Christie în care eroii erau doi veri botezați așa. Madeleine a uitat cum a început, dar și-l amintește pe Cole șoptind: „Crăciun fericit, Magdala“, în vreme ce-i îndeasă în mână un dar lângă pom, înainte ca părinții să coboare la parter; își amintește biletele pe care i le strecura pe sub ușă în nopțile în care se uitaseră la un film fie și un pic înfricoșător:

Către: Magdala
Te rog, pot să dorm cu tine în noaptea asta?
Al tău: Magdala

El bătea la ușă și ea ieșea dintre cearșafuri și-i citea rugămintea și deschidea ușa și zicea: „Hai înăuntru, Magdala“, iar dimineața el șoptea: „Mulțumesc, Magdala“, și numele era retras până data următoare.

Magdala, Mad, Maddy. Curând doar Madeleine.

Pe biroul din cealaltă parte a încăperii, ecranul laptopului intră în adormire. Așa ar trebui să facă și ea, hotărăște, întinzând mâna spre veioza de lângă pat.

După un moment, se aude întrebând în beznă:

– Cum crezi că mă cheamă, Watson?

Câinele pufnește.

– Așa mă gândeam și eu, oftează Madeleine.

10

O englezoaică frumoasă; o fiică ofilită. O casă imensă. Un heleșteu cu pești koi și o scară grandioasă. Un ghem de coridoare, un orologiu. O bibliotecă. O mansardă – o mansardă *sinistră*. Casa este conacul Styles, în care Poirot a anchetat prima sa enigmă; este numărul 221B de pe Baker Street, cu pereții ciupiți de găuri de gloanțe, cu ferestrele luptând să oprească smogul londonez. Este Manderley[11]. Este apartamentul din Piccadilly în care lordul Peter Wimsey[12] s-a făcut detectiv.

Este perfectă.

Nicky dezgroapă o carte din cufărul său și se duce în vârful picioarelor în pat. Învelită în cearșafuri de in, cu pielea curată și părul încă umed, se uită la copertă. *Bărbatul gârbov: Noul mister rezolvat de Simon St. John.* Nu mai e așa de nou, desigur, și nici cartea din mâna ei nu este. Deschide la pagina 4, unde cărțile lui Sebastian Trapp formează o coloană șubredă.

MISTERELE LUI SIMON ST. JOHN
Simon spune (1983)
Peste tot unde s-a dus Mary (1984)
Bărbatul cu șapte neveste (1985)
Băiețașul albastru (1987)
Jack, fii sprinten (1988)
A fost odată o bătrână (1989)
Jack, fii ager (1990)
Păianjenul cât o gămălie (1991)
Trandafirii sunt roșii (1992)
Jack a căzut (1993)
Bee, bee, oaie neagră (1994)
Cenușă, cenușă (1995)
Podurile Londrei (1996)
Iar când ea era bună (1997)
Șapte pentru un secret (1998)
Dacă nu ai fiice (1999)
Bărbatul gârbov (2010)

NON-FICȚIUNE
Cutezanța și cunoașterea:
Cugetările unui autor despre ficțiunea detectivistică (2000)

A trecut mai mult de un deceniu de la *Bărbatul gârbov* – cartea însăși a avut nevoie de zece ani ca să fie scrisă. Nicky o închide.

În acel moment aude o rafală de pocnete ascuțite, o ploaie cu găleata care izbește sticla.

Se ridică în capul oaselor, se răsucește spre lucarnă. Cerul e senin.

Altă clipă de liniște. Se scufundă la loc în pernă.

Alte pocnete, ca atunci când apeși o folie cu bule: a-rat-a-rat-a-tat. Și apoi un clopoțit slab.

Sunetul *chiar* se propagă prin casa asta.

Acum are ochii larg deschiși. Remingtonul, cu siguranță, cu două etaje mai jos.

… Alte scrisori? Cui? Sau doar hârțogărie – de genul „fiind în deplinătatea facultăților mintale, las moștenire"? Totuși, e amuzant să-și închipuie că el s-a reapucat de scris, plonjând în aleile din Spitalfields, prefirând nisipurile din Bermondsey. O ultimă noapte în Soho.

Aruncă un braț spre lampă, o stinge.

În 2010, când editorul lui a publicat un nou roman cu Simon St. John, primul din acest secol, librarii s-au bucurat: Sebastian Trapp, iată, invizibil atâția ani! Sebastian Trapp, a cărui infamie a dăinuit atâta timp! Dar cititorii își vor aminti oare de Simon, un aristocrat jovial din Anglia anilor '20, marcat de timpul petrecut în tranșeele franceze? Și-ar aminti ei, poate cu mai multă duioșie, de tovarășul lui canin, Watson, exemplar ilustrativ pentru fauna mai puțin isteață a literaturii? („Watson n-a mirosit niciodată vreun indiciu, n-a urmărit nici un suspect", îi explică St. John unui client într-una dintre aventuri. „Este pur și simplu prietenul meu, și nu mi-aș putea dori altul mai bun.") De sora lui, Laureline, cântăreață de operă, ucisă, spre marea consternare a publicului, în *Șapte pentru un secret*, însă văzută adesea în flashbackuri; de prietenii și dușmanii lui din Scotland Yard, în special ambițiosul inspector Trott; de domnul Myers, chipeșul farmacist din Essex („și cel mai bun om din Anglia"), care este și iubitul lui St. John în nenumărate povești lansate online de fani, care dozează iscusit medicamentele eroului nostru și este deosebit de priceput la identificarea a tot soiul de otrăvuri – și-ar aminti oare cititorii de toți aceștia? I-ar adopta iarăși?

Și ar cuteza ei să se familiarizeze din nou cu dușmanul de moarte al lui St. John, Moriarty al său, ingeniosul criminal în serie cunoscut doar ca…

A-rat. A-rat-a-tat-trapp. Ting.

… Jack. O siluetă slabă cu o mască macabră – piele șocant de albă, ochi mici și adânciți în orbite și nas enorm, două coarne de diavol, rânjet ca o tăietură adâncă. „Arată chiar ca Jack-săltărețul", zice inspectorul Trott, „acel bau-bau victorian care sare tot timpul de pe un

acoperiș pe altul și bate la geamul copiilor.“

Nicky își trage picioarele departe de capătul patului.

Da, cititorii își vor aminti; cititorii vor cuteza. *Bărbatul gârbov* a luat cu asalt listele bestsellerelor din întreaga lume. Criticii au lăudat-o, unii în mod extravagant. Sebastian Trapp, în sfârșit, în sfârșit, revenise.

De atunci n-a mai scris nici un cuvânt.

A-tat a-rat a-Trapp!

Până acum, după toate aparențele. Ciudat de liniștitoare aceste explozii staccato, țipătul vioi al clopoțelului; Nicky se întreabă dacă arde focul, cu flăcările lingând butucii, făcând să scânteieze copertile cărților lui.

Se răsucește pe o parte. Corzile harpei sunt ca o mătase argintie; călutul fără cap licărește; ochii câinilor mumificați lucesc.

Își face vizuină în cearșafuri, în capul său.

În anii scurși de la a doua retragere din activitate, Sebastian Trapp a apărut pe ici, pe colo, să cineze la clubul Baron sau să participe la strângeri de fonduri pentru biblioteci, sau să vâjâie prin golf pe iahtul său. Poveștile despre el i-au retrogradat pe Hope și Cole la roluri secundare într-o dramă de demult; moștenirea lui pare să fie tot mai mult cea a unui romancier foarte popular. Un romancier foarte popular care a suferit o nenorocire devastatoare, poate. Sau un romancier foarte popular care a săvârșit crima perfectă.

Nicky își impune să rămână calmă. Interviurile lor vor fi neoficiale, amabile. Nici măcar interviuri, de fapt; conversații.

„Conversațiile sunt întotdeauna periculoase dacă ai ceva de ascuns.“ Cine a spus asta?

Telefonul pus pe pernă se trezește…

Sun-o pe Nicky

… și apoi sună. Mătușa Julia nu le are cu tehnica.

– I-am zis telefonului să te sune, explică ea când Nicky răspunde. Mai trăiești?

– Nu-i prima dată când aud gluma asta pe ziua de azi.

– Nu-i glumă. Nu stau trează după miezul nopții pentru că mă țin de glume.

– Îmi pare rău, zice Nicky, și chiar îi este, în vreme ce se ridică în capul oaselor. Trăiesc și sunt entuziasmată. E entuziasmant!

– Să locuiești cu un ucigaș nu-i entuziasmant. Nu-ți mai ciuguli unghiile.

– N-o fac.

O face.

– Toate bune în Savannah, mătușă Julie?

– Oh, *urăsc* ideea asta.

– N-o *urăști*, spune Nicky, care încearcă să nu urască nimic. Ți-e neplăcută. *Mie* mi-e cam neplăcută. Însă într-un fel interesant. Să petrec timp cu…

– Cineva care a ucis…

– Nu asta voiam să… Mă aflu aici ca să-i spun povestea vieții, îți amintești?

– Asta zici tu.

– Și poate că o să aflu ceva ce nu știe nimeni, spune plină de speranță. Însă nu sunt speriată.

– Nu *destul* de speriată, cu siguranță.

Nicky aude gâlgâitul printr-un pai, și-o imaginează pe mătușa Julia pe balansoarul de pe verandă, sorbind un julep și plesnind țânțarii. Trai de văduvă.

– Ești prea *drăguță*, Nicky. Întotdeauna gândești *prea bine* despre oameni. Oamenii profită, știi.

Tăcere.

– L-ai văzut?

– Am văzut toată familia, în afară de soția fratelui lui.

– Cum sunt?

Nicky se gândește la Madeleine, cu țigările și vinul ei, la Freddy pălăvrăgind la volan și la Diana, politicoasă, dar distantă.

– Un pic… un pic triști, poate. Ca și cum nu sunt unde ar trebui să fie. Rătăciți. Cumva, aș vrea să-i îmbrățișez.

– Cumva, ai vrea să îmbrățișezi pisici nedomesticite, domnișoară. Și cum e cu… Mătușa trage adânc aer în piept. Sebastian Trapp?

– Sebastian Trapp e o forță.

– Te așteptai la asta.

– E ca un foc. Îți vine să te tragi lângă el și să-ți încălzești mâinile.

– De ce n-ai zis așa? Nicăieri nu ești mai în siguranță decât lângă un foc.

– Ei bine, m-a invitat, așa că am de gând să profit la maximum de asta. Uite, vrei să știi care a fost cuvântul zilei de azi? Este?

De Crăciunul trecut Julia îi dăruise lui Nicky un calendar suprem de inutil cu „cuvântul zilei“, care acum mai avea doar jumătate din grosime. Nicky îl pusese în bagaj de dimineață ca s-o bucure pe mătușă.

Îl scoate din cufăr, rupe fila de ieri și se uită la cea de azi.

– Ei bine?

După un moment, Nicky zice:

– *Rău-prevestitor*.

Un gâlgâit.

– Drept la țintă, aș zice. Amintește-ți că trebuie să-l folosești într-o propoziție înainte de sfârșitul zilei.

– Nu văd nimic rău-prevestitor în casa asta.

După ce închide telefonul, Nicky se gândește că nu-i chiar adevărat. Sebastian *este* ca focul, și faptul că se află aici – în Casa Misterului, la distanță de o scară de el – e ca și cum și-ar trece mâna prin flacără. Frisonul contactului cu o substanță periculoasă.

E uimită că a ales-o pe ea autorul acesta; e uimită că a ales pe cineva. Se cuprinde cu brațele – de încântare, de neliniște.

„Nu ești speriată?“, a întrebat șoferul de taxi.

„Nu destul de speriată“, îi șoptește Julia la ureche.

Nicky se târăște pe genunchi la picioarele patului, descuie cufărul proptit de el. Scoate un pachet subțire de scrisori, se lasă pe spate, își pune în poală un teanc de nouă ilustrate. Pe fața primei cărți poștale e un fluture indigo, cu aripile ca niște petale desfăcute violent.

Pe spate, cu scris stângaci:

Dragă Nicky,

Sunt Cole, presupun că suntem preiteni de corespondență! Îmi place să citesc, ciocloata cu lapte, animalele, mai ales câinii + „Beach Boys“. Spune-mi depsre viața ta, ce mai e? Ce fel de muzică îți place? Ce haine porți? Abia aștept scrisroile!

Preitenul tău, Cole

Data este *aprilie 1999*.

Nicky se uită la următoarea ilustrată.

Mai 1999, un golden retriever care înoată și zâmbește.

Dragă Nicky,

M-am dus la chioșcul cu vederi de pe chei, dar nu aveau cu un buldog francez. Pe buldogul nostru francez îl cheamă Watson 4, e tare cuminte. Preitenul meu Isaac mi-a dat un tricou nou, dar e prea mare pentru mine, scrie pe el: BLONDIE. Îl vrei? Dacă vrei să citești o carte bună, poate le citești pe ale tatii, sunt mișto.

Preitenul tău, Cole

Un profesor o înscrisese într-un „program de corespondență pentru adolescenți interesați de ecologie și de protejarea florei și faunei“, din câte își amintește – „Hai să-ți găsim niște prieteni“, a explicat el, cu intenții bune –, însă, după ce prietenul de corespondență care îi fusese repartizat nu i-a răspuns, s-a pomenit în legătură cu Cole Trapp. În fiecare lună sosea o nouă ilustrată: fluturele, câinele, panda roșu, leneșul, una câte una – călulțul-de-mare, liliacul frugivor –, până la ultima salutare din decembrie 1999.

Dispariția prietenilor de corespondență nu este adesea raportată la știrile naționale. Și încă împreună cu mamele lor.

Nicky se cuibărește din nou între perne, privește imaginile la lumina lunii. Albina, viespea-de-mare…

N-o să-i spună gazdei – el cu siguranță n-are nevoie să audă de câteva mesaje pe care fiul său le-a trimis acum douăzeci de ani unei fete pasionate de animale. Nu de aceea se află ea aici. Chiar dacă de atunci se tot întreabă.

Răsuflarea i se adâncește, buzele i se despart. Ultima ilustrată îi alunecă dintre degete. Scorpionul.

Privește la tavan, la constelația de patru litere. Lucind – fantomatic, dar lucind în întuneric.

Și, în vreme ce pleoapele îi pâlpâie și se închid, numele lui Cole pare să strălucească un pic mai tare.

Joi, 18 iunie

11

– „Păianjeni țesători, aici să nu veniți.“ Sebastian pronunță cu delectare fiecare cuvânt, ținând o bere rece în mână. Mottoul clubului. Și totuși ai venit.

Nicky zâmbește. Se chinuie să stea dreaptă pe un fotoliu tapițat cu piele atât de netedă, că de câteva ori aproape a alunecat pe podea. Vizavi, Sebastian șade țeapăn pe un fotoliu uzat de catifea cu apărătoare pentru urechi. Ea se agață de rezemătoarele pentru brațe, zâmbește mai larg.

A dormit adânc noaptea trecută – somn de prințesă din basme, somn de măr otrăvit – și s-a trezit într-o mansardă zugrăvită de soare; pe când lipăia spre baie, săgeți de lumină i-au aprins părul și i-au făcut pielea să strălucească. Se simțea renăscută.

O așteptau un mesaj și o poză: Irwin și Cartof în așternut, câinele cu botul îngropat în subsuoara bărbatului, cu o labă pe buzele lui. Ciudat.

Irwin n-a mai dormit în patul ei din februarie. Oare își invidiază câinele? E atât de lipsită de dragoste?

Nu cu adevărat, nu. Sper că ți-ai făcut injecțiile, i-a răspuns înainte să se îmbrace. A plecat. S-a întors. A găsit în așternut calendarul mătușii. Cuvântul zilei: *putină*, în expresia „să ștergi putina“. Dedesubt: *Folosește astăzi acest cuvânt amuzant într-o propoziție!*

– Slabă nădejde, a comentat cu glas tare.

Apoi drumul până la clubul Baron în Jaguarul verde al lui Sebastian, cu muzică clasică răsunând în difuzoare. („Nu-mi *place* cu adevărat, însă am impresia că lumea *se așteaptă* să-mi placă.“) În fața unui bloc masiv de cărămidă roșie din Lower Nob Hill, un valet i-a luat locul lui Sebastian („Bună dimineața, domnule Trapp“), un portar i-a invitat înăuntru („A trecut ceva vreme, domnule Trapp“), un administrator i-a așezat la o masă joasă ghemuită într-un colț („Ca de obicei, domnule Trapp?“), un ospătar a adus un pahar cu bere pilsner („Și pentru doamna, domnule Trapp?“).

– Suc de ananas, vă rog, zice Nicky.

Ospătarul nu se uită spre ea, doar aprinde o veioză, abajurul închis la culoare e pistruiat cu lumină.

Salonul clubului e spațios pentru o clădire veche de cărămidă. Ospătarii, toți bărbați, la fel ca membrii clubului, lunecă printre mese cu cuburi de gheață clincăind în pahare. Tablouri pe pereți, mai ales cai și bărbați albi, dar și câte o bufniță – chiar câteva exemplare împăiate, care se uită la ea cu ochii ca farurile.

– Păianjeni țesători – nu trebuie să vorbim despre muncă între acești pereți.

Sebastian își admiră berea.

Costumul de azi – cu vestă – este din stofă cafenie cu model picior-de-cocoș, cravata e verde-închis. După cum e bine știut, Sebastian Trapp, în afară de cazul când nu se aventurează într-o călătorie – Nicky își amintește fotografii ale lui în costum de safari, triumfător pe spinarea unui elefant, înfofolit într-un hanorac în tundra siberiană –, s-a îmbrăcat întotdeauna protocolar. Se foiește stânjenită în bluza și blugii pe care-i poartă; simte o droaie de priviri care o fulgeră, adunate asupra ei ca păsările pe sârmă.

– Sunt îmbrăcată nepotrivit, șoptește.

– Ești îmbrăcată ca o femeie. În clubul ăsta n-au voie să calce femei. Sebastian se ridică în picioare și se adresează sălii. Destul, domnilor, spectacolul s-a terminat. Nu-i decât o femeie din specia umană. E în ordine, își liniștește musafira. Ce, o să mă dea afară? O să mor înainte să fie adoptată moțiunea.

Ospătarul se întoarce cu suc de mere. Nicky nu protestează.

– În cinstea dumneavoastră, îi spune lui Sebastian pe când el se așază la loc.

– În cinstea morții, zice el.

Și beau. „Ei poftim", se gândește ea, „toastez cu Sebastian Trapp."

– Doamne, are gust mai bun înainte de prânz, oftează el. Te simți bine în muzeul ăla de sus?

– Foarte. Aveți o casă frumoasă.

El bea din nou, soarbe spuma printre dinți.

– Presupun că da. Nu mai văd prea mult din ea. Sufrageria, când mă simt civilizat. Biblioteca.

– V-am auzit astă-noapte mașina de scris.

– Zău? E o cameră goală sub a ta. Probabil transmite sunetul.

– Pot să întreb la ce lucrați?

– Lucrez – mergi drept la țintă, nu? –, lucrez la treburile mele. Cine ce moștenește. Cât de mult să-i las prin testament câinelui. Deci, asta-i biblioteca. Pe unde mai umblu? În dormitor, unde dorm și visez și mi se purifică sângele de trei ori pe săptămână. Ce cuvânt satisfăcător. *Purrrifică*. Își încrețește fața de încântare. Zi-l și tu cu mine.

– Purifică.

– A fost de rahat. Savurează-l.

– *Purrrifică,* toarce ea, simte cum i se încrețește și ei fața.

„Ei poftim, glumesc cu Sebastian Trapp."

– Ha! tună el.

O unduire prin sală când cinci-șase comeseni se ridică pe jumătate de pe scaune, încruntându-se la Sebastian.

– Așadar, Diana are dormitorul ei. Cum avea și prima mea soție.

Aceeași încăpere, de fapt. Am pomenit-o pe prima mea soție?

Nicky tresare. A pomenit-o – în treacăt, în trei sau patru scrisori.

– Da.

– Ei bine, când ne-am mutat aici, fiecare și-a revendicat propriul teritoriu. Chiar înainte să mi se nască fiul. L-am pomenit pe fiul meu?

– Da.

În treacăt, în două sau trei scrisori. Nicky înhață ocazia.

– Ați vrea să începem cu ei?

Își pune în poală blocnotesul, deschide telefonul și îl așază pe masă, în aureola veiozei. Își reamintește să se concentreze – ăsta-i prilejul să facă o muncă de calitate. Apasă pe buton.

– Se înregistrează? Oh, de unde să încep… „Mintea mi-e ca o debara plină cu pachete de toate felurile, așa de multe, că s-ar putea să nu-mi mai amintesc decât vag ce era acolo.“ Se uită la ea.

– E din Sherlock, *Coama leului*. Spuneați…

– Știi ceva despre sfinți?

Nicky clatină din cap.

– Nu-i genul meu.

– Tatăl meu știa. Era militar. A supraviețuit pe plaja Omaha. Glonț aici – își atinge șoldul –, glonț aici, spune arătând spre stomac. Așa că avea speranțe pentru odrasle. Acuma, Sfântul Sebastian este ocrotitorul soldaților și atleților. Pictorii îl adoră pe Sebastian. Eretic obscen de chipeș, cu săgeți înfipte în carne de parcă ar fi o perniță de ace. De obicei pare îndurerat. Sebastian cel din secolul XXI face o pauză ca să-și fluture deloc îndurerat mâna spre cineva care trece pe alături. Scena: bază militară din Berlinul Occidental. Intră în scenă un nou Sebastian, copil voinic. Singurul prunc întins pe o targă. Soarbe din bere, înghite, buza de sus e albită de spumă. Reia: În cele din urmă, am dobândit un frate, numit după sfântul ocrotitor al astronomilor, așa că eu am câștigat runda aia. Doi părinți. Apoi un părinte. Apoi fără părinți. Apoi fără frate, spune, sărind peste cinci decenii în tot atâtea propoziții. Aveam… zece ani, douăzeci și șaizeci, în această ordine. Numere frumoase, rotunde. Întâi mama, a murit de lupus; s-a petrecut repede. Apoi tata a murit de țeava unei arme în gură, ceea ce s-a petrecut și mai repede. Adu-mi aminte, părinții tăi trăiesc?

Nicky clipește, surprinsă.

– Nu.

El așteaptă.

– Mama a murit când eram la facultate, spune ea, iar tata acum cinci ani, de infarct.

– Se întâmplă. Dominic l-a găsit pe tata mort la masa din bucătărie. Își încrucișează picioarele interminabile, un picior se bâțâie în mocasin. Sergentul – așa-i ziceam; pe atunci era deja sergent-major,

dar „sergent-major“ e prea lung –, Sergentul băuse cafea. Risipă de cofeină. Piciorul se oprește din bâțâit; Sebastian își trece încet degetele ca un fermoar peste dunga pantalonului. Cântam sub duș ca să alung un vis urât când Dominic a tras perdeaua de la baie.

Ea își dă seama că își ține răsuflarea. Omul se pricepe să povestească.

– A murit la șapte cincizeci și opt dimineața.

Nicky, neștiind cum să reacționeze, scrie asta în blocnotes, apoi taie.

– Vezi tu, glonțul i-a trecut drept prin țeastă și a lovit ceasul de deasupra cuptorului. Întocmai ca într-un roman polițist – un ceas de mână spart care confirmă ora morții. Chiar și astăzi, când detectivul Cutare arată spre un ceas oprit, îmi reamintesc că asta se poate întâmpla. Nu că m-aș coborî vreodată până acolo. Un ceas oprit, hai să fim serioși. Soarbe înainte să continue: Pe atunci locuiam deja la San Francisco. Mă întorsesem la Berlin doar ca să-mi trimit fratele la Berkeley. Am amânat. Dar nu foarte mult. Înalță sprâncenele. Și așa am rămas doar doi.

Nicky păstrează un moment de tăcere.

– Trebuie să fi fost greu, zice emoționată.

– Viața e grea. La urma urmei, te omoară, spune Sebastian mângâindu-și cravata. A venit după Dominic pe un drum întunecos. L-a și lăsat acolo. Accident cu fugă de la locul faptei la miezul nopții, pe Pacific Coast Highway. Că tot vorbiserăm de coborât până acolo. O întorsătură crudă – el m-a ținut în viață după ce au dispărut Hope și Cole.

Nicky tresare, plină de electricitate statică. „Nu vorbește niciodată despre ei.“

– Dominic gătea – avea câteva restaurante –, iar idiotul de Frederick avea grijă de Watson al Patrulea. El și Cole au crescut împreună. Freddy, vreau să zic. Aproape de aceeași vârstă. Uneori la aceeași școală. Prinde berea în căușul palmelor, degetele mângâie paharul în timp ce spune: Era singurul prieten al lui Cole.

Toate ziarele au publicat aceeași fotografie: Freddy, ochi negri și păr negru, în picioare lângă verișorul său mic, palid, amândoi cu rachete de tenis. Lui Nicky îi păreau din specii diferite.

– Iar Simone vorbea, adaugă Sebastian.

– Vorbea?

– Da. Simone e guraliva ideală, care nu se sinchisește dacă o asculți sau nu. Mi-am scris unele dintre cele mai bune cărți cu ea turuind de zor pe undeva prin apropiere. Oferă un minunat zgomot de fond. Mi se pare liniștitor.

– Înțeleg.

Nicky abia așteaptă să stea de vorbă cu Simone.

– Familia venea să mă vadă aproape în fiecare zi, separat sau împreună. Cu toate că Dominic n-a mai trecut pe la mine după ce a murit.

– Și dumneavoastră ce făceați?

Sebastian se încruntă.

– Când?

– În tot acel timp. Înainte de *Bărbatul gârbov*.

– Tocmai ți-am spus. Eram acasă, ricoșând ca o minge de squash între patru pereți. Ce-ai crezut că făceam?

– Nu știu. Dintr-odată, o cuprinde sfiala. Nimeni nu știe.

El golește paharul și face semn să-i aducă altul.

– Domnișoară Hunter, există o activitate, numai una, în care se implică un bărbat care și-a pierdut soția și fiul într-o singură noapte, și aceea este împotrivirea la nevoia atotputernică de a-și zbura creierii.

12

Nicky se holbează.

El își potrivește batista din buzunarul de la piept, cu un picior legănându-se în sus și în jos, regulat ca un puls, chiar dacă dorința sa de a muri zornăie în aer.

Sebastian Trapp n-a comentat niciodată în public despre Hope și Cole – nici măcar în zilele de după dispariție, când anchetatorii cereau informații în conferințele de presă, când gazdele emisiunilor de radio și televiziune își îndemnau publicul să se ducă la poliție cu indiciile lor inutile.

Sebastian a oferit rapid o recompensă de un milion de dolari pentru informații care să ducă la regăsirea soției sau copilului. Peste o săptămână a dublat recompensa. Liniile de telefon au luat foc. Scepticii zeflemiseau.

Dar ce simțea el, cum jelea (dacă jelea) – a rămas un mister.

– Moartea mă obsedează de foarte mult timp, zice sorbind din berea proaspătă și așezându-se mai comod în fotoliu, ca o persoană obișnuită cu publicul. Încă de la moartea mamei noastre.

Nicky ar vrea să mai zăbovească în acei ultimi ani pierduți, să-l fixeze ca pe un fluture pe o placă; însă el a zburat deja de acolo.

– Ea lucra ca bibliotecară la baza militară, și acolo mă duceam după ore să citesc. Mama mi-a alcătuit programa. Povești cu aventuri, o vreme; Tintin, desigur – foarte amuzant, foarte rasist – și *Un Robinson elvețian*. Oh, să trăiești într-o casă din copac! Se plesnește cu o mână peste genunchi, și Nicky se pomenește zâmbind larg. Sau *Contele de Monte-Cristo*. Închipuie-ți, să plănuiești o răzbunare nemiloasă! Își împreunează degetele, le duce la bărbia cu gropiță. Mama noastră era… simțea o *tandrețe* specială față de oricine ar putea fi considerat, sau s-ar putea considera, inferior. Față de cei lipsiți de iubire. Și cei lipsiți de noroc. Deznădăjduiții. Neajutorații.

Cu fiecare cuvânt, vocea îi coboară, e mai moale, ca și cum ar fi legată de o greutate.

Acum își încleștează mâna pe paharul cu bere.

– Nu m-am mai gândit la asta de ani întregi.

– Nu v-ați mai gândit la ce de ani întregi?

– Va trebui să încetezi să-mi repeți fiecare cuvânt. Ar putea deveni enervant.

– Vorbeam despre soție și fiu.

– Soția și fiul. Sebastian bea, plescăie din buze. Cole avea probleme cu cititul, știi. Luase asta de la mine. A, da, zice când ea înalță

sprâncenele. Pe atunci, desigur, părinții nu consultau un specialist. Pur și simplu sperau că odrasla lor o să se descurce.

I-a alunecat iarăși din strânsoare, retras în cețurile vremii. Nicky oftează în tăcere; e interesată de trecutul lui, cu siguranță, însă acea dispariție de la hotarul dintre ani e ca o cicatrice, nu și-ar putea dezlipi ochii de la ea oricât s-ar strădui.

– Am făcut din citit un joc, explică Sebastian. Fiecare cuvânt era un mister în miniatură. Rând după rând, înaintam ca melcul, deoarece știam că trebuie să existe o rezolvare. Tot acel haos nu era în realitate decât o scenă pe care poate fi restabilită ordinea.

– Ca o poveste polițistă.

– Elementar, draga mea Hunter. Iar mama, fie binecuvântată, era împătimită de povestirile polițiste. Am dat împreună fiecare filă din *Semnul celor patru* – foarte încet. Apoi mi-a trântit pe pupitru șase cărți scrise de Agatha Christie. Când am împlinit treisprezece ani, i-am scris lui Dame Agatha o scrisoare, cerându-i un autograf – era încă în plină putere, amintește-ți. Și după câteva săptămâni o țineam în mână: o fotografie de 20 x 25 centimetri, semnată, înfățișând o doamnă de șaptezeci și cinci de ani într-o rochie neagră simplă. Mai-mai că am plâns. Ai fi crezut că-i de la Jayne Mansfield.

Nicky zâmbește politicos; recunoaște povestea din interviuri. El vorbește în spirale, întorcându-se la capitolele de început așa cum Simon se întoarce la martori, expunând următorul strat al poveștii, secretul de sub piele.

– Sergentul a citit vreodată cu dumneavoastră?

– Sergentul a făcut foarte puține lucruri cu mine.

Sebastian deschide capacul ceasului de buzunar, îl închide fără să se uite la oră. „Fără astâmpăr ca un școlar cu un secret“, l-a caracterizat cineva.

– Citind acele cărți născoceam alte sfârșituri, găseam altă cale de ieșire din labirint. Motivul era mai complicat, dar, pe de altă parte, motivul e întotdeauna complicat. Mai ales când ești copil. După ce mama s-a dus – ia o gură de bere –, am devenit… obsedat de asta.

– Obsedat de moartea *ei*?

– Obsedat de moarte în general. Sebastian își mijește ochii. Întrebându-mă dacă o să vină după mine. *Când* o să vină după mine. Din moment ce eu nu m-aș opri pentru moarte, ar fi ea amabilă să se oprească pentru mine?

Și iată-l din nou! Voltajul întunecat din ochi, din glas. Dinții dezgoliți. Și forța. Bărbatul acesta e o substanță periculoasă.

Își așază paharul pe masă.

– După ce m-am mutat la Boston, în șaizeci și opt, zice povestea, m-am făcut mecanic. Și electrician. Labirinturi sub capote! Un mister în fiecare volt! Îmi plăceau angrenajele, îmi plăceau cablurile, îmi

plăceau enigmele. Aveam câteva celule cenușii – se bate pe tâmplă cu un deget subțire – și aveam mâini iscusite. Oamenii aceia sunt niște magicieni. Profesii nobile.

Fulgeră cu privirea sala, distribuția banală de bărbați palizi în costume negre; acum se strâmbă, alungându-i cu o fluturare a mâinii ca pe tot atâta fum. Pe Nicky n-ar surprinde-o dacă ar scoate o exclamație scârbită.

– În anul următor m-am mutat în California, am intrat ucenic la un ceasornicar. Asta a fost vara lui Zodiac. Și a criptogramelor lui, spune clătinând din cap. A trimis patru către ziare, una la începutul lui august, restul mai târziu în acel an și în primăvara următoare. Prima, o să-ți amintești…

Nicky nu-și amintește, nu era pe lume, nu s-a gândit la Zodiac până la drumul cu taxiul de ieri.

– … a fost tăiată în trei și trimisă la trei ziare din San Francisco. Fiecare a tipărit partea lui, cum fuseseră instrucțiunile. Și a fost dezlegată într-o singură zi.

– Cine a dezlegat-o?

– Cei mai mulți zic că a fost o pereche din Salinas. Le-au trebuit douăzeci de ore.

– Oare cei mai mulți se înșală?

– Mie mi-a luat un pic mai mult de douăsprezece, spune Sebastian plimbându-și degetul pe buza paharului. Am telefonat la ziar înainte să mă duc la muncă, am lăsat numărul atelierului. Însă când m-au sunat de la ziar, ceasornicarul n-a vrut să mă dea la telefon. Întotdeauna întârziam la slujbă – nu mi-a scăpat ironia – și așa a fost și în ziua aceea, și era enervat. Mi-am petrecut după-amiaza cu mâinile vârâte până la încheieturi în măruntaie de ceasuri, gândindu-mă la cifrul pe care-l dezlegasem, gândindu-mă la ucigaș. Iar până seara, când am prins în sfârșit la telefon un redactor – St. John îl chema, Michael St. John, foarte catolic –, perechea din Salinas sunase deja la *Chronicle*. „Omul e cel mai periculos animal dintre toate“, scrisese Zodiac. Ce monstru! Își golește berea; șuvițe de spumă se preling în pahar. Nu stăpânea nici ortografia, adaugă.

– Nici eu n-o stăpânesc prea bine, recunoaște Nicky.

– Deci, acum tu ești Zodiac.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– „Ce s-a întâmplat după aceea?“ „Ce s-a întâmplat după aceea?“ Ești precum copiii mei când le spuneam o poveste la culcare.

Nicky soarbe din suc fără să comenteze.

– Ce s-a întâmplat după aceea a fost că Michael St. John mi-a explicat că redactorul lor de la rubrica de cuvinte încrucișate devenea senil – se părea că au publicat câteva careuri cu greșeli de ortografie interesante – și m-a invitat să trimit niște mostre. Și, ta-daaa… Își

desface mâinile de parcă s-ar prezenta pe sine ca un premiu într-un joc televizat. Redactor de cuvinte încrucișate la douăzeci de ani. Nu-i rău pentru un puști care nu putea să citească. Îmi plăcea munca. Nu mi-am luat nici un concediu în patru ani. Nu până ce a venit vremea să-l expediez pe Dom la facultate. Știm ce s-a întâmplat când m-am întors la Berlin.

Se uită la restul de bere, apoi ochii îi alunecă spre telefonul ei.

Nicky simte furnicături; Sebastian e pe cale să spună ceva ce n-a mai spus niciodată.

Când reia, vorbește tărăgănat.

– L-am sunt pe Michael St. John, i-am explicat că am făcut pneumonie. Am mai adăugat trei zile pentru înmormântare. N-am spus nimănui că l-am îngropat pe tata.

– De ce nu?

Sebastian oftează.

– Oamenii de vârsta ta – tinerii, vreau să zic – îşi tratează viețile ca pe niște galerii, sub ochii publicului, deschise oricui. Viața mea nu-i o galerie. E un seif, o cutie neagră și – îmi pare rău că nu pot s-o spun mai elegant – nu-i blestemata de treabă a nimănui.

Nicky tace o vreme.

– Nu cred că viața mea e o galerie.

– Bine. Nu-i. Și, de asemenea, spune el coborând vocea în timp ce-și pipăie buzunarele, mă simțeam rușinat. E ilogic; știu asta la nivel intelectual. Însă nu simți cu creierul, și mă simțeam rușinat. Cineva ar fi putut bănui că eram dispus să-mi iau și eu viața. Pescuiește din haină o pipă. Lemn de cireș adevărat, murmură. Am început luna trecută. E momentul potrivit să adopt obiceiuri proaste, nu? Ar trebui s-o fac?

Iar zâmbește larg, acel zâmbet molipsitor – pare un copil invitându-și un prieten să-l pună la încercare.

– Fumatul într-o clădire e infracțiune majoră în California, nu-i așa? zice Nicky. N-ar fi mai bine să așteptați puțin?

– Presupun că da, spune el ascunzând pipa în buzunar. Unde eram? A, da: în șaptezeci și cinci am cunoscut-o pe soția mea…

– La un revelion.

– *Chiar* ți-ai făcut temele. Ne-am căsătorit, am mers în luna de miere, am strâns cureaua, am economisit. Și ani în șir am compus careuri de cuvinte încrucișate. Nu câștigam mare lucru, dar mai mult decât Hope ca asistentă socială. Mi se părea liniștitor să știu întotdeauna răspunsul. Tace câteva clipe, apoi își pune vârful unui deget pe tâmplă și descrie un cerc, ca și cum ar întoarce un ceas. O mie nouă sute optzeci și patru. Lucram de ceva vreme la enigme. Într-o bună zi – știi asta, desigur –, într-o bună zi, mi-am spus: „Sebastian, diavol neconvențional de arătos ce-mi ești, ce-ai zice de un fost militar

care a devenit detectiv?“ Primul Război Mondial se încheie, veteranul aristocrat caută distracție. Are independența dată de bogăție, hotărăsc eu, pentru că toți o au, nu vrei un detectiv cu resurse financiare limitate. Oricum, eu nu vreau. Până în acel moment cunoscusem câțiva oameni din San Francisco care trăiau foarte confortabil și asta m-a inspirat. Oh, mă răsfeți.

Alt pilsner i-a fost pus în față, încununat cu spumă. În paharul lui Nicky nu mai este suc, însă ospătarul s-a făcut nevăzut.

– Desigur, ăsta era proiectul lui Dorothy Sayers. Însă nu citisem nimic de Dorothy Sayers, așa că eroul meu nu s-a împiedicat de Peter Wimsey când mi-a pășit în minte. L-am numit St. John, după Mike, și Simon ca pe tata. Un rar moment sentimental. Duce berea la gură înainte de a vorbi mai departe: Moartea avea să-l obsedeze, cum mă obseda pe mine. Am născocit o frază răsunătoare chiar înainte de final: „Ar fi trebuit s-o împachetez și s-o leg cu fundă acum multă vreme“. M-am gândit că sună a autocritică amuzantă. Atâția detectivi sunt atotștiutori, și totuși le trebuie o veșnicie ca să rezolve cazul.

Nicky încuviințează. N-a citit asta nicăieri.

– Un cunoscut de-al meu, tot scriitor, m-a îndrumat spre editorul său și… Ei bine, amănuntele sunt plicticoase, dar, în sfârșit, răposata mea redactoare m-a acceptat. Pentru o sumă derizorie. M-a pus la muncă. A văzut povestea nu doar ca pe o carte, tipărită și legată, ci ca pe un bestseller. Pentru unii oameni, ăsta-i un cuvânt murdar. Oamenii aceia nu scriu bestsellere. Ia o gură mare de bere, înghite și dă drumul aerului din piept, făcând-o pe Nicky să se întrebe dacă nu pare un pic agitat. Continuă: Restul e legendă. Succes teribil. Nu știu de ce. După ce au început să curgă drepturile de autor ne-am mutat în casă nouă – o executare silită, că tot vorbisem de sumă derizorie – și am urcat greoi două etaje cu Hope în brațe. Cole s-a născut peste câteva săptămâni, cu câteva luni prea devreme. Pe șaisprezece octombrie o mie nouă sute optzeci și cinci.

Nicky scrie data în blocnotes, sub data morții Sergentului.

Sebastian se uită cum mâna stângă i se mișcă pe hârtie.

– Am fost bun cu St. John. El a fost bun cu mine. Multă vreme a fost bun *pentru* mine. Până n-a mai fost. Rotește paharul, și berea se învârte înăuntru. Timp îndelungat n-am putut să-i înțeleg pe scriitorii care nu-și puteau suferi personajele. Personajele alea le dădeau pâinea cea de toate zilele! Erau gâsca cu ouă de aur! Conan Doyle l-a omorât pe Holmes, după cum știi. L-a aruncat în cascada Reichenbach. A rămas mort aproape zece ani. Agatha Christie nu-l putea suferi pe Poirot – îi zicea „un mic ciudat“. Cam nerecunoscători, mi-am zis. Pune jos paharul și se împinge în față, pe marginea fotoliului. Însă, într-o zi, am simțit brusc același lucru despre Simon. Întotdeauna deghizat, întotdeauna costumându-se. Nu-i mai suportam englezismele

drăguțe: Pimm-urile[13] și bâta de crichet și „*Poppycock*[14]!“ și ceaiul de dimineață și ceaiul de după-amiază…

– Îl iubesc pe Simon, trântește Nicky înainte să se poată stăpâni. Și vă iubesc cărțile. Sunt probabil romanele mele polițiste preferate.

El înalță o sprânceană.

– Probabil?

– Probabil.

Însă inima îi bubuie cu mândrie, are dinții încleștați; Nicky apără o carte iubită de parcă ar fi puiul ei. O apără chiar și de autorul ei.

Sebastian se lasă pe spate în fotoliu, zâmbind radios.

– Așadar, l-am împachetat pe Simon și i-am pus fundă. L-am legat fedeleș ca pe o gâscă. Am aruncat gâsca aia în congelator. Și uite care-i chestia… Nu i-am simțit lipsa, mărturisește întinzând mâna după pahar.

Nicky șovăie. Merită riscul.

– Când ați hotărât să renunțați la el? A fost chiar după ce… Își îndulcește vocea. A fost după acea noapte?

Sebastian o privește cu o expresie neutră. Ea se încordează, își ține răsuflarea.

Ochii lui alunecă într-o parte,

– Socotesc că-i destul pentru acum. Mi se sleiesc repede puterile. O ultimă înghițitură de bere și se ridică în picioare, se plesnește peste coapse, își netezește mânecile și anunță: Trăsura ne așteaptă.

Rămâne însă pe loc, în vreme ce Nicky își recuperează telefonul. Ridicând privirea, îl vede uitându-se în jos.

– Știi, zice Sebastian, foarte mult timp am fost aproape pe moarte.

E încruntat, are privirea tulburată; ea se întreabă dacă nu cumva s-a surprins singur. Peste o clipă, bărbatul pleacă.

13

Un moment, Nicky rămâne așezată, mișcându-și mandibula, cugetând.

Apoi simte că o învăluie o umbră. Ridică privirea.

În sus și în lateral. Bărbatul e enorm, o eclipsă cu haină și cravată, cu o cămașă de in trandafirie strânsă pe burtă, ca pielița unui fruct nesănătos. Ochi negri la pândă sub sprâncene în zigzag. Față de culoarea cărnii de vită în sânge. Pe cap îi stau agățate smocuri de puf.

– Lionel Lightfoot, zice, oferindu-i mâna ca un rasol de porc. Da. Ah. Am auzit fără să vreau – grozavă strânsoare a mâinii –, nu m-am putut *împiedica* să vă aud adineauri.

Nicky se îndoiește. Dar își cere scuze, oricum.

– Ah. Nu. Da. Ei bine. Ah. Trebuie să fii persoana care culege povești. Ca un Frate *Grimm*!

– Asta-s eu.

El zâmbește radios, arătând o grădină de zarzavaturi înflorite printre dinții tociți.

– Foarte *deștept*, Sebastian al nostru. Obișnuiam să-i zic răposatei neveste, obișnuiam să-i zic: „Într-o încăpere cu zece bărbați, Trapp e mai deștept ca…“

O tuse îi zguduie trupul; individul se cutremură, bolborosește.

– Mai deștept decât nouă dintre ei, propune Nicky.

Lionel Lightfoot își tamponează buzele cu o batistă.

– Mai deștept decât ceilalți nouă *la un loc*, își termină vorba, împingând spre ea o carte de vizită rigidă. Cunosc *familia* încă din *Jurasic*. Vino să mă vezi în Sea Cliff. *Insist* s-o faci, chiar *pretind* asta.

Ea pitește în palmă cartea de vizită, adunându-și geanta și jacheta.

– Dacă insistați și pretindeți…

– Ah. Da. Lionel Lightfoot, îi amintește el.

– Nicky Hunter.

– Ce minunat. Ah. Da. Ah. Ne vedem atunci.

Se retrage ca un balon de observație neancorat.

Dacă n-ar fi spus cine este, nu l-ar fi recunoscut pe Lionel Lightfoot: vlăstar al unei vechi familii din San Francisco, autorul multor romane despre vlăstarele unor vechi familii din San Francisco – și bărbatul care, la un an după ce soția și copilul lui Sebastian au dispărut, a publicat un roman cu cheie în care dispar soția și copilul unui autor de cărți polițiste.

Poate că n-o să-i spună lui Sebastian că individul a venit s-o salute.

– Lightfoot a venit să te salute? o întreabă Sebastian când Nicky

iese din club.

Ea mijește ochii în lumina albă a soarelui, îl vede rezemat de zidul de cărămidă.

– Nu-i cu adevărat un nume de om, nu-i așa? adaugă el, cu pipa bălăbănindu-i-se între buze. Sună mai degrabă a hobbit.

– Pare să provină dintr-o spiță foarte veche.

– Așa de veche, că a scăpătat, mormăie Sebastian trăgând din pipă. Stupid ins, Lionel. Stupid loc, Baron. Toată afectarea aia.

– Aiurea-n tramvai, e de acord Nicky.

E una dintre expresiile distinctive ale lui Simon St. John, folosită ori de câte ori un suspect oferă un alibi dubios.

Sebastian se strâmbă.

– Asta-i o expresie pe care îmi pare rău c-am scos-o la lumină. „Aiurea-n tramvai“? Zău așa.

Din nou simte furnicături. El poate să-și bată joc de propria operă, dacă vrea, însă ar trebui să țină cont că râde și de cititori.

– Îmi pare rău.

S-a apropiat, plasându-se între Nicky și soarele argintiu, așa încât umbra lui, cu forma unui trunchi de copac, o acoperă.

– Nu vreau să par nerecunoscător. Față de St. John sau față de cititori. Cea mai mare bucurie în cariera oricărui scriitor este atenția publicului său. Iar cititorii de cărți polițiste sunt cel mai atent public cu putință. Așa că nu mă băga în seamă când mă plâng, spune răsucindu-se spre stradă, și umbra alunecă de pe Nicky. Nu-i decât aiurea-n tramvai.

Jaguarul calcă peste răspunsul ei („N-o să te bag în seamă“).

– Te-a învățat cineva să conduci? întreabă Sebastian.

Ea clipește.

– De fapt, nu. Nu-i nevoie să știi să conduci în New York.

– Atunci azi e ziua cea mare. Fumul îi țâșnește de pe buze când are un acces de tuse. Domnișoara va trece la volan, anunță el deschizând portiera pasagerului. Nimic nu-i mai ușor decât să conduci. Când erai mică nu te dădeai în mașinuțe?

Doar o dată, își amintește ea, într-un parc de distracții, de ziua unui copil care împlinea zece ani; strălucire de neon, muzică pop care-ți spărgea urechile, mașinuțe ca niște albine, roind în jurul ei și înțepând-o până ce i-au clănțănit dinții. „Fetele nu pot să conducă!“, zbierau băieții. „Fetele nu pot să conducă!“

– Nu pot să conduc, spune.

Sebastian se așază comod, rânjește.

– Iar eu am băut trei beri și m-a luat oboseala, și nu-mi place combinația asta. O să te dirijez.

Ea se oprește lângă portiera șoferului, cu mâinile tremurând; se strânge iute în brațe, apoi intră în mașină. Portiera se închide.

Sebastian își drege glasul.

– Piciorul pe frână.

Ea se supune.

– Bagă în viteză și apasă pe accelerație. Ușor. Nu da peste Theo.

Nicky se agață de schimbătorul de viteze, îl trage mai aproape, simte cum Jaguarul se destinde. Pune piciorul pe pedală.

– Calc-o.

Mașina se smucește. Piciorul ei se repede în stânga, zdrobește frâna.

– Încearcă iar.

De data asta Jaguarul alunecă înainte. Nicky răsucește volanul cu grijă și se desprind de bordură. Din nou, frâna.

– Scuze.

– Scuzele nu ne duc acasă, zice el lăsându-se pe spătar.

Nicky dă drumul aerului din piept. Apasă pe accelerație.

Înaintează încet; încet – dar un pic mai repede – cotește pe o stradă laterală; încet – și totuși, mai repede – Sebastian o ghidează printr-un caroiaj de străzi.

– Așadar: cine e Nicky Hunter?

Un semn de stop. Ea se uită într-o parte și în cealaltă ca un suricat.

– Pardon?

– Nu te mai scuza. Am vorbit de mi-a ieșit falca din țâțâni. Cum e cu tine? Descrie-te.

– Credeam că ați aflat totul despre mine. După scrisul de mână.

– În cinci cuvinte.

Încearcă să semnalizeze un viraj, pornește în schimb ștergătoarele de parbriz.

– La naiba. *Curioasă*.

– O să zicem că e un singur cuvânt. Curioasă. Cum așa?

Ștergătoarele scârțâie și se opresc.

– Îmi place să știu. Îmi place să înțeleg.

– Ah, îți place să faci muncă detectivistică. Ce altceva?

– *Sensibilă*, spune pe când trece printr-o intersecție. Sau empatică, poate. Dacă asta nu sună lipsit de modestie.

– Nu sună. Cum empatizezi?

Ce iscusit a răsturnat el situația! Nicky bate în retragere.

– Oh, eu… în feluri stupide. Feluri nefolositoare.

Vine doar tăcere dinspre scaunul pasagerului. Oftează, zărește o pancartă DE ÎNCHIRIAT pe o vitrină prăfuită, cu SPĂLĂTORIA LUI AMY pictat pe sticlă.

– Când văd o firmă ca asta, zice ea, mă gândesc: Frate, trebuie să fi fost așa de *entuziasmant* pentru Amy să-i vadă scriind pe vitrină, să-și comande cărți de vizită, inaugurarea măreață… Familia ei trebuie să fi fost mândră. Trece de un semafor verde fără a se opri din vorbit: Și

apoi să muncească, probabil din greu, pentru orice-o fi fost ce-și dorea, și să înghită tot ce-o fi trebuit să înghită, doar ca să sfârșească așa.

Prăvălia fără Amy se îndepărtează.

– Începerea unei afaceri trebuie să fie ca o căsătorie, conchide Nicky. Nimeni nu se apucă de asta presupunând că va eșua. Dar ea a făcut-o. Amy, vreau să zic. Așa că îmi pare tare rău pentru ea. Pentru că a avut un vis și visul a murit, și asta-i trist. Știu cum e eșecul; cei mai mulți oameni știu, într-o anumită măsură. E umilitor! Și nedrept! Și cred că majoritatea oamenilor – nu toți, dar majoritatea – cred că merită mai mult.

O tăcere respectuoasă. După un moment, Sebastian deschide ochii și zice:

– Spălătoria lui Amy era o fațadă pentru droguri.

Nicky se încruntă.

– Poftim?

– Spălare de bani. Crimă organizată în toată regula. În spate era un laborator de metamfetamine, chiar acolo unde Amy și-ar fi ținut cutiile cu cărți de vizită.

– Glumiți.

– Nu, și nu glumea nici cel care a executat doi traficanți de droguri în parcarea din spatele prăvăliei luna trecută, chiar în locul în care familia lui Amy ar fi sărbătorit inaugurarea măreață.

Nicky tace o vreme.

– Amy, ticăloaso!

El râde.

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta! Nu există capcană mai ucigătoare decât cea pe care ți-o întinzi singur. De asemenea, șofatul tău se îmbunătățește.

Râde și ea, nu se poate stăpâni.

– Al treilea cuvânt, te rog. Ia-o la stânga după parc.

– *Iubește cititul*. Sunt două cuvinte, observă ea triumfătoare.

– Două cuvinte importante, dar nu pot să îngădui asta. Mulțumește-te cu *bibliofilă*. Al patrulea cuvânt?

– Credeam că eu urma să aflu despre dumneavoastră.

El flutură patru degete osoase.

Nicky răsucește volanul.

– *Aventuroasă*. Nu la fel de aventuroasă ca *dumneavoastră*, însă aș călători oriunde, aș mânca orice. Împreună cu doi prieteni, m-am apucat să învăț limba chineză.

– Cum merge?

– Încă nu știu cum se spune „foarte prost“. De asemenea, îmi place să boxez…

El o privește drept în față.

– Chiar? spune admirativ.

– Vreau să zic, cu un sac de box. Nu mă puneți în ring, vă rog.

– Practicantă a boxului. Ce neașteptat. Și ultimul cuvânt?

Se gândește la familia ei, la câinele ei, se gândește la cursurile de vineri după-amiaza și la marea din New England vara; se gândește la lasagna, la musicaluri, la cufărul ei de vapor.

– *Fericită.*

O mașină semnalizează cu farurile în oglinda retrovizoare. Sebastian apasă pe butonul geamului; aerul îi răvășește părul.

– Îmi dau seama că n-am vorbit prea mult despre Hope și Cole, zice el, și Nicky, de surprindere, ia piciorul de pe accelerație.

Șoferul din spatele lor trece în goană pe lângă ei, și strigă.

– Ce a zis? întreabă ea.

– Aș roși să repet. Două intersecții, și suntem acasă.

Merg mai departe.

– Soția și copilul, își îmboldește Nicky pasagerul, însă el se uită pe geam în tăcere.

În cele din urmă încetinește până la viteza melcului, cu trei case prea devreme („Ăsta nu-i autobuz turistic, Hunter"), și oprește în capătul de jos al aleii. Nicky răsucește cheia în contact. Jaguarul își dă ultima suflare.

– Asta a fost prima ta lecție de conducere?

– Cam așa ceva.

– Ai talent.

– Am?

Se simte încântată.

– Nu, nu chiar. Dar am supraviețuit.

O împunsătură de dezamăgire.

– Mulțumesc că m-ați dus la clubul dumneavoastră.

– Ai fi o psihanalistă grozavă. Sau cel puțin un preot. Emani un iz de confesional. Ochii lui Sebastian sunt îngustați, ca și cum ar încerca să dibuie vorbele potrivite. Omul se pomenește spunând ce n-avea de gând să spună, adaugă. Ăsta-i un dar. Și o armă.

Privește în susul aleii. Nicky îi cercetează din spate capul, valurile argintii curgând până la ceafă.

– Ești cu adevărat fericită? întreabă el.

– Sunt, răspunde ea sincer.

În tăcerea bruscă îl aude respirând, adânc și egal.

– Mă gândeam pe când stăteam de vorbă – se adresează în continuare casei – că trecutul e un loc ciudat. În orice caz, trecutul meu. Și al tău?

Tânăra femeie privește peste umărul lui la treptele de marmură care alunecă până la ușa casei, la ciocănelul interogativ încolăcit ca un șarpe la soare.

– Poate. Nu așa e al tuturor?

– După cum ne spune Simon St. John, trecutul e o otravă. Suportabil doar în doze infime.

– Îmi amintesc. Dar trecutul a dispărut.

– O, nu. Acum se răsucește spre ea, și zâmbetul lui e așa de trist, că lui Nicky îi vine să plângă. Trecutul n-a dispărut. E pur și simplu în așteptare.

14

După ce Sebastian se retrage în dormitor, Nicky traversează holul cu laptopul în geantă, lovindu-se de șold, cu telefonul în buzunar plin de vocea lui. Astăzi curtea va fi biroul ei.

În living, trupul unei femei e încovrigat pe canapea.

Cu ochii închiși, cu părul răvășit pe pernă. Poartă o rochie gri. Tălpile înguste sunt goale. O mână strânge un album de fotografii.

– Oh, face Nicky.

O pleoapă pâlpâie. Diana se uită la musafiră, oftează; apoi ochiul se deschide larg. Albumul se rostogolește pe jos când ea se ridică în șezut.

– Nu te-am văzut, zice răgușit. Eu… sigur că nu te-am văzut. Un ceai? Pune două degete pe ceainic. E cald încă. Nu? Atunci doar eu.

Nicky se așază pe canapeaua de vizavi, în vreme ce Diana toarnă cu o mână și cu cealaltă își netezește părul.

– Cum ți se pare clubul Baron?

– O mulțime de bufnițe, răspunde Nicky. L-am cunoscut pe Lionel Lightfoot.

Diana tace o vreme. Până și încruntarea ei e drăgălașă; probabil că e foarte drăguță când se bosumflă.

– Sebastian ieșise deja, adaugă Nicky.

Diana soarbe, înghite. Ridică pe masă albumul.

– E o saga. Mondenii lui Lionel – mă rog, sunt genul de oameni pe care i-ai descrie ca „mondeni“. Voci pline de bani. Romanele lui sunt de fapt melodrame din înalta societate. „Nu așa de marele Gatsby“, zice Sebastian.

Watson a apărut lângă gleznele lui Nicky.

– I-ar plăcea s-o iei în brațe, traduce Diana.

Nicky se conformează.

– După *Simon spune,* Lionel și soția lui – Cassandra o chema, groaznică femeie – s-ar putea spune că i-au *inițiat* pe Sebastian și Hope. În societatea din San Francisco. Sebastian a devenit membru al clubului Baron. Hope a intrat în diverse comitete – al bibliotecii, al centrului de reabilitare, muncă *adevărată*, nu doar „salvați parcul din cartier“. Iar cei doi Lightfoot au fost nașii lui Cole. Însă când el a plecat…

Plecat. Ca și cum Cole ar fi plecat de la masă la cină. Nicky mângâie capul ca o bilă de biliard al câinelui, piscurile abrupte ale urechilor și așteaptă.

Diana oftează din nou.

– Lionel a scris romanul acela. *A avut o soție…*

– … *și n-a putut s-o păstreze*, murmură Nicky.

– Avea nevoie de bani, presupun. Sau de atenție, spune Diana întinzând mâna spre ceainic. Asta a fost mult înainte de mine, desigur.

Nicky derulează microfișele din cap până ce dă de o fotografie din ziar cu data 2 ianuarie 2000: *Diana Gibson, asistenta femeii dispărute, pleacă de la secția de poliție după ce a dat o declarație, însoțită de Lionel Lightfoot, prieten de familie.* Gura lui la urechea ei; ochii ei în pământ, o perdea de păr trasă peste un obraz. Arată ca niște conspiratori neverosimili.

– Dar îl cunoșteai de dinainte pe Lionel, nu-i așa?

Resturile ceaiului se preling din cioc. Diana pune încet ceainicul la loc pe masă.

– Presupun că da. Vreau să zic… da. Nu mă gândesc prea mult la acea parte din viața mea. Oricum, nu până de curând, adaugă arătând spre Nicky.

– Care parte?

– De fapt, una considerabilă, spune privind țintă ceașca din mâini. O mare parte din viața mea. Și acum simt că se schimbă din nou. Își împletește degetele. Dar unde eram? A, Lionel. Vrea să facă pace după toți acești ani. Cartea lui a fost cu adevărat crudă, cu toate că nu-l cred pe *el* crud.

– Ei bine, *a fost*, zice Madeleine.

15

Le asculta deja de vreo două minute, zăbovind în dreptul ușii livingului. Apoi „Lionel vrea să facă pace“, spune Diana, și lui Madeleine îi vine să chicotească, pentru că Lionel nu-i în stare să facă nici măcar un sendviș – și de ce trage ea cu urechea în propria-i casă, oricum?

– … nu-l cred pe *el* crud.

– Ei bine, *a fost*, zice Madeleine ieșind la vedere; desculță, cu pantofii agățați de două degete, cu jacheta pe braț.

Mama ei vitregă se răsucește pe loc; Nicky se trage pe marginea canapelei, cu buldogul francez revărsându-i-se în poală.

– Bună, spune Diana. Ai cunoscut-o pe Nicky Hunter?

Madeleine zâmbește radios.

– Ești încă aici.

Piticania încuviințează din cap.

Pe când traversează încăperea, Madeleine simte parfumul Dianei, acel acord minor de flori și apă; n-a întrebat niciodată cum se numește. Se lasă să cadă pe canapea lângă Nicky, ridică un călcâi pe marginea mesei.

– Oh, mădularele mele dureroase.

– Madeleine lucrează la bibliotecă, explică Diana.

– Sunt *voluntară*. La secția pentru copii. Salariul meu este magia unui zâmbet de copil. Astăzi, Dr. Seuss, precizează scărpinând crupa lui Watson.

– Cum au fost copiii? întreabă mama vitregă.

– Nu mă deranjează într-o încăpere. Nu vreau unul în pântece. Am șters-o în timpul picturii cu degetele.

– Ai *spălat putina*, zice Nicky.

Madeleine se uită lung la ea.

– Scuze, face Nicky.

Diana amestecă în ceai.

– Nicky l-a întâlnit pe Lionel Lightfoot la club azi-dimineață.

– Ador faptul că tata duce femei la Baron, zice Madeleine, al cărei tată n-a dus-o niciodată la club. Data viitoare o să se arate cu o trupă de majorete.

Nicky chicotește, un clopoțel dulce, foarte atrăgător; Madeleine alege să-l urască.

– A întrebat despre memoriile tatălui tău…

– Vorba se răspândește repede. Nu-l băga în seamă pe Lionel. Tata a fost ofensat de toate alea.

– Probabil singurul mod de a reacționa, sugerează Nicky.

– Desigur, când *el* a pierdut o nevastă în ceea ce unii – Madeleine ridică o mână – ar putea numi „împrejurări suspecte“, nimeni n-a trântit un roman despre *asta*. L-ai întrebat de *asta*?

– Nu-i tocmai treaba mea, murmură piticania.

– Păi, nimic din toate astea nu-i, și totuși iată-ne aici.

– Cassandra a căzut pe scară. În casa lor din Sea Cliff, zice Diana cu aerul grav al unui militar care-i dă știrea celei mai apropiate rude.

– Atac de cord în capul scării, cadavru la poale. Asta-i povestea oficială. Madeleine așteaptă ca Nicky să ceară povestea neoficială. Când n-o face, continuă: Sandy era foarte elegantă. Mi-o închipui făcând roata pe trepte ca o gimnastă. În halat alb vaporos, cine știe de ce. Sunt așa de melodramatică, mormăie ștergându-și ochii și dându-și capul pe spate. Oricum, Sandy era topită după mama. Toată lumea o plăcea. *Tu* o plăceai.

Diana încuviințează din cap. Oricum, nu era o întrebare.

– Chiar și Isaac o plăcea – îți amintești? Și el ura *lumea*. Era masterand, o informează Madeleine pe Nicky, așa că e de înțeles.

O tuse huruie în scrumiera care e plămânul ei.

– Isaac îl ajuta pe Sebastian la cărți în vremea în care eu lucram pentru Hope, zice Diana. Drumuri la bibliotecă. Documentare pe internetul din Epoca de Piatră.

– Isaac Murray, zice tărăgănat Madeleine, și un pic de roșeață îi încălzește pielea. Îmi curgeau balele după el. Către Diana: Voi doi nu…

– Nu.

– Greșeala mea. Studia filosofia, îi spune Madeleine lui Nicky. Ceea ce, pentru o studentă în anul doi, îl făcea să fie profund cu P mare. Mai avea și o barbă perfectă, nerasă de câteva zile. Se uită iar la Diana. N-ai ieșit în oraș cu el…

– De revelion, da. Doar de data aceea. Nu l-am mai văzut niciodată. Cu toate că l-am sunat azi-dimineață, am întrebat dacă are un pic de timp să vorbească cu Nicky. La cererea ta, da?

Nicky încuviințează.

– A zis că scrie memoriile unui tânăr „influencer“ care e mai prost decât o cutie plină cu păr – vorbele lui – și că ar fi binevenită o schimbare de atmosferă.

O tăcere bruscă, de parcă s-ar fi întrerupt curentul electric. Madeleine privește țintă vălul de lumină care alunecă de pe rafturile cu cărți.

Lângă ea, Nicky se foiește.

– Îmi închipui că s-au schimbat multe după acea noapte, spune încet.

Doar face conversație? Sau tatonează?

– Diverși m-au întrebat…, începe Madeleine. Mă rog, nu m-au întrebat pe *mine*; s-au întrebat între ei *despre* mine – cum pot să trăiesc în aceeași casă cu tata. Se uită cu asprime la Nicky, care, la urma urmei, locuiește în aceeași casă. Răspunsul este că oriunde se află el, nu există loc mai sigur.

Diana se răsucește spre Madeleine.

– Voiam să întreb dacă ai chef de tenis mâine-dimineață. Nicky, ești binevenită și tu. Doar consideră-te avertizată că Madeleine a jucat la universitate.

Nicky înalță sprânceana.

– Ce noroc pe mine că mă văd cu verii tăi la ora zece.

– Vărul, singular, o corectează Madeleine. Și mersi, dar mâine sunt programată să fiu supraponderală și ieșită din formă toată ziua, așa că trebuie să refuz.

Diana dă din cap spre albumul fotografic.

– Tocmai mă pregăteam să-i arăt lui Nicky niște poze de familie.

Madeleine o privește lung.

– Tata știe?

– Le-a ales el însuși.

E ca o lovitură în beregată. Un pumnal în spate. Când și-a auzit tatăl ultima dată pomenindu-le măcar numele? Recunoscând o aniversare, închinând un pahar în amintirea lor? Când s-a uitat ultima dată la portretul care încă veghează în capul scării? Și totuși, la numai o zi după ce a sosit străina asta…

– Vrei să ni te alături? întreabă Diana.

Madeleine își înăbușă un urlet. În loc de asta:

– Știi, chiar trebuie să fumez.

Se ridică greoi, își ia jacheta și pantofii și iese clocotind de furie, cu Watson mergând legănat după ea.

În hol i se pune un nod în gât. A fost nepoliticoasă.

Se înapoiază în cadrul ușii, cu vederea încețoșată.

– Știu că tata vrea asta, le spune celor două femei pe care nu le vede. Știu că de fapt îl ajutați.

Pleacă iar, se împiedică de afurisitul de câine. Și se duce la etaj, spre dormitorul Dianei.

Acolo zăbovește în fața ușii. Așternuturile ca fildeșul, perdelele ca fildeșul; pereții zugrăviți liliachiu – liliachiul era culoarea preferată a mamei sale. Asta era camera mamei.

Și mobila mamei: patul, secreterul gri-sidefiu cu vitrine de sticlă într-un dulap care se înalță pe perete. În vitrine erau fotografii înrămate și bucăți de mărgean și o colecție de dopuri de șampanie; acum sunt goale. În afară de flaconul de medicamente chihlimbariu de pe noptieră, nimic nu sugerează că încăperea ar fi locuită.

Madeleine nu se aventurează niciodată înăuntru, deși aici, pe

coridor, își poate imagina că mama e doar undeva unde nu se vede. Acum atinge ușa blând, și restul camerei îi apare în fața ochilor. Micul scrin care adăpostea cândva o comoară de jocuri de societate vechi. Vaza din sticlă fumurie de pe podea, care de obicei dădea pe dinafară de ramuri de mesteacăn adunate în Dorset. Șifonierul încăpător în care acum douăzeci de ani Hope își ținea bluzele și pantalonii, rochiile și capoatele. Madeleine a vrut să le păstreze acolo când s-a mutat la ei Diana:

– Nu te deranjează, nu? Pur și simplu nu-i loc altundeva.

Era loc peste tot altundeva, desigur, dar asta trebuia s-o spună mama ei vitregă.

– Nu mă deranjează.

Diana și-a pus hainele în dulapul mai mic. În cele din urmă, Sebastian i-a poruncit lui Madeleine să golească șifonierul – și totuși, după ani întregi, e încă gol, nici o eșarfă atârnată acolo, nici un pantof pe jos.

Altfel, încăperea rămâne neviolată, o etalare de muzeu. De ce o tolerase mama vitregă atâta vreme? Sau poate că era un joc de manipulare? Madeleine se încruntă; și-o poate imagina pe Diana jucând cărți sau golf, dar nu și jocuri de manipulare.

Jos, în apartamentul ei, înapoi la birou, pășește în clubul Belona din Soho, unde un cap tăiat a apărut în rezervorul unui WC.

SIMON ST. JOHN

Ei, drăcia dracului, ce-i asta? Ochii – pupilele! Complet dilatate. Nefericita asta și-a pus în ochi picături de beladonă în ultimele patru ore.

INSPECTORUL TROTT

Destul ca s-o omoare, St. John?

SIMON ST. JOHN

Nu, inspectore. Mă tem că ceea ce a omorât-o a fost decapitarea.

Madeleine se holbează la ecran.

INSPECTORUL TROTT

În carte scena asta era mult mai puțin stupidă.

SIMON ST. JOHN

Asta din pricină că Madeleine Trapp n-ar fi în stare să scrie nici măcar o listă de cumpărături la băcănie, ce să mai vorbim de un scenariu.

INSPECTORUL TROTT

Ha, ha! Ce tută.

SIMON ST. JOHN

Nu i-ar strica să dea jos și niște kile.

MADELEINE

Vă urăsc pe amândoi.

Smulge de pe secreter exemplarul din *Simon spune*, studiază scena scrisă de tatăl său. La el totul pare așa de ușor!

Madeleine scrâșnește din dinți, mârâie și trântește cartea pe birou de atâtea ori, că paginile se desprind de cotor și se învălmășesc spre podea ca niște frunze.

16

– Fotografii adevărate, dacă-ți vine să crezi, pe hârtie adevărată, spune Diana. Se așază lângă Nicky și deschide albumul cu un scârțâit al filelor laminate. Sebastian a organizat o mică expoziție pentru tine. Sunt așa de lucioase, nu-i așa? Se minunează de prima pagină: O mie nouă sute nouăzeci și cinci.

Data scânteiază într-un colț al fotografiei.

Însă ochii lui Nicky sunt la băiat.

Stă pe o plajă fără nume, cu nisipul lins la picioare, cu valul târându-se în spatele lui. E firav, cu tricoul care cade pe el ca pe un umeraș, și cam urâțel: nasul cârn, părul alb, ca și sprâncenele, ochii de un albastru deloc ieșit din comun. Dinți rari, cu goluri și strâmbi.

– Aici avea nouă ani, zice Diana. A venit pe lume în octombrie.

– Ții minte ziua de naștere a lui Cole.

Diana își mușcă buza.

– Se pare că da. Mama lui îl adora, iar eu o adoram pe mama lui. Mami, o striga. Uite, origami-ul lui. Bate cu degetul în ciobul roșu din mâna lui Cole: un fluture de hârtie cu aripile de vreo cinci centimetri, bine definit și strălucitor ca un zmeu. Putea să facă lebede sau pești, dacă îi cereai, dar mai ales fluturi. Sebastian era lepidopterolog amator…

Nicky apreciază faptul că Diana nu-i explică termenul.

– … și băieții vor să fie ca tații lor, nu-i așa?

Nicky studiază fluturele, aripile mărginite de verde, cele două antene mici care încununează capul. Apoi întoarce foaia dând de Mami însăși, în culori vii, cu umerii lați, zâmbet larg; lângă ea, Cole zâmbește și el larg, un pic mai mare acum, cu dinții într-un aparat dentar. Mama și fiul țin o coală de hârtie glasată pe care cuvintele CHERCHEZ LA FEMME sunt scrise cu Magic Marker, cu un scris cursiv groaznic.

– E o expresie din romanele polițiste, cred.

– „Caută femeia“, îi explică Nicky Dianei, profesoară de franceză.

– *Oui*.

– Scuze. În orice roman polițist clasic o doamnă e cauza întregului haos.

– Se prea poate ca un bărbat să fi scris asta. Cole l-a găsit undeva, cred, poate într-unul dintre romanele lui Sebastian, și interpretarea lui a fost că, atunci când nu e sigur de ceva, ar trebui să găsească o femeie care să-l ajute. Și anume, mama sa. Era o mică glumă între ei. *Une petite blague*. Diana zâmbește spre fotografie mângâindu-și absentă

pulpa. Lui îi plăcea limba franceză. Sau îi plăcea cum sună. N-am petrecut prea mult timp cu el. Sper că am fost blândă. Watson năpârlește așa de tare zilele astea. Își plimbă repede mâinile pe coapse și se ridică spunând: Uită-te cât vrei. Oh!

Până și pocnitul din degete îi iese perfect.

– Lunea viitoare avem invitați la cocktailul din mijlocul verii. În noaptea solstițiului. Tradiție anuală. Înălțimii Sale îi place să socializeze o dată pe an. Presupun că nu ți-ai adus o mască de bal.

Nicky o privește cum se încalță.

– Domnul Trapp…

– Sebastian.

– Mi-a spus să-mi aduc haine de seară. Inclusiv mască.

– Poartă ce vrei. *Comme tu veux*[15].

Diana alunecă afară din cameră.

Nicky îi aude tocurile țăcănind pe pardoseala holului, ascuțit și egal, apoi un step rapid.

– Îmi pare tare rău, zice Diana.

– E vina mea.

Freddy.

– Este…

– Este.

Pașii Dianei se pierd pe hol. Ai lui Freddy probabil nu fac zgomot. În afară de cazul în care pândește.

Nicky prinde colțul filei următoare, o întoarce încet. Sebastian tânăr, încovoiat sub capota căscată a unui Pontiac Firebird, cercetând mățăraia dinăuntru. El și Hope privindu-se în ochi peste o tablă de scrabble, cu zâmbete trăgându-le colțurile buzelor, ea cu mâna așezată pe umflătura pântecelui. O femeie în rochie cu bretele, cu spatele și umerii goi, cu mâinile prinse de cele ale unui băiețaș. O fată blondă durdulie stând lângă șemineu cu un prunc cuibărit în poală. E foarte mic, cutele păturelei albastre se văluresc în jurul lui; are un pumnișor ridicat, ca și cum ar cere ajutor. Nicky, căreia îi plac bebelușii, își simte inima crescând.

Și Madeleine, ținând acea mânuță într-a ei. Trebuie să aibă cinci sau șase ani, o viață întreagă înainte. Nicky aruncă o privire spre ușă, în cazul în care apare din nou, în cazul în care o poate liniști.

Însă Madeleine nu apare, iar Nicky n-o poate liniști.

Timp de o oră explorează trecutul familiei Trapp, zeci de fotografii de-a lungul zecilor de ani, privind cum acneea pătează pielea lui Madeleine, cum Sebastian și Hope se clatină pe spinarea unor cămile, cum Cole și Freddy spală un câine cu ochi speriați…

Își mișcă nervos mandibula.

Sebastian nu vorbește despre soție și fiu, Madeleine i-a zis asta; *el* i-a zis asta. Și totuși, aici, în poală, la inițiativa lui, Nicky are o galerie

de portrete de familie aranjate de el însuși. *Asta-i o problemă de trei pipe*[16], încuviințează Sherlock Holmes.

– Ce, adică droguri? întreabă Irwin mai târziu, în timp ce Nicky își pune pijamaua. Sherlock le avea cu drogurile, nu?

– Cocaină. Dar nu asta voiam să zic. Albumul: de ce cineva care…

– Și-a omorât familia și a ieșit basma curată ar regiza un astfel de album? Habar n-am. Dar stai așa, să-l întrebăm pe adevăratul criminolog. Hai aici, Cartoafe.

După ce spune noapte bună și stinge lampa, Nicky numără șase spițe de lumină trimise de lună oblic pe ferestre – slabă, mai slabă, cea mai slabă, pe lungimea mansardei –, apoi studiază galaxia desfășurată pe tavan. COLE.

Privirea îl alunecă pe C, patinează pe marginea găurii negre a lui O, coboară pe piciorul lung al lui L…

Rat-tat. Trapp. Tastele își izbesc capul de planșeu. Nicky își trece un braț peste piept, își simte inima zburătăcind peste coaste.

A cuprins-o febra.

Simțiți o fierbințeală în capul pieptului, domnule? Și un păcănit supărător în creștetul capului? Eu o numesc febră de detectiv. O să vă apuce. Wilkie Collins, *Piatra Lunii*[17] – arhetipul poveștii polițiste din casa de la țară. Spectacolul luminilor îndărătul ochilor ei, contracurentul din vene: febra de detectiv.

Rattarattatrapp-tat-trap.

Poate că ar trebui să dea deoparte păturile, să-și pună tălpile pe podea, să se ducă la ușă, să coboare două etaje, apoi pe coridor și în biroul lui. „Tu și cu mine poate chiar o să dezlegăm unul sau două mistere vechi“, i-ar aminti ea.

Iar el ar zâmbi și ar zice: „Vino; hai să ne așezăm lângă foc și să ne punem pe uneltit.“

Vineri, 19 iunie

17

Acum o veșnicie, un terapeut a depistat teama lui Madeleine de a fi părăsită – „Poate din cauza dispariției mamei și fratelui tău“, a sugerat el. Ea i-a mulțumit pentru strălucita perspicacitate. Totuși, următoarele lui cuvinte au surprins-o: „De aceea, tu ești cea care părăsește prima“.

Și, ce să vezi, a părăsit și va mai părăsi: facultatea de drept, al doilea roman, diferiți iubiți „cărora le e mai bine fără ea“. Însă niciodată nu și-a abandonat tatăl.

Madeleine se gândește la asta în vreme ce își pune armura zilei, pantaloni lejeri (poate să ajungă mai ușor la rafturile de jos, fără să se plângă) și o bluză care o cuprindea mai bine cu doar o lună înainte. Când Sebastian s-a întors din Anglia, ea îl aștepta acasă; peste câțiva ani a renunțat la facultate și a pus stăpânire pe apartamentul de la parter, pe care și-l dorise întotdeauna; și apoi ei doi și-au făurit o viață liniștită, citind și gătind și din când în când aventurându-se dincolo de poartă – deși nici atât de departe, nici atât de mult timp cât crezuse Madeleine c-o să rămână acolo, în sălbăticie. Și-a dat întâlnire cu câțiva bărbați, mai ales ca să le facă pe plac prietenilor de atunci care făceau pe pețitorii; mai mult ca orice, s-a dedicat proiectelor care-i fuseseră dragi mamei sale: un adăpost pentru animale, o clinică în care drogații primeau ace sterile, o fermă urbană... și totuși le-a părăsit unul după altul, cu excepția bibliotecii (dar nu era timpul pierdut). Își părăsise și terapeutul.

Niciodată nu și-a părăsit tatăl. Acum tatăl o părăsește pe ea.

Se strâmbă în vreme ce-și încheie nasturii bluzei, își spune să se maturizeze. „E *pe moarte*“, șoptește pentru sine.

... Dar, în cele din urmă, nu-i același lucru? O să fie lăsată singură. Ce rost *are* ea, de fapt? „Sunt aici ca să am grijă de tine“, îi promisese tatălui când s-a mutat în casă. „O să umplu golul“, n-a adăugat, n-a adăugat niciodată, cu toate că timp de aproape douăzeci de ani a încercat. Dar, în realitate, Adelina e cea care gătește și face curățenie; Diana e cea care-l însoțește la clubul de iahting, la teatru, în Scandinavia și în savană și în lumea din afara acestei case. Iar Madeleine? Ea... stă la taclale cu el, sigur, cu ușurință și des; uneori citesc aceeași carte sau atacă din flanc un puzzle, privesc ivirea zorilor din punctul lor de observație din parcul Lands End – „răsărim soarele“ numește el asta. Dar nu contribuie prea mult la viața lui, în afară de prezență, nu-i așa? Ea e puștiul din echipă care e întotdeauna acolo, privește meciul, dar rareori joacă, și poate la sfârșitul sezonului capătă

o diplomă de participare. *Felicitări, Madeleine. Ai fost acolo! Ai fost prezentă trupește!*

Ce-o să facă după ce el nu va mai fi?

La ușa bucătăriei se oprește atât de brusc, încât Watson i se ciocnește de glezne. Musafira lor e proțăpită pe bancheta de la fereastră, cu jachetă și blugi și căști în urechi, vorbind cu o voce lentă, luminoasă, spre telefonul proptit în poală.

– Fată frumoasă, zice. *Tu!*

Când Watson vine la trap și se ciucește lângă banchetă ca un gargui, Nicky îi aruncă o privire lui Madeleine, flutură mâna și înclină telefonul spre câine. Madeleine zărește un copil mic, negru, cu fața bandajată.

Nicky râde iar, zice voioasă „Pa“. Își scoate căștile din urechi și desface din ambalaj un baton de granola.

– Salut, zâmbește radios, trezindu-i lui Madeleine groaznica suspiciune că are în fața ochilor o Persoană Matinală.

– Era iubitul tău? întreabă, ca nu cumva Nicky să creadă că se uita pe furiș.

– Era o fetiță de paisprezece luni din Boston căreia tocmai i-a fost făcută o mică operație pentru despicătura palatină. Nicky chicotește – femeia e azi o bandă cu râsete înregistrate; Madeleine și-ar dori ca asta să i se pară mai enervant – și apoi explică: Fina mea. Sunt un pic… emoționată. Părinții ei fuseseră neliniștiți în privința…

Tace un pic ca să-și dreagă glasul și… „Oh, Dumnezeule, nu, acum se pune pe bocit?“

– La urma urmei, e fața copilului lor. Dar a fost o pacientă perfectă.

Dă din cap, cu ochii strălucitori, cu obrajii uscați.

– Mă rog. Madeleine se răsucește și toarnă cafea, se reazemă de blat. Tace un pic. Tu ai făcut-o?

– Prost, bănuiesc. Eu nu beau cafea.

– Ai făcut-o pentru toți ceilalți? Ești un om bun sau așa ceva?

Nicky mușcă din batonul de granola.

– Sau așa ceva.

– Brrr, chiar că-i proastă.

Nicky mestecă, ridică din umeri.

Madeleine zărește cartea din poala ei.

– E una de-a tatei?

– Mmm. *Bărbatul gârbov*. Am citit-o de șase mii de ori.

– Doar de șase mii?

– Ți-e dedicată ție.

– Mi-a dedicat patru. Cinci mamei mele, dar ea a trebuit să-l suporte mai mult timp decât mine. În acea vreme.

Piticania încuviințează din cap.

– Și fratele?

– Asta-i o chestie privată.

Ochii lui Nicky se lărgesc. La picioarele ei, câinele mormăie ca și cum ar consola-o.

„Dar cum să fie privată?“, se întreabă Madeleine. Optzeci de milioane de exemplare vândute înseamnă optzeci de milioane de dedicații tipărite.

– Trei, cred? spune. Sau poate două. Cu siguranță una. *Băiețașul albastru*. Asta-i cartea pe care tata a scris-o după ce s-a născut Cole.

Patru la unu. E surprinsă să descopere că n-a ținut niciodată scorul.

– Cititorii au fost furioși din pricina *Bărbatului gârbov*, zice în schimb. Presupuseseră că după un deceniu tata avea să dezvăluie *în sfârșit* identitatea lui Jack. Iar acum… Oftează. Nu vom ști niciodată. Nici măcar eu nu știu cine este, adaugă înainte ca Nicky să deschidă gura. Și am întrebat. De multe ori.

– Aș fi bănuit-o pe sora lui Simon. Până ce Jack a ucis-o.

– Asta chiar că a exclus-o. Eu pariez pe farmacist. Domnul Myers. Nimeni nu-i așa perfect.

Madeleine soarbe iar din cafea, înghite cu greu.

– Am citit undeva că tatăl tău întotdeauna hotărăște dinainte sfârșitul unei povești, spune Nicky. Tu…

Ușa bucătăriei se deschide și Diana intră, purtând un costum de tenis șocant de alb. Pe dată, Madeleine se simte ca Hulk în ținută de birou lejeră.

– Aceea e cafea?

– Nu-mi dau seama.

Diana face semn cu mâna că nu contează.

– Nu, nu-i timp. Nicky și cu mine – bună dimineața – mergem să-i vedem pe mătușa și vărul tău. Se pare că Simone are o grămadă de lucruri de spus despre Sebastian.

– Nu există, literalmente, subiect despre care Simone să n-aibă o grămadă de lucruri de spus.

– Crezusem că trebuie să se întâlnească înainte de cocktail, luni. Nicky participă și ea.

Sigur că participă.

– Părinții mei dădeau această petrecere în fiecare an, explică Madeleine în vreme ce Nicky se ridică de pe bancheta de la fereastră. Întotdeauna aveam oroare de ea. Încă am. „Ajunul solstițiului“ – afectat, nu credeți? Nu-i nevoie să răspundeți. Dar este.

Nu protestează nimeni.

– După ce tata s-a recăsătorit, a hotărât că e o bună cale de a-i prezenta pe toți Dianei. Ție. Numai că a apelat la Simone pentru invitații. Iar Simone a zis: „Hei, știi o bună metodă de a-i prezenta pe oameni unii altora? Pune-i să poarte măști.“ Și continuă așa, încheie Madeleine pe un ton grav.

– Și continuă așa, încuviințează Diana.

După plecarea celor două, Madeleine se uită la Watson, care, lângă bancheta de la fereastră, privește nefericită ușa pe care tocmai a ieșit piticania.

– Nu uita că ești de partea mea, madam, îi amintește.

Câinele se preface că nu aude.

18

Ies încet din Pacific Heights în Volvoul masiv al Dianei.

– Am vrut un tanc, explică ea. Încă nu sunt cu totul în largul meu când conduc pe dreapta.

– Eu nu sunt în largul meu când conduc, răspunde Nicky.

– La asta motorul se stinge automat când opresc. Liniște bruscă. Ca apneea. Întotdeauna îmi fac griji că n-o să mai pornească.

Nicky ar vrea s-o întrebe pe Diana despre soțul ei – cum a cerut-o în căsătorie, povești din căsnicie, locuri în care au fost –, dar șoferița pare mulțumită să cânte împreună cu banda sonoră a dimineții.

– *„Fete care își doresc băieți cărora le place ca băieții să fie fete…“*, ciripește ea; vocea alto e discordantă și fermecătoare. Ca și cum m-aș întoarce în timp la adolescență. Scuze, nu mă pricep la cântat.

– Dacă intru într-un bar cu karaoke, ăia cheamă poliția, zice Nicky. Te întorci des în Anglia?

Și Hope era englezoaică. Sebastian Trapp preferă un anumit gen.

Diana clatină din cap.

– Sebastian are o casă în Dorset. Odinioară familia își petrecea acolo verile, dar eu n-am fost niciodată. *„Hai să ne-ntâlnim în anul 2000…“*

Nicky privește prin parbriz șirul de vitrine scunde, întinderea unui parc. Cerul se gândește la ploaie, dar o jumătate de duzină de tineri sunt încă tolăniți pe iarbă, fumând marijuana, cu pancarte de protest rezemate apatic pe umeri: N-AM PUTEA CU TOȚII SĂ FUMĂM UN BONG?

– Nu prea știu cât de mult să-l întreb pe Sebastian de soție și fiu.

Până și mijirea ochilor Dianei e drăgălașă, observă ea – cea mai delicată cută în colțul ochiului.

– Asta a fost ideea lui, spune în cele din urmă. Cartea de amintiri. Așa că întreabă-l orice vrei să știi. S-ar putea să aibă nevoie de un brânci, ar putea să-și *dorească* un brânci. Dacă tace, stai cuminte și așteaptă. Nu se descurcă bine cu tăcerile.

Sunt o mulțime de lucruri pe care Nicky ar vrea să le știe.

– Așadar, acești Trapp pe care o să-i văd azi…

– Freddy și mama lui. Pe Dominic l-am întâlnit doar de câteva ori. A deschis un nou restaurant în toamna în care lucram pentru Hope. Și când m-am întors aici, murise deja, spune Diana virând pe o stradă laterală. De câțiva ani.

– Chiar după ce a apărut *Bărbatul gârbov*.

Diana încuviințează din cap.

– Mașina i-a rămas în pană pe Pacific Coast Highway. Apoi – accident cu fugă de la locul faptei. Asta e tot ce vom ști vreodată. Cineva a făcut accident, cineva a fugit, cineva a murit. Oftează. Există o idee vagă stupidă că Sebastian și-a omorât fratele, sau a pus să fie omorât.

O teorie favorită printre Trapper Keepers: de fapt, Dominic a scris romanele cu Simon St. John, însă i-a cedat onoarea fratelui său… până la cruciala apariție a *Bărbatului gârbov*, când a amenințat că dă de gol mașinația, îmboldindu-l pe Sebastian să-l azvârle în șanț pe nemulțumitul autor ascuns.

– Simone, soția – văduva – lui, e o forță a naturii.Diana îi aruncă o privire lui Nicky. Sunt sigură că o să-ți placă, adaugă, pe tonul cuiva care nu-i deloc sigur de asta.

Intră pe aleea unei case coloniale spaniole retrase, cu pereți de stuc și acoperiș de țigle rotunjite. Nicky se uită la cer – metal șlefuit, neted și lucitor – și își ia geanta de pe podea. Coboară amândouă din mașină; merg amândouă spre ușa casei, vopsită în alb.

– Acolo e Baker Beach, explică Diana. Și vezi copacii ăia? Acolo e Presidio. A fost o bază militară, acum e sălbăticia asta minunată…

Amândouă încremenesc când aud împușcătura.

Nicky se mișcă prima, dă ușa de perete și năvălește într-un soi de living vopsit în cenușiu sub două luminatoare.

– Stai…, strigă Diana după ea, dar printr-o ușă de pe peretele opus Nicky zărește mișcare în curtea din spate, un grup de siluete, o femeie țipând…

– Acest patio e *nou-nouț*, Frederick.

Nicky își trântește palma pe perete, se oprește la ușă.

– *Uită-te* numai.

Femeia arată cu un deget de la picior dolofan o dală de piatră pârjolită, o explozie cu raza de vreo douăzeci de centimetri, mânjită cu praf de pușcă negru, și își întoarce brusc capul, de parcă priveliștea ar fi prea mult pentru ea.

– Țin-te bine! zice Diana.

Nicky o urmează în curtea din spate. Buruienile își fac de cap în iarbă, crenguțe răzlețe flutură din gardurile vii, iedera sugrumă un dafin. În cealaltă parte a curții stă Freddy, mușcându-și încheietura unui deget, cu umerii săltând în vreme ce chicotește. Pe tricoul lui scrie cu aldine: CU SIGURANȚĂ NU TOATĂ LUMEA LUPTĂ ÎN STIL KUNG-FU.

Lângă el, un bărbat mai scund se uită spăsit la urma de arsură.

– Îmi pare rău, îmi pare rău.

Freddy se freacă la ochi cu pumnii.

– Pot s-o spăl?

– Nu, nu poți s-o speli, Frederick.

E o femeie solidă, trecută de șaizeci de ani, cu bluză rubinie, pantaloni galbeni bufanți și sandale verzi. Arată, își zice Nicky, ca un semafor.

– Oh, face ea răsucindu-se. Vă cer iertare pentru idiotul de fiu-meu și idiotul de prieten al lui.

– Jonathan nu-i idiot, protestează Freddy. Nu întotdeauna.

Îl înconjoară cu brațul pe idiotul cu program redus, al cărui creștet e la înălțimea umărului lui Freddy și care și-a vârât adânc mâinile în buzunarele pantalonilor scurți. Își lasă greutatea pe călcâie și își încruntă sprâncenele zburlite, cu ochii lărgiți și vinovați și albaștri. Are nasul îngust la vârf și turtit la rădăcină. Piele transparentă și o cunună de păr nisipiu ciufulit. Nicky ar paria oricât că e britanic.

– Însă de cele mai multe ori, mormăie el, și Nicky câștigă pariul.

Acum Freddy își pune mâinile pe umerii mamei.

– Am descoperit în pod o rachetă veche. Jonathan nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Ochii lui Simone se îngustează.

– Jonathan n-a mai văzut niciodată artificii?

– Nu pe *ăsta*.

– Și care anume era ăsta?

– I se spune „Dușmanul vecinilor“, zice Freddy cu respect.

– E un dușman care se cam pripește, adaugă Jonathan.

Toți cinci stau în cerc în jurul dalei înnegrite, ca și cum s-ar fi adunat pentru o ședință de spiritism. Apoi Simone oftează, se dezgheață, bate ușurel cu palma degetele fiului.

– Oricum, ce căutați în pod?

Jonathan ridică mâna.

– Asta a fost vina mea. Fred s-a dus acolo după… fotografiile vechi ale unchiului tău, da? Scrisori? Și m-a invitat și pe mine să văd niște recuzită de film.

– Chestii tare drăguțe. Cutia cu tutun de prizat a lui Simon, monoclul, un deget tăiat. Apoi am zărit „Dușmanul vecinilor“. Ne pare rău, Simone.

Ea se întoarce spre Nicky.

– Fiul meu îmi spune pe nume. Și urăște vecinii. Nu știu unde am greșit.

Diana își drege glasul.

– Ea este Nicky Hunter.

Prezentări, cinci brațe în turnir. Freddy ridică la buze mâna Dianei înainte ca Jonathan s-o înhațe.

– Diana Trapp, îl informează Simone. A doua soție a lui Sebastian.

– De unde ești? întreabă el.

– Wiltshire. Inițial. Apoi Londra.

– Lyme Regis. Însă am trăit o vreme în Shoreditch înainte să mă

mut la San Fran.

– Nimeni nu-i spune așa, zic într-un glas mama și fiul.

– Nu-i bai, frate, adaugă Freddy. Ești încă nou în oraș.

Nicky se uită la Jonathan, la trupul lui suplu, la nasul strivit. Îi plac imperfecțiunile, e atrasă de tot ce e defect.

Apoi, preț de o clipă, el se uită la ea – și îi face semn cu ochiul, o închidere rapidă a obturatorului ochiului stâng.

Automat, Nicky îi răspunde la fel.

Se încurcă ițele.

– Ce te-a adus la San Francisco? întreabă Diana. Munca?

– Oh, dimpotrivă. Am venit aici ca să fiu cu încântare șomer.

Freddy își plesnește amicul pe spate.

– Jonno s-a alăturat luna trecută asociației mele de fotbal.

– De fapt, m-am alăturat asociației tale de fotbal american.

– Și dă șuturi în fund[18]. Și în mingi. Mingi de fotbal. Funduri omenești.

– Nu suntem aici ca să vorbim despre Jonathan, le amintește Simone. Sau despre fiul meu, dacă-i pe așa. Diana, am înțeles că tu nu rămâi.

– Am treburi, din păcate. Diana se retrage spre ușa curții. Jonathan, sper că o să te distrezi cu fotbalul. Fii îngăduitor cu americanii.

– N-am chiar stofă de Cupa Mondială.

– Pe dracu', zice Freddy. Scuze, Simone. Dar pariez că de fapt a fost în Premier League. Poate că e o escrocherie complicată!

– Aș putea fi oricine, încuviințează Jonathan.

19

De ce i-a făcut semn cu ochiul? Nicky are impresia că a scanat la casă un articol fără să vrea. Sau, oricum, fără intenție.

Și de ce Jonathan li s-a alăturat în living? Nu că gazdele ar fi prea politicoase ca să-l dea afară. („Jonathan, dragă, ești troglodit?“, strigă Simone. „Ia un șervețel.“) Și totuși, iată-l aici, lungit pe un balansoar lângă șemineu, părând că se simte ca acasă. Poate că Freddy vrea un aliat.

Sau poate că e un fan.

– Citești cărțile cu St. John? întreabă Nicky când Simone se agită prin bucătărie.

– Mă tem că nu. Citesc mai ales cărți despre finanțe. Și despre dezvoltare personală, autoperfecționare.

– Ai face bine să citești mai multe, zice Freddy.

Nicky privește din nou încăperea: ponosită în stil boem, tapițerii roase, covor mițos încețoșat de pete de vin, cercuri lăsate pe masă de cănile de cafea. Ambele canapele sunt flancate de niște vaze din care țâșnesc arteziene de pene de păun. Un morman de pisici se mișcă pe vatra rece, cu cozile înfășurate în jurul lor ca niște sfori. Deasupra, între luminatoare, un ventilator bosumflat se rotește, împingând aerul, dar nu bucuros că o face.

Simte ochii lui Jonathan asupra sa ca niște greutăți. Simte cum îmbujorarea îi urcă pe furiș de-a lungul gâtului. Simte telefonul zumzăind în buzunar. Se uită la ecran. O să-l sune pe Irwin mai târziu.

Peretele opus e tapetat cu fotografii alb-negru elegante, sub sticlă lucioasă. Sebastian apare în multe, chiar în cele mai multe, alături de un bărbat care pare ecoul lui îndepărtat. Ținându-se pe după umeri, cu zâmbete largi, din când în când un cap prins în încleștare. Capul lui Dominic.

– Oh, iată-l pe soțul meu! exclamă Simone, cu carafa cu limonadă în mână. El e cel care o încasează. A fost omorât într-un accident pe autostradă, vinovatul a fugit, după cum știi.

Nicky dă din cap consolator.

Simone se uită la fotografie.

– Pe tine nu te-ar obseda? întreabă sumbru. Să iei o viață. Să *zbori* pe lângă – ca și cum el ar fi fost o ridicătură de pe drum. Să nu-ți descarci niciodată conștiința. Cine putea să facă asta?

– *Cui bono*, șoptește Nicky.

– Nu vorbesc spaniola, dragă.

– E… latină. Îmi pare rău.

Chiar îi pare rău. Femeia își jelește soțul, și uite-o pe Nicky dând lecții. Ar trebui să tacă – dar se uită toți la ea, și poftim, vorbește iar.

– E un soi de principiu din literatura polițistă. „Cui îi folosește." Când investighezi o crimă, fii atent la… beneficiari, cum ar veni.

„Ce scuze emoționante, Nicky!"

– Cicero a spus-o, intervine Jonathan. La facultate am studiat clasicii, adaugă.

Simone își toarnă limonadă în pahar, cu pulpa la suprafață ca rămășițele unei nave scufundate.

– Ce mai educație primesc azi. Și cine a beneficiat de moartea soțului meu?

– Nimeni, o asigură Nicky. Sigur că nu. Sunt așa de… Mă dădeam mare. Eu…

– Nu fi așa sensibilă, hei. Freddy se întinde de pe canapea, masează mâna mamei. Nu suntem aici pentru Dominic. E Ziua lui Sebastian. Totuși, tata a fost un frate bun, o asigură pe Nicky, în vreme ce Simone îi umple la loc paharul. Când Cole și Hope au dispărut, el a reacționat primul.

În sfârșit, acele cuvinte în acea ordine: „Când Cole și Hope au dispărut". Nicky atinge telefonul, își pregătește blocnotesul și, dacă tot jignise deja, își dublează eforturile.

– *Ce* ați simțit atunci? întreabă.

Foarte îndrăzneț, dar e foarte curioasă.

Freddy ridică din umeri.

– La început am sperat că puștiul a fugit de acasă. Cine l-ar putea învinui? Însă…

– Ce vrei să zici?

Când Jonathan se încruntă, ochii i se îngustează, sprâncenele i se înclină; arată nedumerit și îngrijorat în același timp. E drăguț, își zice Nicky. Distrage atenția.

– Vreau să zic… lucrez în școli deja de treisprezece ani și încă niciodată… pur și simplu, *bullyingul*. Freddy își trece apăsat o mână prin păr. Nicky aude cum scrâșnește briantina uscată. Jignirile. Festele – „festele". Obișnuitele șuturi în fundul lui palid: lovituri, scuipături, puștiul care l-a *mușcat*…

– Uitasem de cel cu mușcătura, șoptește mama lui. Micul ticălos primitiv.

– Iar Cole nu se putea apăra. Prea blând. Prea mic.

– Ceea ce n-am putut să înțelegem niciodată, zice Simone. Tatăl lui are aproape doi metri. Soțul meu era un pic mai scund. Iar Frederick e un pic mai scund decât tatăl său. Însă Cole ar fi fost *mult* mai scund.

– Poate că este, sugerează Jonathan, în vreme ce o pisică i se cațără pe fluierul piciorului.

Se holbează toți.

– Vreau să zic – au, ai grijă cu ghearele alea –, ar putea fi pe undeva, nu? Chiar amândoi.

Nicky își privește gazdele.

– Jonathan, *tu* ar trebui să fii *aici*? întreabă Simone.

– E în ordine, îi spune fiul ei. Îl interesează.

– Păi, nu – vreau să zic, nu sunt interesat de *cărți*. Dar e o poveste interesantă, asta-i tot. Plec bucuros dacă vreți. Poate iau cu mine și pisoiul ăsta.

– E în ordine, frate. Ce spuneam?

– Cole, zice Simone. Că îl tot hărțuiau. Asta o necăjea foarte tare pe Hope. Îi era *foarte* devotată băiatului său. L-a plimbat de la o școală la alta, nu-i așa, Frederick?

– De parcă ar fi fost o piesă de șah. Școală privată, școală catolică, academia aceea doar de băieți…

Jonathan se încruntă.

– S-a gândit cineva la o școală publică?

– Încercau să-l *ferească* să fie omorât, explică Simone.

– Și Sebastian?

Ceilalți trei se răsucesc spre Nicky, ca și cum ar fi surprinși că e încă acolo. Ea se apleacă în față, cu degetele împletite sub bărbie.

– Nu mi-a spus mare lucru despre Cole, le explică.

Simone se sprijină cu mâna pe capul lui Freddy ca să se ridice și se duce la ușa bucătăriei.

– Cole îl *nedumerea* pe taică-său, strigă ea. Nu-i plăceau sporturile. Nu-i plăceau jocurile video sau… ce altceva le mai place adolescenților?

– În general, jocurile video, spune Jonathan.

– Lui Cole îi plăceau jocurile *reale*. Jocuri de societate. De-a v-ați ascunselea. Îi plăcea și să deseneze. Simone se întoarce cu humus și țelină. Și… nu pot niciodată să pronunț: oregano?

– Origami, zice Freddy.

– Hârtie îndoită chinezească. Însă nu era bun la citit. Dislexie, sau așa ceva. A coborât vocea, ca și cum ar discuta un prognostic sumbru. Ceea ce nu-i plăcea lui Sebastian, adaugă.

„Nu prea era vina lui“, se gândește Nicky.

– Nu prea era vina lui, murmură Jonathan.

– N-aș spune că *nu-i plăcea* de Cole. Simone se așază lângă fiul ei. Era mai degrabă… oh, tu cum ai zice, Frederick?

– Aș zice că nu-i plăcea de Cole.

– Nu, nu… Simone flutură o mână. S-a *străduit*. Vă ducea pe voi, băieții, la meciuri de fotbal în fiecare sâmbătă, îți amintești?

– Cole ura fotbalul.

– Și cercetașii! Tații voștri v-au înscris la cercetași. Erați bărbați robuști cărora le plăceau activitățile în aer liber!

– În cele mai multe nopți Cole se trezea cu cineva urinând pe cortul lui. Dar taică-său a refuzat să-l retragă.

– Oricum, aveai tu grijă de el. Ai fost un prieten bun.

Momentul trece lent, ca un nod în gât, până ce o picătură de ploaie lovește luminatorul. Simone se apleacă spre masă, aprinde un chibrit lung și cu el două lumânări ca niște coloane. Când Freddy vorbește, e ca și cum ar fi adunați în jurul unui foc de tabără.

– Ne-am dus odată la o petrecere în care urma să ne jucăm de-a învârte sticla. Eram o ceată de puști în pivniță, jucând Mario Karting, dând pe gât coca-cola și alintând buldogul francez bălos – de aceea a venit și Cole; unul dintre Watsoni tocmai o mierlise. Ne adunam forțele pentru evenimentul principal. Însă câinele l-a ignorat pe Cole, și la fel au făcut toți ceilalți. Așa că el s-a instalat provizoriu în baie. Cunoașteți jocul. Ești legat la ochi, sticla se rotește, „ooh"-uri și „aah"-uri, apoi sărutarea. Eu îmi doream cu disperare s-o sărut pe Alice Poor.

– Când a crescut a ajuns mare târfă, își amintește Simone.

– Doi puști l-au târât înapoi pe Cole, spune Freddy privind în gol, de parcă s-ar găsi iarăși în pivnița aceea. Tremura așa de tare, că sucul i s-a scurs pe cămașă. L-au legat la ochi, el a răsucit sticla și... Alice Poor. N-am putut să mă uit. Falca i se încleștează. Când m-am uitat pe furiș, Cole era înclinat în față în mijlocul cercului, cu batista peste ochi și toți holbându-se. Pentru că... Nările i se umflă când vorbește: Alice luase în brațe buldogul, ale cărui labe din spate atârnau, și îl întindea spre el. Înainte să pot spune ceva, Cole sărutase câinele. Și s-a lăsat tăcerea.

Ploaia răpăia deasupra capetelor lor.

– Apoi câinele l-a lins, adaugă Freddy.

Flacăra se unduiește, stingherită. Nicky tresare.

Freddy își freacă gâtul.

– Haos. Zbierete, țipete. Cole își scoate legătura de pe ochi, vede buldogul francez căruia îi curg balele în fața lui.

Nicky apleacă ușor capul, ca și cum l-ar îndemna să continue.

– Ce-a făcut?

– A zâmbit și a zis: „Cred că ăsta a fost un sărut franțuzesc". Nimeni n-a observat. „Poponar de câini, poponar de câini", scandau ei, pentru că buldogul era băiat, mascul. Iar Cole doar stătea acolo, părând nedumerit, și mângâia câinele pe cap. Așa că l-am tras după mine la parter și l-am adus acasă. Și ăla a fost primul sărut al lui Cole.

Tăcere.

– Buldogii francezi mai sunt și niște câini tare urâți, observă Simone.

Freddy o privește lung.

– Rasa chiar nu contează.

– Presupun că nu.

– De câte ori Cole dormea la noi, eu luam patul de sus; se temea să nu cadă din pat. Și în cele mai multe nopți se silea să citească douăzeci de pagini înainte de stingerea luminii – își pusese în minte să treacă prin toate cărțile lui Sebastian Trapp, cu toate că erau grele pentru el.

– Dislexie, le amintește Simone. Sau așa ceva.

– Dar în seara aceea a stins imediat lampa. Și apoi l-am auzit că începe să plângă. Freddy dă din cap. Timp de o oră doar… a plâns.

Nicky își imaginează trupușorul ghemuit sub pături; și-l imaginează pe Cole trăgând strâns cearșafurile peste față; și-l imaginează pe Freddy în patul de deasupra, ascultând.

– Pare un băiețel singuratic.

Vocea lui Jonathan e grea.

Simone strânge degetele fiului.

– Dar tu ai *avut* grijă de el.

Luminatoarele se cutremură, acoperite de valuri de apă. În vreme ce Nicky privește în sus, Simone adaugă:

– Asta o să se termine în trei până la cinci minute.

– Pare un potop biblic, zice Jonathan cu îndoială în glas.

– Am experiență de-o viață cu vremea din Bay Area, tinere. Trei până la cinci minute.

– Nicky, zice Freddy, cu fața luminată de un zâmbet sfios. Sunt un măgar.

– Primul pas e să recunoști, amice.

– Tacă-ți fleanca, Jonno. Tocmai am petrecut o jumătate de oră vorbind despre Cole, iar Nicky e aici ca să vorbim despre Sebastian.

– N-am nici o grabă, zice ea.

– Oh, Dumnezeule mare. Simone se trudește iarăși să se ridice. Fotografiile! Am făcut o listă… unde era…

Iese, urmărită de o pisică.

– O s-o șterg, anunță Jonathan ridicându-se. Vă las la treburile voastre.

– Frate.

Freddy arată spre geamul pe care răpăie ploaia, însă Jonathan respinge ideea cu o fluturare a mâinii.

– Zi de plajă pentru mine. Și apoi, mama ta prezice…

Chiar în acel moment, potopul încetează, ca și cum ar fi fost închis un robinet. Toți trei se uită la luminator.

– E vrăjitoare? șoptește Jonathan.

– Câteodată mă întreb și eu.

Se îmbrățișează frățește, fiecare cu un braț, fiecare bătându-l pe celălalt pe spinare ca și cum ar încerca să-l facă să scuipe ceva rămas în gât.

– Îmi pare rău că trebuie să fug. Aveam de gând să plec mai devreme… însă totul a fost neașteptat de interesant, spune Jonathan uitându-se la Nicky.

În vreme ce englezul traversează încăperea spre ea, Nicky se ridică în picioare.

– Pot să-ți dau numărul meu de telefon? o întreabă. Nici unul din noi nu-i încă integrat în San Francisco. Am putea să ne comparăm observațiile.

– Sau ai putea prefera pe cineva mai puțin chipeș, zice Freddy, ridicând în brațe o tigrată cu un singur ochi. Vine la pachet cu mâță.

Nicky se uită la Jonathan, la barba nerasă câteva zile și la sprâncenele stufoase, și îl cântărește cum ar face-o cu un roman: oare povestea misteriosului expatriat o interesează? Simte o ușoară căldură radiind din pielea lui.

Îi întinde telefonul.

– Sună-mă, zice el tastându-și numărul. Sau cheamă-mă, dacă vrei.

– Pleacă din casa asta, strigă Freddy.

Ies amândoi. Nicky se duce la galeria de pe peretele îndepărtat: poze cu Dominic și Sebastian, cu Simone, cu o grămadă cu copiii, toți la diferite vârste, îmbrăcați după moda diferitelor decenii.

Hope lipsește. Arta imită viața.

Apel Nicky sună

Oftează privind ecranul, zâmbește, își sună mătușa.

– Nu pot vorbi acum, mătușă J…

– E clar că poți.

– … dar cuvântul zilei de azi este *sangvin*. Ca în „vioi“ sau „impulsiv“. Simt vioiciune la gândul misiunii care mă așteaptă aici. Sper că și tu simți.

– Rădăcina lui *sangvin* în latină înseamnă „sânge“. Ți-o spune o profesoară. Așa că nu, nu simt pic de vioiciune. Unde ești?

– Sunt la…

O licărire în sticla ramelor de fotografii: Nicky îl vede pe Freddy în spatele ei, cu mâța cuibărită în brațe. Se oprește în cadrul ușii, tăcut și nemișcat.

– Ești la…

Nu vrea să-i răspundă mătușii – pare cumva nepoliticos de față cu Freddy.

– Te sun mai târziu.

El se apropie încet. În corespondența lor, Sebastian l-a pomenit de câteva ori pe Freddy de-a lungul anilor, nu fără asprime (E un intelect care n-are ca rival decât momeala pentru pești), dar ei îi place. E caraghios și se străduiește mult prea tare să placă – dar și Nicky poate fi

caraghioasă. Și Nicky s-a străduit mult prea tare să placă.

Vorbește nelăsându-i timp să se întoarcă spre el:

– Gândești profund?

Vocea e mai aproape decât s-a așteptat.

Sângele îi este efervescent în vene; în creier îi răsună o mulțime de întrebări. *Simțiți o fierbințeală în capul pieptului?* Da. Primul simptom al *acelei maladii irezistibile*: febra de detectiv.

Se răsucește spre el.

– Vrei să participi la acțiune? o întreabă mângâind pisica, și Nicky, care nu rezistă unui animal, mai ales din cele cu un singur ochi, dezmiardă burtica pufoasă până ce felina începe să se zbată.

– Ai mai făcut asta, observă el făcând-o să râdă.

– Despre Cole și Hope..., spune ea peste câteva clipe.

– Destul despre Cole. Și Hope. Simone a dat buzna înapoi cu câte un teanc de fotografii în fiecare mână și un vraf de hârtii la subsuoară. Îi mână spre canapele țâțâind imperios și, așezându-se lângă musafiră, promite, cu o intensitate care ascultătorilor li se pare aproape înspăimântătoare: Am atâtea povești de spus... Toate amintirile astea! De unde să încep?

– Ce-ar fi s-o lăsăm pur și simplu pe ea să arunce o privire, Simone.

Freddy se întinde după limonadă.

– Da, da, răspunde mama lui. Sigur. N-avem secrete în familia asta.

20

Astăzi Madeleine ține ora poveștilor de la bibliotecă, oferind *Ouă verzi cu șuncă* unui cârd de țânci, cei mai mulți liniștiți și tăcuți, câțiva care nu s-ar descurca bine la o audiere pentru custodie. La prânz se pleoștește pe pardoseală în secțiunea de botanică, unde n-o să dea nimeni peste ea, probabil ani întregi.

Cu fiecare lingură de iaurt, se gândește la străina aia din mansardă, femeia care și-a făcut o scurtă apariție nedorită în ultimul act al vieții tatălui ei.

La începutul după-amiezii pune cărți pe rafturi, ghemuindu-se și întinzându-se, mișcări lente de gimnastică aerobică; iar acum, stând pe vine desculță în raionul cu cărți ilustrate, își aude numele muiat în miere și lumină.

– Maddy Trapp! Ridică-te… ridică-te și lasă-mă să te îmbrățișez!

– Bissie, zâmbește radios Madeleine, dorindu-și ca una din ele să dispară.

Bissie Bentley e închisă etanș în ceea ce oamenii pe care Madeleine îi urăște numesc „*athleisure*“[19]. Un pic rujată – sigur că Bissie se machiază un pic ca să meargă la sală. Madeleine știe că e nedreaptă; Bissie e bine-intenționată, întotdeauna a fost bine intenționată, încă din liceu, când a fost aleasă Most Nice[20] („Cine naiba vă învață engleza, copii?“, se întreba Hope). Uneori, într-o adiere poți detecta cea mai slabă nuanță de personalitate.

– Uită-te la tine, ștergi praful ca Cenușăreasa.

Madeleine aruncă o privire spre picioarele sale înroșite.

– Păi, pun cărți pe rafturi. Muncesc, declară cu un aer demn.

– E așa de amuzant, zice Bissie, și Madeleine știe că, orice o fi, nu-i deloc amuzant. Ben și cu mine tocmai vorbeam de tine. Și de petrecere. Și de tatăl tău. Ce mai face?

– O, n-o mai duce mult.

Bissie clipește.

– Ne pare așa de rău.

– Mă tem că asta nu ajută.

– Știi, n-am uitat de îmbrățișare!

Madeleine se ridică în picioare cu o carte în mână (*Toată lumea face caca,* firește) și pășește în brațele lui Bissie. Miroase a curcubeie.

– Și cum e cu francezul ăla al tău? întreabă Bissie. Jean-Luc, așa-i? O să-l cunoaștem și noi, în sfârșit?

Jean-Luc e de trei ani iubitul intermitent al lui Madeleine, un parizian pe care l-a cunoscut la un dineu în Marin County. Jean-Luc e

arătos. Jean-Luc e arhitect. Jean-Luc e imaginar.

– S-a terminat, zice Madeleine, surprinzându-se singură; n-avea de gând să pună capăt relației azi. Poate niciodată. M-am despărțit de el, adaugă.

„Bună treabă, Madeleine."

– Oh! Ei bine, știi cine ar trebui să cunoști?

„Pe cine", o corectează în gând Madeleine. Dar, de asemenea: cine? Se simte sincer curioasă.

Expresia lui Bissie e evazivă, zâmbetul, pe pilot automat, și Madeleine își dă seama că biata femeie a vorbit din reflex, de fapt nu poate propune nici un candidat.

– O să mă gândesc eu la cineva! o asigură Bissie în cele din urmă. Trebuie să fug. Doar l-am înscris pe Benji la ora poveștilor. Face cinci ani în august, dacă poți să crezi.

Madeleine poate și chiar crede. Benji este Benjamin Bentley al Treilea, fiul lui Benjamin Bentley al Doilea, fost iubit al lui Madeleine Trapp Întâia. Acum cinci ani s-a întors acasă de la petrecerea pentru bebeluș prin ploaia de vară, cu o prăjiturică bleu care i se topea în mână, întrebându-se dacă ea și Ben ar fi trebuit să se căsătorească, dacă… în fine. Probabil că nu, pentru că Ben era un mare măgar. Totuși, prăjiturica era bună.

Madeleine se uită cum Bissie dispare ca prin farmec, simte cum inima își încetinește bătăile.

La trei pontează de plecare, însoțind un domn fără adăpost afară din clădire – unul dintre vizitatorii regulați, un veteran din Vietnam care se instalează de obicei într-un colț al bibliotecii – și pe care îl duce cu mașina la adăpostul aflat la patru străzi mai încolo, cu centura de siguranță apăsând-o pe piept.

E în sufragerie, mestecând un sendviș și uitându-se la laptop, unde Simon St. John îi explică inspectorului Trott ce e cu o armă a crimei („Nu *lipsește*, ci s-a *topit*: prietenul nostru albinos a fost înjunghiat cu un *țurțur*!") când…

– Am atâtea povești de spus!

Madeleine aproape că se îneacă.

Vorbește cu vocea lui de vâltoare, acel răget clocotitor care se repede pe după colțuri și explodează prin ziduri. Ar putea să fie oriunde în casă; când Nicky îi răspunde, se aude de foarte departe.

Acum Madeleine le aude pașii în hol; acum îl vede cum trece pragul, cu Nicky la remorcă. Și după ea, în trap fără zgomot, Watson, care se oprește, se uită întrebătoare la stăpâna sa.

Madeleine nu se clintește. Câinele trădător merge mai departe.

Pe fereastră, printre frunzele unei sălcii pitice recalcitrante, Madeleine îi vede intrând în labirintul din curte, își vede tatăl închizând strâns ochii ca să-și distreze musafira înainte s-o conducă

prin galerii. Pe când curtea era o peluză sălbatică, Madeleine și fratele său alergau unul spre altul cu ciocanele de crochet ținute ca niște lănci. Labirintul le-a plăcut și mai mult: ea îl lega la ochi pe Cole, sau Cole o lega pe ea la ochi, sau tatăl lor îi lega la ochi pe amândoi, și își petreceau o jumătate de oră mișcându-se greoi printre gardurile vii. Uneori prin garduri.

Sebastian și Nicky ajung la cadranul solar de pe stâlpul de piatră, cu lama metalică înălțându-se ca aripioara unui rechin. El arată spre măsuța de fier de alături.

În alt labirint, stâlpul ar țâșni din centru. Numai că aici nu există centru, ci doar o încâlceală de galerii. De ce a plănuit gardurile vii în acest fel? a întrebat odată Madeleine. „Lucrul de care ne temem cel mai mult cu toții este un labirint fără centru“, a răspuns tatăl.

Și atunci de ce să așeze între zidurile sale lucrul de care se temea cel mai mult? Să-l ude și să-l curețe, să-l îngrijească și să-l protejeze?

El și-a coborât privirea spre birou, studiind șirurile de fluturi de sub sticlă. „Cred că e bine să înveți să trăiești cu teama“, a zis. „Teama și eșecul. Și necunoscutul.“

Asta a fost acum un sfert de veac. Se întreabă de ce se teme el acum, când ce putea fi mai rău s-a întâmplat deja.

Madeleine se ridică în tăcere. În living, se duce la un corp de bibliotecă îngust și pune degetul pe un cotor. Apoi înclină cartea la patruzeci și cinci de grade față de raft.

Peretele se rotește fără zgomot spre ea, și Madeleine intră în încăperea ascunsă din spatele lui.

21

Acum patru ani, la o verificare a rezistenței la cutremur, în spatele unui perete din living a fost descoperit un alcov nefolosit de doi metri și jumătate pe patru. Fără ferestre, fără scop aparent; un seif (a sugerat Diana) sau o ascunzătoare pentru preot (a susținut Simone) sau o temniță sexuală (ăsta era Freddy).

– Și curând o să fie atelierul de desen al doamnei Trapp, a anunțat Sebastian, care salutase descoperirea ca un arheolog dând din întâmplare peste un templu ascuns.

– O să fie o cameră de mahmureală, a răspuns doamna Trapp, pentru oricine are nevoie de o dimineață liniștită după un chef.

Asta i-a fost destinația principală, și Madeleine, ocupantul principal, deși Diana a fost cea care a ales cartea cu funcție de „Sesam, deschide-te!“ de pe raft. *Rebecca*.

Două lămpi se îmbujorează cu o lumină slabă când intră Madeleine. Pe pereți, reproduceri botanice și hărți vechi, orașe ciudate din Europa de Est; și șase desene în cărbune pe hârtie aspră – schițele Dianei cu naturi moarte. Cochilia e reușită, recunoaște Madeleine. Laleaua e și mai reușită. Ce nu poate să facă mama ei vitregă?

Se lasă să cadă pe un șezlong verde-închis, singura piesă de mobilier din cameră. Își încrucișează picioarele, se apleacă în față, cu catifeaua fâșâind sub ea, cu părul alunecându-i peste umeri.

Încastrat în plinta de lângă picior e un grilaj de ventilație vechi, din bronz. Fantele, așa cum a descoperit Madeleine într-o zi în vreme ce alerga după câine, lasă să treacă nu doar aerul, ci și sunetul – sunetul din curte.

Acum pătrunde bolboroseala din heleșteu, ca și vocea lui, îndepărtată, dar limpede:

– Hai să rămânem veseli de data asta, bine?

Madeleine ascultă.

El spune câteva povești amuzante, cele mai multe cunoscute ei, din diferitele lui turnee internaționale: dimineața la grădina zoologică din Sidney, când o mamă cangur bătăioasă i-a dislocat măseaua cu o lovitură de picior violentă; seara în care un barman nonagenar din Rio de Janeiro l-a învățat secretul unei *caipirinha* perfecte (secret pe care Sebastian refuză să i-l dezvăluie lui Nicky: „Mi-am dat cuvântul omului ăluia“, explică solemn); acea noapte de revelion când ultimul feribot din Tallinn spre Helsinki s-a defectat în Baltica, iar pasagerii – în majoritate finlandezi care importau băuturi alcoolice ieftine – au tras fermoarele sacilor de sport care zăngăneau, au desfăcut

rucsacurile care zăngăneau, și-au golit buzunarele umflate și au băut în cinstea anului care venea.

– Probabil cel mai neașteptat revelion din viața mea, zice Sebastian.

Și apoi:

– Mă rog, pe locul doi dintre cele mai neașteptate.

Madeleine simte cum i se cască ochii. El trece iute la o coridă în Argentina; ea alunecă pe podea, stă lângă grilaj, cu spatele rezemat de perete.

El își numește hobbyurile: înotul și navigația și squashul – oricum, înainte de dializă. Descrie specimenele de fluturi și cum a ajuns fiecare să fie prins pe placa mare din bibliotecă. A colecționat tot soiul de curiozități – multe expuse în mansardă, încă și mai multe înghesuite în camerele de oaspeți: chei vechi de secole, portrete-siluetă victoriene, o orchestră de instrumente muzicale neobișnuite („Singura regulă a soției mele a fost: fără cimpoaie").

Mai presus de toate însă, îi place să citească.

– Majoritatea autorilor mei preferați sunt morți. Cunosc prea mulți care mai sunt în viață.

Femeile, adaugă el, scriu romane polițiste mai bune decât bărbații.

– Cred că e din pricină că în fiecare zi trebuie să se lupte cu forțe sinistre.

Nicky răspunde ceva ininteligibil. Sebastian vorbește din nou:

– Bărbații.

Se stinge lumina. Madeleine nu tresare. O fluturare a mâinii ar aprinde iar lămpile, dar pe moment rămâne în întuneric – întuneric ca în adâncul mării, cu urechile pline până la refuz de sunetul apei – și își ascultă tatăl vorbind.

A adunat mii și mii de romane polițiste, unele cumpărate cu preț șocant de la vânzătorii de cărți rare, altele luate pe câțiva bănuți de la anticariate. În posesia lui se mai află: unele obiecte personale ale scriitorilor – binoclul de operă al lui Ngaio Marsh, butonii lui Georges Simenon; un pahar fără picior din care Anthony Horowitz bea cândva whisky; un stilou furat de la Louise Penny; umbrela lui David Handler. Pe când își trece în revistă comorile, vocea îi capătă o însuflețire nouă; Madeleine se gândește la ora de „adu un obiect și povestește despre el" de la bibliotecă.

– În copilărie ne doream cu disperare un câine. Plănuiam să-i punem numele Watson – complicele nostru. Din păcate, nu era voie să ții un câine în baza militară. *Keine Hunde*.

Madeleine ar putea practic să recite monologul care urmează. E o poveste pe care obișnuia s-o spună în interviuri și la televizor: cum el și Hope s-au întors din luna de miere petrecută în Mexic într-o seară umedă de primăvară și și-au găsit căsuța „capcană de azbest" din Twin Peaks golită cu totul. După ce Sebastian a sunat la poliție de la

telefonul public din colț, el și Hope s-au așezat greoi pe trotuar, în burniță, el cu capul lăsat pe umărul ei, ea cu obrazul lipit de părul lui.

Apoi un ciripit firav s-a auzit în apropiere. S-au uitat într-acolo: dincolo de bordură, în stradă, o făptură minusculă – cât un cartof mic, cu pielea tărcată fină și lucioasă – se împleticea împotrivindu-se unui șuvoi de apă de ploaie care o împingea spre gura de canal. Avea fața boțită, trupul îi tremura. O ureche era sumețită, cealaltă pleoștită; un ochi larg deschis, celălalt doar o orbită pungită.

N-au aflat niciodată cum și-a pierdut un ochi, nici cine a abandonat-o. Dar înainte să ajungă polițiștii o botezaseră Watson.

Poveștile lui izbucnesc în salve, ca focurile de artificii; pocnesc și provoacă uluire. În vreme ce el face turul trecutului, reînviind morții, Madeleine dă din cap; apoi zâmbește larg; la un moment dat, râde așa de tare, cu ochii strâns închiși și umerii zguduindu-se, că lămpile se aprind din nou. Iar acum, pentru prima dată, înțelege de ce tatăl său a recrutat pe cineva să-i scrie biografia: își dorește un nou public. De cititori, da, însă și de spectatori. Pentru Sebastian Trapp, bucuria stă în povestire.

Primul Jaguar pe care l-a reparat. Cea mai ciudată scrisoare de la un fan. A doua lună de miere. Crima.

Madeleine își îndreaptă spatele.

– Oamenii cred că am ucis și am ieșit basma curată, zice el cu un ton lejer.

Ea își apasă palmele pe podea, își lipește urechea de grilaj.

– Cine-i poate învinovăți? Presupun că eu…

Pe față îi suflă un aer rece.

– Uneori mă gândesc dacă Diana se întreabă vreodată…

Vocea lui se fărâmițează.

Madeleine își ține răsuflarea.

Apa heleșteului.

N-ar trebui să vorbească despre asta, o să-l întristeze. Se ridică brusc, își împinge părul pe spate; se duce la peretele cu hărți și apasă o pârghie aflată chiar sub planul orașului San Francisco din 1906. Ușa se deschide, pășește în living.

– Am o surpriză pentru tine, zice Freddy.

Madeleine aproape că țipă.

– Fir-ar să fie, Fred. Dădeai *târcoale* pe aici?

Ușa se închide în spatele ei.

– Mă duceam afară…

Își smucește capul spre ușile de sticlă larg deschise. Madeleine aruncă o privire în curte, spre spatele tatălui său, cu părul argintiu atingându-i gulerul; în fața lui stă Nicky, cu ochii strălucitori, ascultând.

– Metode de ucidere! bubuie vocea lui Sebastian. Iată câteva pe

care Simon nu le-a văzut niciodată…

– Livrare specială.

Iarăși Freddy.

– Am găsit-o la ușa din față.

Ține o cutie: un cub mic împachetat în hârtie roz cu fundă bleu. Madeleine o ia în mână; nu cântărește aproape nimic. Nici o notă, nici o ștampilă poștală. Într-un colț, cu scris frumos, literele S.T.

Se încruntă. Fanii obișnuiau să lipească scrisori pe cutia poștală de la poalele aleii, sau să lase pachete pe trepte – manuscrisele lor adesea, dar și… oh, o zgardă pentru un Watson sau altul, sau o sticluță veche pentru otravă (fără otravă). Iar mai târziu, desigur, cetățeni îngrijorați au umplut trotuarul cu amenințări cu moartea și exemplare vandalizate din romanele cu Simon St. John și, o dată, o pungă de plastic cu fecale, cu toate că până la urmă li s-a epuizat furia, și poate și fecalele.

– Madeleine?

– I-o dau eu, spune strângând cutia la piept. Ai văzut-o pe Adelina?

Un zdrăngănit de vase din bucătărie ca la un semnal, și o înjurătură în italiană.

Freddy o iubește pe menajera lor, pe care Simone a angajat-o acum un deceniu și mai bine, împingând-o pe Madeleine mult mai aproape de inutilitate. Nu că ar fi gătit deosebit de bine pentru tatăl său – mai adesea el ținea să gătească pentru ea, poate că preventiv – și nici că ar fi dereticat cu prea mare sârguință, așa că oricum nu-i fusese de mare folos lui Sebastian. Adelina pare un pic speriată de el, dar se topește de dragul lui Freddy, care cântă în vreme ce pleacă zorit. „O să fac rost (*sì!*) de niște *arancini*[21] (*tutto bene*[22]*!*)…“

Madeleine se răsucește spre curte. Buzele lui Nicky sunt închise. Atâția oameni ascultă cu buzele întredeschise, nerăbdători să prindă ocazia să vorbească. Femeia asta pare mulțumită să aștepte. E o calitate atrăgătoare, recunoaște Madeleine, care ar putea să tacă mai des.

– Acum, zice tatăl ei, încărcătura unui țipar electric nu-i suficientă ca să omoare un om. Însă doare ca dracu’, după cum am aflat în Trinidad…

În bucătărie, Adelina înjură iar, cu năduf, în vreme ce niște apă plescăie pe podea. Madeleine iese din living, zgândărind cu degetele panglica albastră a cutiei.

22

– Crezi că el i-a omorât?

Madeleine o privește pe Nicky peste masă, unde înmuguresc pâlcuri de lumânări și platourile scot aburi. Adelina a pregătit un festin sicilian în cinstea musafirei lor: *pasta 'ncasciata*[23], cannoli cu lapte de oaie – „*Bellissima!*“, a gângurit tatăl ei – și Sebastian tocmai a propus o rundă de *bocce*[24] pe tăblia mesei („Hai să ne jucăm cu mâncarea“), când Madeleine simte cum vorbele i se formează pe buze.

Însă nu le dă viață. Nu aici.

– Spune-ne despre tine, zice Sebastian, rostogolind pe masă o buletă de orez. Părinții tăi au murit, da? Ești orfană?

– E prea mare ca să fie orfană, tată, oftează Madeleine.

– Mă gândeam că poți să fii orfan la orice vârstă, intervine Diana, ea însăși fără părinți, după cum își amintește Madeleine.

Se poate spune că și ea e orfană.

– Mă *simt* prea bătrână ca să fiu orfană.

Nicky catapultează un *arancino* spre Sebastian; buleta alunecă de pe masă, și Watson se repede s-o înhațe.

Diana pune vin în paharul lui Nicky.

– Ai frați și surori?

– Copil unic. Dar am o mătușă și veri…

„Și eu“, se gândește Madeleine.

– … și o fină și pe studenții mei și mai mulți prieteni decât merit, zău.

„Oh, taci odată“, își zice Madeleine, îmblânzindu-se totuși un pic când Nicky pomenește de un câine.

Golesc o sticlă de vermentino, apoi încă una. Pe Sebastian pare să-l fi obosit călătoria în timp; conversația rămâne fixată la prezent. (Nu se aduce vorba despre viitor.) Din când în când, ca un spectator obișnuit al concertelor care cere o piesă anume, propune subiecte noi: a dormit Nicky în multe mansarde? („Doar în aceasta.“) De care Watson îi este cel mai tare dor lui Madeleine? („Watson al Cincilea era un psihopat, dar i-am iubit pe toți ceilalți.“) Și, apropo, ce crede Diana despre noul tovarăș de joacă al lui Freddy? Englezul despre care i-a povestit Nicky în această după-amiază? („E din Dorset“ – știre pe care Sebastian o primește cu un oarecare interes.)

Nicky chicotește – același chicotit dulce – și propune un toast:

– În cinstea voastră, pentru că mă faceți să mă simt chiar ca acasă.

Madeleine îi zâmbește, ridică paharul. „Dar crezi că el i-a omorât?“

Pe la ora nouă flăcările tremură, de pe țurțurii de ceară se scurg

picături pe fața de masă și de sub scaunul lui Sebastian se aude sforăit.

– Watson are o idee bună, zice el. Se apleacă anevoie, cu un geamăt – „Vino-ncoace, dragule" –, și se reclădește până ce ajunge în picioare, cu buldogul în brațe. Mulțumesc pentru o seară încântătoare. Se înclină spre Nicky: Să fii îndurătoare când scrii. Poți să minți, dacă și când e nevoie.

Nicky se înclină la rândul său.

– „O femeie care nu minte este o femeie fără imaginație și fără compasiune."

Astea trebuie să fie vorbele altcuiva. „Fir-ar dracu' al dracului", își zice Madeleine. „Ne-am pricopsit cu încă una."

După ce platourile și tacâmurile au fost încărcate în mașina de spălat vase, șervețelele au fost puse la locul lor, iar sticlele clincănesc în coșul de gunoi, Nicky și Diana se fac nevăzute. Madeleine se întoarce la masă și suflă pe rând în lumânări. Încăperea se întunecă tot mai mult cu fiecare suflare, până ce se pomenește singură în întuneric.

Îndată ce ajunge în apartamentul său, ia de pe birou cutia roz și albastră. O duce la ureche, ca și cum ar fi o bombă care ticăie.

Nimic. (Sigur că nimic.)

La etaj, ușa lui e întredeschisă. Madeleine pășește peste coloana de lumină răsturnată pe podeaua coridorului, se oprește în prag.

De aici vede patul uriaș cu patru stâlpi și baldachin de catifea de un roșu trandafiriu. (Tatăl său e spectaculos chiar și când doarme.) Vede și măsuța de toaletă, și crăpătura dintr-o parte în alta a oglinzii – „E spartă", a observat odată Diana; „E perfectă", a răspuns Sebastian – și „sofaua pentru leșinat" eduardiană galbenă ca gălbenușul, cu perne cu ciucuri și brațe arcuite grațios (Madeleine n-a întâlnit vreodată un bărbat mai puțin înclinat să leșine). Vede fotoliul de lângă pat pe care se așază uneori Diana, politicos, în timpul tratamentului lui Sebastian.

În cealaltă parte a încăperii față de patul în care visează singur, privind în oglinda care odinioară a reflectat imaginea primei soții, tatăl ei își dezbracă haina.

Madeleine bântuie în ușă ca o stafie.

Sebastian o privește oglindită, în timp ce degetele lui atacă nasturii vestei.

– Salut, odraslă a mea. Îi face cu ochiul, apoi privirea i se duce spre cutia din mâinile ei. Degetele se opresc. Nu trebuia să-mi faci un dar, zău.

– Nu ți-am făcut, răspunde apropiindu-se. Asta era la ușa casei.

El ia cutia, aplecându-și capul într-o parte.

– *Chiar* îmi plac surprizele, zice, poznaș, ca un copil pe cale să înceapă un joc nou.

Zâmbetul lui Madeleine e stingherit.

Funda se dezintegrează când el trage de panglică. Desface

ambalajul, ridică încet capacul și se uită în cutie.

Înțepenește.

Ea se apropie.

Înăuntru, culcat pe spate, e un fluture de hârtie stacojie.

Crețuri și îndoituri, planuri și muchii, linii curate, mici înflorituri: toracele striat, lujerul care se răsucește la baza fiecărei aripi, țepușele gemene care încununează capul.

În cerneală neagră pe aripa stângă, cu un scris ciudat de copilăresc:

CHERCHEZ

Iar pe aripa dreaptă:

LA FEMME

Madeleine ridică privirea, nedumerită. Tatăl se încruntă, fruntea i s-a încrețit, buzele îi sunt desfăcute. Vâră degetele în cutie și scoate fluturele cu grijă, cum ar face cu o vietate.

E frumos și periculos, ascuțit ca o stea ninja. Sebastian ridică și coboară mâna, ca un custode care cântărește un specimen. Îl răstoarnă în cealaltă palmă, cercetează spatele. Îl răstoarnă iar. Apoi se uită la inscripția de pe cutie. S.T.

– Chiar îmi plac surprizele, murmură.

Madeleine simte o nevoie tăcută să atingă hârtia, cum ar face-o cu o bijuterie. Dar Sebastian desprinde aripa stângă, apoi pe cea dreaptă și le lasă să cadă în cutie. Trupul încrețit îl strânge între palme; Madeleine aude cum hârtia scrâșnește, ca o vietate strivită în încleștarea tatălui. Când el își desface mâinile, trupul fluturelui e un rest de hârtie roșie. Îl răstoarnă peste aripile rupte.

– Nu înțeleg, zice ea.

– Ei bine, nici eu. Boțește hârtia de ambalaj și panglica, aruncă ghemotocul în cutie și închide capacul. O mică farsă ciudată. Vreun troglodit de la Baron, sunt sigur. Doar o glumă, adaugă punând cutia în mâinile lui Madeleine.

– Una proastă.

– Cu siguranță. Așa că n-are rost s-o deranjăm pe Diana. Se apleacă s-o sărute pe cap. Și acum, fiică a mea, e vremea de culcare, spune retrăgându-se spre birou.

Madeleine se gândește la patul ei de la parter, mai mare decât dublu, cu cearșafurile aspre din pricina părului de câine. Mult prea mare.

Se răsucește pe călcâie, merge spre ușă. Când se uită înapoi, îl vede stând din nou în fața oglinzii, umblând la nasturii cămășii până ce se desface ca o cortină, cu pielea palidă dedesubt, cu cicatricea de la

apendicectomie abia vizibilă la lumina veiozei.

Madeleine iese din încăpere. Cutia – doar un cub de carton subțire cu câteva fâșii de hârtie care foșnesc înăuntru – pare grea în mâinile sale.

23

În mansardă, Nicky se așază la birou și deschide laptopul. Pe ecran apar transcrierile de ieri. În seara asta o să înceapă să scrie, redactând și comprimând, împletind vorbele lui cu ale sale – abordarea asupra căreia au căzut de acord după-amiază.

– Nu-i nevoie să-mi păstrezi fiecare silabă, jună Hunter, dar amintește-ți că eu sunt autoritatea în privința vieții mele. Și iartă-mă, dar nimeni n-o să ia cartea în mână gândind: „Nu contează cum era omul cu adevărat – trebuie să știu cum l-a înfățișat *autorul*!"

– Cine o să *ia* cartea în mână, dacă tot veni vorba? Doar familia?

– Știi, azi, mai devreme, pe când născoceam căi de evadare de la petrecerea noastră de săptămâna viitoare, mi-a dat prin cap că poate o să-ți pun mâzgălelile într-o circulație ceva mai largă. Mă rog, nu *eu* o s-o fac. *Eu* mă voi fi alăturat marii majorități.

Pune pe telefon o compilație de muzică de pian clasică. Vinul din sânge îi dă o fierbințeală dulce. Degetele i se încordează, pisici care-și dezmorțesc trupul înaintea vânătorii de noapte.

Scrie bine după ce a băut ceva, și în seara asta se simte mai sigură de sine, de misiunea ei. Tipul pare s-o placă. Ea, Nicky! Să fie pe placul lui Sebastian Trapp! Și familia – a citit despre acești oameni, desigur, dar nu se așteptase să-i trezească o asemenea… minunare, da. Și afecțiune.

În pauza dintre melodii își amintește de acea umbră din ochii lui. A văzut-o în biblioteca lui, a văzut-o la clubul Baron; a văzut-o azi, în curte. „Oamenii cred că am ucis și am ieșit basma curată", a spus el pe un ton lejer. „Cine-i poate învinovăți? Presupun că ar trebui s-o iau ca pe un compliment. Uneori mă gândesc dacă Diana se întreabă vreodată…" Apoi umbra a trecut. „Oh, să nu ne gândim prea mult la asta. Hai să vorbim despre *metode* de ucidere! *Iată* câteva pe care Simon nu le-a văzut niciodată…"

Nicky a oftat.

Acum, trecând în revistă transcrierea, alege rândul de început: „Viața e grea. La urma urmei, te omoară."

La lumina veiozei, în fața ochilor de sticlă cu care o privesc șase câini morți, se apucă de scris.

Cu două etaje mai jos, în living, pe canapea, cu buldogul mormăind la picioare, Madeleine stă tăcută – o umbră printre umbre, cu un pahar de vin cuibărit în mână, cu albumul fotografic deschis în poală. În întuneric, fețele sunt vagi ca ale

unor duhuri: Sebastian, cu o țigară vârâtă între dinți; Hope și Cole, depănușând porumb și scoțând limba; Madeleine însăși, cu capul aplecat peste un puzzle.

Rat-a-tat-ting. Grindină pe acoperiș – la etajul de deasupra, tatăl izbește de zor în Remington. Madeleine închide ochii, ascultă cum sunetul tastelor cade peste ea. Oare ce scrie? A trecut mai mult de o săptămână de când au început aceste furtuni – sunetul tastelor prăvălindu-se zi și noapte, căzând pe podeaua holului, inundând dormitorul ei, bucătăria, oriunde se…

Pe măsuța de cafea, telefonul se cutremură.

Oftează, se apleacă în față. Întoarce aparatul.

I se taie respirația.

Bună, Magdala.

Tresare ca un cablu fără izolație.

E cu neputință.

Trei puncte pulsează.

Sunt eu. Magdala.

Sâmbătă, 20 iunie

24

În dreptul sufrageriei, cu geanta pe umăr, Nicky se uită la ceas: e zece. În dimineața asta a liniștit-o deja pe Julia, a tăifăsuit cu Cartoful, a privit-o pe fină deschizând cadourile de ziua ei și a sfătuit cu blândețe un student de la cursurile de vară să-și revizuiască romanul cu vârcolaci. Acum o privește pe Diana, care stă la masă și ia cu furculița bucățele de pepene galben.

Nicky zăbovește. E o persoană răbdătoare – dar așa e și Diana: răbdătoare cu fiica vitregă, răbdătoare cu cumnata. Și cei cincisprezece ani dintre dispariția lui Hope și înlocuirea ei de către Diana ca doamna Sebastian Trapp: a fost nevoie de răbdare și pentru ei?

Stăpâna casei ridică privirea de pe laptop.

– Vino și tu. E destul cât să hrănești o națiune insulară, spune arătând cu capul spre masă: omlete împăturite frumos, ca niște șervete, fâșii șerpuitoare de șuncă, un coș cu fructe. El e sus, în camera lui. Zi de tratament.

Nicky se așază. E îmbrăcată cu o fustă, s-a și machiat un pic; și totuși, pe lângă Diana, cu bluza ei fără mâneci, cu umerii ăia perfecți, se simte inferioară.

– Te întrerup?

– Oh… Diana închide laptopul, ca și cum ar fi un sertar cu lenjerie intimă pe care l-a lăsat deschis. Doar… îi scriam unei prietene din Anglia.

Nicky își pune în farfurie carne și ouă. Nu și-o prea poate imagina pe Diana având prieteni.

– Are o fiică pe care o cheamă Pandora. I se zice Panda. Observând strâmbătura lui Nicky, Diana întărește: Păi, chiar așa! Azi îl vezi pe Isaac Murray, mi se pare?

– E ceva ce ar trebui sau n-ar trebui să spun?

Un zâmbet înflorește încet pe buzele Dianei.

– M-a sărutat o dată, zice cu sfială. La o petrecere într-un depozit, nici mai mult, nici mai puțin. Îmi amintesc ochelarii ăia din 2000. Știi tu, primele două zerouri încercuind fiecare ochi. Obrajii i se îmbujorează. Bubuia din difuzoare „Hungry Like the Wolf“[25], și Isaac cânta: *„I'm on the hunt, I'm hunting you“*[26]. Un gentleman desăvârșit, totuși.

Nicky zâmbește în timp ce taie omleta.

– Era de revelion?

Culoarea se scurge din obrajii Dianei.

– Da.
– Care revelion?
Nicky se răsucește și îl vede pe Freddy în ușă. Omul știe să pozeze, recunoaște ea, cu pieptul încordat sub brațele încrucișate, bicepșii umflați în mâneci.
– Sebastian e sus, îi spune Diana.
– Grozav. Freddy întinde două degete spre Nicky, ca un pistolar. Oho… ce mănânci?
– Micul-dejun, zice ea cu gura plină.
– Al cui? Sunt, cum ar veni, cinci mic-dejunuri pe farfuria ta.
– Nu trebuie să te simți amenințat doar pentru că micul meu dejun e mai mare ca al tău.
– Mă bucur să văd că toată lumea se înțelege bine, zice Diana.
Freddy zâmbește radios.
– Te prind peste o jumate de oră, Nicky.
Ea clipește.
– Trebuie să fiu prinsă?
– M-am gândit că Fred ar putea să te ducă cu mașina la Isaac, explică Diana. Te deranjează?
– Abia aștept.
– Grozav. Mad e aici?
– Sâmbătă dimineața e la bibliotecă.
– Mașina e afară. Pot să iau un măr?
Nicky îi aruncă un Granny Smith. Freddy îl prinde cu o mână, mușcă, iese.
Când Nicky își întoarce privirea, Diana are ochii ațintiți în ceașca de ceai.
– Zilele de dializă sunt grele, oftează ea. Îl simt cum se topește. Ca un bec care se arde. Încetul cu încetul, e tot mai întunecat.
– Pare mai bine decât o moarte subită, zice Nicky.
Diana ridică ochii spre ea.
– Nu știu dacă-i așa.
Și îi spune povestea ei.

A venit la San Francisco de dragul unui băiat. S-au despărțit aproape a doua zi, însă Diana iubea deja California, așa că a pregătit o vreme studenți, până ce Hope Trapp, conațională și apărătoare a celor oropsiți, a salvat-o de la deportare. Diana i-a fost asistentă șase luni; apoi, la puțin timp după ce Hope și Cole au dispărut, s-a întors în Anglia, și-a găsit un serviciu potrivit la Londra: zece ani de predare la clasa a șasea, pregătind pentru examenele de franceză și latină băieți care asudă și fete neliniștite, fețe pline de acnee și o rafală de propuneri (*Voulez-vous coucher avec moi ce soir, Mademoiselle Gibson?* [27]). În cele din urmă, de ziua ei, când împlinea treizeci și patru de

ani – la un deceniu după San Francisco, un deceniu de întâlniri sporadice și singurătate tot mai mare –, la o nuntă l-a cunoscut pe Ewart.

Numele lui n-a deranjat-o. („Mă deranjează pe *mine*“, se plângea el.) Nici apartamentul lui din Bermondsey, cu frigiderul gol și scrumierele și hârtiile rătăcite pe podea. Ewart era grafician, o slujbă pe care o iubea, deși într-o lună a ajuns s-o iubească pe Diana mai mult.

După trei ani și trei avorturi spontane, era gravidă. Ea, nu cuplul lor – „Eu sunt cea care vomită în zori“, îi amintea după ce el informa voios un prieten: „Avem un prunc în pântec!“ Însă îi strângea părul la spate când ea se încovoia peste WC, o mângâia pe umeri, promitea să-l plesnească pe răzgâiat la poponeț la momentul cuvenit.

Nu voiau să știe sexul copilului. În orice caz, Diana nu voia; suspansul îl distrugea pe Ewart.

– Roagă-l pe doctor să ți-l șoptească la ureche, a propus ea, dar soțul ei a refuzat.

– Tu poți să ții un secret, a rânjit el. Eu nu pot.

Au zugrăvit împreună cu dungi roz și albastre pereții camerei copilului. Pântecul ei s-a umflat. Lui îi plăcea să bată ușurel în el cu două degete, explicându-i: „E Morse“.

Și apoi, într-o dimineață cu burniță de la începutul celui de-al treilea trimestru al ei (nu al lor), pe când plecau de la petrecerea pentru bebeluș sub un cer ca lâna udă, cu SUV-ul încărcat cu botoșei de bumbac și cuverturi matlasate cusute de mână și o salopetă pe care scria UITE CĂ VINE BUCLUCUL!, un camion s-a năpustit pe roșu, s-a înfipt perpendicular în mașina lor și l-a omorât pe loc pe Ewart.

Până să ajungă paramedicii, Diana intrase în travaliu. Pe când o urcau în ambulanță, l-a zărit pe Ewart, încă prins în centura de siguranță, cu airbagul din dreptul pasagerului fleșcăit pe piept. Ușile ambulanței s-au închis. Scenele îi treceau stroboscopic prin ochi: un scaun rulant. O sală de operație. O epidurală. O împingere. Un plâns.

Pruncul era fetiță. Fetița era moartă. Plânsul era al său.

Au trecut doi ani până ce Diana i-a scris lui Sebastian; o văduvă care încă jelea. Era ciudat să scrie acea adresă pe un plic. Și mai ciudat să i se destăinuie cuiva pe care-l cunoscuse acum mult timp, chiar dacă el și numai el ar fi putut să înțeleagă. Cum supraviețuise pierderii soției și copilului? îl întreba. Cum putea ea să se vindece?

„Vino în California“, i-a răspuns el.

N-avea nici un loc în care trebuia să fie – nu la școală, unde fiecare fată îi amintea de propria-i fiică; nu acasă, în apartamentul sumbru, cu un dormitor în care dormea singură în fiecare noapte, în nopțile în care dormea; nu cu părinții săi, care muriseră de câțiva ani, nici cu prietenii, pe care nu i-a mai văzut niciodată.

Așa că Diana a venit în California. În prima dimineață în oraș, Sebastian a invitat-o să facă turul casei din care plecase acum cincisprezece ani. „Am dublat biblioteca“, s-a fălit el. „Am făcut un heleșteu cu pești koi. Peștii sunt cât de dolofani pot să fie. Într-o zi, o să-i înhaț ca un urs și o să-i înfulec cu oase cu tot.“

În săptămâna aceea s-au întâlnit de două ori; în a doua săptămână au avut parte de două cine și de o plimbare cu mașina. Diana s-a pomenit că-și tot amână întoarcerea: două săptămâni, apoi o lună, apoi trei luni. Îi plăcea San Francisco, îi plăceau numeroasele lui personalități. Îi plăcea apartamentul închiriat pe Russian Hill. Și îi plăcea compania lui Sebastian, după toți acești ani. După toți acești mulți, mulți ani: acum Diana se îndrepta în vârful picioarelor spre a patruzecea aniversare. Vârsta medie.

– Nu ești de vârstă medie, țâncule, a beștelit-o el. Tocmai pornim la drum, amândoi.

Era seara în care el împlinea șaizeci și cinci de ani.

I-a arătat scrisori îngălbenite de la autorii lui preferați, le-a răsfirat în evantai pe podeaua bibliotecii, le-a analizat scrisul, semnăturile, chiar și timbrele de pe plicuri. „Uită-te la buclele alea!“, exclama el, criticând „L“-urile unei comori naționale britanice. „A fost mare arzoaică.“

Ea i-a arătat fotografii ale lui Ewart, cu un nod în gât. I-a arătat certificatul de naștere al fetiței, cu ochii uzi. I-a arătat cele câteva scrisori de condoleanțe pe care le păstra; i-a arătat jurnalul în care de atunci încoace își consemnase disperarea nesfârșită și speranțele îmbobocite.

S-au căsătorit la primărie, cu Madeleine și Freddy ca martori (Simone s-a retras cu o oră înainte de cununie, plângându-se de alergii). Diana, într-o rochie gri discretă, a stat față în față cu Sebastian, în costum antracit – „Arătăm ca o pereche de umbre“, a zis el – și s-au rostit jurăminte, și patru mâini au aplaudat, și la sfârșit și-au dat cel mai superficial dintre săruturi. S-au întors acasă, unde Sebastian și-a purtat în brațe mireasa pe scara măreață și a invitat-o să-i supravegheze regatul.

(A dus-o în brațe și la etajul următor, după care a anunțat că nu se mai poate însura vreodată, pentru că nu-l mai ține spatele.)

Și așa, Diana stătea la masa la care stătuse cândva Hope, mergea pe aceleași coridoare, dormea în patul făcut de Hope. O viață nouă, sau poate că o viață de căpătat, la mii de kilometri de naufragiul trecutului ei.

– A fost o căsnicie fericită? întreabă Nicky.

O înclinare a capului.

– Altfel decât cea cu Ewart. Altfel și decât cea cu Hope, sunt sigură.

Dar fericită. Am umblat prin lume, am…

Diana nu-și sfârșește vorba, se uită la fereastră.

Nicky așteaptă.

– Te întrebi dacă l-am bănuit vreodată pe el.

Nicky se întreabă exact asta.

– Nu l-am bănuit. Sincer. Clătinând încet din cap, adaugă: Nu mi-l pot imagina purtându-se violent cu o persoană. Ca să nu mai vorbim de două. N-am vorbit niciodată de asta, dar… nu, niciodată.

Buzele lui Nicky s-au desfăcut de surprindere.

– Și știu că e neobișnuit, continuă Diana. Dar în orice căsnicie – nu ești măritată? Mă gândeam eu că nu – în orice căsnicie sunt locuri în care nu te duci. Ca niște parcele de pământ caustic.

„Parcela asta se întâmplă să fie adâncă de doi metri și lată de două cadavre“, își zice Nicky.

– Viața e pierdere, spune Diana foarte încet.

După o clipă, Nicky ridică din umeri.

– Viața e schimbare. Și… descoperire.

– Dar eu am avut parte de destulă schimbare. Am descoperit deja prea mult.

– Ce vrei să zici?

– Oh, nu contează. Ești aici pentru Sebastian, nu pentru mine. Sebastian, pe care l-ai readus la viață cu o *zgâlțâire*.

Nicky zâmbește.

– Pe bune! Șterge praful de pe materialele lui vechi, organizează fotografii, își vizitează clubul. Omul e *entuziasmat*!

– Dar de ce?

Diana își mijește privirea spre fereastră.

– M-am întrebat. Sebastian adoră să învețe. Poate că învață de la tine.

– Mă îndoiesc că am ceva ce aș putea să-l învăț.

Pauză.

– Arăți ca și cum ești pe cale să spui ceva, observă Diana.

Nicky se foiește, căutându-și cuvintele.

– Am… El a cam alunecat pe lângă Hope și Cole fără să spună prea multe. Nu știu cum să descriu… cum erau ei. Cum *erau* ei?

Tăcere. Nicky își ține răsuflarea.

Apoi Diana își trage scaunul în spate, se ridică și spune:

– O să-ți arăt.

25

– Asta-i o fosilă, declară Diana, făcând să alunece videocasetofonul sub televizor. Jurasic.

Strecoară o mână de cabluri ca lianele din junglă în spatele aparatului; mașinăria prinde viață mormăind, enervată că a fost trezită, și ecranul sfârâie de paraziți.

Nicky se uită în dulapul consolei: un videorecorder masiv și o duzină de casete, fiecare cu fâșii de bandă adezivă pe care scrie frumos de mână: *Mad prima dată la schi 1987, Ziua Recun./Crăciun 1987, Bibliotecă 91 (4 minute)*.

– Ia să vedem…

Diana scoate *Fotbal + Spectacol de dans toamnă ’95.*

– Cole trebuie să fi avut aici zece ani. Sau aproape zece. Începem?

Împinge caseta în gura VCR-ului, cu blândețe, dar ferm, cum ai hrăni cu lingura un copil încăpățânat. În cele din urmă aparatul se înduplecă, înghite banda – și dintr-odată ecranul se aprinde într-un verde ca iarba, nuanțele se topesc.

– Camerele astea noi sunt așa de grele, râde cea care filmează.

Vocea îi este ca pământul, profundă și caldă.

Lângă Nicky, Diana n-are stare.

– E ciudat s-o aud, șoptește.

Soarele dimineții, teren de fotbal. Copii în uniformă – roșu și albastru (uniformele; toți copiii sunt clar albi). Cozi de cal flutură pe capetele fetelor. Băieții și-au lipit etichete pe ghetele cu crampoane. Obiectivul lui Hope îl cercetează pe portar.

– Ce-i pe toate ghetele alea? întreabă ea.

– Țestoasele Ninja.

Sec, distant. Madeleine.

– Unde-s ale lui Cole? se întreabă Hope. Unde sunt țestoasele lui ninja?

Aparatul se răsucește spre Madeleine, voinică și bosumflată, cu acneea umbrindu-i un obraz. Își roade o buclă de păr, privind în jos, în vreme ce obiectivul lui Hope coboară pe trupul ei, dincolo de cartea din mână, și se oprește pe tenişi.

– Unde-s țestoasele tale?

Madeleine iese din imagine târșâindu-și picioarele. Aparatul rătăcește peste teren.

– Și unde-i fratele tău?

– Chiar așa, unde-i?

Intră în imagine Sebastian, cu pahare de carton în mâini, și lui

Nicky i se pare că arată cam ca acum, înalt și colțuros, cu părul pieptănat pe spate într-un val aspru. Ochii lui se îngustează.

– Ce *face* Cole?

Hope îl găsește într-un ungher îndepărtat, cu părul blond arzând în soare, mic în uniforma roșie, cu membrele ciocnindu-i-se precum clopoțeii de vânt în vreme ce băiatul se legănă. Hope pune transfocatorul pe încălțămintea lui lipsită de reptile, apoi îl ridică spre față. Buzele puștiului se mișcă încet.

– Se uită la *umbra* lui? se arată dezamăgit Sebastian.

Cole chiar se uită la umbra sa, lungă în lumina dimineții, întinzându-se de la ghete ca și cum ar fi încercat să se desprindă. Își trage brațele în tricou, lăsând mânecile goale.

Urlete.

Aparatul se sucește spre teren, surprins.

– Cealaltă echipă tocmai a marcat, mârâie Sebastian. Poți… Atrage-i atenția, te rog.

– Serios, mamă.

– Terminați. Amândoi.

Hope panoramează înapoi la Cole, ale cărui membre au crescut la loc, mâinile sunt ocupate cu o bucată de hârtie bleu.

Nicky privește cu interes. E prima dată când îl vede pe Cole în mișcare.

Acum el îngenunchează, îndoind hârtia, răsturnând-o, îndoind-o iar.

– Se distrează, zice Hope.

– *Meciul* e distracția! Sebastian intră în imagine, își face mâna pâlnie. Cole! Apoi mai tare: *Cole*!

Hope („Termină!“) și Madeleine („La naiba, tată!“) obiectează, dar Sebastian strigă la ele.

– Au marcat! O *fată* a marcat!

– Ce departe am ajuns, zice Hope.

– În vreme ce el se joacă cu *păpuși*.

Hope mărește imaginea lui Cole.

– E un fluture.

– Nu pot să mă uit la așa ceva, oftează Sebastian, plecând cu pași mari. Salutările mele lui Pelé.

– Gaylé, mormăie Madeleine.

– Ai grijă.

Vocea lui Hope e ca gheața uscată.

– E jenant. Adică, trebuie să faci ceva cu el. Știi ce-a zis Misty?

– „De ce naiba m-au botezat ai mei Misty“, presupun.

Un zâmbet face să zvâcnească buzele lui Nicky. Cole ciupește vârfurile aripilor de hârtie.

– Sora ei, Aspen, i-a spus că toți de la școală îi zic lui Cole Minunea

fără Sculă. Și profesorii nu-l lasă să citească cu voce tare pentru că e analfabet. Aspen chiar a format o Patrulă Cole, și în fiecare zi… Ei, ce faci?

Hope s-a răsucit spre fiica sa, a cărei față umple ecranul, plină de pudră de la machiajul cu care-și ascunde acneea. Poartă un hanorac și e încruntată.

Și Diana se încruntă.

– Poate că ar trebui să alegem altă casetă, murmură.

– Spune-mi de această Patrulă Cole, zice Hope. Pur și simplu trebuie să știu. Ce se întâmplă în fiecare zi?

Madeleine șovăie. Apoi, cu o privire dușmănoasă.

– În fiecare zi îl îndeamnă să se omoare. Scriu bilete de sinucigaș pe care să le semneze el și i le lipesc pe dulap. El chiulește de la ore ca să șadă într-o cabină la toaletă.

Aparatul s-a înclinat cu câteva grade.

– Cole și Aspen au fost parteneri la un proiect științific cu cerneală invizibilă, și după ce și-au scris numele profesorul a luminat hârtia și a reieșit că Aspen scrisese *Sunt poponar*, iar Cole a scris doar *Cole*, ca și cum ar fi semnat.

Aparatul se înclină și mai mult. Nicky și Diana văd acum brațele lui Madeleine, încrucișate pe piept. O mână e încleștată pe carte; de pe coperta din spate, Sebastian Trapp privește sever.

– Prietena ei a candidat la funcția de președintă a clasei și în campanie a promis că-i cumpără lui Cole tampoane. Și că dacă îl prind făcând un origami, îl silesc să-l mănânce.

Țipete în depărtare. Aparatul trece repede peste trupul lui Madeleine, se uită dincolo de ea la fratele ei, care a făcut alt fluture, l-a pus pe genunchi lângă primul. Își ridică brațele și le agită deasupra capului.

– Și tu cum ai reacționat, spune Hope acum încet, în vreme ce Cole formulează urale doar cu buzele, când… Misty o cheamă? Când Misty ți-a povestit chestia asta?

Dintr-odată, lui Madeleine pământul îi pare foarte interesant.

– Am zis doar că e un mototol și să nu-l bage în seamă.

– Înțeleg, înțeleg. Fii bună, transmite-le ceva din partea mea prietenei tale și surorii ei. Tonul lui Hope e calm, dar periculos; Nicky își imaginează un crocodil care înoată spre mal. Spune-le că Misty e numele pe care și-l ia o stripteuză, iar Aspen e numele pe care și-l ia o stripteuză când crede că are prea multă clasă ca să fie o Misty.

Cole își aplaudă coechipierii. Hope continuă:

– Iar dacă juna Aspen se mai *gândește* vreodată să se *gândească* la fratele tău, o să mă duc la Leys Academy și o s-o târăsc de sutienul de antrenament afară din cantină, iar la absolvire târfulița aia neevoluată o să fie aleasă „Fata cu cele mai mari șanse să capete un spațiu de

parcare pentru handicapați“.

Lui Madeleine îi cade falca.

– *Și* dacă mai auzi *vreodată* pe cineva zicând că altcineva ar trebui să se sinucidă, amintește-ți de tatăl tatălui tău…

Brusc, trei fete în costume mulate turcoaz apar pe ecran, zbuciumându-se în luminile rampei pe o mică scenă. Dansatoarele de pe laturi zâmbesc radios publicului; între ele, aproape cu un cap mai înaltă, Madeleine se încruntă de concentrare, cu pașii la o jumătate de bătaie de tropotul percuției. Lui Nicky îi trebuie un moment ca să recunoască muzica: George Michael, „I Want Your Sex“.

– Spectacolul de dans, presupun, zice Diana. Probabil că Madeleine n-ar vrea să vedem asta.

Privesc câteva minute înainte ca Diana să închidă televizorul.

– Ăsta n-a fost filmul de familie călduros la care mă așteptam, spune ea răsucindu-și verigheta. Nu cred că l-a pomenit vreodată pe tatăl lui în public. Probabil că a fost prima dată când Madeleine a auzit de asta. Se încruntă. De fapt, oare el ți-a…?

– Mi-a spus.

Îl vede: sorbind dintr-o bere, cu vocea destinsă, cu un picior bâțâindu-se în mocasin.

Diana dă din cap, își drege glasul.

– Ca profesoară, am văzut elevi hărțuiți. Uneori agresiunea era fizică, dar de mult mai multe ori era psihologică sau socială, și atât de perfidă, încât nici măcar eu nu-i puteam desluși forma exactă. Cu toate că modelează comportamentul victimei.

Nicky încuviințează pe tăcute.

– Nu cred că-i adevărat că întotdeauna hărțuitorii se urăsc, sau că îi rănesc pe alții pentru că sunt nesiguri de ei înșiși. Unii de genul Aspen au convingerea că sunt speciali, că sunt superiori. Brute și lași, asta sunt rahații ăia.

E plăcut s-o audă pe Diana vorbind urât. Nicky privește oglindirea lor în ecranul televizorului, duhuri cenușii care bântuie dreptunghiul lucios. Și se aude spunând:

– L-ai văzut ultima dată pe Cole…

– În noaptea în care… de revelion. I-am dus pe băieți acasă la Freddy după petrecea de ziua lui Hope.

– Vorbești de lup…

Cele două se răsucesc și dau iarăși cu ochii de Freddy în ușă. „Oare omul ăsta nu intră niciodată într-o încăpere?“, se întreabă Nicky. E ca o mașină dintr-un film de groază, țâșnește în cadru pentru o sperietură de doi bani.

– Gata de drum?

Se desprinde din rama ușii și zâmbește larg, iar Nicky îi zâmbește și ea, fără să vrea.

– Avem o misiune în Mission, anunță el.

Tinerei femei îi vine să-i tragă un șut.

Își saltă geanta pe umăr, îl urmează afară din încăpere. Când se răsucește, peste o clipă, o vede pe stăpâna casei privind fix televizorul, fantoma prinsă în el. A ridicat o mână în semn de salut.

Tresare când Nicky îi rostește numele.

– Mulțumesc că mi-ai spus povestea ta, zice Nicky, și o spune din suflet.

26

Madeleine n-a dormit, n-a încercat. E o corabie în furtună, înclinându-se înainte și înapoi, cu trecutul măturându-i punțile ca apa mării.

Cine știa?

Noaptea trecută, pentru o vreme – poate câteva minute, poate o oră – s-a holbat la mesaj în întunericul din living; când ecranul a adormit, a bătut cu degetul în el ca să-l trezească. Vinul alb se încălzise în paharul din mână. Watson sforăia pe covor la picioare. Madeleine nu observa nimic.

„Cine știe?“

O droaie de site-uri care promit identificarea apelanților i-au cerut să plătească patruzeci de dolari ca să depisteze sursa. Primul n-a descoperit decât că numărul era înregistrat la o aplicație preplătită. Al doilea și al treilea – în alte împrejurări, whothefuckiscallingme.com[28] ar fi amuzat-o pe Madeleine – n-au raportat nimic mai mult.

„Cine ar fi putut să știe de Magdala?“

A căutat pe internet orice menționare a numelui în legătură cu familia sa. Internetul i-a amintit că în *Trandafirii sunt roșii*, al nouălea roman polițist din seria St. John, care l-a pus pe Simon St. John să se confrunte cu un parlamentar carismatic ale cărui neveste tindeau să dispară, ucigașul s-a dovedit a fi o sufragetă lesbiană pe nume Magda Smack. N-a fost unul dintre cele mai strălucite eforturi ale lui Sebastian Trapp. Și astfel Madeleine s-a prăvălit dintr-un site ciudat în altul, căutând-o pe Magdala.

… Cole i-o fi pomenit despre asta lui Freddy. Poate că Freddy i-a spus cuiva? Sau mătușa ei? Posibil, Simone și-ar dezvălui și codurile bancare dacă ai privi-o drept în ochi, dar asta însemna să presupună că cei doi erau la curent. Era un nume folosit doar în momentele de taină, suflat în urechea ei când lui Cole îi era frică, pronunțat cu emoție când se jucau de-a spionii la Fort Point. Era un nume imposibil de descoperit.

Și totuși se părea că nu.

Madeleine și-a scos hainele, a intrat goală în pat. Cearșafurile erau un pic desfăcute, ca și cum ar fi fost pe cale să șoptească; într-o parte, înaintând prin ceață, câinele a apărut ca un monstru din adâncul mării în lumina submarinului, apoi s-a trântit tragic lângă umărul ei.

Bună, Magdala.

Sunt eu. Magdala.

Toată noaptea s-a adăpostit într-o sală de interogatoriu din adâncul creierului, luând la întrebări o distribuție uriașă de suspecți: prieteni, cunoștințe, un fost iubit, un coleg de clasă… Le-a ascultat alibiurile: *Magda-cum?* și *De unde să am numărul tău?* și *Adu-mi aminte, cine ești?* La un moment dat, și-a auzit tatăl cerându-i Dianei un mic-dejun pentru trei persoane („Trei *tăietori de lemne*“) și apoi strigând-o („Maddy, te simți ca un tăietor de lemne în dimineața asta?“). Mai târziu, Freddy i-a bătut la ușă, întrebând ce are de gând să facă. Când el și Nicky au ieșit din casă, Madeleine a dus-o rapid pe Watson afară, a adus-o rapid înăuntru, a lăsat-o s-o ia la trap spre bucătărie. Le prindea bine amândurora un pic de spațiu.

Iar acum e ora 10.53 și oboseala o face să se simtă ușoară ca oasele păsărilor. Stomacul îi clocotește de mânie. La fel și ea. Aprinde telefonul, se uită iar la mesaj.

Cine ar *putea* să știe de Magdala?

Degetele ei dansează pe ecran. Dovedește-o, scrie, și apoi apasă pe „Trimite“.

27

– Sebastian e drogat.

Falca lui Freddy lucrează la un boț de gumă de mestecat în vreme ce Nissanul merge spre sud, pe lângă blocuri de locuințe joase și copaci cu crengile aruncate spre cerul albastru, ca și cum s-ar veseli.

– Aici e Japantown, dacă-ți place să mănânci sushi, îi spune lui Nicky. Sau și dacă nu.

– E drogat?

– Îi strecor ceva de ronțăit înainte să-l conectez la aparat. Ursuleț gumat cu cireșe. Specialitatea bucătarului. O să fie în al nouălea cer.

Nicky nu și-l poate imagina pe Sebastian în al nouălea cer.

– Te superi dacă fac pe DJ-ul?

Freddy îi oferă telefonul.

– Surprinde-mă.

– Dumnezeule, Freddy, se strâmbă ea în timp ce pe ecran se perindă coperțile unor albume de la sfârșitul mileniului trecut, ești întruchiparea bărbatului alb între treizeci și cinci și patruzeci și patru de ani!

– Nu-ți place muzica mea? rânjește el.

– Uită-te la tatuajele de pe tipul ăsta. Sunt ca o hartă a drumurilor din Regatul Fraierilor. Tu te-ai tatua?

– Ai cunoscut-o pe mama. M-ar arde de viu.

Nicky tace o vreme. Nici măcar n-avusese de gând să-i întindă o cursă, dar el *are* un tatuaj. L-a văzut în prima seară: text scris cu negru lângă cot. De ce să nege?

– Deci, ce-o să fie? întreabă el.

Nicky bate în ecran și Freddy se răsucește spre ea, mânjit cu albastru sub ochi, cu buzele palide și crăpate și zâmbind.

– Ei, pe *asta* o recunosc doar pasionații. „*I get knocked down…*“[29]

– „*But I get up again…*“[30], răcnește ea.

Sunt doborâți și se ridică iar de câteva ori până ca Freddy să observe că Nicky nu-i în stare să cânte.

– Să-mi fie cu iertare, Pavarotti, răspunde ea.

– Deci, îți place orașul? Ți-e dor de prieteni?

– Păi, n-au trecut decât patru zile. Rezist. Își netezește fusta, se uită la el. Te-ai gândit vreodată să pleci?

– Fir-ar să fie, e *așa* de rău?

– Nu, zice ea râzând, numai că…

– Nu, am o condamnare pe viață. Trebuie să fiu alături de ce-a mai rămas din familie.

Și în următorul sfert de oră, cu mașina strecurându-se spasmodic prin circulația dimineții, cu muzica de la sfârșitul anilor ’90 pregătită, Nicky ascultă, cu zâmbetul tot mai șters, în vreme ce Freddy își povestește viața, prezentul și trecutul: munca de antrenor, iubitele, migrația inexorabilă a prietenilor săi spre altare și suburbii…

– Nu te plictisesc?

– Nu mă plictisești.

Lui Nicky îi plac oamenii, îi place să le audă poveștile. Îi place și de Freddy, în ciuda fanfaronadei lui – îi place și mai mult acum, când descrie ceea ce ei îi pare (cu toate că el n-o spune, cu toate că s-ar putea să n-o gândească) erodarea constantă a ocaziilor și a speranței. La fel ca Madeleine. Oare îi privește cu condescendență? Speră că nu.

Și fața obosită, vocea obosită: o noapte grea, poate, însă e ca și cum ceva l-ar fi *marcat*. Înainte de noaptea trecută. Mult înainte, poate. Chiar și gusturile lui muzicale și-au oprit dezvoltarea la mijlocul primului deceniu al secolului. Și acela n-a fost un moment bun ca să se oprească.

Dintr-odată, are o certitudine: Freddy îi ascunde ceva.

Simțiți un păcănit supărător în creștetul capului? O să vă apuce. Febra de detectiv îi izbucnește în creier.

În acel moment, Freddy își întoarce privirea spre ea.

– Am un secret pentru tine.

Nicky se apleacă spre el.

– Ce e?

El trage la bordură, se apropie de ea și șoptește:

– Am ajuns.

28

Au ajuns la o casă victoriană cu etaj, de un albastru caraibian, între două case de un roșu ars de soare. Pe Isaac Murray l-a pocnit o răceală de vară. Halatul de baie înflorat jerpelit pe care-l poartă nu-l avantajează prea mult; „Nimic altceva nu-i igienic“, cârâie el poftind-o înăuntru pe Nicky.

Fruntea lui și linia părului negociază o capitulare; barba e presărată cu prea multă sare, și pielea îi este acoperită de o ușoară transpirație. Și totuși, cum stă la masa din bucătărie, scăldat în lumina unui bovindou, Nicky înțelege acel „îmi curgeau balele după el“ al lui Madeleine, chiar și după douăzeci de ani. Datorită ochilor de poet, hotărăște ea, negri și adânci, privind expresiv prin ochelarii cu ramă de baga.

– Misiunea e într-un microclimat, zice el acum, storcându-și lămâie în ceai, așa că întotdeauna mă aleg cu răceala de vară înainte de restul orașului. Miere făcută în casă, apropo. Avem stupina în spate. Bate cu degetul într-un borcan de dulceață. Vrei un pic?

Nicky încuviințează din cap.

El îi pune în ceai o lingură de miere și se așază pe perna de vizavi.

– Am uitat cu totul de tine. Antihistaminicele astea, spune fornăind. Îmi pare tare rău de Sebastian. Sunt și surprins. O clipă m-am întrebat de ce nu mi-a cerut mie să-l ajut. La scris, vreau să zic. Scriu amintiri în locul unor celebrități.

Fără să se plângă.

– Ești supracalificat. Eu nu fac decât să culeg niște povești. Pentru familie.

– Nu vreau să sune cinic – mai trebuie niște lămâie –, dar e un fel iscusit de a-și îndulci imaginea. „Conform unui volum privat publicat pentru cei dragi“ etc. Nu poți folosi genul ăsta de material ca pe un cal troian într-un comunicat de presă. E prea uman.

Nicky cugetă la asta în timp ce privirea îi rătăcește prin bucătărie, la dulapurile strălucitoare și podeaua zgâriată. „Poate o să-ți pun mâzgălelile într-o circulație ceva mai largă“, zisese Sebastian – însă dacă n-a încercat să-și remodeleze imaginea publică înainte, când ar fi putut să tragă foloase, de ce acum?

– Hope și Cole o să ocupe un spațiu considerabil. În ferpare și mult timp după aceea. La fel ca în cazul lui William Burroughs. Pariez că majoritatea articolelor care trec de o frază lasă să se strecoare ideea că și-a împușcat în cap nevasta.

– Accidental.

– N-a fost nici o diferență pentru nevastă. Chestia e că, dacă ești scriitor – mai ales scriitor de romane polițiste – cu sânge pe mâini…

– Nimeni nu știe dacă este sânge pe mâinile lui Sebastian.

– Probabil nu este. Isaac culege unul, două, trei șervețele dintr-o cutie, își suflă nasul cu forța unui uragan. Cred că tocmai am pierdut din greutate. Cum ziceam: Sebastian putea să fie o pacoste teribilă – poate nu mă citezi cu asta – și el și Hope se încăierau ca niște războinici – nu cita nici asta –, dar pot să mi-l imaginez *descotorosindu-se* de soție și fiu așa cum ticăloșii *se descotorosesc* de victime în cărțile lui? Acum nu mai contează, oricum, încheie cu o strâmbătură.

Nicky atinge ecranul telefonului.

– Ai fost – înregistrez, dacă ești de acord –, ai fost asistentul lui de cercetare la cartea care nu era de ficțiune.

– *Cutezanța și cunoașterea*, spune Isaac. În care noi făceam observația că ficțiunea polițistă este o formă de educație morală, iar detectivul… Ai citit-o?

– Detectivul restabilește ordinea și menține dreptatea.

– Este etic în mod ireductibil. Chiar aristotelic. Lui Sebastian îi plăcea experiența mea de cercetare, însă, asta fiind filosofie populară, voia mai cu seamă un sceptic. Cineva pe care să-l câștige de partea sa. Se oprește să-și șteargă fruntea cu mâneca, apoi reia: Și mie îmi plăcea el, îmi plăcea familia. Am trecut la următorul lui roman când a venit noul mileniu.

Nicky încuviințează din cap.

– Hei, umple-mi cana, spune Isaac. Mă duc să iau recuzita.

Asta înseamnă șase sau șapte obiecte care apar în șase sau șapte anecdote despre Sebastian: o amendă pentru depășirea vitezei, un dop de șampanie, o batistă pentru buzunarul de la piept („M-a învățat s-o împăturesc în cinci feluri“). Isaac știe cum să spună o poveste și cum să-și flateze subiectul, și, în vreme ce soarele de la amiază se furișează pe tăblia mesei, borcanul cu miere strălucește ca un felinar.

În cele din urmă se lasă pe spetează. Nicky mâzgălește ceva în blocnotes, ridică privirea.

– Mai e ceva ce-ar trebui să te întreb?

Isaac tace o vreme, amestecând în ceai.

– Filosofia, rostește el rar, te învață să evidențiezi părțile bune ale unei idei, în vreme ce le ascunzi la spate pe cele rele. Scriitorii creativi – tu; eu, în felul meu – procedează așa tot timpul când făuresc o poveste. Și asta… Se uită la telefonul ei, la suvenirurile lui. Povara pare ciudată, spune începând să-și șteargă ochelarii cu un șervețel. Știi ce vreau să zic?

Nicky clatină ușor din cap.

– Hope și Cole, spune el cu un licăr în ochi. Cel mai mare mister din viața lui Sebastian, nu-i așa? De ce nu face un apel public în

ultimele sale zile? Încercând să scoată la lumină adevărul? Trebuie să fie un motiv.

– Vrei să zici că știe deja?

– E o posibilitate.

– Dar mi-ai spus că nu ți-l poți imagina…

– Am spus că nu cred că pot.

– Dacă știe, de ce nu spune?

O ridicare din umeri.

– E ca atunci când un magician flutură mâna dreaptă ca să nu observi ce face stânga. Își pune ochelarii la loc. A vorbit mult despre ei? Nu-i treaba mea, știu. Dar om sunt și eu.

– Despre Hope da. Despre Cole nu prea.

– Nu prea, repetă Issac oftând. Cole nu era… ei bine, hai să-i zicem așa: nu era Sebastian Trapp. N-avea să fie niciodată.

– N-a avut niciodată vreo șansă.

– Corect. Cu toate astea, îl irita pe Sebastian. Mai ales din cauză că nepotul lui era așa un vlăjgan. L-ai cunoscut pe Freddy?

Ea încuviințează din cap.

– I-am cumpărat bere când avea cincisprezece ani. Puștiul îmi datorează douăzeci de dolari. Apoi, îndreptându-și ochii spre telefon: Oprește înregistrarea, te rog.

Nicky bate în ecran. Peste o clipă, Isaac își drege glasul și continuă:

– La vreo două luni după ce am început să lucrez pentru tatăl lui, Cole s-a rănit. Dinadins, adaugă el cu ochii lărgiți. Am intrat pe ușa casei când mama lui fugea afară, cu Cole în brațe învelit într-un cearșaf de baie. „Spune-i lui Sebastian că fiul lui tocmai și-a tăiat venele“, a zis, apoi a vârât puștiul în mașină și a călcat accelerația. Asta-i tot ce știu. N-am aflat niciodată de ce. Se răsucește spre fereastră, tresare. I-am văzut o clipă fața peste umărul ei, murmură. Arăta…

Nicky așteaptă.

– Înfrânt, hotărăște Isaac. Complet înfrânt.

Oftează iar.

– După aceea i-am văzut de câteva ori brațul dezgolit. Dacă mă uitam de aproape, puteam să văd cicatricile, alcătuiau o scăriță.

Ea nu spune nimic, doar privește borcanul cu miere. „Cât de trist“, își zice. „Cât de trist să te simți așa de neajutorat.“

Amândoi tresar când ușa de la intrare scârțâie, se trântește.

– Dau o spargere, strigă o femeie. Mai trăiești? Pentru că, dacă nu, îți iau portofelul…

Intră în bucătărie, înaltă și suplă, cu blugi și jachetă, cu ochi pătrunzători sub o cască de păr albastru strălucitor.

– Ți-l prezint cel mai bun copoi dintre toți, îi spune Isaac lui Nicky. Soția mea, detectivul B.B. Springer.

29

– Îmi pare rău… Nu, stai… În timpul acesta, Nicky se ridică, luptându-se cu masa. Scuze că vă întrerup! Doar verificam pacientul. Am adus niște pâine cu maia.

B.B. Springer lasă să cadă pe masă o pungă de hârtie, cu un capăt rotunjit de pâine ieșind dinăuntru.

– N-o să te sărut, dar știu că mi-ar plăcea s-o fac. Unde-i Tequila Sunrise?

– La secție. Noul meu partener e un tip blond cu nume hispanic, îi explică B.B. lui Nicky, ducându-se la frigider. Zis și Antonio Blonderas. Scoate o pungă cu morcovi culeși înainte de maturitate. Ai ajuns la partea unde m-ai cunoscut?

– B.B. a fost printre detectivii care anchetau cazul Trapp, explică Isaac. Prima dată când am dat ochii cu ea, eram într-o cameră de interogatoriu.

– Și după vreo douăsprezece luni el sună și întreabă: „Mai prezint interes pentru poliție?“ și eu zic „Nu“, și el zice…

– Aș putea să prezint? rostesc ei tărăgănat într-un glas.

– Eram beat, adaugă Isaac.

– Cel puțin a ieșit ceva bun din afacerea aia.

Zâmbetul lui B.B. se stinge; mușcă dintr-un morcov.

Nicky se uită la telefon.

– Ar trebui să plec. Mulțumesc pentru timpul acordat.

– Te rog să-i transmiți complimentele mele Dianei, zice Isaac.

Soția lui rânjește.

– Da, lui Isaac îi *plăcea* de Prințesa Diana.

– Îmi place să cred că simpatia era reciprocă.

– Și totuși, după douăzeci de ani e măritată cu Sebastian Trapp.

– Numai din cauză că m-am însurat eu primul cu tine.

– Aș fi bănuit-o pe cumnată. Pe post de a doua nevastă.

B.B. îi vine de hac celui de-al doilea morcov, se uită la Nicky.

Isaac bâjbâie prin cutia cu șervețele goală.

– Mă întorc imediat, zice, ieșind grăbit din cameră.

Femeile se uită una la alta în tăcere, B.B. mestecând, Nicky foindu-se – față în față cu un detectiv în carne și oase, se simte ca un specimen țintuit pe masa de disecție.

Dintr-odată, B.B. traversează bucătăria și se lasă pe vine. Se apleacă spre ea, își împinge după ureche o șuviță de păr albastru.

– Știi, dacă vrei oricând să vorbim despre Sebastian Trapp…

– Nicky nu-i un informator, iubito.

Isaac, în ușă, își suflă nasul ca o trompetă într-un șervețel.

B.B. se ridică în picioare, cu mâinile desfăcute în semn că se predă.

– Nici un caz nu-i vreodată prea rece ca să-l atingi. Se duce la soțul său, îl sărută pe frunte. Arăți mai bine ca mine în halatul ăsta. Nicky, ai grijă, strigă ieșind cu spatele din cameră.

Isaac scoate dintr-un dulap un borcan cu miere.

– Vrei, te rog, să i-l dai lui Sebastian? Întotdeauna m-am simțit prost că n-am apucat să-mi iau rămas-bun. Sau, de altfel, să-i spun că-mi pare rău. I-am scris câteva scrisori. Continuă în timp ce o conduce în hol: N-am mai vorbit nici cu Diana. După noaptea aceea. Nu până a sunat ea, zilele trecute. Ultima dată când am văzut-o era la secția de poliție, dădea o declarație. E bine?

Nicky zâmbește.

– Cred că e.

Ies din casă în soare.

– Îl cunoști? zice Isaac încruntându-se la Nissanul parcat în față.

– E Freddy Trapp. E șoferul meu.

– Șoferul tău tocmai te-a fotografiat. Ne-a fotografiat. Mijindu-și ochii, adaugă: Sau poate că tocmai scria un mesaj cu telefonul îndreptat spre noi. Nu mă băga în seamă. Traiul cu un polițist te face paranoic.

Îi face semn să nu dea mâna cu el – „Încă sunt contagios“ – și apoi, spre surprinderea ei, se trage mai aproape, ca și cum s-ar teme că ar putea să-i audă Freddy.

– Soția mea a crezut întotdeauna că cineva din familie știe mai mult decât a spus.

– Cine?

– Nu e sigură. Doar o impresie. Dar fii cu băgare de seamă în casa aia, spune el cu voce scăzută. Prea multe încăperi, prea multe scări. B.B. zice că e genul de loc în care în orice clipă cineva foarte periculos ar putea să stea chiar în spatele tău.

Nicky așteaptă.

– Ședere plăcută la San Francisco, adaugă Isaac și se retrage în casă.

După un moment, ea coboară treptele abrupte până pe trotuar. Ajunsă lângă mașină, se uită la mâinile lui Freddy, care tastează de zor cu degetele mari. El n-o observă. Nicky înclină capul într-o parte, încercând să citească pe ecran.

– Ți-am adus cafea, zice el fără să ridice privirea, și ea se trage înapoi atât de surprinsă, că aproape scapă din mâini mierea.

30

– Cred că-i datorez tipului ăluia douăzeci de dolari, zice Freddy demarând în forță, în vreme ce din difuzoare bubuie „Here's your Americano".

Pe pahar scrie FĂCUTĂ LA BETTY'S. Nicky alege să nu-i spună că nu bea cafea, doar se preface că soarbe în vreme ce-și privește discret șoferul. „Nepotul lui era așa un vlăjgan."

Vlăjganul lovește cu putere semnalizatorul.

– Suntem doborâți și ne ridicăm iar, zice Nicky. Iar.

– Ah, scuze.

– Nu era o plângere.

– Lui Cole îi plăcea cântarea asta, țin minte. Ceea ce mă face să mă gândesc. Își drege glasul înainte de a continua: Ieri am pomenit de petrecerea aia.

– Cu răsucirea sticlei.

– Și că mai târziu l-am auzit acolo, jos. Pe patul de jos.

Nicky așteaptă.

– Știi care a fost *singura* dată când a dormit sus? În noaptea în care a dispărut.

Ea simte cum încep să i se zbârlească firișoarele de pe ceafă.

Când Freddy își întoarce fața spre ea, ochii îi strălucesc înlăcrimați.

– Niciodată… nu mi-a mai dat asta prin cap. Presupun că n-a întrebat nimeni. În plus, n-au mai fost nopți în care să doarmă la noi.

Ajuns în fața unui stop, tace, de parcă indicatorul i-ar fi dat ordinul. O clipă închide ochii strâns.

– În noaptea aceea a vrut patul de sus.

– De ce?

– „De ce" e corect. A zis… sunt *ani* de când… Degetele i se încordează pe volan. Nicky ascultă. Spera c-o să fie un an mai bun, continuă Freddy. Presupun că n-a ieșit așa. Freddy se strâmbă la ea pe când motorul merge la ralanti. De ce să fi vrut patul ăla?

În spatele lor se aude un claxon. El nu-i dă atenție.

– Și cum am putut să dorm mai departe, orice s-o fi întâmplat?

De dimineață încoace Freddy pare că e mai lent, mai întunecat. Nicky clatină din cap.

Vocea lui e sugrumată.

– Simone a zis că eram prietenul lui. Însă eu… Își trântește palma pe frunte, se strâmbă și, dintr-odată, cedează; lacrimile i se rostogolesc pe obraji. N-am fost întotdeauna.

Alt claxon. Freddy ridică degetul mijlociu, continuă să vorbească.

– Câinele ăla pe care l-a sărutat? Aia…

Se îneacă. Nicky așteaptă.

– … aia a fost ideea mea. Doar o glumă, însă am sperat că aș putea, cum ar veni, să mă *descurc* cu vinovăția schimbând puțin povestea. Îmi băteam joc de el uneori. Oh, la naiba.

Suspinele sunt seismice.

Centura ei de siguranță se retrage cu o șuierătură. Îl ia în brațe, înfundându-și bărbia în umărul lat și apăsându-și părul pe obrazul aspru. După o vreme, el se relaxează, se potolește.

În cele din urmă, își trece o mână peste față.

– Ar fi trebuit să mă lupt cu toți cei care-l băteau. Mai ales cu tatăl lui, adaugă îngustându-și ochii.

– Încă ai degetul ridicat, îi spune ea după o vreme.

– Oh, face dând drumul aerului din piept. Nu-mi da atenție. În ultima vreme sunt varză.

– Nu vrei să vorbim despre asta?

– Nu, zice el râzând. Rahaturi personale. N-ar trebui să-ți spun toate chestiile astea.

Ea își ciugulește unghia de la degetul mare.

– De ce îmi *spui* toate chestiile astea?

Freddy se uită în oglinda retrovizoare, își bate ușurel obrajii („Fir-ar să fie, uită-te la mine“), apoi își mijește ochii spre ea.

– De ce? Presupun că e ușor de vorbit cu tine.

Un zâmbet confuz, și mașina pornește iar.

Încheieturile degetelor lui sunt albite pe schimbător.

– Deci, care-i teoria ta? o întreabă. Hope. Cole. A fost odată ca niciodată.

Nicky se uită la stâlpii de telefon care se perindă.

– Păi, știu povestea, dar sunt aici ca să scriu despre unchiul tău. Despre cărțile lui.

În cea mai mare parte adevărat.

– Scenariul numărul unu, zice Freddy, ca și cum n-ar fi ascultat-o. Au fugit. În care caz cineva i-ar fi zărit mai devreme sau mai târziu. În răstimp de douăzeci de ani, oricum.

Nicky îi continuă ideea.

– Agatha Christie a dispărut o dată. Pur și simplu, fără vreo răpire sau așa ceva. Dată în urmărire pe plan național, circ în presă, tot tacâmul.

– Cât a trecut până au găsit-o?

– Unsprezece zile. A recunoscut-o un cântăreț la banjo la hotelul în care se adăpostise.

– Unde-i un cântăreț la banjo când avem nevoie de el? Scenariul numărul doi: răpire. Numai că… fără un anunț? Fără o răscumpărare? Fără nimic? A, nu. Fluturând trei degete, trece mai departe. Scenariul

numărul *tres*[31]: un OZN. Crezi sau nu, unii oameni sunt convinși de asta.

– Cred.

– Există spații virtuale de conversație și forumuri în care oamenii fac schimb de teorii conspiraționiste. Își zic Trapper Keepers. Nici n-ai idee.

Nicky are o idee foarte clară.

Pe când străbat Hayes Valley, telefonul lui Freddy behăie.

– Oh, Simone, mormăie el, și sunatul se oprește.

Nicky își amintește cuvintele lui B.B.: „Aș fi bănuit-o pe cumnată. Pe post de a doua nevastă."

Bate cu degetele pe capacul borcanului cu miere dintre coapse.

– Mama și mătușa ta erau apropiate?

– Nu cine știe cât.

Frânează. Nicky se răsucește spre geam; cum de o casă atât de mare a ajuns lângă ea pe furiș?

– Mulțumesc pentru drum, zice, coborând din mașină.

– Mulțumesc pentru îmbrățișare.

– O să-ți trimit factura prin poștă.

– Ai uitat ceva.

Nicky se uită la scaunul pasagerului, se bate peste buzunare.

– Scenariul *numero cuatro*[32]. Și, dacă mă întrebi pe mine, povestea adevărată, spune el fluturând patru degete. Au murit.

Chiar și în lumina soarelui de la începutul după-amiezii, Nicky se înfioară.

– Cum?

– Ăsta e misterul, zice Freddy ridicând din umeri.

31

Este el.

Pe parcursul lungilor ore ale zilei, intermitent, dar inevitabil, el a argumentat mesaj cu mesaj, cu Madeleine ghemuită pe canapeaua ei în întuneric.

Două duzini de povești – aventuri din vacanțe, jocuri din copilărie, diverși Watsoni. Decorarea unei pancarte pentru primul dulap al lui Madeleine din gimnaziu, cu numele ei scris greșit, aproape indescifrabil; felul în care sorbeau ceai rusesc din căni după ore, în vreme ce la televizor erau reluate episoade din *Remington Steele*; orele în care el stătea în dormitorul ei, răbdător și liniștit, în timp ce ea îi punea machiaj din belșug pe față.

Un dosar cu secrete de familie, inclusiv bătălia părinților lor în privința hormonilor de creștere, pe care Hope i-a interzis, susținând că băiatul trebuie să „se maturizeze în mod firesc“. Planul parterului casei lor din Anglia; sinuciderea bunicului lor.

Prietena ta Patti i-a dat lui Watson III ciocolată albă ca să vadă dacă asta o să-l otrăvească. După ce el a vomitat în solariu, le-ai spus mamei și tatei că eu i-am dat. Patti ar ști și ea asta, desigur, dar face patru ani de închisoare pentru mită.

Ai crezut că ești gravidă la revelionul din 1996. Ultimul an de liceu, Cameron Dunlop, salteaua cu apă a fratelui lui, și peste două săptămâni ea l-a dus cu mașina pe Cole la farmacie și l-a rugat să cumpere un test de sarcină. („Fură unul dacă trebuie.“) El a stat înăuntru un veac. „Am vrut să-l aleg pe cel mai bun“, i-a explicat, urcând înapoi în mașină cu o cutie roz și o pungă de M&M's. „Bomboanele sunt pentru cazul în care ești necăjită că nu-i nici un bebeluș.“ Înapoi acasă, după un NU scurt materializat pe bagheta de testare, Madeleine a împărțit cu el M&M's-urile.

O dată ne-am dus cu bicicletele la Fort Point și ne-am jucat de-a v-ați ascunselea în catacombe și n-ai putut să mă găsești timp de o oră. Când m-am arătat, m-ai plesnit și m-ai luat în brațe. Lui îi plăcea să meargă cu bicicleta, mai ales la Fort Point: o citadelă de cărămidă de lângă golf, din epoca goanei după aur (nelocuită), peste care se înălța un far (dezafectat), oferind o vedere minunată spre Alcatraz (gol), așezat pe veci sub Golden Gate Bridge. Pe la vreo doisprezece ani, el a început să se ducă acolo singur, la cinci kilometri de Pacific Heights, cu un sendviș și un caiet de desen în rucsac.

Mi-e dor să mă joc de-a v-ați ascunselea cu tine, a adăugat el.

Frații aveau un limbaj. Persoana din celălalt capăt e vorbitor nativ.

Persoana din celălalt capăt e Cole.

Mâinile îi tremură. Întotdeauna a sperat că el e în viață, desigur. Ba chiar a crezut. Dar e pur și simplu copleșitor.

O dor ochii. Aprinde veioza de pe birou („Nu vrei un bec mai slab?“, întrebase tatăl ei. „Cu chestia aia l-ai putea convoca pe Batman“) și plutește spre canapea, formându-i cu buzele numele, modelându-și buzele palide în jurul lui. „Liniștește-te“, își spune. „Veselește-te!“, adaugă, dintr-odată bisericoasă. Să se veselească pentru Cole, pentru carnea și sângele ei din nou calde. Să se veselească pentru acest copil pierdut, vedeta unei celebre dispariții, care acum ar putea să explice atât de multe mistere. Să se veselească pentru…

… cât de *multe* mistere, mai exact? Ce poate să-i spună el? Ce-i cu abordarea asta în stilul omului invizibil?

De ce acum? A trecut mult timp.

Magdala, am nevoie de ajutorul tău.

Au trecut nouăzeci de minute de la ultimul mesaj. Ea împunge ecranul.

Orice.

Unde ești? Pot să te văd?

Își ține răsuflarea.

Punctele se înșiră în bula lui de răspuns ca în Morse. Apoi bula se sparge, cu puncte cu tot.

Degetele lui Madeleine tremură pe sticlă.

Sunt copleșită de bucurie să primesc vești de la tine

Te rog, ne putem întâlni, ca să-mi povestești titul

Tonul

Rahar

Rahat

Cum scriu așa, fără greșeală, oamenii din filme, chiar și când salvează lumea? Îi tremură și lui Cole degetele?

E vorba de tata.

Știu că e pe moarte. Am nevoie de ajutorul tău înainte să moară.

Nu „să se stingă“, ci „să moară“. Madeleine se strâmbă.

Nu vrei să știi ce s-a întâmplat cu mama?

Ea clipește.

Tu știi?

Poate că da. Însă am nevoie de ajutorul tău.

Vrea să-l întrebe ce știe, desigur, așa cum prințesa aia ciolănoasă din filmul Disney voia să atingă fusul: o să doară, dar dacă el are dreptate?
(Dar dacă el greșește?)

Cum pot să te ajut?

Spune-i că vrei să știi ce s-a întâmplat cu ea.

El poate să-ți spună.

Mi-aș dori să știu ce s-a întâmplat cu TINE, și tu poți să-mi spui.

Tata știe de tine?

Nici o idee. Ai grijă.

Tatăl lor n-are nici o idee că el e în viață? Sau Cole n-are nici o idee dacă tatăl lor știe? Și ce anume crede Cole că știe Sebastian? Și…
Oh, ce încâlceală! Madeleine își freacă fruntea, ca pentru a o netezi, dar întrebarea tot îi iese la suprafață în minte ca un cadavru care nu vrea să rămână scufundat, deși i-au fost legate greutăți: e ceva ce i-a ascuns tatăl său?
N-o să-l întrebe. Nu vrea să știe.
Telefonul se cutremură din nou.

Ne vedem curând.

Se cutremură și ea. N-aude cum ușa se deschide scârțâind.

32

– Madeleine?

Telefonul zdrăngănește pe birou. Ea zice ceva ce nu poate fi tipărit.

– Îmi pare rău că te deranjez, spune Diana pășind înăuntru. Watson era trântită în fața ușii. Mârâia.

– Ah. Madeleine își drege glasul, își trage părul de pe obraji. Scuze.

– Sunt sigură că nu-i supărată.

Madeleine nu-i cere scuze câinelui, care acum intră greoi în cameră cu aerul cuiva teribil de supărat. Ochii ei tulburi o privesc pe mama sa vitregă, îmbrăcată cu bluză neagră fără mâneci și pantaloni crem, licărind ca un miraj.

– E tare întuneric aici, remarcă Diana.

Madeleine aruncă o privire prin încăpere, observă atmosfera teatrală – pereți și rafturi întunecate, învăluite în perdele de umbre, și ferestre învăluite în perdele adevărate; oglinda din colț e o sticlă neagră. Ea stă în lumina veiozei de pe birou. Diana stă în spatele acesteia.

– Ești bine?

– Totul e grozav, răspunde Madeleine. E așa de grozav.

– Tocmai îl deconectam de la aparat pe tatăl tău. Freddy nu s-a întors.

Madeleine se strâmbă. Nefrologul i-a instruit pe fiecare dintre ei – capace, cleme, tuburi, supape; nu e deosebit de complicat, a zis el, dar Madeleine nu-i în stare s-o facă, nu suportă.

– Ce o să faci după ce el n-o să mai fie? se aude întrebând.

Diana înclină capul într-o parte.

– Vrei să zici cum o să fac față? Sau unde o să mă duc?

Spre rușinea ei, Madeleine nu s-a gândit cu adevărat cum o să facă față Diana.

– Amândouă.

Diana pășește în lumină, se reazemă de brațul rotunjit al canapelei. Vor juca o scenă intimă.

– Ei bine, asta nu-i prima mea pierdere, știi.

În seara de dinainte s-o ceară de soție pe Diana, când Madeleine l-a întrebat de ce dorea să se recăsătorească, el i-a spus povestea: tânărul soț, accidentul, pruncul născut mort, viața care s-a dezintegrat în jurul tinerei femei ca o casă în flăcări. „Știe ce e pierderea la fel de bine ca noi“, i-a explicat. „Cred că ne putem ajuta unul pe altul.“

Madeleine înclină ușor de tot capul. Ele două n-au vorbit niciodată despre asta.

– Însă pierderea a fost diferită, continuă Diana. Tatăl tău a trăit. A trăit o viață întreagă! Și când o să moară – *folosesc* cuvântul ăsta, pentru că asta *este* ceea ce o să se întâmple… Pleoapele i se lasă în jos și-și încrucișează mâinile pe piept. O să-mi fie *dor* de el. Oh, o să-mi fie cumplit de dor de el. Dar – se uită din nou la Madeleine – și eu am o viață întreagă de trăit. Nu știu cum va fi, dar *știu* că o să i-o datorez tatălui tău. O mare parte din mine a dispărut. Lipsesc o mulțime de bucăți. O vreme am așteptat, gândindu-mă că-mi vor fi înapoiate cu timpul, dar nu. Au dispărut. Ca piesele de puzzle pe care le-ai pierdut. Încă ai marginile, știi, muchiile clare, însă imaginea nu-i completă. Și nu va fi niciodată.

Madeleine n-a mai auzit-o niciodată vorbind așa. N-a mai auzit-o niciodată vorbind așa de *mult* ca acum. Asta face parte din motivul pentru care n-a cochetat niciodată cu ideea – populară pe anumite forumuri – că Diana și tatăl ei s-au cuplat înainte de dispariția mamei sale. Pe atunci Diana vorbea și mai puțin, iar Sebastian n-ar fi fost interesat câtuși de puțin de o femeie tăcută. Chiar dacă el și Hope duceau un război rece, încă *vorbeau*, încă le plăcea să se lupte. Mult mai târziu, desigur, după acei ani devastatori, o persoană tăcută avea să i se pară compania ideală: cineva care să asculte în vreme ce el își recăpăta vocea. Intră în scenă Diana. Sau reintră în scenă Diana.

Ai cărei ochi sunt strălucitori. Ființa aceea pur și simplu emană lumină.

– Însă a mai rămas destul din mine. Și… oh, am ideea vagă că s-ar putea să mă mut în Provence. Zâmbește. Să-mi scutur de praf franceza. Sau poate Orientul Mijlociu – ar fi o aventură, nu-i așa? Am impresia că moartea tot trage cu săgeți spre mine, lovindu-i pe cei pe care-i iubesc. Poate că-o să mă ajungă din urmă în străinătate. O întâlnire în Samarra[33]. Zâmbetul i se stinge. Însă ceea ce n-o să fac este să rămân în San Francisco.

Madeleine simte cu oroare cum coastele îi strâng plămânii. O să fie singură. N-a presupus că Diana o să stea – de fapt, n-o voise niciodată –, dar acum neliniștea o umple de electricitate.

– N-am văzut testamentul, zice Diana. În cazul în care te-ai întrebat. Dar nu doresc casa. Nici una dintre case.

Inima lui Madeleine își întețește bătăile.

– Nu vreau nimic. Tatăl tău este foarte conștient de asta. Oh, Watson, exclamă când patrupedul vine spre ea fornăind. O să-mi fie cumplit de dor și de tine!

Watson oftează.

– Madeleine.

În acel moment, Madeleine își dă seama cât de rar îi rostește Diana numele; sună un pic exotic, învăluit în acea voce joasă, plăcută.

– Ești ultima care a rămas, și asta-i casa ta. N-am de gând să stau

foarte mult…

Din nou acea țâșnire de panică.

– … însă, dacă vrei să evadezi o vreme, ești binevenită să mă însoțești.

Amândouă știu că n-o s-o facă, sau, cel puțin, Madeleine știe, însă acum se aude ușa casei închizându-se.

– Musafira noastră, zice Madeleine. În privința ei… Încetează! țipă la câine, care morfolește un pachet de țigări. De ce nu eu? Din glas îi răzbate mânia; brusc, i se încețoșează vederea. De ce nu mi-a cerut mie?

Diana, ajunsă la ușă, se întoarce.

– Nu-s o scriitoare destul de bună?

– Oh, sigur că nu-i asta. Să nu… Diana tace un pic, apoi reia: Cred că n-a vrut să te preocupe moartea lui. Poate n-a vrut să retrăiești ceea ce ai trăit deja.

– A spus el asta?

– O spun eu. Pentru că o cred.

După ce pleacă Diana, Madeleine trage în lături perdelele; lumina ostenită a după-amiezii se târăște înăuntru, se dă bătută și moare lângă canapea. Ea se întoarce la birou, se uită la telefon dacă au apărut intruși.

Așadar, o să fie părăsită. Așadar, o să trăiască singură în casa asta. În afară de Freddy, presupune, și în afară de Simone. În afară de Simon St. John, dacă poate să-l scoată din trecut și să-l proiecteze pe ecran.

Și în afară de – posibil – fratele său, cu douăzeci de ani mai bătrân, echipat cu un număr anonim și ceea ce pare să fie un plan.

33

Cineva o privește.

Nicky nu observă asta toată după-amiaza – nici când tastează la birou, transcriind poveștile lui Sebastian; nici când scrie pe podea, într-o pată de soare, modelându-le și șlefuindu-le; nici când stă culcată pe pat, revizuind gramatica. Nici când stăpâna casei îi bate la ușă aducând pagini scoase la imprimantă și *sashimi* comandate la restaurant.

(„Isaac are albine?“, întreabă Diana, privind borcanul cu miere. „Ce neașteptat.“)

După aceea – după ce a așteptat pe coridor, adunându-și curajul să audă răpăitul tastelor mașinii de scris – Nicky strecoară filele pe sub ușa bibliotecii. Nouă mii de cuvinte, vocea lui în duet cu a ei. E surprinsă cât de mult speră să-i placă lui Sebastian.

Totuși, acum, în lumina slabă a lunii, apăsarea unei priviri e ca o bătaie pe umăr. Se răsucește spre plutonul de buldogi împăiați, aflați în modul de funcționare „camuflaj nocturn“, însă ei se uită dincolo de ea cu concentrare militară.

Nu: ochii care o scrutează pe Nicky se află pe fața unui copil de sex nelămurit, pictat delicat și pus în ramă aurită, rezemat pe fundul lăsat al unui balansoar. Portretul are cel puțin un secol. Copilul este neobișnuit de urât.

Nicky se îndreaptă încet spre androginul pictat în ulei. Nu l-a observat până acum. Pe placa din partea de jos a ramei scrie, nefolositor, *Un copil.*

Se oprește, apoi se leagănă spre spate. Scândura de sub călcâi se lasă un pic.

Face un pas într-o parte. *Un copil* o urmărește cu privirea.

Îngenunchează și apasă scândura în spațiul de sub podea, iscând o explozie de praf.

Își ține răsuflarea, se uită în întuneric, deslușește un…

… fluture roșu.

Clipește.

Apoi vâră mâna în deschizătură. Fluturele e neted, întunericul din jurul lui e moale ca blana unui animal. Nicky tresare, apasă cu vârful degetelor blana, trasează muchia lungă a…

O ridică din bârlog.

O carte, scurtă și groasă și plină de praf, cu fluturele lipit pe coperta vineție.

Nicky o deschide.

Pe prima pagină e scris cu Magic Marker, în culori tropicale, cu litere mari îngrijite:

JURNALUL LUI COLE TRAPP

Dedesubt, cu litere mici:

Copyright MCMXCVII

Jurnalul lui Cole Trapp, acoperit de douăzeci de ani de praf. Ei poftim.

Întoarce pagina.

31 decembrie 1997. Te rog să nu-mi citești jurnalul!
Mulțumesc și An Nou fericit!

Scriitură stângace, cerneală întinsă.

Nicky îl surprinde pe *Un copil* privind peste umărul ei și se retrage în pat. Unde, la lumina veiozei, începe să citească.

„Dislexie, sau așa ceva“, oftase Simone, și, ce-i drept, Cole avea probleme cu ortografia, dar era conștiincios, pe fiecare pagină erau câteva cuvinte tăiate și corectate. Și totuși, a ales să scrie. „Bravo lui“, se gândește Nicky.

E limpede că jurnalul lui, ca al multor tineri, era ținut pentru un public imaginar, cel puțin la început: descrieri superficiale ale felurilor de mâncare sau ale testelor la matematică, aventurile la grădina zoologică. Transcrie o glumă extrem de vulgară auzită când mergea cu mașina cu alți copii (*Nu m-am prins!*). Își urmărește înălțimea și greutatea timp de o jumătate de an, nici una neschimbându-se prea mult. O dată la două luni, el și mama sa fac o mică excursie în weekend: zdrobirea strugurilor cu picioarele în Napa, observarea balenelor în Puget Sound, Disneyland. Ghirlande de flori desenate prost pe margini, albine și fluturi plutesc printre rânduri.

Dar spre sfârșitul clasei a opta însemnările devin mai grave, mai profunde; până și cerneala de pe pagini pare mai neagră. *E la mine ceva ce la ceilalți nu place*, trage concluzia Cole în ultima zi de școală, vorbind de o buză însângerată (*Teddy m-a încuiat în dulapul meu, ca în setpembrie un elev să-l deschidă și să vadă un momnar de oase*) și de colegii care l-au împroșcat cu insulte în timpul adunării de dimineață.

Nicky citește pe sărite despre acea vară: după-amiezi în care a îngrijit pui de țestoasă și păsări rănite; vizite regulate la piscina nașilor săi. Hope apare des, desigur, și Madeleine, în lunile de dinaintea anului doi la Berkeley – pe o pagină Cole a lipit o ilustrată

pe care a trimis-o ea din Belize; pe alta, ea îl ia peste picior pentru că a fugit de la *Saving Private Ryan* („*Se presupunea că mă duce la* Mulan“). Freddy, la Berlin pentru două luni într-un program de studiu în străinătate, a scris o scrisoare, sub care Cole a tradus în engleză mesajul: *Tata zice că asta înseamnă SUNT O GAURĂ FĂRĂ FUND PENTRU BERE ȘI ÎMI PLACE SĂ-MI VÂR LIBMA ÎN FAȚA MULTOR FEMEI GERMANE.*

Somnul o trage de pleoape. Totuși, citește mai departe.

Sebastian și-a petrecut începutul anului 1998 într-o călătorie – în februarie, Cole consemnează cadoul trimis din Perth, un bumerang, însoțit de un bilet în care scrie: *Dă-il surorii tale dacă nu-l vrei* – dar, când se întoarce, suflă prin jurnal ca un vânt de primăvară, așa de iute și mușcător, că aproape răvășește paginile. Martie: *Tata i-a spus lui mami că e jnant că fiul unui scriitor nu poate să scrie corect*. Aprilie: *Tata întreabă de ce nu pot să semăn mai mult cu Freddy*. De Ziua Mamei: *Tata zice că-mi petrec prea mult timp cu mami*. De Ziua Tatălui: *Tata a zis mulțumesc pentru desneul meu, dar Maddy mi-a spus că l-a aruncat*. Pe 4 iulie: *Seară cu artificii. Tata zice să nu-mi astup urechile, zice că nici măcar pe Watson nu-l supără zgomotul, și el are urechile mai mari.*

Și apoi, la o lună după ce a început școala, la a paisprezecea sa aniversare, aceleași cuvinte: *E la mine ceva ce la ceilalți nu place*.

Lui Nicky i se face frig.

Toată dimineața elevii au venit în cârduri la el cu mâinile ridicate – *Au zis „La mulți ani!“* – și Cole și-a plesnit cu entuziasm palma de ale lor. (*Misty și-a bătut de două ori palma de a mea.*) Abia la prânz a aflat, de la Freddy, că cineva îi lipise pe spate o hârtie: BATEȚI PALMA CU POPONARUL DE ZIUA LUI.

> *Am venit pe jos acasă tata era aici. S-a înfuriat și a zis să fiu mai puternic. Isac m-a dus cu mașina înapoi la școală. A zis că mașina noastră e foarte burzeghă și că hărțuitorilor nu le place de ei înșiși. Îmi pare rău că nu le place de ei înșiși, penrtu că mie nu-mi place de mine și e groznic.*

Brusc, Nicky simte nevoia să-și întoarcă privirea de la Cole. Își coboară tălpile pe podea și pitește jurnalul sub portret, se gândește la ilustratele din geantă, la scrisul lui stângaci. *Un copil* o privește cu ochi conspirativi.

Duminică, 21 iunie

34

După ce a dus barca închiriată în larg, Jonathan o invită pe Nicky să piloteze. Sunt ani de când n-a mai condus o barcă, și cu siguranță n-a stat niciodată la cârma uneia de paisprezece metri.

Bavaria navighează pe o mare un pic agitată. Nicky se uită la valurile care cutreieră golful; insule la nord, est și vest; mai departe spre sud, arcuirea falezei și orașul stivuit în spatele ei pe pante cu rafturi abrupte; în depărtare, Bay Bridge înșurubat între San Francisco și Oakland. Toate astea – toată apa mării și zgârie-norii și chiar piatra bolnăvicioasă a Alcatrazului –, totul în Tehnicolor strălucitor sub soarele alb al amiezii.

– Mii de tunete și fulgere, mormăie ea.

Când Nicky cârmește pe lângă închisoare, cu pânzele umflate de vânt, Jonathan citește cu glas tare din broșura portului de agrement.

– „Angel Island State Park“ – desenează cu degetul un cerc în aer până ce dă de o ridicătură neregulată de verdeață – este cea mai mare insulă naturală din San Francisco Bay. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, prizonierii de război germani și japonezi au fost deținuți pe Angel Island înainte să fie trimiși în penitenciare de pe uscat.

– Încântător.

– Iar asta trebuie să fie Treasure Island, spune arătând spre un oraș plutitor chiar în față. Construită pentru Golden Gate International Exposition în o mie nouă sute treizeci și nouă. Niște sacrificii umane și în anii ’50.

Când s-a trezit în această dimineață, Nicky a găsit sub ușă un plic, ca într-o poveste de spionaj. Sebastian spera că ea îi va ierta absența – azi trebuia să-și viziteze șarlatanii de doctori –, însă Nicky ar trebui să facă o escapadă. Mâine avea s-o ducă într-un loc care o să te uimească. Și sub inițialele lui scrise cu cerneală albastră:

Dacă îmi găsești cadavrul în dreptul ușii, urcușul mi-a venit de hac.

A zâmbit. A cercetat palierul, pentru orice eventualitate. Și peste nici un minut, ca și cum ar fi mirosit o ocazie, a sunat-o Jonathan s-o invite la o plimbare cu barca.

De la întâlnirea la debarcader au pălăvrăgit cu ușurință: anii lui în domeniul financiar la Londra, anii ei de predare la New York; studiile lui clasice, masteratul ei în scriere creativă; prietenii lui de acasă, prietenii ei de acasă.

– În ultima vreme am citit cărți clasice traduse în latină. Greaca mea veche s-a dus, dar mi-ar plăcea să rămân la zi cu latina.

– La zi cu limba ta moartă, zâmbește Nicky.

– Uite ce-i, dacă cei de la ABBA pot să revină, orice poate s-o facă.

Abia după ce trec de umbra Bay Bridge și pânzele se umplu iar, brusc, de lumină, îl întreabă de ce a venit la San Francisco. El stă în picioare pe cabină, cu vela mare radiind într-o parte și cerul de un albastru pur de cealaltă parte, așa că nu-i vede bine fața.

– Am petrecut ceva timp aici acum o veșnicie, zice el. Nu-mi amintesc să fi iubit cu adevărat locul, însă… O ridicare din umeri. Iată-mă aici. De două luni deja.

Nu prea e un răspuns. Nicky răsucește ușor timona, ca umbrele să alunece de pe chipul lui. El se apleacă să dezlege vela mare.

– E un oraș ciudat. Găsești hipioți îmbătrâniți, aristocrație locală, computeriști care pășesc pe trotuar peste oamenii fără adăpost – oh, frate, unii dintre tipii cu start-upuri din echipa mea de fotbal american…

Nicky stabilizează timona, își pune ochelarii de soare.

– Un tip, Chad îl cheamă…

– Sigur că așa-l cheamă.

– … Chad a creat o aplicație care găsește potrivirea între tipi și angajatorii lor, spune Jonathan rezemându-se de catarg. Poți căuta companii după cât de atrăgătoare sunt angajatele, sau după frecvența petrecerilor la birou, sau orice. Și apoi cauți în rețea alți utilizatori – *brofessionals*[34] era termenul – și îți găsești o slujbă.

– Ce-ar putea să meargă prost?

– Ce-a mers prost este că Chad și ceilalți *brogramatori* au numit aplicația fără să se gândească bine.

– Cum i-au zis?

– BroJobs[35].

Taie golful, ricoșând între insule, făcând cu schimbul la timonă în vreme ce valurile se rostogolesc și pânzele zbârnâie. Nicky se simte amețită de oxigen. Dă drumul timonei, se cuprinde cu brațele.

În clipa în care taie siajul unei bărci cu motor, Jonathan iese din cabină cu două pahare cu merlot; paharele îi sar din mâini și se sparg pe punte, însângerând fibra de sticlă. El privește deznădăjduit masacrul.

– Arată ca scena unei crime, se plânge.

Așa că sorb vin din sticlă, Nicky șezând turcește, Jonathan ținând timona cu o mână lenevoasă. Ea îi privește mușchii gâtului care se mișcă în timp ce bea și înghite.

– Cât o să stai pe aici? îl întreabă.

– Nu se știe. Îmi place o vară răcoroasă. La Londra s-a ajuns la temperaturi cu trei cifre anul trecut în iulie. Vorbesc de Fahrenheit, îi

explică zâmbind larg.

– Și după vara rece și mohorâtă unde te duci? Unde-s ceilalți… care ți-e numele de familie?

– Grant.

– Unde-ți sunt ceilalți Grant? Grant-ii tăi?

Jonathan își răsucește capul spre ea, cu lentilele ochelarilor ca niște fascicule puternice de lumină în soare. Mișcarea e atât de bruscă, încât Nicky se trage înapoi, făcând să i se îndoaie sub omoplați balustrada din cabluri.

– Pe ici, pe colo, răspunde el și învârte timona, aducând barca mai aproape de direcția vântului. S-o luăm spre sud?

Își înfășoară o parâmă în jurul încheieturilor degetelor, trage de vela mare. Când Nicky se duce la prova să elibereze trinca de pe tachet, vasul prinde viteză, cu pânzele netede și încordate ca pielea, în afară de margini, care tremură ca nervii. Alunecă pe punte, amortizează căderea cu palmele.

– Așteaptă, îi strigă, însă el virează deja în vânt, și o plesnitură biciuiește aerul, ca un pocnet de pușcă, iar vela mare se năpustește spre ea ca un val uriaș.

Se apleacă pe sub ghiul, care se leagănă peste barcă, târând după el umbra velei, așa că atunci când se ridică în picioare, lumina soarelui o orbește. Își îngustează ochii și se repede la tachetul trincii.

– Scuze, răcnește Jonathan peste vacarm.

Nicky, cu răsuflarea tăiată, se duce repede la tachetul opus, leagă trinca și se retrage la timonă.

– Mă tem că-s cam beat, zice el.

– Cârmesc eu, îi spune ea.

Mai târziu, pe când merg cu viteză spre Golden Gate, Jonathan stă în ușa cabinei, strângându-și la piept fluierele picioarelor; arată aproape ca un adolescent, își zice Nicky, cu membrele îndoite ca un cort demontat.

– Așadar, unchiul lui Fred trebuie să fie un specimen interesant.

– Ai zis că nu i-ai citit cărțile? întreabă Nicky.

El cercetează o crustă de pe un genunchi fără păr.

– Așa cum i-am spus lui Fred, nu ne prea plac autorii americani care se joacă deghizați prin trecutul nostru.

– Aici pare să fie foarte popular.

Jonathan ridică din umeri.

– Cu o biografie bună faci orice. Înclină capul într-o parte, în vreme ce și barca se înclină. La asta lucrezi, nu?

Nicky își încordează picioarele, derulează cu câțiva centimetri parâma velei mari, ca să se scurgă din vânt, și barca se echilibrează.

– Doar culeg niște amintiri. Apoi le aștern pe hârtie.

– Nu poate să le aștearnă pe hârtie celebrul scriitor?

– Presupun că are lucruri mai bune de făcut.

Se gândește la acel țăcănit al tastelor în întuneric, dimineața, la orice oră. *Rat-a-trat-trapp*.

Jonathan se ridică în picioare, se uită dincolo de pod la orizontul albastru.

– Închipuie-ți că stai pe genunchii mamei în vreme ce ea suflă în lumânări de ziua ei, și apoi, doar după câteva ore… Se răsucește spre Nicky. E corect? O petrecere de aniversare?

– O cină de aniversare, devreme, și apoi o petrecere de revelion. Probabil era cam mare ca să șadă în poala ei.

Jonathan dă din umeri.

– Presupun că au murit. Cumva. Și n-au fost găsiți niciodată. Sau poate că nu vor să fie găsiți, adaugă oftând.

Nicky privește dincolo de el la Golden Gate, strălucitor în lumina după-amiezii. În seara asta ceața o să curgă peste golf, peste pod, doar vârfurile turnurilor și arcul vertiginos al cablurilor înălțându-se deasupra vaporilor; pe moment, sub un soare care se rostogolește încet pe cer, totul e limpede și luminos și cu muchii de diamant. Ar putea să meargă până la capăt, să alunece în ocean, să nu mai fie găsiți niciodată. E așa de ușor să dispară.

35

E așa de ușor să dispară, își zice Madeleine, învelită strâns în cearșafuri ca în folie alimentară. Ar putea pur și simplu să zăbovească aici, în pat, ferită vederii, izolată de lume și de misterele ei și de miile de șocuri naturale care par s-o lovească necontenit. „Nu locuia aici cineva?“, se vor întreba peste ani, dar ea va rămâne ghemuită acolo unde zace nu cineva, nici măcar un trup, ci doar o amintire îndepărtată dintr-un trecut îndepărtat.

Asemenea lui Cole.

În dimineața asta, tatăl ei și Diana s-au dus la nefrolog. Le aude pe Adelina și pe cele două nepoate ale sale deretícând pentru *la fête*[36] de mâine, cum îi zice Sebastian, mai mult ca s-o irite pe Madeleine. Îi place să le audă vorbind în italiana lor muzicală. Ca trilurile de păsări; o limbă pe care n-o vorbește, dar îi place s-o asculte.

Când vocile lor dispar, deschide ușa dormitorului și o vede pe Watson în cealaltă parte a holului, în camera cu puzzle-urile, moțăind sub o masă.

– Mad!

Stomacul i se prăbușește.

E o voce de femeie.

E vocea mamei sale.

Inima în stă în loc. Rămâne în prag, clătinându-se.

– Mad! Vino aici!

Întâi fratele. Acum mama. Nu poate să respire.

Watson se trezește, o ia greoi spre living. Madeleine se simte mergând după ea ca o somnambulă.

– *Madel*… bine. Număr până la cinci. Patru.

Niște voci foșnesc ca niște frunze. Tălpile lui Madeleine plesnesc marmura, mișcându-se mai repede.

– Trei. Doi.

Urmează câinele prin ușă.

– Iat-o, zice mama.

Madeleine o găsește în living – în televizor, mai exact, ghemuită lângă Cole, care stă în capul mesei din sufragerie. Din tortul din fața lui răsar lumânări. Madeleine tresare: nu l-a mai văzut pe Cole în mișcare din… 1999? Trebuie să fi fost 1999.

Se vede năvălind pe ecran, așezându-se lângă tatăl său, vizavi de Freddy și Dominic. Dom e mai chipeș decât își amintea, un Sebastian mai blând, cu părul negru înspicat cu alb la tâmple. Pare fericit, destins, pălăvrăgind cu fiul lui, până ce persoana care filmează le

spune tuturor să tacă și să cânte înainte să se topească lumânările.

– Mulțumesc, Simone, zice Hope, și lui Madeleine i se taie răsuflarea: ce tânără e mama!

Ce sănătoasă, cu bluza polo cu gulerul descheiat și ochelarii cu ramă de baga! Madeleine se uită cu ochii mijiți la Cole, la tort, încearcă să-și amintească data evenimentului – dar fratele ei era așa de mic, și a fost așa atât de mult timp, încât putea să fie când a împlinit nouă ani, putea să fie când a împlinit paisprezece.

Percepe cu colțul ochiului o pată luminoasă. Diana, în costum de tenis, stă pe canapea cu telecomanda în mână. Ca o vrăjitoare din basme: ținuta albă, bagheta care invocă trecutul.

„Ce faci și de ce?“

Madeleine nu întreabă. În loc de asta, se retrage în spațiul dintre ușă și peretele de care se izbește ușa când e deschisă cu putere. În copilărie obișnuia să se îndese aici, jucându-se de-a v-ați ascunselea; acum încape mai greu, mai ales cu Watson care se așază la picioarele ei goale, privind-o în căutare de răspunsuri. Dar ea vede încă ecranul, aude încă familia masacrând „Mulți ani trăiască“.

Douăsprezece lumânări. O mie nouă sute nouăzeci și șapte. Cole suflă în ele până ce Simone îl recrutează pe Freddy.

– N-ar trebui să fie nevoie de o echipă, zice Sebastian.

Freddy râde. Cole râde și el.

Madeleine se întinde ca să se uite pe lângă muchia peretelui; vede mâinile Dianei în poală, cu degetele împletite, dar fața ei frumoasă rămâne nevăzută. A pus telecomanda lângă ea. S-a așezat comod pentru o vizionare ca la carte.

Aparatul de filmat se apropie de Sebastian, privindu-l cum își privește fiul. Costum albastru, cravată roșie legată cu o umflătură pe beregată; pare stânjenit.

– Zâmbește, sărbătoritule! strigă Simone pe un ton obișnuit la cei care iau ostatici.

Sărbătoritul se supune, se încordează ca să fie vesel, în vreme ce, alături de mama lui, împlântă un cuțit în tort.

Și apoi aparatul plutește înapoi la Sebastian, care destupă o sticlă de șampanie. Simone îi cere să toasteze pentru fiul lui.

– În cinstea lui Cole, anunță el. O pauză. Apoi: Devii un tânăr minunat, și într-o bună zi familia o să fie mândră de tine.

Madeleine scormonește prin podul din creierul său în căutarea acestui moment. Jos, Watson îi zgreapțănă glezna.

Tăcere în sufragerie. Și stinghereală; o simte radiind prin ecran. Aparatul de filmat îi aruncă o privire lui Cole, care are lipit pe față un zâmbet nesigur.

– La naiba, murmură Sebastian. Ar fi trebuit să turnăm mai întâi în pahare.

Hope împunge cu furculița o bucată de tort.

– Dragă Cole, deja suntem mândri de tine, spune cu voce răsunătoare. Ești bun și generos și sensibil. Ai tăria să fii tu însuți.

Cole îi zâmbește radios; după decenii, Madeleine își dă seama că aproape îi zâmbește radios și ea.

– Și acum ai căpătat bicicleta nouă-nouță! zice Hope, arătând în afara ecranului. Cine știe unde o să te poarte? Te așteaptă aventuri mărețe, dragule, și eu, noi – toți cei de aici – suntem așa de norocoși că îți suntem rude. Își ațintește privirea spre soț, care încuviințează din cap. Hai să mâncăm în cinstea lui Cole! exclamă ea, și cinci voci o îngână, în vreme ce cinci furculițe duc tort spre cinci guri (felia lui Cole a căzut pe jos).

Aparatul îl urmărește pe Sebastian spre bufet.

Iar în living, ușa de lângă Madeleine îi împinge brusc umărul.

36

– La ce te uiți?

Vocea a luat-o prin surprindere din cealaltă parte a ușii. Se trage iute înapoi în colț, lovindu-se de pereți. Câinele fornăie.

– M-ai speriat, zice Diana.

Ușa o apasă din nou pe Madeleine. Freddy se reazemă acum de ea, cum îi este obiceiul. Omul ăsta nu intră niciodată într-o încăpere? Și s-a înconjurat de un nor din acel spray care-i place – Arctic Douche sau așa ceva.

Acum intră fudul, astupându-i vederea; un nimb de lumină digitală îi mărginește capul și umerii. Omul e o eclipsă.

– Ce faci aici? întreabă Diana.

– Credeam că ajut. Însă Adelina a zis că unchiul a plecat de câteva ore.

– A plecat. Am plecat împreună. El e încă în oraș. Mâna Dianei apucă telecomanda. Îmi pare rău. Am uitat să-ți spun.

Madeleine trage aer în piept. Ultima șansă să se arate – „Am auzit televizorul, n-am vrut să te deranjez, oh, bună, Freddy!“

– Hei! face el ducându-se spre televizor. Ia uite-l pe tânărul Freddy Trapp înainte să devină faimos! Ce-i în cutia aia pe care o țin în mână?

– Se pare că ai un cadou pentru vărul tău de ziua lui.

– *Așa* pare, încuviințează Freddy minunându-se. Nu, nu opri, nu opri! Ce-i în cutie?

Ecranul încremenește. Diana intră în câmpul de vedere al lui Madeleine.

– Am o partidă de tenis, spune întinzându-i telecomanda lui Freddy. Poți să…

El icnește; chiar atunci, deasupra lui se sparge un bec.

– Hei, ce era în *cealaltă* cutie? Nu aia, zice împungând cu telecomanda spre televizor. Cea de la ușa casei. Cutia *misterioasă*.

– Cutia misterioasă? repetă Diana încrucișându-și brațele.

– I-am dat-o lui Mad. Livrare specială. Cutie roz, panglică albastră. Sau cutie albastră, panglică roz. Cu inițialele S.T. pe ea. Așa că poate e pentru mama, chicotește el, dar… puțin probabil. Nu ți-a spus nimeni?

– Ești bine, Freddy? Pari un pic prea entuziasmat.

– Mă simt grozav. Se răsucește înapoi spre televizor. Cine filmează asta?

– Mama ta, cred.

Câinele mârâie. Madeleine privește în jos, zice: „Șșt“ doar cu

buzele.

Acum Freddy se trage mai aproape de Diana. Între ei stă Sebastian cu mâinile pline de pahare.

– Parcă ar fi *The Sebastian Show*. Îi cam place de el?

– Sigur că nu.

– Poate nu în ziua de azi, dar pe atunci?

– Freddy, nu te poți aștepta ca eu să…

– E firesc. Însă tonul lui nu este; pare catifelat, flămând când adaugă: Femeile tânjesc. Nu-i așa?

Ce baliverne de menestrel sunt astea? Watson mârâie iar. Madeleine îi zâmbește alintător, șoptește: „Taci dracului".

– Trebuie să plec, Freddy.

Când Diana trece pe lângă el, o prinde de umăr; ea își coboară privirea spre mâna lui.

Freddy își retrage mâna, dar se apleacă spre ea.

– Îl dorea pe atunci, zice, chiar dacă amândoi erau căsătoriți, și probabil îl dorește și acum.

– Vorbești despre mama ta.

– De parcă n-aș ști. Nevasta dispare – și puștiul – și apoi Dominic, într-o noapte neagră…

– Sugerezi că *mama* ta…

El face un pas înainte, are vocea mai scăzută.

– Și apoi ai apărut *tu*.

– De ce spui asta? întreabă ea cu ochii îngustați.

– Doar… fii cu băgare de seamă. Pricepi? Fii cu băgare de seamă. E ultima șansă pentru Simone. Cum spuneam, toată lumea tânjește.

Și o sărută.

Rapid – atât de rapid, că Madeleine abia are timp să-și regăsească răsuflarea –, dar intens. Și, cu toate că Diana îl împinge în piept cu palmele, șovăie o clipă înainte să facă gestul. Sau așa i se pare lui Madeleine.

Freddy se lasă pe călcâie; ea se îndepărtează.

– Doream de-o veșnicie să fac asta, zice el, dintr-odată sfios.

– Te rog să pleci.

El clipește, apoi cedează.

– Scuze. Scuze.

– Pleacă și gata.

Calm, însă Madeleine vede cum Dianei îi tremură mâinile.

Un moment Freddy își mișcă falca, probând gustul replicilor; în cele din urmă se răsucește, pune politicos telecomanda pe brațul canapelei și o ia spre ușă. O explozie de Tropical Assault sau ce-o fi, și Freddy iese din scenă.

Madeleine spumegă – pentru Diana, poate, dar, cu totul neașteptat, pentru Simone. E cu neputință să-și fi omorât soțul. Sau cumnata,

dacă-i pe-așa. Cine și-ar putea închipui asta? În afară de Freddy, se pare.

Diana stă în lumina ecranului. Madeleine o privește, cu mintea plină de întrebări.

Apoi se apleacă, ia o rachetă de tenis de lângă canapea – Madeleine n-o observase, și nici Freddy, ar putea să parieze, altfel poate că s-ar fi purtat cum se cuvine –, apoi dă drumul aerului din piept, își tamponează ochii și iese prin ușile din partea opusă.

Madeleine numără până la șaizeci înainte să iasă din ungher. (Când te gândești că mama ei a ademenit-o aici!) În cealaltă parte a încăperii, Sebastian umple ecranul televizorului, cu fața spre ea, martor al sărutului.

Iar acum, în vreme ce Watson iese cu mers legănat din prizonierat, îl zărește pe Cole la masă, zâmbindu-i radios tatălui său. Se apropie de televizor ca să-l vadă mai bine: mica provă a nasului, părul blond atingându-i sprâncenele. Așa de tânăr, o lucrare în curs – n-aveai de unde să știi cum i-ar fi sculptat fața timpul, sau cât de joasă avea să-i fie vocea, sau dacă avea să fie înalt, ca părinții săi. Ca Madeleine.

N-aveai de unde să știi cine ar fi devenit.

Ar putea să fie oricine.

37

Nicky își dă cu balsam pe buze și își trece mâinile prin păr (uscat ca paiele; tot aerul ăla de mare). E plăcut să se dichisească pentru cineva. N-a mai făcut-o de o vreme.

Cu gura lucioasă, cu părul legănându-se, iese din toaletă. Jonathan locuiește într-o biserică transformată de lângă Dolores Park; apartamentul lui are pardoseală de ciment și o bucătărie plină de oțel, însă arhitectul a păstrat elemente din viața trecută: ziduri de cărămidă și vitralii, ferestre arcuite înalte cât două etaje, chiar și două strane lângă ușa casei. „Unde dorm musafirii“, a explicat Jonathan când au intrat.

Acum el stă la măsuța pentru cafea, cu două căni în față. Mobilierul, puțin și modern, îi aparține proprietarului; obiectele personale ale lui Jonathan, i-a spus lui Nicky, se reduc la haine, periuța de dinți și două duzini de cutii nedesfăcute. („Juriul încă n-a dat verdictul despre San Francisco.“)

O invită pe canapea.

– Mă gândeam că am putea să ne uităm la un film. Dacă ai chef.

– Sigur.

Nicky ridică la buze o cană.

– Ca să fie clar, asta era distracția mea deja stabilită pentru seara asta. De aceea îl aveam pe creier pe șeful tău. Lui Freddy chiar îi place să vorbească despre Unchiul Sebastian.

Pe ecran apar imagini: o Londră de demult ca într-o pictură, un bărbat cu pardesiu lung și joben aruncând o umbră lungă pe o stradă cu piatră cubică. Negru profund și verde de jad și scris auriu: SIMON SPUNE.

– Bănuiesc că l-ai văzut, zice Jonathan.

– Doar o dată. Cartea e mai bună.

– Cărțile sunt de obicei – la naiba. Din greșeală, i-a doborât de pe canapea geanta. Se varsă pe podea ca o *piñata*[37]. La naiba. Scuze.

Mâini se agită pe ciment, adunând pixuri și flacoane de dezinfectant pentru mâini și un tub subțire de spray cu piper, pe care Jonathan i-l înmânează, fără comentarii și fără roșeață.

După ce își pune lucrurile la loc, ea se așază cu picioarele încrucișate în poziția lotus – „Gata?“, întreabă el – și filmul începe.

A doua vizionare n-o delectează pe Nicky, însă Jonathan e încântat, uneori trage brusc aer în piept și râde. Sfioasă, ea privește cu atenție umbra și lumina jucând repede și încet pe fața lui, nasul care poate că a fost spart, ochii deschiși la culoare. Îi place acest bărbat, îl găsește

aproape gravitațional de atrăgător.

Din când în când observă cum mâna lui stângă atinge neatent un nasture al cămășii, își potrivește discret șlițul, înaintează câțiva centimetri pe canapea și apoi se retrage în siguranță în poala lui.

– *Ohoo!* strigă el când Jack-săltărețul țâșnește de pe o alee. *Ohoo!* face, plesnindu-se peste coapse de încântare.

Nicky aproape că nu poate să se uite la Jack. E îngrozitor cu mulajul acela cărnos, cu ochii mici și negri. Zâmbește, se cutremură.

Imediat după ce St. John descoperă al doilea cadavru – al unui negustor de pește înghesuit într-o cabină telefonică –, tunetul despică cerul afară, destul de tare ca Nicky și Jonathan să sară de pe loc. Dincolo de fereastră, dincolo de Dolores Park, se vede tivul în zigzag al unui fulger.

Pe când Nicky se uită la aplicația meteo, Jonathan se răsucește spre ea.

– Voiam să te întreb mai devreme. Îmi îngădui să te sărut?

Ea ridică ochii, surprinsă.

– Asta-i… asta-i foarte atrăgător.

– Faptul că întreb dacă-mi îngădui să te sărut?

– Faptul că folosești verbul corect.

Jonathan zâmbește larg, ciufulindu-și buclele.

– N-aș vrea să te fac să te simți stingherită. Bărbat ciudat. Biserică scoasă din uz.

Pe ecran, viorile scot sunete stridente în vreme ce Simon descifrează un rebus tatuat pe umărul victimei…

Nicky îi zâmbește la rândul ei, înclină capul într-o parte și se surprinde singură.

– Nu. Când el începe să se scuze, îl întrerupe: Numai din cauză că trebuie să plec. Vine o furtună.

Bate în ecranul străbătut de ploaie digitală.

– Așa-i. Jonathan se ridică. Să-ți chem o mașină?

– Mă ocup eu, mulțumesc. Ar trebui să termini filmul.

– Știi ceva, cred că asta o să fac. Sunt curios cine-i ticălosul.

Nicky nu-l previne că la această vizionare Jack rămâne neidentificat. Se ridică, își pune geanta pe umăr.

– Vreo bănuială?

– Oh, nu-s bun la ghicit. Dar știu că niciodată nu e cine crezi.

Nicky iese din biserică într-un început de seară udă. Până ce Uberul traversează un șuvoi ca s-o lase la poalele aleii familiei Trapp, cortine de apă se umflă peste oraș și străzile spumegă. Urcă pe jos până la casă, la ușă se lasă pe vine și scotocește prin geantă la lumina telefonului.

Trebuie să fie pe podeaua lui Jonathan.

– Mi-am pierdut cheia, explică atunci când Madeleine răspunde la

sonerie, cu Watson dansând o gigă la picioarele ei. Îmi pare tare rău.

Madeleine se trage deoparte.

În bazinul întunecat al holului, pe fiecare perete strălucește câte o aplică. Șuierul ploii se stinge când ușa se închide în spatele lui Nicky, dar încă îl aude afară, șoptind.

Madeleine e golită de culoare: pielea albă ca pardoseala de marmură, părul cu nuanțe cenușii, orbitele întunecate ca vânătăile. Până și cămașa ei de noapte – cine și-ar fi imaginat-o pe Madeleine în cămașă de noapte? – nu-i decât o umbră drapată pe umeri.

– Arăt ca dracu', da, mârâie ea.

Din adâncul holului se apropie o stafie. Diana, în costumul ei alb de tenis, le privește cu ochi tulburi; apoi, fulgerul livid arde dincolo de ferestrele gemene din capul scării și luminează ca un bliț pereții, podeaua, scara, toate dispărând în alb pentru o clipă și încă una.

„Oh, termină“, își zice Nicky. Ăsta-i un vechi film de groază de la Hammer Film Productions, sau casa de pe Soldier Island devenită capcană mortală, în *Și din zece n-a mai rămas nici unul*, ghemuindu-se împreună cu cei zece oaspeți ai ei sub furtună. A doua soție, fiica fată bătrână, străina – și răzmerița din nori, ploaia în geamuri. Ochii îi alunecă în sus pe scară, până la portret. Care pâlpâie în lumina fulgerului ca un bec care dă să se stingă, cu cele patru fețe spectrale ca niște cranii.

Era o noapte neagră și furtunoasă.

Acum mârâie tunetul. Cele trei femei privesc spre tavan, ca și cum un prădător ar trece pe deasupra. Nicky își ține răsuflarea. Nimeni nu se mișcă.

Apoi zgomotul pleacă pe furiș, și în liniștea lăsată Watson strănută, și vraja e ruptă.

– Nicky și-a pierdut cheia, zice Madeleine.

– Știu unde este, spune Nicky tropăind cu tenișii plini de apă.

– Ceea ce nu-i de nici un folos în clipa asta.

Diana clipește.

– Am ațipit… în fața televizorului, spune arătând spre living. Filme vechi.

Un zâmbet vag.

– Hai, Watson, o cheamă Madeleine, retrăgându-se spre ușa ei.

Pe când merge spre scară, Nicky aude o rafală de mici clicuri în spate: câinele se ține după ea peste pardoseala de marmură.

– Ai greșit drumul, puiule, zice, arătând spre Madeleine.

Watson îi aruncă o privire stăpânei, apoi își trântește fundul pe jos, cu ochii lichizi bulbucați.

Nicky se uită la Madeleine. În adâncitura ușii, umerii ei sunt pleoștiți, brațele îi atârnă până la coapse. Asta-i o femeie care are nevoie de un câine.

Nicky se apleacă s-o ia în brațe pe Watson – „Înapoi în pat cu tine“ –, însă când se ridică descoperă că ușa lui Madeleine s-a închis, iar Diana a dispărut. Un moment așteaptă acolo, gândindu-se cu tristețe la gazda ei, întrebându-se dacă ar trebui să-i ofere ceai sau pâine prăjită; în loc de asta, începe drumeția spre mansardă, unde o să-i confirme mătușii Julia că se numără printre cei vii.

38

De ce a renunțat la Watson? Și încă în noaptea asta, dintre toate?

– Mă simt singură, zice Madeleine cu gâtul strâns.

Faptul că și-o spune ei pare cumva mult mai trist decât dacă i-ar spune-o altcuiva.

– Nu vreau să fiu singură, adaugă.

Apoi stinge veioza de pe noptieră, în vreme ce furtuna dă foc pereților.

În astfel de nopți, Cole obișnuia să se furișeze în camera ei, și ea punea în scenă o mică dramă – bodogănea și mormăia: „Ei, haide, zău așa" – până să tragă deoparte păturile. După aceea, dimineața, se plângea la micul-dejun și jura să-și încuie veșnic ușa.

Sebastian:

– Să nu mai ieși din camera ta, Cole.

Hope:

– Nu fi afurisită, Mad.

– Îmi doresc să fi fost mai bună cu tine, murmură Madeleine, așa de încet, că pare mai degrabă un gând.

Își dorește ca Watson să fie ghemuită sub cearșafurile ei, nu sus, cu…

… *l'usurpatrice*[38]. Nu i-a spus lui Cole de Nicky, nu-i așa? Fata pe care tatăl lor… ei bine, o folosește, nu? O manipulează? Ca *să-i modeleze amintirile* sau așa ceva?

În întuneric, Madeleine se încruntă. Nu știuse că asta gândește. Și totuși, e adevărat. În parte, cel puțin. De ce altceva i-ar permite el cuiva să-i trieze trecutul?

Cole ar trebui să știe de asta.

Atinge ecranul ca să-l trezească. Atacă tastele cu degetele mari în vreme ce baloane pline cu text plutesc în sus pe ecran. Îi spune de musafira lor, de însărcinarea ei, că Sebastian a instalat-o în mansardă – mansarda lui Cole – ca la pensiune. Că răscolește trecutul fără măcar să aibă intenția asta.

Și el a INVITAT-O aici

Cred că ar trebui să plece

După un minut, Madeleine se uită la telefon. Gravă și visătoare. Privește prin întuneric la ilustrația înrămată de deasupra comodei, o carte poștală nemțească mărită: o femeie tânără în sepia, văzută din

spate, cu o bentiță subțire în jurul gâtului și părul căzându-i în valuri și o bonetă albă. O VEZI PE SOȚIA MEA… DAR UNDE MI-E SOACRA? Dacă îți reglezi privirea, Madeleine știe, poți s-o găsești pe respectabila doamnă fugară în aceeași imagine, în același trup, obrazul fragil al tinerei este acum nasul cărnos al mamei, bentița aceea de la gât e brusc rânjetul unei bădătii, un zâmbet ca o despicătură.

Ambele femei poartă aceeași pălărie. Lui Madeleine i-a plăcut întotdeauna asta. Ea și mama ei n-au putut niciodată să poarte aceleași haine: măsuri diferite, stiluri diferite.

Când lumina îi colorează pleoapele, se uită spre fereastră – însă e telefonul care luminează.

Numele?

Nicky Hunter

Următorul lui mesaj este fotografia lui Nicky ca membră a corpului didactic. Arată luminoasă și studioasă și deloc ca și cum ar fi pe cale să-i facă viața foarte neplăcută lui Madeleine.

Zâmbește mult și în carne și oase

Cum e ea? Ce-i spune el?

Cele mai mari succese ale lui, din cât îmi dau seama

O pauză.

Atunci las-o să stea

Ține-ți dușmanii aproape etc.

Ea e dușman?

Depinde

Cine ar invita un dușman să locuiască aici?

Tatei îi plac jocurile, amintește-ți

Poate că toate astea sunt un joc pentru el

Luni, 23 iunie

39

Nicky aruncă jurnalul sub cearșafuri, se uită spre *Un copil.*

– Intră.

Un copil privește nerăbdător.

Ușa se deschide și Sebastian umple intrarea. Pentru prima dată de la venirea ei, nu poartă costum; azi are un pulover de mohair liliachiu pal, cu guler gri și manșete gri suflecate până la cot. Pantaloni de flanel alb și ghete de piele solidă. Lipsit de ceasul de buzunar și cravată, cu liniile și unghiurile șlefuite și îndulcite, arată aproape muritor, cumva din carne și oase.

– Îmi îngădui să intru? zice el intrând. Văd că nu-ți încui ușa.

– Ar trebui?

El ridică din umeri, înaintând încet prin lumina oblică a lucarnelor, cântărind din priviri exponatele de muzeu. Nicky îi privește fața ca un montaj fotografic – zâmbetele, mijirea ochilor, din când în când o privire absentă. Când ajunge la predecesorii lui Watson, râde încântat.

– De fiecare dată când vizitam o nouă țară, zice, eram sigur că n-o să am norocul să mă mai întorc acolo. Așa că trimiteam acasă suveniruri. Caracatița aia a fost o sarcină grea. Unul dintre voi tocmai a mârâit?

Nicky arată cu degetul spre Watson de acum, așezată la picioarele patului.

Sebastian se duce la câine, îi prinde în mâini labele când se ridică să-l întâmpine; încep să danseze un vals greoi.

– Azi te duc într-un loc uluitor, îi spune lui Nicky. Așa cum am promis.

E ciudat să se afle singură cu el într-un dormitor – nici mai mult, nici mai puțin decât dormitorul lui Cole Trapp. Ca și cum ar fi un părinte care-și trezește copilul ca să meargă la școală. Dar acum îi revin în minte cuvintele pe care tocmai le-a citit, scrise în același stil dezlânat, chiar dacă băiatul nu mai pune steluțe pe „i"-uri: *Mă simt ca și cum aș fi pedepsit. Vreau să mă ascund.*

Cole e ascuns acum, închis și îngropat sub un nămete de cearșafuri albe. Ea o să-l țină la adăpost.

– Eu, zice Sebastian încercând să încline câinele, am venit aici ca să *cherchez la femme*.

O ia în brațe pe Watson de pe pat, merge cu pași mari spre ușă, cu vocea fluturând în urmă ca un stindard.

– Ridicăm pânzele la zece. Îmbracă-te gros. Și apoi, în cadrul ușii, se răsucește să adauge: Sper că te simți ca acasă la noi.

– Promit să nu stau mai mult decât sunt binevenită.
Sebastian se topește în umbra scării.
– Stai cât poftești, strigă el. Mori aici.

40

Îi oferă lui Nicky „traseul pitoresc“, arcuind Jaguarul prin sălbăticia din Presidio, pe sub pinii din Monterey care îi zidesc din amândouă părțile; înaintează șerpuit pe lângă cazărmi pustii și un cimitir și ceea ce a fost cândva un aerodrom abandonat, care a fost reabilitat în anii ’90 ca parc întins.

– Hope a fost în comitet, adaugă el. O adevărată binefăcătoare, nevastă-mea.

În sus, pe un deal încununat cu un palat al artelor plastice – Legion of Honour, îi spune el, un muzeu de artă –, și apoi iar în jos, alt tunel de copaci, drumul în fața lor curat ca o pistă de popice.

– Doar tu și cu mine, zice el în vreme ce coboară geamul, aici, în cel mai nord-vestic capăt al pământului. Fără frământări…

Vântul îi biciuiește părul.

– Fără martori, completează Nicky.

Sebastian tace, apoi râde. Intră într-o parcare părăsită, pe lângă un indicator de lemn ros de vreme: CAPĂTUL PĂMÂNTULUI.

– Când îmi aduceam aici copiii, lăsam mașina într-un ascunziș de lângă Legion. Dar azi am chef de o mică plimbare pe plajă. Stinge motorul, rostogolește o piersică în mâna lui Nicky: Micul-dejun e servit.

Când coboară din mașină, Nicky aude huruitul unui tunet îndepărtat: marea, imediat dincolo de un gard înalt de pini de la marginea asfaltului.

– Ascultă pleoscăitul ăla, oftează Sebastian. Trântește portiera și își întinde brațele deasupra capului. Oh, să fii un triton în ziua de azi!

O ia spre capătul îndepărtat al parcării, urmat de Nicky cu pas repejor. O cărare de pământ alb îi duce printre copaci, unde hârșâitul mării e și mai puternic, până când, în cele din urmă, Sebastian ajunge la un loc din care se poate admira priveliștea. Se oprește să-și odihnească mâinile pe zidul scund.

Nicky vine și ea – și scena explodează în fața ei, brusc și imens, înghesuindu-se s-o întâmpine. E un moment derulat cu încetinitorul, i se pare: valurile oceanului, cu creasta crăpată de lumină, curate ca fundalul verde de la filmări; norii zdrențuiți plutind deasupra lor, destul de dolofani ca să-ți vină să-i ciupești; și dedesubt, chiar la marginea zidului, o cascadă abruptă de pietre care se prăbușește în resacul clocotitor. Totul clar, bine definit, ca și cum ar fi gravat.

Cei doi stau acolo în tăcere. Sebastian ar putea foarte bine să leviteze, Nicky n-are de unde ști.

Peste câteva clipe, când coboară pe pământ, se întreabă la ce se gândește bărbatul acela, care și-a îngustat ochii ca să se apere de soare și de ocean. Poate să audă valurile peste sâsâitul nisipului care se scurge prin clepsidră? Se uită la cerul infinit și își imaginează că sufletul i se înalță în el? Nicky nu-i credincioasă, însă momentul pare aproape sacru.

Brusc, el se răsucește spre dreapta, și ea îl urmează pe un drum îngust cu indicatorul CĂRAREA DE COASTĂ. Poate că ar trebui să se zorească, să meargă alături de el, dar Sebastian înaintează cu pași mari pe mijlocul potecii, cu puțin loc la dreapta sau la stânga, și preferă să nu tropăie pe lângă el ca un terier. Mai bine să tropăie după el, se convinge pe sine. Tot ca un terier.

Pașii bărbatului sunt imenși.

Briza împinge valurile într-o margine a plajei pline de bolovani. Dincolo de apă, aceleași promontorii care au defilat pe lângă barcă ieri și, mai departe spre est, Golden Gate, întins de la o coastă la cealaltă. Din când în când trec pe lângă un chiparos care se leagănă pe faleză, cu ramurile întinse ca și cum ar căuta cu disperare salvarea.

Poteca intră într-un crâng de pini și eucalipți. Aerul se răcește, lumina scade. Nicky tremură în pulover. Simte că evadează din prezent, se retrag în timp – ani, decenii, mai mult.

Peste câteva clipe, Sebastian cotește la stânga, unde câteva trepte se preling pe faleză în jos. Ies în lumina soarelui, cu plaja la picioare, presărată cu alge. Dincolo de resac, arcuiți împotriva mareei, sclipesc bolovani.

Apa se rostogolește în sus pe nisipul de bronz ca un covor derulat. Sebastian își scoate încălțările și le atârnă pe două degete – „O să-mi suflec pantalonii“, declară, mergând spre nord. După douăzeci de minute de tăcere, vorbele sună ca o limbă nouă.

Nicky se așază între el și mare.

– Știi să înoți? o întreabă.

De ce-l interesează? Aruncă o privire peste umăr.

– Sigur că știu.

– Ei bine, să sperăm că nu se ajunge la asta. Telefonul tău nu funcționează aici, adaugă atunci când ea bate în ecran.

– Doar verificam cât de rece e apa.

Verifica dacă are semnal.

– Nu-i niciodată mai rece ca în iunie.

Nicky lasă telefonul să-i alunece înapoi în buzunar. De ce a adus-o aici?

Își continuă drumul. Sebastian merge încrezător în față, tălpile tenișilor lui Nicky alunecă pe pietre.

– Cutezi să mănânci o piersică? o întreabă, mușcând din a lui; când ea cutează, el începe iar să vorbească, amintindu-și că în interviurile

de demult afirma că romanele sale sunt inspirate din dragostea din copilărie pentru istoria militară.

– Adevărul e un pic mai personal. Așa cum este adesea adevărul. Soția mea m-a făcut să fiu interesat de Anglia postbelică. Bunicul ei a supraviețuit bătăliei de pe Somme, chiar dacă nu și piciorul lui. Și totuși, a venit acasă voios și destins, împăcat cu ce rămăsese din lume și din el. Fără țiuit în urechi, fără trauma bombardamentelor, fără coșmaruri. Când Hope mi-a povestit despre el, m-am gândit la romanele polițiste pe care le iubeam: veteranii din ele păreau întotdeauna așa de bine adaptați, așa de sănătoși la cap, ca și cum războiul n-ar fi făcut altceva decât să le oțelească și mai mult caracterul. Uneori Poirot sau Alan Grant sau care o fi fost îl demasca pe unul dintre acești tipi ca ucigaș – destul de des, de fapt –, dar chiar și atunci mobilul era profitul. Omorurile erau raționale, vreau să zic. Dacă omorul e vreodată rațional.

Devenit scriitor, continuă el, am hotărât să plasez *Simon spune* la începutul anilor ’20, când lumea – sau acea lume, oricum, lumea englezească – se trudea să-și ascundă rănile. Și am ales un erou care seamănă mult cu bunicul lui Hope: un tip plăcut, vorbăreț; mai elegant decât Bunicul Percy, dar tot popular, un om care, deși a săpat tranșee și s-a rănit în sârmă ghimpată și și-a văzut prieteni explodând, s-a întors acasă întreg la minte și în cea mai mare parte întreg la trup.

Își ciupește lobul urechii stângi în vreme ce Nicky și-l ciupește pe al ei. Simon St. John a fost atins de un glonț inamic.

– Totuși, nu putea să fie. *Compos mentis*. Nu pe deplin, nu după lucrurile la care fusese martor. De aici stările lui de spirit oscilante, voioșia dezlănțuită, deprimarea copleșitoare. De aici discuțiile cu duhul prietenului său.

Dintr-odată, brațul lui se face morișcă, o dată, de două ori, și o clipă Nicky știe că o s-o lovească; apoi Sebastian dă drumul sâmburelui de piersică deasupra capului ei, spre cer. Ea îl urmărește plutind deasupra apei. Nu-l vede să ajungă pe suprafață.

– M-am gândit – și cred că m-am gândit corect – că cititorii care caută relaxare prin lectură ar putea să respingă un mister psihologic. Prea sumbru. Așa că am scos în evidență unghiul istoric și am adus psihologia pe furiș, sub acoperire, spune el în timp ce-și plimbă călcâiul peste nisipul neted, făcând un șanț. Zicem: „Ea e inimoasă“ sau „El are vână“, dar adevărul este că majoritatea oamenilor sunt făcuți din nu puține cicatrici. Sunt interesat de rănile pe care cineva le ține ascunse. Chiar și nebunia. De ce le ascundem?

– De ce să le arătăm?

Sebastian se uită în jos la ea, dar fără ochelarii de soare Nicky trebuie să-și mijească ochii.

– Ce taine ai putea să ascunzi tu, jună Hunter?

Vocea lui invită.

Ea râde.

– Dansez singură în dormitor tot timpul. Am ascuns în apartament un porumbel rănit timp de trei săptămâni, până s-a vindecat, împotriva regulamentului clădirii. Nu sunt destul de interesantă ca să am secrete adevărate.

Pe când el o conduce în sus pe o coastă cu arbuști, cu umbra scurgându-i-se din călcâie, simte că l-a dezamăgit. În vârful potecii revin la cărarea de pe faleză și stau alături.

– Nu pot avea copii.

S-a surprins pe ea însăși; e mai mult decât avea de gând să spună. Dar vrea ca el să știe. Sau, cel puțin, n-o deranjează ca el să știe.

– Și asta e un pic trist pentru mine, pentru că eu… pentru că sunt destule lucruri care îmi plac la mine și aș vrea să i le dau altei persoane. Una dintre prietenele mele e în aceeași situație, așa că ea și soțul ei adoptă. Mi-ar plăcea să întâlnesc pe cineva mai întâi, dar nu-i nevoie de asta. Îmi place viața mea. Uneori simt că ar trebui să păstrez *acest* secret: îmi place viața mea, am puține nemulțumiri.

Dintr-odată, Nicky simte sfială. Dar atunci Sebastian dă din cap, îi zâmbește blând.

– Dacă nașterea unui copil e tot ce-ți lipsește în viață, atunci poți să mori fericită.

Briza îi suflă părul peste față. Se uită la mare, la panta care plonjează în spatele ei. O alunecare ar putea frânge gâtul cuiva.

Un brânci ar putea frânge gâtul cuiva.

Se răsucește înapoi spre Sebastian, care încă mai are pe față o urmă de zâmbet.

– Secretul tău e în siguranță cu mine, zice el și se întoarce cu spatele.

Ea dă drumul aerului din piept, îl urmează pe o pantă spre o faleză lată, plată, care se umflă din senin, un prag cu prundiș și pietre răsfirate. Dincolo de ea și dedesubt bubuie marea întunecată.

Până ce, brusc, nu se mai aude. Vântul își ține răsuflarea. Norii gonesc peste soare. În fața lor apare un labirint.

Șapte cercuri concentrice radiază pe pământ, fiecare e o buclă de pietre, cea de la margine ajungând chiar la buza falezei; între cercuri, cărări și fundături se învârtejesc în jurul unui centru gol. Cu diametrul de cincisprezece metri, cu potecile late cât să poți pune piciorul. Pietrele se înalță doar cu câțiva centimetri, dar lui Nicky îi par aproape amenințătoare.

– N-am spus că locul ăsta o să te uluiască[39]? strigă el când oceanul își regăsește vocea.

Nicky se strâmbă (glumele răsuflate sună prost în gura lui Sebastian Trapp), se oprește la primul cerc.

– Madeleine și cu mine veneam aici să privim răsăritul soarelui. Micul nostru ritual fiică–tătic. Ajungeam înainte de ivirea zorilor, cu gogoși și cafea.

– De ce aici?

– Ce loc poate să fie mai interesant decât un labirint? spune el împungând cu degetul drept înainte. Am cerut-o în căsătorie pe Hope chiar acolo, în centru. Într-o seară din iarna lui șaptezeci și șase. Peste câteva ore, niște puști de liceu beți au aruncat toate pietrele în mare. Ridică piciorul, gata să pășească în labirint; apoi îl pune la loc și continuă: A fost refăcut iar și iar de atunci. De fiecare dată, o hartă diferită, un număr diferit de cercuri. La câțiva ani după aceea, soția mea și cu mine ne-am întors. Și acolo… l-am făcut pe Cole, zice, arătând spre centrul labirintului.

Nicky clipește.

– L-ați făcut…

– Aprilie optzeci și cinci. Un sfat, jună Hunter. Nu veni aici goală în aprilie. Din nici un an.

Ea pășește peste pietre în al șaptelea cerc. Se uită într-o parte și în cealaltă. Merge încet în sensul acelor de ceasornic, cu fața întoarsă spre mare. Pe margine, Sebastian merge odată cu ea.

– Făcut într-un labirint, zice el din spate. A fost Cole. Cu toate că niciodată nu i-a plăcut prea mult aici. Prea mult spectacol, prea multe… elemente, presupun. Îi plăcea casa. Îi plăcea jocul de-a v-ați ascunselea. *Adora* Fort Point. Pe acolo, adaugă el arătând spre nord-est, spre Golden Gate. Chiar sub pod, în partea de sud. Un avanpost vechi, niciodată folosit. Atunci sau acum. Un loc bun în care să dai peste un cadavru, am zis întotdeauna.

Nicky nimerește într-o fundătură de pietre, se răsucește pe sfert în următorul cerc, o ia în direcția opusă. Sebastian ține pasul cu ea în afara cercului, ca un animal care nu vrea să treacă o linie de foc. De aceea sunt ei aici, în punctul de origine? Aici se simte el cel mai aproape de soția și copilul pe care i-a pierdut? Rămâne nemișcată, se încruntă la un far pătrățos care iese din valuri.

– Ce-i mai plăcea lui Cole? întreabă.

În spate, Sebastian oftează.

– Oh, weekenduri lungi de călătorie cu mama lui, îmi amintesc. La câteva luni se duceau cu mașina la Disneyland, sau Yellowstone, sau luau trenul încotro pofteau. Nici unuia nu-i plăceau avioanele.

Nicky citise despre aceste excursii în ilustratele de la Cole.

– Nu pot să zbor fără sedative, zice ea.

– Păi, îți mulțumesc că ai îndurat zborul până în California. Așadar, ce crezi că li s-a întâmplat fiului meu și mamei sale?

E ca și cum l-ar fi auzit ridicând piedica unui pistol. Încearcă să se gândească.

– Dumneavoastră… știți? răspunde, vorbind spre apă.
– Dacă aș ști, aș mai întreba?
– Dacă ați ști, ați spune?
– Depinde de ce anume aș ști.
– Vorbim în cercuri.
– *Stai* în cercuri.
Nicky răsuflă adânc, se uită la buza falezei, prăbușirea în mare.
Și apoi își amintește cuvintele lui Isaac: „Cineva foarte periculos ar putea să stea chiar în spatele tău“.
Se răsucește brusc. Ochii lui Sebastian sunt închiși, capul e înclinat pe spate, vântul îi răvășește părul; zâmbește spre cer, cu mâinile vârâte în buzunare.
– Ți-am spus că aproape am murit, îți amintești. Mai mult decât o dată. Mai mult decât de două ori.
Nicky dă drumul aerului din piept. El a pus deoparte jocul, pe moment.
Sebastian începe să meargă, fără să vadă, dar călcând sigur, pe marginea labirintului.
– Înainte de moartea mamei n-am fost niciodată nefericit – nu *cu adevărat* nefericit. Până și visele îmi erau plăcute. Și mult timp după aceea. Apoi, într-o noapte, după câțiva ani… Așteaptă să se retragă valurile înainte să vorbească mai departe: M-am așezat în pat și m-am pomenit într-un luminiș. Nu fusesem niciodată acolo, în vis sau în realitate: mesteceni albi golași, pe jos un covor de frunze cafenii. În colțul ochiului a fulgerat ceva. Se oprește. Ochii i se mișcă repede sub pleoape. M-am răsucit – se răsucește –, dar dispăruse.
Ghetele îi rămân pe loc, în vreme ce el merge orbește în trecut.
– Dar peste câteva clipe l-am văzut din nou, doar coada stufoasă. Și apoi am auzit clănțănitul în spate. M-am rotit și m-am rotit: între copaci am zărit ochi aurii – șase, o duzină, douăzeci, apoi mai mulți – și picioare hăituitoare, un vârtej de fum întunecat, lucios, care încercuia luminișul. Și în tot acest timp frunzele mușcau, mușcau sub tălpi. Ca și cum pădurea scrâșnea din dinți. Fumul s-a destrămat. Lupii ieșeau din pădure cu ochi scânteietori, cu blană neagră. Mă înconjuraseră și acum micșorau încet cercul, ca un nod care se strânge. Răsuflarea mi se poticnea în gât. M-am tras înapoi, m-am împiedicat. Pe când mă chinuiam să mă ridic în picioare, un cor de mârâieli slabe a răsunat în luminiș. Însă acum am simțit că lupii se uită nu la mine, ci dincolo de mine, și când m-am răsucit, m-am împiedicat iar… de data asta de un cadavru care zăcea în pădure.
Sebastian tace o vreme. Ochii îi rămân închiși.
– Pielea era palidă, uniforma era murdară și gaura din ceafă era neașteptată, însă l-am recunoscut. Sigur că l-am recunoscut: era tata.
Ochii lui Nicky sunt larg deschiși.

– Înainte să pot vedea dacă mai suflă, înainte să-l pot zgâlțâi ca să se trezească, lupii s-au repezit pe lângă mine într-un iureș de blană și colți și s-au bulucit pe el.

În cele din urmă, Sebastian se uită la ea cu tristețe.

– Apoi m-am trezit. Zăceam acolo, cu inima tunând în piept. Am cules păr de lup de pe cearșafuri. Și mai târziu, când am stat în picioare sub duș încercând să curăț de pe mine noaptea, încercând să mă înveselesc cu un cântec, Sergentul a înghițit un glonț în loc de micul-dejun.

Înclină capul, ușor, pe când revine pe urmele pașilor săi. Nicky merge alături de el.

– Ați visat moartea tatălui înainte să se întâmple?

O ridicare din umeri.

– Nu le am eu cu astea, dar… așa se pare. Și apoi, în fiecare noapte, am visat lupi. I-am privit cum curăță până la os cadavrul de pe jos. De fiecare dată m-am trezit într-o stare de spirit și mai întunecată. La exact un an după ce Sergentul s-a șters din scripte, singur în micul meu apartament din Tenderloin, mi-am tras peste cap un sac de gunoi. Pe când aerul se rărea, mi-am amintit o poveste pe care o auzisem despre un bărbat pe care l-au găsit spânzurat în pivniță, cu o grămadă de zgârieturi pe gât. Mi-am croit cu ghearele drum spre aer după patruzeci de secunde, presupun. Am jurat să nu mai încerc vreodată. Am încercat din nou peste patru luni: alt sac, apoi pilule și whisky, apoi… Oftează. După ce am cunoscut-o pe soția mea, o vreme n-am mai visat. În noaptea celei de-a doua aniversări a lui Maddy, soția m-a găsit în garajul nostru cu un furtun vârât în țeava de eșapament.

Privește cu ochii mijiți dincolo de ea. Nicky se răsucește și vede în depărtare un iaht care se luptă cu valurile.

– Ea mă văzuse deprimat. Mă văzuse și în dispoziție excelentă. Mă văzuse vorbind fără noimă, râzând și mințind și vorbind urât. Uluind și plictisind, fermecând și iritând. Cu capul plin de spumă ca berea. Confruntându-mă cu mahmureala, dimineața. Însă după garaj m-a dus cu de-a sila la un psihiatru, care mi-a prescris litiu. Și i-am jurat ei că, de dragul fiicei noastre, nu mă voi sinucide. M-a silit să jur amenințându-mă cu cuțitul, ceea ce a transmis un mesaj confuz.

Nicky e din nou față în față cu el.

– Și, dacă a fost o viață formidabilă, zice el, cel puțin nu voi sfârși ca acel cadavru zăcând în pădure. Cu o gaură în țeastă și copilul meu alături.

Își leagănă piciorul deasupra unei pietre, ca și cum intrarea ar fi încă interzisă.

– Și totuși, aproape în fiecare zi aud lupii. În orele în care nu dorm, vreau să zic. O mormăială pe coridor, sau gheare zgâriind scările. Poate o limbă roșie, uscată, lipăind în heleșteu. În unele dimineți jur

că mă trezesc cu urme de dinți pe beregată. E un șef al haitei, o brută masivă, încolăcit în fața șemineului din capul meu. Capul meu seamănă cu biblioteca mea, explică el, plin de culori vii și umbre adânci. Și arme. Și acel foc arzând veșnic în vatră. Acolo stă regele-lup, așteptând, spune cu ochii la mare. Așteptând și sperând. „Întreaga înțelepciune omenească va sta în aceste două cuvinte: așteaptă și speră."[40] *Monte-Cristo*. Una dintre preferatele mele. Thrillerul psihologic arhetipal, aș zice. Ce strategie! „Fă tot ce poți mai rău, că eu asta am să fac"– închipuie-ți că-i spui asta cuiva!

– Închipuie-ți că auzi asta, ripostează Nicky.

El îi oferă un zâmbet, cu un ochi încrețit spre nori. Ea îl privește peste trei minuscule lanțuri muntoase. În spatele ei, valurile bumbăcesc faleza; în spatele lui, vântul greblează praful pe pământ; și totuși, aerul dintre Nicky și bărbatul care e pe moarte pare ciudat de neclintit.

– Soția și fiul dumneavoastră, spune ea cu grijă. Ați zis… la sfârșitul primei noastre discuții, ați zis că poate vom dezlega un mister împreună.

– Am zis că *am putea*, și am zis un mister *sau două*. Nu-mi uit niciodată dialogurile.

– Vreo teorie?

Din nou, el privește dunga orizontului.

– Nu-mi ușurezi deloc situația, așa-i, domnișoară Hunter?

Brusc, Nicky se întreabă dacă el se va mai întoarce vreodată la Lands End – dacă nu cumva în clipa asta Sebastian Trapp își ia rămas-bun de la mare și de la chiparoși și de la labirintul cel născut iar (și iar și iar) pe buza unei faleze, unde își au începutul atât căsătoria, cât și fiul său. Poate că de aceea a adus-o aici astăzi: să fie martoră la despărțire. Pe neașteptate, se aude zicând:

– Credeți că sunt încă în viață?

Poate că vântul care se întețea a suflat cuvintele peste faleză și spre ocean, unde într-o zi ar putea să plutească în urechea unui marinar care trece pe-acolo; sau poate că Sebastian e desculț pe plajă acum un sfert de veac, sau șerpuiește prin labirint în 1976; sau poate că se întreabă dacă să urineze sau nu înainte să se întoarcă în Pacific Heights. Oricare ar fi motivul, tot ce face e să privească dincolo de ea.

În cele din urmă, ea se întoarce cu spatele ca să se uite la valurile care spumegă și se reped înainte ca niște cai.

– Aștept și sper, zice Sebastian.

41

Toată dimineața Madeleine își monitorizează telefonul ca pe un puls. Patru ore la bibliotecă: nici un semn de la Cole. Acasă la ora prânzului: nici un semn de la Cole. Își desface ștreangul de mărgele, schimbă rochia informă cu un capot inform, examinează ținuta pentru petrecerea din seara asta, o rochie petrecută de culoarea vinului roșu (pentru cazul în care varsă pe ea vin roșu). Răsucește robinetul căzii. Apa se repede pe țeavă.

Apoi răsucește robinetul în partea cealaltă.

În hol, cei de la catering montează baruri pentru cocktailuri și un loc pentru fondue și, lângă scară, o piramidă de pahare de șampanie. Madeleine nu-i bagă în seamă; nici ei n-o bagă în seamă.

Intră în salon. Se apropie temătoare de videorecorder, ca și cum ar fi o fiară înlănțuită. Așteaptă să se elibereze de cabluri, să ragă la ea prin fantă.

Fiara pare să fie adormită. Deschide sertarul de dedesubt.

Madeleine n-a mai văzut aceste benzi de… niciodată, probabil; părinții ei n-aveau instinct de documentariști. Trece cu privirea peste etichetele de pe casetele așezate într-o parte a sertarului. *Cole la zoo. Mad tenis 96 & GĂTIND*. Zile de naștere și alte aniversări la date așezate la întâmplare.

Nu și data pe care o caută.

Ultima zi din decembrie 1999.

Oare au filmat-o?

Bal 97. Surpriză HT 43 1994. Nu, nu-i nimic altceva de văzut aici, în afară de camera video însăși, de mărimea unei rulote. Butonul roșu de ejectare a casetei iese în evidență pe capac…

Madeleine înghite în sec.

Apasă butonul. Capacul se deschide.

Înăuntru e o casetă. Fără etichetă.

Însă bănuiește ce e pe ea, imprimat pe bandă, răsucit pe bobine, uitat de mult. Scoate caseta și o pune în VCR. Mașinăria își drege glasul. Madeleine se trage înapoi din fața televizorului.

Din nou familia e adunată în sufragerie, lumânările au în vârf flăcări drepte, vocile masacrează „Mulți ani trăiască“ – dar în această scenă ferestrele sunt zugrăvite în culoarea nopții și locurile sunt schimbate: Freddy e între părinții lui, amândoi puși la patru ace, cu Sebastian în fața lor, în costum și ghete. În capul mesei stă Hope într-o salopetă de culoarea sângerie a unui miez de grepfrut, cu Cole – încă mic, însă blond – rezemat de brațul scaunului ei ca o slujnicuță.

După ce cântecul se stinge, după ce Hope suflă o pădure de lumânări de pe tort, aparatul îl găsește pe Isaac la bufet, turnând Krug într-un șir de pahare de șampanie.

– Înfige o lingură în sticlă, Isaac, strigă Simone. Ține șampania rece.

– Nu cred că e adevărat, Simone, replică Isaac amabil.

Poartă blugi și jachetă de blugi și îi stă bine așa.

Când aparatul trece de o oglindă, Madeleine o zărește pe Diana în costum de gimnastică mulat, acvamarin, și jambiere magenta. Imposibil, îi vin bine.

Revelionul lui 1999: noaptea petrecerii din depozit cu tema anilor ’80. Noaptea în care soții Trapp au găzduit ultima lor petrecere senzațională pentru trecerea dintre ani. Noaptea în care au dispărut doi oameni.

– M-am întors.

Madeleine se răsucește. Tatăl ei stă în ușă, cu părul răvășit, cu pielea rozalie.

– Ce-i asta? întreabă el.

În vreme ce ea se zgâiește, din difuzoare se aude vocea fratelui.

– Poate să capete și Watson o felie de tort?

Tot de soprană, la paisprezece ani.

– Eu tocmai…

Madeleine lasă propoziția să se scufunde. Să se apropie de tine Sebastian Trapp – toți cei o sută nouăzeci și opt de centimetri ai lui – e ca și cum ai privi înaintarea unui talaz.

– Să mănânce tort Watson! Să mâncăm *toți* tort! strigă el cu douăzeci de ani înainte, în vreme ce Cole se repede la perete și apasă comutatorul, în vreme ce Hope taie prăjitura și Isaac servește șampania și Freddy își golește paharul înainte ca mama sa să se poată împotrivi. Diana, strigă Sebastian spre aparat, dă-i camera lui Isaac. Mănâncă *tu* tort.

Acum doar se înalță deasupra lui Madeleine, privind ecranul.

– Faceți loc pentru regizor, zice Isaac.

Apoi obiectivul se clatină și Diana intră în cadru scoțând din buzunarul de la spate un pachet subțire și se lasă pe vine lângă Hope, care despachetează o ploscă de purtat pe coapsă, învelită în piele roșie. Râde în hohote, deșurubează capacul, scutură plosca deasupra gurii căscate. Cuprinde în palmă ceafa Dianei când se îmbrățișează.

Sebastian din acest secol iese din salon. Madeleine privește mai departe.

Tocmai când Simone anunță că musafirii lor vor ajunge peste „treizeci și nouă de minute, doamnelor și domnilor“, aude din nou pași în spate, dinspre cealaltă intrare; Diana de data asta, cu cearcăne sub ochi. Pare epuizată; oare și-a îmbrăcat bluza pe dos?

Diana își trage sufletul.

– Asta a fost noaptea…

Vocea îi rătăcește departe. Madeleine nu se duce s-o caute.

În loc de asta, se uită cum Cole aranjează cadouri în fața mamei sale ca pe niște tacâmuri de argint. De la Isaac, un exemplar din Kant; de la cumnați, un șal diafan („Ești prea palidă pentru negru, explică Simone, dar n-au avut decât asta"); de la Cole, un „La mulți ani!" șoptit și un lănțișor delicat de argint, cu un mic medalion („Gravat!", se minunează Hope); de la Freddy, o sticluță de Diavolo by Antonio Banderas. „Asta-i pentru bărbați", observă tatăl lui, la care Freddy se împotrivește, susținând că bărbații nu se dau cu parfum. „Diavolo e un dans senzual într-un ritm dezlănțuit și nebunesc", argumentează el, citind de pe cutie.

Hope își dă cu apă de colonie pe gât, îi zâmbește radios nepotului. Își pune șalul pe umeri, își prinde la gât lănțișorul, vâră plosca în decolteu și se preface că citește *Critica rațiunii pure* („Epistemologie pe veci, pui de lele!", țipă Isaac), în timp ce familia aplaudă.

– Le-a purtat la petrecere, îmi amintesc, îi spune Diana lui Madeleine. Pe toate. Șalul, lănțișorul. Apa de colonie.

Hope se întoarce spre Cole, îl stropește cu esența senzuală a lui Antonio Banderas. El strănută. Îi oferă ei un fluture de hârtie roșu.

Acum lui Madeleine i se taie răsuflarea.

Hope face: „Ooh" și Isaac: „Aah", iar Sebastian bodogănește: „Ei, drăcia dracului", ciupindu-și rădăcina nasului. Nimeni nu observă, sau cel puțin se prefac că nu, în vreme ce Hope fâlfâie aripile cu muchii fine.

– Ei, drăcia *dracului*.

Pălăvrăgeala încetează ca și cum ar fi fost scoasă din priză.

– Propoziția aia se continuă cumva, Basher[41]? întreabă Hope, punând fluturele să sărute nasul lui Cole.

– De fapt, da. Completă, sună așa: „Ei, drăcia dracului, băieții de paisprezece ani nu fac origami".

Cole zice încet:

– În Japonia fac.

– Oprește aia, Isaac, se stropșește Sebastian, uitându-se urât la obiectiv.

Aparatul coboară până pe masă și se rostogolește pe o parte, așa încât familia este răsucită cu nouăzeci de grade, ca pasagerii pe un vas răsturnat: Dominic, Simone, Freddy și Diana în partea de jos a cadrului, Hope și Cole suspendați în aer și Sebastian scuipând din tavan.

– Știi de ce nu te place lumea, băiete? Pentru că ești neputincios.

Hope îndrumă fluturele spre palma lui Cole. Rămâne acolo, tremurând.

– Nu ești în stare să reziști o noapte în natură, în cort, zice tatăl. Halloween te sperie. Tunetul te *îngrozește*. Nu poți să arunci o greutate, nu poți să înoți – nu ești bun nici măcar la lupta cu degetele mari[42].

Dominic, calm:

– Bash, hai să…

– Băiatul tău nu se joacă cu hârtii colorate, replică Sebastian, și mai calm. Dacă i-ai trimite băiatului tău un bumerang, el ar găsi un câmp și dă-i bătaie, așa-i, Fred? Nu l-ai picta cu oja surorii tale, presupun…

Camera înclinată pare să se întunece. Flăcările lumânărilor zgârie aerul ca niște gheare.

– Pot să navighez, murmură Cole.

– Oh, da, și cum ți-au zis în ziua aceea în golf? întreabă Sebastian, aplecându-se în față. Colegii tăi de clasă, în acea excursie – ce nume ți-au dat când ai luat cârma?

Cole privește fix fluturele din mână.

– Regina Piraților.

Sebastian oftează.

– Am grijă de o duzină de puști pe propriul meu afurisit de iaht, și ei îi zic fiului meu…

Isaac, Diana, verii – toți sunt îngroziți. Doar Hope îl privește pe Sebastian cu un aer neutru, rece și albă ca marmura.

O lacrimă cade de pe bărbia lui Cole pe fluture, lovind o aripă.

– N-o să răzbești prin viață în felul ăsta, Cole.

Pumnii pe masă, degetele strâns împletite, o muchie de încheieturi ascuțite încordate spre fiu.

– Așa că gata cu artizanatul pentru copilițe. Gata cu agățatul de fustele mămicii. Nu poți să te ții veșnic de coada ei. Gata cu baia cu spumă, gata cu lumina noaptea, gata cu bocitul.

Cole sughiţă.

– Ce tocmai am…? Gata cu *bocitul*!

Se lasă pe spătar, luând paharul cu șampanie.

Madeleine se răsucește. Dinții perfecți ai Dianei trag de unghia degetului mare.

După un moment, Simone se ridică și bate cu lingura în paharul de șampanie atât de tare, încât cristalul se sparge. Cei de la masă tresar ca electrocutați, până și fluturele lui Cole plonjează pe podea. Totuși, Hope și Sebastian ridică paharele și beau, îndelung și încet, uitându-se unul la altul peste buza paharului.

Simone își șterge rochia, în vreme ce Freddy o informează că „ai forța lui Hulk".

– Nu știu ce înseamnă asta, Frederick. Doar voiam să anunț – să nu te tai, Isaac – că musafirii vor sosi peste o jumătate de oră.

Sebastian se ridică în picioare, netezindu-și piepții cămășii.

– O jumătate de oră! strigă, ieșind cu pași mari din cadru. Spectacolul începe la H minus treizeci de minute!

Madeleine vrea să vadă cum își revin cei din încăpere, dar tocmai când Diana se apleacă să-i spună ceva lui Cole, tocmai când Hope începe să-și răsucească absentă pe deget lănțișorul, Isaac zărește aparatul de filmat și iese repede din cadru. Degetele răpăie pe carcasă până ce imaginea se întunecă. O întunecare de douăzeci de ani.

Madeleine închide ochii, își apasă palmele pe pleoape, cu ochii strânși; vrea să țintească vorbe spre tatăl său – al lor –, să sloboadă o grindină de săgeți spre el. Sfântul Sebastian.

Auzise de o scenă; Simone o pomenise o dată, poate și Freddy – „Tatăl tău s-a luat tare de Cole în noaptea aia“ – însă tatăl ei se luase tare de Cole de multe ori, așa că Madeleine n-a dat atenție. Acum își trece o mână peste obraz. Își înghite mânia. Se întreabă cât de bine își amintește Cole momentul.

– Am uitat de asta. Vocea Dianei e joasă. M-am uitat la câteva casete ieri, însă asta... a fost foarte tulburător.

– De ce te-ai uitat la ele?

Diana clatină încet din cap.

– La început, doar ca să-i revăd. Pe mama ta. Pe fratele tău. Nu mă gândisem cu adevărat că o să-l văd pe tatăl tău. Nu *așa*. Nu mi-l amintesc așa. Chiar dacă am fost... am fost *acolo*. Arată spre televizor. Poate că a fost îngropat sub... toți acei ani care au trecut. Dar cine...

Madeleine așteaptă. „Dar cine vorbește așa cu copilul său, poate? Dar cine este tatăl tău, în realitate?“

Înapoi la unghia degetului mare.

– Niciodată nu descoperi totul despre altcineva, nu-i așa? zice Diana rar, pe gânduri. O persoană te mai poate surprinde. O persoană poate să rămână o enigmă. Apoi se răsucește spre Madeleine și privirea i se ascute, ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva. Ce era în cutia misterioasă?

– Ce cutie misterioasă?

– Cea pe care Freddy a găsit-o afară. Ce era în ea?

Sărutul alungase asta din capul lui Madeleine.

– Un fluture roșu, zice ea încrucișându-și brațele pe piept. Origami. Cu un text pe aripi. *Cherchez la femme*.

Diana tace.

– Tata zice că nu-i decât o farsă.

– Asta zice? răspunde Diana, și e ceva neobișnuit în tonul ei.

Madeleine își freacă palmele ca și cum ar încerca să aprindă un foc.

– Începe la șase și jumătate, cred. Mă duc să trag un pui de somn și să fac o baie și să iau un Xanax. Înainte să înceapă spectacolul.

Diana pleacă fără să scoată nici un sunet. Madeleine se uită la ecranul gol; apoi derulează pe repede înainte până ce caseta scârțâie și

scoate un clic. Minut după minut de întuneric, un cer fără stele, mama și fratele pe nicăieri, pierduți în spațiu.

După baie, înainte de Xanax, își usucă părul cu föhnul. Își cercetează falca moale, umerii pleoștiți („Clădită ca un fundaș“, a chicotit cineva odată). În oglindă ochii dau de iluzia din cartea poștală, babornița care rânjește. Un moment se uită fix. Însă femeia refuză să se transforme.

Telefonul tremură pe chiuvetă. Madeleine coboară ochii. Scapă din mână föhnul.

Uscătorul se zvârcolește pe podea ca un șarpe, făcând cercuri la picioarele ei, pe când ea se holbează la ecran.

Ne vedem în seara asta.

– Un bal mascat, eh? zice Irwin. Arată-mi hardul.

– Vrei să zici masca, da?

– Nu-mi pasă cu adevărat de rochie. În afară de cazul în care vrei să-mi pese. Și atunci îmi pasă grozav.

– Știi că nici mie nu-mi pasă, zice Nicky – cu toate că îi pasă mai mult decât se aștepta.

Astăzi Sebastian a văzut-o bătută de vânt și arsă de soare; în seara asta vrea să impresioneze.

Masca este un simplu Lone Ranger din catifea violet, cu panglică, cu ochii mari ca ai lui Nicky.

– Exact ce-aș fi ales pentru mine, zice Irwin. Oh – nimeni n-a mai primit vești de la tine de zile întregi. Le-am spus că mă cauți doar pentru câine.

Nicky se strâmbă.

– Îmi pare rău, te rog să le spui că-mi pare rău. O să le spun și eu. E un pic… e copleșitor aici.

– Ești în siguranță?

Brusc, e foarte serios.

– Cred că da, îi spune ea.

– Nu-i de ajuns.

– Hai să vorbim mâine. Trebuie să mă întorc la lucru. Am de pus o mască.

După ce închid, se întoarce la jurnal.

O mie nouă sute nouăzeci și nouă. Nicky trece repede peste Valentine's Day (*Cineva mi-a pus în dulap o felicitare și înăuntru era imigeana unui mops, un mops nu-i un buldog francez, proștilor!*) și peste o excursie la schi în martie (*Tata mi-a spus să încerc o psită pentru avansați, am căzut și mi-am înțepenit degetul mare*) înainte să intre la duș. De-a lungul lunii aprilie se usucă cu föhnul, în vreme ce Cole se luptă cu un roman recomandat de tatăl său, și în ultima zi a clasei a opta Nicky se oprește ca să-și încheie fermoarul rochiei.

În mai:

Azi tata m-a încșăfat. Mi-a dislocat acidental umărul așa că m-a dus la spital pentru că mama era la Berkeley. Nu mi-a spus ce să zic, așa că atunci când asistenta a întrebat am zis că am căzut jucând fotbal, am crezt că tatii o să-i placă asta dar a părut trist și a zis mi pare rău și am zis și eu mi pare rău deș nu știu de ce mi părea rău.

Citează din cartea pe care tatăl i-a dat sarcina s-o citească:

„Judecă Tu dacă am suferit îndejuns și dacă poți face petru mine mai mult decât mai pot face eu însumi“.[43]

… și apoi, cu litere mici dedesubt:

Contele de Monte-Cristo
(O s-o termin)

Cu gândul în altă parte, Nicky vâră piciorul într-un pantof nou. La următoarea însemnare, Cole și-a revenit.

Se întâplă ceva entuziamant!!

Când aude ciocănitul – apoi „Ești îmbrăcată decent?“ – închide iute jurnalul, îl vâră sub pernă. Poate că Madeleine nu l-ar recunoaște, poate da.

Madeleine intră, cu rochia roșie strânsă pe trup, cu o mască subțire ca un opt argintiu pe față. Are brațele încolăcite pe după talie într-o poziție pe care Nicky o recunoaște din acea vreme de acum cinci ani când ea însăși cântărea prea mult, chiar după moartea tatălui, chiar la timp pentru sezonul nunților. Strânsoarea rochiei, înroșirea pielii… Nu-i plăcea să se simtă așa, nu-i plăcea că îi pasă.

– Măi, măi, zice.

Madeleine face un pas în spate, în defensivă.

– Care-i problema?

– Nici una. Arăți minunat.

Când Madeleine răspunde, are vocea firavă.

– Te rog să nu râzi de mine.

Pare că s-a surprins singură. Lui Nicky îi vine s-o îmbrățișeze.

– Vorbeam serios, zice, ridicându-se în șezut. Rochia, părul – roșu și auriu. Clasic. Arăți clasic.

Madeleine urăște această petrecere, o spusese, și nimeni n-ar trebui să se simtă prost pentru cum arată.

Madeleine netezește materialul pe șolduri.

– Mulțumesc.

Nicky zâmbește.

– Voiam…, începe Madeleine; apoi își împinge masca pe frunte.

Se uită prin încăpere: oglinda până în podea crăpată, snopii de sulițe zuluse, falșii arbuști ornamentali într-o cadă de aramă. Se oprește la șirul de Watsoni împăiați.

– Nici măcar nu-mi mai amintesc de când n-am mai călcat pe aici, spune măturând cu privirea patul, biroul, cărțile broșate înșirate pe jos. Mă temeam că o să pară ca un… un mormânt, bănuiesc.

Nicky așteaptă politicos.

– Îmi amintesc asta, continuă Madeleine arătând încruntată spre un cărucior victorian din satin negru unsuros, cu acoperișul lăsat. Când fratele meu era mic îl plimbam prin casă. Și, într-o zi, când îl căram în sus din bucătărie pe scările din spate, m-am împiedicat și pruncul a luat-o în jos. Cu cărucior cu tot. Nu s-a răsturnat. Doar a ricoșat de pe o treaptă pe alta. Așa că m-am luat după el până la poalele scării, întrebându-mă unde aș putea să ascund cadavrul, și când am aruncat o privire înăuntru…

Tace un pic; Madeleine are flerul pentru dramă al tatălui ei, își zice Nicky.

– El era bine. Nici măcar lacrimi, țipete. Este mai puternic decât credeam.

– Este?

– Era. Madeleine tușește. Tata mi-a cerut să te chem. S-ar putea să fie cald cu mâneci lungi.

– Prognoza zicea răcoare și ceață.

– Ai mască?

Nicky o ridică de pe pernă, vâră piciorul gol în pantof, o urmează pe Madeleine spre ușă.

Ies din mansardă, coboară pe treptele cufundate în beznă. Scara duce în zigzag pe un etaj, apoi pe altul, în vreme ce sub ele zgomotul se înalță ca mareea, până când ajung în capul scării impunătoare, unde muzica de coarde sare în sus să le întâmpine ca un câine nerăbdător.

Holul pâlpâie în alb și auriu, pardoseala de marmură e luminoasă ca oglinda. Pe o masă de lângă scară se înalță o piramidă de pahare de șampanie – cinci etaje pătrate îngustându-se până la un singur pahar care își adună forțele pentru turnat, dar acum e plin doar cu lumina trandafirie a serii. Deja oaspeții se scurg înăuntru, femei purtând culori de grădină de vară, violet și galben și, pe o doamnă, un verde-cameleon spectaculos de urât; bărbați în costume de in albe și gri-deschis și, la un domn, un verde-cameleon spectaculos de urât. Și *măștile*! Fața unei femei e un stol de turturele; un bărbat poartă ciocul unui medic din vremea ciumei, cu ochi rotunzi ca ochelarii. O făptură scheletică în albastru-închis, cu o semilună albă mărginindu-i obrazul; un specimen vârstnic care flutură prin fața ochilor o fâșie de dantelă; un tip cu o mască de cauciuc a lui Reagan.

Cei de la catering umblă cu platouri cu aperitive. Nicky, care n-a prea mâncat astăzi, observă cu ușurare că elita din San Francisco pare amatoare de rulouri cu ou.

– Pe vremea mamei era un cocktail, zice Madeleine. Acum e *Cu ochii larg închiși*. Mersi frumos, Simone. Își pune masca la loc și proclamă: Să-i dăm drumul!

Nicky își ridică masca pe față și leagă funda la ceafă – dar așteaptă înainte s-o urmeze pe Madeleine în jos pe scară. Are respirația rapidă; se simte ca și cum sângele i-ar circula invers. „*Se întâplă ceva entuziamant!!*“, își zice în timp ce zăbovește un pic, trage aer în piept, face un pas.

43

– Aproape că nu-i o mască, bombăne tatăl ei când Madeleine îl găsește în mijlocul holului.

A lui e de mătase azurie, ocolind rădăcina nasului, cu spițe aurii erupând din marginea de sus. Coroana unui zeu al soarelui.

– Masca mea n-are nimic de dovedit, răspunde ea. E încrezătoare în trupul său și joacă după propriile reguli. La fel ca a ei, adaugă arătând spre Nicky, care li s-a alăturat.

– Ei bine, bun-venit la *fête*. Aia e din garderoba lui Maddy? întreabă el uitându-se la rochia lui Nicky.

Madeleine oftează.

– Da, tată. De când aveam cu patruzeci de kile mai puțin și eram cu un cap mai scundă. Înhață două pahare cu șampanie de la un ospătar care trece, îi dă unul lui Nicky. Unde-i gazda noastră? Și unde-i Freddy?

Nu trebuie să uite de Freddy, cel care brutalizează soțiile.

Tatăl scoate ceasul de buzunar din vestă în vreme ce o ospătăriță oferă antreuri.

– Nu l-am văzut pe Fred. Poate – vai, mulțumesc –, poate că o s-o caut pe Diana peste o clipă. Costumul ăsta-i mai strâmt ca o capcană chinezească pentru deget.

A spus asta vârând un deget pe sub guler.

Pare sănătos, hotărăște Madeleine în timp ce el mestecă o curmală învelită în șuncă; pielea are o nuanță trandafirie și părul i se ridică de pe frunte într-un val bogat. (Va avea nevoie să se tundă înainte de sfârșit?) Costumul e de in, de un gri dulce. Poartă șosete, dar nu și pantofi.

– N-am putut să-mi găsesc butonii ăia blestemați. Literalmente însângerați. Sunt ca două picături de sânge. I-ai văzut pe undeva?

– Nu, răspunde conștiincios Nicky.

Madeleine se uită prin încăpere.

– E cineva interesant pe-aici?

Deja nouăzeci de musafiri, mai sunt așteptați alți două sute.

Și unul foarte neașteptat.

Sebastian înclină capul într-o parte.

– În ce fel interesant?

– Cum ar fi… cineva nou.

El mestecă.

– Domnișoara Hunter e nouă. Domnișoara Hunter e interesantă.

Madeleine îi aruncă o privire domnișoarei Hunter, care pare că nu

știe cum să arate interesantă pe la jumătatea unui mini-cheeseburger.

– Aștepți pe cineva, fiică a mea?

Însă brusc ceasul de buzunar i se rostogolește dintre degete, smucindu-se și răsucindu-se mai jos de șold, ca un om lăsat să cadă prin trapa spânzurătorii. Sebastian se holbează. Madeleine și Nicky se întorc deodată.

Dincolo de lacul de marmură, în vârful scării, sub portretul de familie, stă o femeie într-un roșu de asfințit – așa de vibrant, că întunecă lumina din spatele ei, eclipsează tabloul dintre ei. Femeia își apasă mâinile pe șolduri, apoi – cu grijă, ca și cum n-ar fi obișnuită să se miște așa – coboară scara, cu tivul rochiei fluturând, cu părul lăsat liber pe umeri.

Trupuri plutesc prin câmpul vizual al lui Madeleine ca niște pești tropicali; prin siaj o urmărește pe Diana în jos pe trepte. Și când pune în sfârșit piciorul pe pardoseală, peste încăpere se lasă tăcerea.

Mama ei vitregă e o femeie foarte frumoasă. O femeie foarte frumoasă care mai e și îmbrăcată în roșu. Madeleine se întreabă dacă ar trebui să-și schimbe rochia sau doar să se ascundă.

Acum Diana se apropie, pâlpâind cu fața neacoperită printre oaspeți până ce ajunge, în cele din urmă. Pare năucită.

– Ești un spectacol mirific, dragă soție, zice Sebastian. Fără pereche. Fără mască.

Diana își pipăie obrajii cu amândouă mâinile.

– Am uitat-o sus, se agită.

– De ce să acoperi fața asta? întreabă soțul ei.

Madeleine se răsucește. Cine va vizita casa în seara aceasta, cine va trece pe lângă ușa dormitorului ei? Părinții foștilor iubiți? („Biata Madeleine, nu i-a mers prea bine, presupun.“) Iubiții înșiși? („Spune-i că arată grozav. *Știu*, dar spune-i.“) Străini? („Oh, iată fiica. Locuiește acasă. Posibil lesbiană.“) Vor spune cam aceleași lucruri, probabil, peste câteva luni, la înmormântare.

Ne vedem în seara asta. Ea o să-l recunoască? O să-l recunoască cineva? Ce vrea el? Și – aici Madeleine se oprește, cu ochii lărgiți – ce va face *tatăl* ei dacă apare Cole?

– Ești bine? întreabă Nicky.

Madeleine se simte recunoscătoare, apoi Madeleine se simte furioasă. Și acum își vede mătușa năpustindu-se spre ele, cu rochie neagră și bijuterii de argint.

Madeleine ia o înghițitură mare de șampanie, se șterge la gură cu mâna.

– Mă întreb dacă servesc bere, spune către nimeni anume și plonjează în mulțime înainte ca mătușa să poată ajunge la ele.

44

Nicky o vede pe Madeleine evadând.

– Ei, unde a șters-o fata aia? strigă Simone. Oh, și Nicky e încă aici, adaugă, de parcă Nicky ar fi o pată greu de șters.

– Casa e mai interesantă cu ea înăuntru, mi se pare. Sebastian se întoarce spre soția lui. Nu ți se pare și ție, mireasa mea?

Diana încuviințează din cap vag, împingându-și părul din ochi.

– Mi-au trimis masca greșită, se plânge Simone. Am comandat o *Thalia* – muza comediei, știți voi, masca râzătoare – foarte viu colorată, ca să se potrivească la o rochie neagră. Mă urmăriți? N-am vrut ca *trupul* să eclipseze *fața*. Însă mi-au trimis o *Meduza* de alabastru. Femeia aia albă hidoasă care *urlă*, cu o orgie de șerpi zvârcolindu-se pe cap. Dacă o port, par nebună, dar fără ea, doar în negru simplu, arăt ca o văduvă. Una *nevoiașă*. Pricepeți?

– Eu pricep, o asigură Nicky, pentru că nimeni altcineva n-o face.

– Am furat câteva *relicve* strălucitoare din una dintre camerele de rezervă. Își flutură degetele, cu mâinile zăbovind peste piept, peste urechi. Și din a lui Madeleine, continuă. Ca un hoț care se cațără pe burlane. De aceea e furioasă? Și parfum. Ceva numit French Lover[44]. Ceea ce îmi amintește: ce s-o fi întâmplat cu Jean-Luc?

„Cine?“, se întreabă Nicky.

– Cine? întreabă Sebastian.

– Jean-Luc. Arhitectul.

– Știi tu, din Franța.

Freddy s-a materializat în spatele mamei ca un călător în timp de ultimă oră: are ochii sticloși, cu hamace negre agățate sub ei. O zi lungă, presupune Nicky. Chiar un weekend lung.

– Cântă la chitară într-o trupă. Face surf agățat de un zmeu. Așa-i, Simone?

– E vegetarian… nu contează. Ce-a pățit Madeleine în seara asta? De ce plângea?

„Plângea?“, se întreabă Nicky.

– Plângea? întreabă Sebastian.

– Am zărit-o pe fereastra băii ei acum nici o jumătate de oră. Rătăcea prin labirintul ăla inutil, bând și fumând și smârcâindu-se. Sper că asta nu-i o seară de luni tipică pentru tine, Frederick.

– Nu, labirintul din curtea mea din spate e reproiectat în acest moment.

Ochii lui Sebastian cutreieră încăperea.

– Lăsați-o pe Madeleine în seama mea. Se întoarce spre soție: Iar

tu… tu ești de-a dreptul strălucitoare, draga mea.

Diana privește peste hol la orologiul care se înalță deasupra cvartetului de coarde ca un dirijor sever.

– Oh, bine, răspunde ea scurt când Freddy o întreabă dacă e totul în ordine – dar apoi, înclinându-și spre spate gâtul frumos, șoptește la urechea soțului: Sebastian…

Numele lui răsună în spatele lui Nicky, apoi într-o parte, apoi în cealaltă: străini se revarsă pe ușa din față ca un potop, curgând spre gazda lor.

Simone îi informează grăbită:

– Soțul ei a fost strivit de un automat dintr-un bordel în Ajunul Crăciunului, așa că orice ați face, nu pomeniți Crăciunul sau automatele, sau bordelurile – mă rog, aș zice că sunt o mulțime de alte lucruri despre care poți discuta, Frederick –, iar aceea e Pam Dolara; toată lumea o place, ceea ce pare suspect…

Diana pipăie disperată umărul soțului.

– Sebastian…

– Draga mea, nu vrei s-o însoțești pe Nicky? Ar putea fi niște subiecte bune în grămada asta. Uită-te numai la ei! Nebunia mulțimilor.

Și în vreme ce nou-veniții se bulucesc în jurul lui Sebastian, lipindu-se de el până ce devine un magnet pufos cu pilitură de fier, el surprinde privirea lui Nicky și îi face cu ochiul.

Ea simte că se ridică o cortină. Doamnelor și domnilor, vă rog să vă așezați pe locurile dumneavoastră. Actul 2 e pe cale să înceapă.

45

Madeleine s-a așezat lângă cvartetul de coarde, sugrumând în fiecare mână o sticlă de Hoegaarden; gălăgia de aici ar trebui să-i descurajeze pe binevoitori. Din spatele măștii se uită urât la oaspeții care se scurg în picături pe ușa de intrare aflată departe, se uită urât la ospătarii care se apropie de ea cu aperitive, se uită urât la mama vitregă care poate să oprească timpul doar scurgându-se în jos pe niște trepte.

Spre Madeleine înaintează în mocasini cu ciucuri un bărbat ca un golden retriever, blond și lățos și evident dornic să placă; acum mulți ani, de câte ori se culca cu el, trebuia să-și înfrângă imboldul imperios de a-i spune că e un cățel cuminte.

– E deja ora de bere? întreabă Benjamin Bentley al Doilea. Când ea îi întinde obrazul, mai ales ca să-i țină gura ocupată, adaugă: Ce mai face babacu'?

– Oh, îl știi pe babacu' – dificil.

– E genetic, chicotește el. Întotdeauna îi spun lui Biss, Maddy Trapp ar trebui să fie livrată cu manual de întrebuințare.

– De parcă tu l-ai putea citi dacă n-are poze, replică ea.

El chicotește iar.

În timp ce Ben o aduce la zi cu viața de bărbat însurat, Madeleine își reia supravegherea, iscodind prin mulțimea efervescentă ca un marinar pe punte în căutare de balene. Poate că fratele ei nu mai e blond. Poate că s-a împlinit, s-a înălțat; chiar a luat hormonii ăia de creștere. Își mușcă buza.

Ben scoate din încleștarea mâinii ei o sticlă și bea, punându-i pe umăr o mână frățească.

– Mad, ai nevoie de un bărbat.

– E o primă dată pentru ori…

Apoi vede venind spre ea exact asta: un bărbat – colțuros, palid, nu prea înalt, cu masca lui Zorro, părul ciufulit.

Păr blond ars de soare, ciufulit. Cu Watson cuibărită în brațe.

Madeleine pășește în față.

Dintr-odată, Freddy, hărțuitorul de mame vitrege, țâșnește din grămadă.

– Amicul ăsta al meu a salvat-o pe Watson de la pieire sigură! chelălăie, cu ochii căscați.

Străinul zâmbește.

– Am zărit-o alergând după o chiftea pe sub picioarele oamenilor, spune cu un accent englezesc rece. Am cules eu și

lucruri mai rele pe la petreceri.

Freddy face prezentările, în vreme ce Madeleine îl studiază pe Jonathan Grant – faleza abruptă a frunții, arcuirea buzelor. Ochii de un albastru pal.

– Ești britanic? îl întreabă.

– E blestemul meu, răspunde el sorbind din șampanie.

– Ce te aduce – oh, poți s-o pui pe podea.

– Zău? Pare primejdios pe aici.

– Atunci o să moară făcând ceea ce-i place. Ce te aduce la San Francisco?

Freddy răspunde în locul lui:

– A venit acum vreo două luni ca să se găsească pe sine.

– Să mănânc, să mă rog, să iubesc, încuviințează Jonathan.

– Un pic cam tânăr pentru criza de la mijlocul vieții. Madeleine îi zâmbește crispat. Ai măcar treizeci și cinci de ani?

– Deci, unde-i Nicky? întreabă Freddy bătând din palme. Iubita lui Jonathan, știi.

– Nici vorbă de asta, mormăie englezul.

– Ai dus-o cu *barca*…

Madeleine se încruntă. Ca s-o duci pe Nicky cu barca ar trebui mai întâi s-o observi.

– … așa că n-o să te deranjeze să stai la taclale cu atrăgătoarea mea verișoară de aici, în vreme ce eu îi arăt non-iubitei tale ce pierde?

Rânjește, Jonathan se îmbujorează, Ben bea cu lăcomie bere și Madeleine își zice că accentul ar putea să fie un detaliu îndrăzneț, într-adevăr.

În vreme ce Diana o conduce prin hol, Nicky aude cuvinte șuierând prin aer ca săgețile, le simte vibrând înfipte în spinarea sa:

Străină.

Povești.

Pe moarte.

– Ai văzut pe aici fluturi?

Diana s-a răsucit spre ea, cu pielea de sub acei ochi frumoși un pic întunecată.

– Păi, mai mulți, zice Nicky. În biroul lui Sebastian, pe tapetul din…

– Fluturi în cutii. Freddy a găsit o cutie la ușa casei, și înăuntru era unul roșu…

Nicky vede cum fraza plutește departe. Diana nu-i în apele ei.

– Un fluture?

– Cu *Cherchez la femme* scris pe aripi.

Un fior se târăște în sus pe șira spinării lui Nicky, îi pune mâinile

pe umeri.

Diana își mușcă buza.

– Sebastian zice că-i o farsă.

Scriitor.

Mansardă.

Dispărut.

Un pahar de șampanie apare în mâna Dianei.

– Afli o mulțime de lucruri despre Sebastian Trapp? întreabă.

– Sigur. E un tip extraordinar.

Diana încuviințează din cap, ca și cum Nicky încă n-ar fi oferit răspunsul corect.

– Iar poveștile lui sunt chiar… ei bine, chiar ca romanele lui. Foarte interesante. Pline de surprize.

– El însuși continuă să surprindă.

Mulțimea se vălurește, cele două femei odată cu ea, așa că, brusc, gura Dianei e la urechea lui Nicky.

– Ți-am spus că nu mi-l pot imagina făcând rău cuiva. Îți amintești? Am spus asta chiar înainte să ne uităm la meciul ăla de fotbal. Ei bine, m-am uitat și la multe alte înregistrări, și era violent. Nu vânătăi și sânge, dar tot brutal.

Apoi se trage înapoi – a spus prea mult, vede Nicky.

– Hai să găsim pe cineva cu care să vorbești, zice Diana, alunecând printr-o despicătură din mulțime.

Văduvă.

Soție.

Crimă.

Chip de păpușă!

Asta e de la un bărbat cu o mască kabuki încruntată, care și-a încleștat mâna pe umărul lui Nicky.

– Te-am văzut la Baron săptămâna trecută, nu-i așa? Ești micuța doamnă care scrie…

– Da.

Ea se uită prin mulțime, prinde o sclipire roșie ca de giuvaier.

– Periculoasă misiune! Acuma, am niște *informații*…

O tavă cu pahare se strivește de podea; un val de oaspeți năvălește pe ușă. Când Nicky privește înapoi, Diana a fost dusă de val.

> Madeleine îl interoghează degajat pe Jonathan Grant.
>
> Reședința precedentă?
>
> – Londra.
>
> Reședința actuală?
>
> – Dolores Park.
>
> Profesia?
>
> – Nici una în prezent.

Profesia precedentă?

– Finanțe.

Relații în San Francisco?

– Nici una.

(„Au! Mă ai pe *mine*, amice“, zice Freddy, care după aceea pleacă.)

Viața de familie?

– Copil unic.

Oare se foiește stingher?

Filmul preferat?

– *Femeia dispărută.*

Zâmbește blând.

– Și de unde o știi pe Nicky?

– Ne-am *cunoscut*. Acasă la Freddy. Am mers cu barca în weekend. Tu navighezi?

– Obișnuiam. Unde-i casa ta?

– Lyme Regis. Pe coasta Dorsetului. Dar m-am descotorosit de accentul din Ținutul de Vest.

– Mama era din Dorset, zice Madeleine.

– *Ooh, mii de tunete și fulgere!*

Jonathan zâmbește larg.

– Voi doi începeți să vă cunoașteți?

Ben, un pic obscen.

– Păi, Madeleine începe să mă cunoască pe *mine*, spune Jonathan potrivindu-și masca.

– Dă-mi numărul tău, trântește ea.

– Ia-o mai încet, fată, o îndeamnă Ben.

– Nu, am vrut să zic…

„Aș vrea să aflu mai multe.“

– Dau o petrecere pentru Fred luna viitoare.

E ultimul lucru pe care l-ar face ea în acest moment.

– Ce? E născut în mai, la fel ca mine.

– Ține-ți gura, Ben. Nu-i o aniver… Îi invit pe prietenii lui. Tu nu ești invitat.

– Dacă-i inviți pe prietenii lui Fred…, spune Jonathan, tastându-și numărul.

O nimfă plutește în cercul lor, cu pielea auriu-trandafirie într-o rochie verde. Madeleine se simte enormă ca dracu’.

– De două ori într-o săptămână! zice Bissie, oferindu-i lui Jonathan o fluturare a mâinii în sens de „ce plăcut să nu te cunosc“, în vreme ce el pleacă. Madeleine, ești o gazdă splendidă, o asigură ridicând paharul.

Telefonul lui Madeleine se cutremură.

– În cinstea lui Madeleine, zice Bissie.

– În cinstea lui Madeleine, zice Ben.

Madeleine zâmbește vag, soarbe din Hoegaarden. Aruncă o privire spre telefon.

Nu arăta așa de agitată.

Și nu te uita după mine.

Când sticla se sparge pe podea, muzica amuțește, și o clipă Madeleine nu aude decât spuma fâsâind și pocnind printre cioburi.

Toată lumea crede că el i-a omorât.

În stupul furios al holului, printre fluturii împrăștiați pe pereții livingului, lângă labirintul cu garduri vii de afară – oriunde plutește Nicky, adunând povești –, oaspeții lui Sebastian Trapp pronunță același verdict.

Trei domni apretați își amintesc pățaniile lui la cabana din pădure a clubului Baron – seara în care un fost senator i-a trimis o săgeată în umăr; weekendul în care a îngrijit un pui de căprioară bolnav, cu toate că „cei mai mulți dintre noi voiam să-l mâncăm" – înainte să adauge: „Sigur, Basher e iute la mânie, așa cum știm".

(Ce vor să spună? „A, absolut nimic.")

O bibliotecară nonagenară, chelind ca o păpădie: „Chiar dacă s-a descotorosit de băgăreața aia de nevastă-sa", îi spune lui Nicky, „sunt sigură că a avut motivele lui. Nu, nu știu care *au fost* motivele, doar sunt sigură că le-a avut."

Un compozitor de muzică clasică: „Ce mă deranjează la Trapp, întrebi?" Nicky nu întrebase. „Nu sunt omorurile pe care le-a săvârșit. Sunt afurisitele lui de citate! Oh, își citează sursele. Dar nu vreau să știu ce-a gândit Sherlock Holmes! Vreau să știu ce gândește Sebastian Trapp!"

– „Un citat pentru orice economisește gândirea originală", observă Nicky.

– Minunat spus!

– Dorothy Sayers a spus-o. Ce ziceați despre omoruri?

O psiholoagă pentru animale de companie își amintește că la petrecerea de revelion din 1999 Sebastian părea cu gândul în altă parte.

– Făcea planuri pentru mai târziu, poate, cugetă ea. Ți-a spus ceva? Că a omorât pe cineva? Dacă o face, neapărat să-mi dai de știre.

Un arhitect portughez zeflemisește.

– Bârfe peste tot. Este o vorbă: indignarea morală e invidie cu aureolă. Soarbe șampanie înainte să adauge: Și starea lui nu-i prea bună, din câte am înțeles.

Nicky se răsucește și îl vede pe Sebastian, regele-soare, heliocentric, cu un univers de linge-blide învârtejindu-se în jurul lui.

– Nu este, răspunde. Cum ați spus? Indignarea morală…

– … invidie cu aureolă, da. Cu toate că, evident, i-a omorât.

*

Bucătăria: farfuriile se ciocnesc, robinetele șiroiesc, Madeleine aruncă cioburi de sticlă în coșul de gunoi, Cei de la catering o ignoră.

Se prăbușește pe bancheta de la fereastră. Se uită prin plasa pentru insecte la labirintul luminat de lună, la frunzele argintii, la cadranul solar fără soare.

Acum, că el e aici, sub acest acoperiș, între acești pereți, Madeleine se teme dintr-odată de Cole, ca și cum ar fi înviat un duh întunecat cu puteri neștiute. Această fantomă a unei fantome ar putea să fie oriunde. Ar putea să fie oricine.

Rostește numele lui Jonathan, îl gustă, îl plimbă prin gură ca pe un vin. Cine știe cum s-a transformat poate Cole? Ultima dată când l-a văzut, pubertatea încă nu-i împestrițase fața cu coșuri, nu-i pusese puf pe bărbie sau pe picioare. Și apoi, de ce ar trebui să se bazeze doar pe trecerea timpului pentru camuflaj? Ar putea să-și vopsească părul, să-și lase barbă.

– … doamna de colo vorbește singură.

Unul dintre ospătari e amuzat. Madeleine mai puțin: acum e o femeie la fereastră, rostind întrebări neauzite, o doamnă de colo care vorbește singură.

Seara se rotește ca o ruletă, cu Nicky căzând într-o conversație după alta cu diferite grade de noroc. La un moment dat, vede că Madeleine a dispărut de la postul ei de lângă cvartet; din când în când, Diana șerpuiește prin hol, se răcorește la bar. Și în mijlocul încăperii Sebastian e o sticlă de șampanie destupată, efervescentă și scânteietoare.

Tocmai când ceasul bate ora zece, două degete bat step pe umărul lui Nicky. Se răsucește și dă de Lionel Lightfoot, cu spinarea atât de proeminentă în mulțime, încât alți musafiri trebuie să-și arcuiască traseul în jurul lui.

– Bună sea… – da, salutare ție –, bună seara, domnișoară Hunter. Acum… Lionel își răsucește trupul masiv într-o parte. Aș vrea să-ți *prezint* pe cineva. Un tip cu adevărat *interesant*. Un *coleg*, într-un fel. Unde s-a…

– Domnule Lightfoot! Un tânăr, blond și slab ca o scândură, se apropie cu un braț ridicat, degetele ținând în echilibru un pahar cu martini. Domnule Lightfoot!

Când Simone dă buzna pe lângă el, paharul i se varsă pe cap, o micuță cascadă, măslina de pe scobitoare e aruncată peste buza paharului ca o plută sortită pieirii. Lionel întinde mâna cărnoasă ca s-o salute, însă ea i-o plesnește, dând-o deoparte.

– *Dragă* Simone, zice Lionel, musafirii tăi nu-s *flori*. Nu-i nevoie să-i *uzi*.

– *Cum îndrăznești*…

– *Diana* m-a invitat – pe mine și *prietenul* meu de aici, care își stoarce acum ginul din păr. Un tip cu adevărat *interesant*…

Se ciondănesc în italice, în vreme ce Nicky se scuză, îi zâmbește compătimitor tipului cu adevărat interesant – nas ascuțit, ochi pătrunzători – și își croiește drum mai departe, pe lângă Sebastian („El mi-a spus: «Numește un loc, și o să fac acolo cadrul unei scene de amor senzuale – temniță, abator, oriunde», așa că am răspuns: «Hamac de sfoară.»“) și peste Watson, până ce, în cele din urmă, iese din grămadă, se lipește de latura scării și răsuflă.

*

– Domnișoara Trapp?

Un tânăr în costum elegant pășește drept în fața lui Madeleine pe când ea se apropie de bar.

– Timbo Martinez. Voiam să vă mulțumesc că m-ați inclus în seara asta.

Acest Martinez e palid ca fantoma Casper și blond ca lumina soarelui, cu fața doar unghiuri, un obraz un pic ciupit de urme de acnee. Ochi serioși. Cine știe de ce, părul și gulerul îi sunt ude.

– O căutați pe mătușa mea, îi spune. Doamna Trapp. Sau poate pe mama mea vitregă. Tot doamna Trapp.

– Oh, i-am mulțumit mamei dumneavoastră vitrege. Iar mătușa dumneavoastră a vărsat pe mine un pahar cu băutură. Dar este și casa dumneavoastră, nu?

Ochii aceia serioși se mișcă dintr-o parte în alta în vreme ce vorbește. Madeleine are impresia că e supravegheată.

Apoi el se uită dincolo de ea. Madeleine se răsucește. Și iat-o, tot-doamna-Trapp, arzând cu flacără vie în mijlocul camerei, ascultând politicoasă bolboroselile mulțimii de vechi prieteni – ai lui Sebastian și ai lui Hope, nu ai săi – și nou-veniți aleși pe sprânceană de Simone. Și Madeleine își dă seama, cu o tresărire de milă, că Diana este încă o străină aici: o copie care intră în propria-i petrecere sub privirea originalului, o vizitatoare care se ascunde în propria-i casă. Nu-i de mirare că are de gând să plece de acolo.

– Am citit toate cărțile tatălui dumneavoastră. Timbo Martinez o spune fără căldură, doar împărtășește o informație. De fapt, îl ajut pe domnul Lightfoot la noua *sa* carte.

– Lionel scrie o nouă carte?

– E un mister.

– De ce e un mister? Vocea lui Madeleine pare arsă de ger. Scrie, sau nu?

– E un *roman polițist*, zice Timbo Martinez. Nu știați?

– Și mama mea vitregă l-a invitat?

Dintr-odată, Watson țâșnește de sub bar, jucând hochei cu un cub de gheață. Madeleine se întinde pe lângă oaspete, prinde de gât o sticlă de bere și intră cu pași mari în îmbulzeală.

Nicky nu-i beată, dar nu-i nici trează. Culori se rotesc pe alături, albastru ca apa și verde ca absintul, strigăte și răgete pocnesc ca baloanele la bâlci; de pe arcușurile orchestrei picură sudoare, cu siguranță, și luminile ard extravagant sus, deasupra capetelor, și în centrul spectacolului o vede pe Diana pâlpâind luminoasă și unduitoare ca o flacără.

Ridică paharul la buze, când o mână se încleștează peste a sa, încheieturile degetelor o dor un pic în strânsoare. Nicky coboară privirea spre zece degete înnodate.

– Cine-i următorul care moare? bubuie o voce, și ea ridică ochii ca să vadă cine o ține de mână, cu dinții dezgoliți în râs.

Podeaua se înclină sub ea.

– Asta e ceea ce *trage* cititorul înainte. Asta e ceea ce *îl captivează*. Oh, vrea să știe cine e criminalul, sigur; așteaptă cu nerăbdare rezolvarea. Și, dacă cititorul nostru e din soiul lipsit de imaginație, poate reduce cartea la… cum îi zice? Hârtie de turnesol. Regulile gladiatorilor: degetele mari în sus, degetele mari în jos. „Sfârșitul mă surprinde? Dacă da, atunci declar cele câteva sute de pagini de dinainte un succes. Dacă nu, am irosit timp și bani."

Când strânge mâna lui Nicky, verigheta i se freacă de degetele ei.

– Dar e un roman, nu un drăcușor care sare din cutie! Oare oamenii ăștia se împerechează doar pentru orgasm?

Acum muzica trece în altă cheie…

… și acum podeaua se înclină din nou…

… și acum gloata alunecă prin încăpere.

Trupuri se înghesuie aproape, carne și țesături, zdroncănind mădularele lui Nicky. Încearcă să-și descâlcească degetele din degetele lui, dar apoi…

– Cine-i următorul care moare? bubuie Sebastian. Așa cum moartea urmărește pe furiș distribuția – ne urmărește și pe noi, chiar și când suntem culcați în pat, în pijama, citind! Acoperișul poate să se prăbușească. Monoxidul de carbon poate să se instaleze ca la el acasă la etaj. Nu știi niciodată când inima o să te lase baltă.

Sau poate că dușmanul tău o să lovească în noaptea asta, o să-ți vâre un glonț în tâmplă, un tăiș în piept!

Nicky încearcă să rămână calmă, ridică paharul cu șampanie – însă gloata se bulucește, o împinge în el, vocea lui îi răsună în ureche. Printr-o despicătură în mulțime, îl zărește pe Jonathan lângă scară.

– Cine-i următorul care moare? *Oricine*. Ar putea să fie *oricine*. Și totuși, dacă întorci acea ultimă pagină, jocul nu mai este în desfășurare; s-a terminat. Pentru *ei* – nu pentru tine. Tu nu mai împărtășești o dilemă, nu te mai temi de un dușman comun. Misterul *tău* rămâne. Moartea *ta* așteaptă.

Transpirația i se prelinge sub rochie ca râurile de sub pământ. Din nou îl zărește pe Jonathan; el mimează aplauze.

– Și așa, după ce afli *cine e criminalul*, ești deja din nou singur. Nu-i nimeni care să înfrunte moartea împreună cu tine, sau s-o păcălească. Ți-ai luat rămas-bun.

Nicky ridică privirea spre el, luminile sunt ca stelele în ochii ei. Îi închide strâns.

– Pentru că, așa cum ne amintește Chandler: „Orice rămas-bun înseamnă să mori puțin“[45].

– În cinstea lui să mori puțin! strigă cineva, și când Nicky cutează să se uite, vede o haită de spectatori cu paharele ridicate, uitându-se febril la gazda lor.

Repetă toastul ca un cor care n-a exersat destul, cu tempouri diferite, înainte să încerce iar, cuvintele răsucindu-se într-o buclă în jurul lui Nicky, un spațiu în care nu există păreri contrare:

În cinstea lui să mori puțin!
În cinstea lui să mori puțin!
În cinstea lui să mori…!
… să mori puțin!
Să mori!

Madeleine vâslește afară din hol, călărește creasta valului de petrecăreți prin living și e aruncată la mal în curte. Diana stă lângă labirintul din garduri vii, cu un pahar de șampanie legănându-i-se în mână. Ceața serii îi îndulcește muchiile.

– Lionel Lightfoot e aici, anunță Madeleine către spatele gol al mamei vitrege.

– L-am invitat. Ce-a fost a fost și așa mai departe. Însoțitorul lui pare plăcut. Te simți în siguranță, Madeleine? În casa asta?

Diana se întoarce. Nu sună ca ea însăși, sună înceată, prudentă. Nici nu arată ca ea însăși – sunt veșmintele, desigur, dar mai sunt și întunericul din ochii ei, cuta dintre sprâncene. Nici măcar nu *miroase* ca ea însăși – nici o adiere din acel parfum fără nume.

– Firește că mă simt în siguranță. N-ar trebui?

Diana își plimbă vârful unui deget pe buza paharului.

– Voi două! Vocea lui Simone se ciocnește de spatele lui Madeleine. Piramidă de șampanie!

Diana dă din cap, zâmbește, se oprește lângă umărul lui Madeleine.

– Cândva, mai încolo, vreau să vorbim despre tatăl tău.

Se îndepărtează plutind. Când Madeleine se răsucește spre ușile de sticlă, mătușa a plecat și Diana a plecat și oaspeții au plecat, și n-a mai rămas decât ceața care se târăște pe dalele de piatră.

În sfârșit, Nicky se eliberează de Sebastian și trece greoi prin mulțime până ce Jonathan o interceptează lângă scară, fluturându-și degetele ca un magician.

– *Abraca*rahat, zice în vreme ce o așchie argintie cade pe podea. Se apleacă, se ridică, cu cheia pe palmă. Ta-daa! exclamă vârându-i-o în mână. Aproape că m-am temut că ajung aici în seara asta și te găsesc prăbușită în fața ușii, încuiată afară și pe jumătate moartă de foame.

– Mulțumesc, răspunde ea. O duc sus înainte s-o pierd iar.

După cinci-șase trepte, se răsucește și îl vede la doi pași în urma ei.

– Te superi dacă vin și eu? Nu se uită nimeni, adaugă și se bate ușurel peste cap. Am ochi la ceafă.

– Pare grav. Ar trebui să mergi la un specialist.

– O să-ți dovedesc. Închizând strâns pleoapele, murmură: Văd… oameni albi.

– Remarcabil.

El mai urcă o treaptă, și Nicky pornește mai departe. Se întreabă dacă mâna lui plutește deasupra șalelor ei.

Pe palier aerul e mai răcoros, culorile, mai dulci. Patru fețe înrămate privesc îngrămădeala, un mănunchi de persoane care stau pe margine la propriul lor bal. Nicky întoarce capul, îl vede pe Jonathan uitându-se dincolo de ea, frecându-și falca. Arată ca un turist într-o galerie de artă, cercetând un tablou celebru pe care nu l-a văzut decât pe o pagină.

– Deci, îi avem pe șeful tău și… cum o chema, Madeleine?

– O chema. O cheamă.

– Și e mama, soția.

Nicky nu spune nimic; palierul e tot mai tăcut cu fiecare membru al familiei Trapp pe care îl numește Jonathan, și petrecerea e mai estompată.

– Iar ăsta… Degetele cad de pe bărbie, se reașază în forma unui pistol cu țeava ațintită spre Cole. Ăsta e băiatul care a dispărut.

Ea încuviințează din cap.
Jonathan își înalță sprâncenele și zâmbește.
– Drăguț puști, zice.

46

– Aș fi ucis pentru un astfel de dormitor când eram mic.

Lui Jonathan i se scurg ochii de la lucarne la tavan, prin micul muzeu, în timp ce Nicky pune cheia pe birou.

– Erai mare fan al taxidermiei, da?

El își dă jos masca, își saltă pantalonii, se lasă pe vine în fața șirului de buldogi împăiați.

– Nu te deranjează să dormi cu trupa asta?

– Nu mușcă.

– Presupun că nu. Watson al Patrulea, zice, pipăind delicat cu degetul mare zgarda unui cadavru dolofan negru ca smoala. Din o mie nouă sute nouăzeci și trei până în două mii doi.

Nicky se apropie, zăbovește acolo. Când el nu se ridică, ea trage de rochie și se așază cu grijă pe podea.

– Ar fi ultimul câine al familiei întregi, nu? întreabă Jonathan. Mă întreb ce a înțeles el. Ba chiar la ce *a fost martor*. Mângâie țeasta bulbucată, mormăie: Mă întreb dacă *Simone* i-a venit de hac.

– Ce vrei să zici?

Se întoarce spre ea încet, cu pantofii scrâșnind pe scândurile podelei; apoi fața i se destinde și zâmbește larg.

– Doar glumesc, spune săltând ușor pe vârfuri. Watson – cea din prezent, Watson care e la putere – a făcut să cadă o ospătăriță la parter urmărind un ou umplut. Cât ai clipi din ochi, Simone e la fața locului. „O să ucid animalul ăla“, zice, scoțând foc pe nări. „O să-l omor zâmbind.“

Redă cuvintele lui Simone cu o voce uimitor de asemănătoare, alunecând într-un registru acut fără efort, cu vocalele rostogolindu-i-se viguros de pe limbă.

– Și-l întreb pe Fred dacă mama lui ar putea cu adevărat să fie în stare de omucidere. Și el răspunde: „Omule, mama mea e în stare de genocid“.

Acum, vorbirea din California, lentă și lejeră și așa de asemănătoare cu a prietenului lui, că Nicky aproape se întreabă dacă nu cumva Freddy a rostit ca un ventriloc vorbele, ascuns într-un ungher din mansardă.

Jonathan rânjește.

– Am talent la imitarea vocilor. Mi-a fost de mare folos în piesele din școală.

Se trage mai aproape.

Sângele își iuțește curgerea în dantelăria venelor ei. *Se întâplă ceva*

entuziamant!!

– Poți să intri în pielea mea? îl întreabă.

Buzele li se întâlnesc. Sărutul lui e deplin, dar blând.

– Pot să intru în pielea oricui, șoptește el și o sărută din nou.

Lui Nicky îi place că face asta. El îi cuprinde umărul în căușul palmei. Ea îi apasă mâna pe piept, îi găsește bătaia inimii.

Stau acolo, în genunchi, în tăcere, în fața rămășițelor duse de valuri din câteva secole și nenumărate călătorii.

Fețele li se despart, dar zăbovesc apropiate, ca într-un câmp magnetic.

– Ar trebui să mergem la parter, murmură ea cu ochii închiși, cu buzele atingându-le pe ale lui.

Apoi îl simte zâmbind. El se ridică, o trage după el.

– Uită-te la noi, scandalizăm toți câinii ăștia și un copil foarte urât.

– E colegul meu de cameră, te rog!

Nicky se simte ciudat de protectoare față de *Un copil*.

– Mă întreb dacă ne-au simțit lipsa, zice Jonathan, îndreptându-și nodul cravatei. Mă tem că cineva o să observe cum m-ai sedus.

– Ar trebui să fii tare norocos.

El zâmbește din nou și o urmează spre ușă.

47

– Bărbații trebuie să coboare treptele în fața femeilor, știi, zice Jonathan în bezna de pe scară. Pentru că, dacă o femeie se împiedică pe trepte, o să se ciocnească de un tip solid, însă dacă *el* cade peste *ea*, ea o să piară cu siguranță.

– Ești pe cale să cazi peste mine?

– Vreau să zic: nu *dinadins*.

Aproape de palier se vede puțină lumină. Când ies la etajul întâi, el pocnește din degete.

– Mi-ai spus de o bibliotecă. Pe apă, îți amintești?

– Mmm, răspunde ea, neamintindu-și.

– Pot s-o văd?

Zgomotul urcă pe scară bălăbănindu-se, se împleticește spre ei: râsete, țipete, strune care se avântă.

– În afară de cazul în care ești nerăbdătoare să te alături petrecerii, adaugă Jonathan.

Nicky îi prinde mâna, i-o strânge și se strecoară pe coridorul din spate, alunecând pe lângă ferestrele înalte („Acela e un *heleșteu*?“, întreabă el. „Acela e un *labirint*?“) până ce, la ușa bibliotecii, se uită în spate și o deschide ușurel.

Lumina lunii, ca un voal, cade leșinată pe fereastră; în seara asta, podul e îmbrăcat în ceață. În șemineu, limbi lungi ling gâtul hornului, poleind biroul și mașina de scris și persoana de pe scaun.

Nicky se oprește.

– Cine naiba-i ăla? șoptește Jonathan.

Oricine o fi, e încovoiat peste sugativă, cu mâinile făcând ceva sub tăblia biroului.

Se apropie neobservați, ținându-se aproape de rafturi. Vârfurile degetelor lui Nicky trec de pe un cotor pe altul. Literele aurite pâlpâie în întuneric.

Persoana ridică la ochi un obiect; un cub de sticlă, o cutiuță ca o flacără în lumina focului.

Nicky înaintează.

Persoana privește fix cubul.

Nicky se trage mai aproape.

Persoana înalță capul.

Nicky icnește:

– Dumnezeule mare!

Piele lividă, nas bulbucat și falcă bulbucată, orbitele înfundate adânc în carne, două coarne ca niște cârlige arcuindu-se de pe frunte.

Dar cel mai înfiorător e rânjetul macabru, cu buzele groase și roșii. „Un zâmbet care te mănâncă de viu“, s-a cutremurat odată Simon St. John. „Aș da oricât să aflu cine e îndărătul lui.“

E Jack-săltărețul, dușmanul de moarte al lui St. John. E ultima imagine pe care a văzut-o Laureline St. John; e fața care rânjește la Nicky în coșmaruri, și acum se uită drept la ea.

Ar da oricât să afle cine e dedesubt.

– Stai, șuieră Jonathan.

Dar ea înaintează, încet, cu călcâiele înfundându-se în covor, cu gura uscată, cu ochii la Jack. Lumina focului se vălurește pe tăblia de sticlă a biroului. Tastele Remingtonului strălucesc ca bănuții. Capul lui Jack se răsucește urmărind-o, degetele frământă cubul de sticlă.

Abia acum observă Nicky Webley-ul din cealaltă mână a lui, ațintit spre ea.

Încremenește.

Jack se uită la ea fără să clipească, cu ochii lichizi îngropați adânc în cauciuc.

Simte furnicături pe piele sub mâneci.

– N-o să funcționeze, îi spune.

El ridică piedica pistolului.

Jonathan pășește în față.

– Haide, frate, n-o să meargă…

Brusc – brutal –, Jack țâșnește de pe scaun, împingându-l cu umărul pe Jonathan, împiedicându-se de covor. Jonathan se lovește de rafturi, însă Nicky întinde o mână, greblează cu degetele brațul lui Jack, în vreme ce se prăvălesc împreună pe podea. O pocnitură ca un foc de artificii a cusăturii la umăr, și mâneca se desprinde împreună cu pistolul.

Jack aterizează pe o parte, geme când Nicky se prăbușește peste el. Îl prinde de încheieturile mâinilor și-l rostogolește pe spate, călare pe abdomenul lui. Umbra ei se varsă peste trupul și fața pocitaniei, însă brațul stâng gol, îndoit peste cap, e alb în lumina focului, și literele mici de deasupra cotului sunt clare ca un text scris la mașină. AR FI TREBUIT S-O ÎMPACHETEZ ȘI S-O LEG CU FUNDĂ ACUM MULTĂ VREME. Ea îi apasă brațul cu genunchiul și prinde masca lipicioasă, o smucește.

Umbre adunate pe obraji, închegate în barba nerasă de câteva zile – fața aproape că nu e a lui. Nicky aruncă peste umăr o privire spre Jonathan.

Când se întoarce spre Freddy, el o pocnește.

Sau, mai degrabă, o plesnește pe un obraz cu o mână, și ea aude cubul de sticlă din palma lui izbindu-se de pomete. Îl și simte. Brațul lui se zvârcolește ca un șarpe; probabil n-avea de gând s-o lovească, se convinge pe sine Nicky în vreme ce-l izbește cu pumnul stâng în ochi.

Cu degetul mare ridicat, încheietura rigidă, așa cum a fost învățată. Scrâșnetul e așa de puternic, că aproape își cere scuze.

Cubul se rostogolește pe covor – și apoi două mâini o prind de sub brațe și o ridică de acolo. Mâinile lui Jonathan, și vintrele lui Jonathan le bușește ea când își smucește capul pe spate, protestând. Masca ei zboară cât colo.

Freddy s-a ridicat rapid în picioare. O clipă se uită drept în ochii lui Nicky; în lumina focului, despuiat de o mânecă, cu gulerul stropit de sânge, pare pe jumătate mort. Și apoi, cu ochii holbați, se răsucește și fuge, cu umărul gol ricoșând din al lui Madeleine în ușă.

Nicky se repede pe coridor, însă el a dispărut. Gonește pe palier, azvârlindu-și un pantof, apoi pe celălalt, cu pălăvrăgeala și zăngăneala tot mai tari în urechi, până ce, tocmai când ajunge în vârful scării, aude viorile făcând o înfloritură, ca și cum i-ar fi anunțat apariția.

Acolo, la poalele scării, Freddy derapează și face un salt lateral și – „Oh“, face Nicky șocată – se ciocnește de piramida de șampanie.

Explodează ca un baraj.

Strunele țipă. Un cor de icnete din mulțime, acum încremenită ca o friză, apoi tăcere ca pe stadion. În afară de pantofii lui Freddy, care râcâie marmura în drum spre bucătărie.

Dispare. Un idiot aplaudă. Alți câțiva i se alătură, și pălăvrăgeala freamătă înainte să dea în clocot. Ce-a fost asta? *Cine* a fost ăsta?

În vreme ce personalul de la catering mână petrecerea departe de dărâmătură, Nicky simte pe ea o privire ca un reflector. Ochii ei cutreieră holul. Scena de dedesubt se întunecă brusc.

În afară de punctul în care, în mijlocul încăperii, Sebastian Trapp stă drept ca un far, privind-o.

48

Când Nicky și Madeleine se întorc, Jonathan e încovoiat lângă birou, cu mâinile proptite pe genunchi.

– Știi că m-ai pocnit cu capul în ouțe? icnește el.

– M-ai prins pe la spate. Și n-aveam nevoie să fiu salvată.

– Îl salvam pe *Freddy*. I-ai ars una drept în afurisita de mutră.

– Asta e *arma* aceea?

Madeleine prinde Webley-ul de țeava subțire.

– L-am găsit pe Freddy acolo, zice Jonathan. Umblând la lucrurile tatălui tău.

Madeleine se duce la birou, pune pistolul pe un colț. Nicky adună cubul de sticlă, mâneca ruptă și – cu un mic fior – masca de cauciuc a lui Jack.

– Oare ce caut? întreabă Madeleine. Și vezi că sângerezi.

Nicky își atinge obrazul; vârfurile degetelor sunt umede.

Jonathan flutură o batistă.

– Ia asta. Fir-ar să fie, boașele mele!

Diana ajunge la ușă ca o vâlvătaie și se duce iute spre Madeleine.

– A fost Freddy…

Se încruntă la sertarul deschis.

Acum Simone se repede înăuntru, cârâind, în vreme ce Sebastian o depășește cu pași așa de lungi și repezi, că Nicky aproape simte cum suflă aer în foc, stăpânul s-a întors, flăcările saltă nerăbdătoare ca niște câini.

– Freddy era instalat aici, domnule.

Jonathan nu explică în ce fel au descoperit ei asta.

– Și când tânăra doamnă l-a placat, el a pocnit-o cu drăcia aia.

Nicky își stăpânește imboldul puternic de a-i arăta lui Sebastian rana; în schimb, pune cubul de sticlă pe sugativă.

– Așa că ea i-a stâlcit mutra.

Probabil că e lumina focului, dar când Sebastian se întoarce spre ea, deslușește umbra unui zâmbet pe buzele lui.

– Face box. E a lui Freddy, presupun, adaugă, dând din cap spre mâneca din mâna ei. Și e haina lui pe spătarul scaunului. A lăsat un costum întreg aici, zăpăcitul. Și…

Vorba i se pierde. Nicky i-a arătat masca de Jack, cu buzele crude rânjind batjocoritor spre el, cu orbitele goale.

Simone chițăie. Sebastian mârâie.

Cei cinci se împrăștie ca un stol de păsări când stăpânul casei se duce în spatele biroului; se regrupează în jurul lui, cu căldura în spate,

în vreme ce el se uită la căptușeala neagră a sertarului gol.
– A luat tot, suspină Simone.
Sebastian oftează.
– Nu era nimic de luat. În afară de cubul acela. Faceți loc să mă mișc, vă rog. Începe să deschidă sertare: plicuri, hârtii albe… Cele mai multe sunt descuiate, așa că fie junele Frederick nu s-a ostenit, fie n-a putut să găsească nimic foarte interesant. Uite, panglică pentru mașina de scris. Nu-i face trebuință panglica pentru mașina de scris?
Acum Sebastian se întinde peste birou, își plimbă mâna peste obiectele aducătoare de moarte: sticluță de otravă, sfeșnic… pumnal.
– Țin un sertar închis, adaugă el, strecurând vârful tăișului în sertarul cel mai de jos. Încuietorile sunt făcute special să se potrivească cu acest pumnal – iată. Bine! Neatins. Documentele pentru sfârșitul vieții. Le face semn cu ochiul soției și fiicei. Va trebui pur și simplu să aveți răbdare.
Nicky se trage un pic mai aproape, zărește un bloc de hârtie pentru mașina de scris. Observă cele două cuvinte dactilografiate cu negru pe prima pagină.
Sebastian închide sertarul, împunge încuietoarea, o răsucește.
– Ce căuta junele Fred?
Lasă jos pumnalul și ia în mână cubul de sticlă, îl frământă în vreme ce-și plimbă privirea peste tăblia biroului.
– Lipsește ceva? întreabă Jonathan.
Sebastian clipește.
– Cine mama naibii ești tu?
– Sunt un prieten de-al lui Fred.
– Nu m-aș lăuda cu asta. Dar da, totul e în ordine. Bucata asta de sticlă e o moștenire, explică el. I-a aparținut tatălui meu. N-are decât valoare sentimentală. Un citat din Tacit gravat aici, după cum vedeți. N-am știut niciodată cum a ajuns la un militar care nu părea să vorbească prea multă engleză, ce să mai vorbim de latină, dar mi-a plăcut cum arată, mi-a plăcut greutatea lui. Domnișoara Hunter știe acum totul despre greutatea lui, desigur.
Obrazul lui Nicky zvâcnește.
Umbre fâlfâie peste fața lui Sebastian în timp ce cântărește cubul în mână.
– *Proprium humani ingenii est odisse quem laeseris*. Către Jonathan: De vreme ce întrebi, străinule în casa mea, cel mai scump lucru de aici este mașina de scris, pe care nu poți s-o scoți pe furiș ascunsă în…
Trupul îi înțepenește.
Nicky își îngustează ochii. Cu spatele la foc, fața lui nu-i decât o mască întunecată.
– Ce-i? întreabă Simone.
– O, nu.

Madeleine.

– O, nu.

Nicky se încruntă, cu nervii pârâind, îi aruncă o privire lui Jonathan. El se uită fix la mașina de scris.

Cuibărit în căușul argintiu al brațelor cu litere ale Remingtonului este un obiect cu margini clare, îndrăzneț, stacojiu…

– Un fluture de hârtie? întreabă Jonathan. Cumva sinistru, nu?

Nicky mijește ochii.

– Scrie ceva pe aripi.

Când Sebastian se uită la ea, lumina focului scoate la iveală un ochi lărgit și colțul strâns al buzelor lui.

El ridică fluturele și se întoarce spre șemineu; hârtia se înroșește și mai tare.

„E ca și cum ai privi o clădire prăbușindu-se“, își zice Nicky în timp ce Sebastian se cutremură din jos în sus: întâi se îndoaie genunchii, apoi șoldurile cedează și umerii se pleoștesc și, în cele de urmă, el se prăbuşeşte pe scaun, cu capul aplecat, cu fluturele într-o mână și cubul de sticlă în cealaltă.

Diana îngenunchează lângă el. Cu grijă, ca și cum ar extrage un glonț, scoate insecta din încleștarea lui și se îndreaptă de spate ca să dea citire cuvintelor pe care Nicky le vede dactilografiate, negre și clare, pe aripile de hârtie:

SPUNE-LE CE I-AI FĂCUT EI

– Presupun că asta chiar sună sinistru, mormăie Jonathan.

Nimeni altcineva nu vorbește.

Brusc, Madeleine își trage tatăl în picioare.

– Îl duc la culcare, anunță ea pe un ton care preîntâmpină orice obiecție, și începe să-l conducă pe Sebastian prin biblioteca întunecată.

– Simone. Vocea Dianei este aspră. Vrei, te rog, să mă ajuți să dau pe toată lumea afară din casă?

– Sigur. Dar nu înțeleg… Fără Sebastian de față, pare să nu știe cui ar trebui să i se adreseze. Nu înțeleg de ce ar face Frederick o… farsă așa de ciudată? Oregano, și „Spune-le ce ai făcut?“

Ia haina, mâneca și – cu o strâmbătură – masca, apoi dispare mormăind la fel ca focul din șemineu.

Diana se uită lung la fluturele din mâna ei. Într-un târziu, Jonathan își drege glasul.

– Putem face ceva?

Ea îi aruncă o privire năucă. Își lasă privirea să plutească spre Nicky. Proptește origami-ul pe tastele Remingtonului – cu grijă, să nu le deranjeze –, închide sertarul gol și pleacă.

Însă din celălalt capăt al încăperii strigă, întunecată printre umbre, cu culoarea scursă din veșminte:

– Era acolo fluturele când l-ați găsit pe Freddy?

– Sigur că da, răspunde Jonathan.

Diana rămâne în loc. Apoi, preț o clipă, fulgeră ca un răsărit de soare pe când pășește în lumina de pe coridor.

– Sigur că era aici, așa-i? Jonathan întinde mâna spre insectă, ciupește o aripă de hârtie. Adică Fred l-a *făcut*, nu? Doar dacă nu l-a pus brusc cineva pe foarte valoroasa mașină de scris când eram buluciți toți în jur.

Mintea lui Nicky lucrează.

– Pistolul acela e funcțional? E prea vechi, așa-i? Prea neîncărcat? Jonathan face semn cu capul spre Webley. Asta-i America. Probabil o armă gata de tragere în fiecare încăpere. Dă ocol biroului; mâna îi plutește peste pistol. Cine-i dramaturgul ăla rus? Avea o teorie despre arme?

– Cehov. Dacă arăți un pistol în actul întâi, trebuie să tragi cu el până la final.

– Așa-i. Jonathan lasă Webley-ul. Ce gândești că *făcea* Fred aici?

Nicky nu poate începe să gândească. Scutură din cap.

– Ei bine, ultima strigare la parter, spune englezul. Ți-ar prinde bine o băutură?

Nicky îl prinde de mână.

Traversează covorul, ies din încăpere, merg pe coridor și de pe palier se uită cum invitații se scurg ca printr-o pâlnie din hol, cu dărâmăturile piramidei de șampanie încă scânteind dedesubt.

În tot acest timp, Nicky se gândește la cuvintele dactilografiate pe hârtia din sertarul lui Sebastian.

Pentru Cole

49

În liniștea din bucătărie, doamna Trapp cea vârstnică își anunță obosită intenția de a petrece noaptea acolo, „în cazul în care Sebastian are nevoie de ceva“ – aici Nicky îi aruncă o privire doamnei Trapp mai tinere, lăsată într-o rână pe bancheta de la fereastră –, și iese.

Mai e o jumătate de oră până la miezul nopții, îi spune lui Nicky telefonul.

– Să mătur din nou holul? întreabă ea. Nu vreau ca Watson să șchiopăteze.

Ochii gazdei sale sunt închiși.

Se deschid când Simone dă buzna înapoi.

– Madeleine nu răspunde, le informează oftând, cu mâinile în șolduri, ca și cum ar fi pe cale să întrebe: „Ce naiba o să facem cu fata aia?“ Oh, e înăuntru, nici vorbă. Dar când bat la ușă, ai zice că nu-i nimeni acasă. Ce *o să* facem cu ea?

Nicky, umplând ceainicul, privește pe fereastra dinspre curte, o vede pe Simone în geam desfăcându-și colierul, o vede scoțându-și din urechi cerceii cu șurub.

– Vrei să-i înapoiezi astea Tinerei Domnișoare când iese? Războiul a durat destul seara asta. Mulțumesc. Simone pune metalul în palma Dianei. O să fiu la etaj. În camera cu toate măștile alea ale morții, presupun. Se întoarce din ușă: Când se trezește Sebastian, te rog să-mi dai de știre.

Ceainicul cântă. Nicky pune în apă un plic cu ceai și așază ceașca pe podea lângă Diana, care a adormit; apoi saltă pe blat și, legănându-și picioarele, ia câteva înghițituri de lapte. Zărește o mică ruptură a mânecii, la cot. Petrecerea asta a fost un sport de contact.

– *Proprium humani ingenii est odisse quem laeseris*.

Nicky înghite, tușește.

Lăsată pe spate la fereastră, cu ochii obloniți și părul lăsat liber în timp ce vorbește o limbă moartă, Diana pare aproape un oracol. Cuvintele îi sunt alunecoase de la băutură.

– N-am mai văzut niciodată blocul ăla de sticlă în biroul lui Sebastian. Dar pot să traduc. „E în firea omului să-l urască pe cel căruia i-a făcut rău.“ Deschide iar ochii, găsește cana cu ceai. Îi urâm pe cei pe care-i rănim.

– Un pic cam sumbru, zice Nicky.

– Un pic. Doar lapte pentru tine? Presupun că nu există un roman despre lapte…

Mandibula lui Nicky se mișcă în stânga și-n dreapta.

– Oh, *Premeditare*[46]. Hitchcock l-a adaptat cu titlul *Suspiciune*. E acolo o scenă celebră în care Cary Grant urcă pe scară la soția sa cu un pahar cu lapte otrăvit. Au pus în pahar un bec aprins, pentru efect.

– Deci, el încearcă… să-i facă de petrecanie? Soției sale?

– Studioul nu-l voia pe Cary Grant în rolul unui ucigaș. În film totul e doar o neînțelegere. Dar în carte el o omoară. Mă rog, tehnic vorbind, ea se sinucide – îl lasă s-o otrăvească.

– Ai încerca vreodată să te sinucizi?

Întrebarea se clatină peste insula din bucătărie ca o bulă diformă, stângace, însă limpede. Nicky reflectează, își netezește mânecile.

– Nu cred că-mi pot imagina să vreau să mor, spune rar. Dar îmi pot imagina să nu vreau să trăiesc.

Timpul a încetinit, aproape s-a oprit. Nicky se simte… nu chiar tulburată, dar în alertă. Se întreabă dacă ar trebui să se așeze lângă gazda sa, se întreabă…

– După ce mi-am pierdut soțul și fiica, m-am luptat. Diana își drege glasul înainte să continue: A fost de nedescris. Iar Sebastian s-a luptat și el așa. Mi-a spus odată că… e dureros să trăiești.

Pe Nicky o doare inima.

– Fluturele acela, zice Diana peste câteva clipe. Ești sigură că era acolo când ai ajuns?

– Nu, răspunde Nicky după o pauză. Pare probabil, dar nu, nu sunt sigură. De ce?

– Pentru că oricine ar fi putut… Mulți dintre oaspeții noștri știau de origami. Și Freddy, desigur. Însă…

Dianei i se împleticește limba în gură într-un mod foarte drăgălaș. Nicky o îmboldește.

– Însă fluturele de la ușă?

Diana pune jos ceașca și își mută încet picioarele pe podea.

– Iarăși Freddy. Își acoperă fața cu mâinile. El l-a adus înăuntru.

Nicky se apleacă spre ea.

– Ce știi despre dispariție?

Diana lasă mâinile să-i cadă, are ochii uzi.

– Ce știi despre dispariție? repetă Nicky.

– Știu că n-ar fi trebuit să-ți cerem să scrii această poveste, murmură Diana apăsându-și palmele uscate pe nasul umed. Nu-i vina ta. Sebastian a vrut-o. Dar acum e prea… poate că întotdeauna a fost prea… ciudat.

Ar trebui să se ofere să plece? se întreabă Nicky. Nu: febra de detectiv arde.

– Du-te la culcare, îi spune Diana. O să-mi termin ceaiul. Și apoi am de gând să mă sedez până săptămâna viitoare.

Nicky coboară fără tragere de inimă de pe insulă.

Cineva – Simone, probabil – a stins luminile din hol; acesta se

întinde în fața ei monocrom, pustiu și vast, cu umbre tupilate prin unghere. Aproape aude ecourile țipetelor și urletelor, ciocnirea paharelor…

… vocea lui Sebastian răsunând peste hărmălaie…

O dungă aurie sub ușa lui Madeleine. Nicky începe să urce treptele.

Pe palier, în fața familiei Trapp imortalizate în ulei, se oprește. Au ochii ațintiți asupra ei, și ea le întoarce privirea: costumul lui Sebastian, rochia lui Madeleine, plutind ca niște stafii. Hope e invizibilă. Din Cole, doar un ciuf de păr blond-argintiu – și în mâinile lui nevăzute, un fluture alb.

Pentru Cole.

Nicky își imaginează literele sărind să împungă hârtia, fiecare lucind de tuș, în timp ce Sebastian apasă pe acele patru taste: Co…

Simte mișcare jos, se răsucește. Întunericul n-a învins rochia Dianei; Nicky o vede traversând podeaua, cu pantofii cu toc înalt legănându-se într-o mână.

Când orologiul începe să anunțe miezul nopții, Nicky tresare, însă Diana doar se oprește, își coboară ochii spre degete. Pare să le studieze.

După a șasea bătaie Nicky pornește mai departe. Până să se întoarcă în mansardă, o nouă zi s-a născut în întuneric.

Și pentru prima dată de când a ajuns la San Francisco, își încuie ușa.

50

Freddy, tu ești?

Madeleine e cocoțată pe marginea patului său, goală. Patru ore în acea rochie, și nu vrea să se mai îmbrace vreodată.

Așteaptă ca Magdala să răspundă.

Când el n-o face:

Freddy?

Freddy era la mașina de scris. Fluturele era *pe* mașina de scris. Freddy îl cunoștea pe Cole – poate chiar mai bine decât credea Madeleine.

Dar nimic din toate astea nu miroase nici măcar vag a spray pentru corp: nu cascadoriile de la ușă și din bibliotecă, nu acel origami sinistru… nici, dacă-i pe așa, mesajele-ghicitoare.

… Și totuși el a scotocit prin birou. S-a încăierat cu Nicky (și a mai și luat-o pe coajă, ceea ce nu-i displace lui Madeleine). A distrus trei sute de pahare de șampanie și a fugit.

Găsește numărul vărului în telefon.

Îmi trimiți mesaje de pe alt număr?

Tu faci fluturii ăia?

Freddy?

Ecranul se încețoșează în timp ce așteaptă. După un moment, aude orologiul din hol cum bâlbâie lent miezul nopții.

Privește și așteaptă.

Marți, 23 iunie

Într-o clipă au s-o găsească.

Au s-o găsească acolo unde plutește, cu degetele rășchirate în apa marmorată, cu părul răsfirat ca un evantai japonez. Pe sub el alunecă pești, trec prin el; patinează pe lângă linia trupului ei.

Filtrul zumzăie. Heleșteul freamătă, licărește. Ea tremură la suprafață.

La începutul dimineții, ceața a dat târcoale – un rotocol tipic pentru San Francisco, gros ca o catifea și rece –, dar acum ultimele resturi se evaporă și curtea se scaldă în lumină: pietrele de pavaj, cadranul solar, un șir ordonat de narcise. Și heleșteul, acel cerc perfect adâncit lângă zidul casei, cu peștii lui strălucitori, cu frunzele lui de nufăr ca niște stele.

Într-o clipă, un țipăt o să spintece aerul.

Până atunci, totul e tăcut și totul e neclintit, în afară de tremurul apei și de mișcarea înceată a peștilor koi și de unduirea trupului ei.

În cealaltă parte a curții se deschid ușile de sticlă, cu soarele alunecând pe geam. O respirație. Apoi acel țipăt.

Au găsit-o.

51

Țipătul o smulge pe Nicky din pat.

Zboară la ușă, în jos pe două etaje în zigzag, luând strâns colțurile, cu treptele materializându-se sub tălpi…

… în capul scării impunătoare se oprește, întrebându-se dacă a auzit totuși ceva.

Se duce la bucătărie, care e liniștită ca o ceașcă de cafea în lumina dimineții.

Al doilea țipăt ar putea sparge un geam gros. Nicky sare în salon, unde ușile de sticlă se cască spre curte.

Lespezile sunt reci sub tălpile ei goale. Straturile de flori. Arbuștii ornamentali. Cadranul solar. O stafie.

Nicky clipește.

Stafia stă la marginea heleșteului cu koi, într-un halat cu glugă de un alb pur care o acoperă din creștet până-n tălpi. Brațul drept, drapat în mânecă până dincolo de vârful degetelor, arată spre apă. Nicky se duce repede la heleșteu, și stafia se răsucește spre ea.

– Ce facem? întreabă Simone.

În apă plutește o femeie, cu fața în jos, cu părul răsfirat împrejurul capului, cu spatele și brațele goale.

Nicky se repede în heleșteu și cade iute un metru printre peștii portocalii care se învârt ca niște scântei în jurul ei. Frigul îi încleștează picioarele, mijlocul; împinge cu mâinile în amândouă părțile frunze de nufăr, în vreme ce trupul se leagănă, agață cu mâinile un umăr dezgolit și răsucește femeia pe spate.

Ochii cenușii sunt fără viață, buzele, albăstrii; tăietura de pe tâmplă e adâncă. Dar rămâne cea mai frumoasă femeie pe care Nicky a văzut-o vreodată.

– Ce *facem*?

Nicky stă nemișcată, cu o mână pe ceafa Dianei. Peștii se îndepărtează, iar unduirea apei se potolește. Ar trebui să închidă acei ochi? Să ridice breteaua subțire a rochiei?

Când heleșteul erupe, azvârlind-o în spate, se împiedică de zidul scufundat și se trezește în apă până la umeri. Mârâie, își șterge ochii. Sebastian se cabrează ca un animal marin, cu soția ridicată în brațe. Rochia ei e întunecată. Labele picioarelor, încrucișate pudic la glezne, sunt palide.

El se holbează cu ochi rătăciți la Diana, la capul ei cuibărit în scobitura unui cot. Pipăie rana cu un deget. Tresare.

Nicky îl privește în timp ce apa se leagănă în jur. El își înalță capul

și se uită la ea cu atâta tristețe, încât aproape că nu poate să-i susțină privirea. Apoi, lent, se înclină spre acea frunte limpede și își sărută soția pe sprâncene.

Niște gheruțe zgreapțănă creștetul lui Nicky înainte ca Watson să se rostogolească în heleșteu și să se ducă imediat la fund. Nicky o ridică la suprafață, o ține la piept. Câinele începe să urle – nu lătrături ascuțite de șoc sau spaimă, ci urletul gros, lung, de jale al unui lup.

– E Watson acolo, afară?

Nicky se răsucește și o vede pe Madeleine la ușa de sticlă, în bluzon și pantaloni scurți de gimnastică, cu telefonul încleștat în mână.

Se încruntă.

– De ce naiba toată lumea înoată?

52

– Zău că ar trebui să încetăm să ne întâlnim așa!

Doamna detectiv B.B. Springer, strălucitoare într-un blazer din piele de șarpe, se uită din ușă la cei din casă adunați acolo.

– O mulțime de fețe cunoscute aici. Inclusiv a ta, spune zâmbindu-i radios lui Nicky. Îți amintești de mine? Casca mea era albastră data trecută.

Bate cu palma în calota lucioasă de păr roz ca guma de mestecat.

Nicky își amintește.

Fețele cunoscute înconjoară masa din sufragerie, Sebastian în pijamaua udă leoarcă, având un prosop peste umeri și un pahar cu un deget de coniac la îndemână. Din celălalt capăt, Nicky se uită la el; omul arată ca o sperietoare de ciori prăbușită, cocoșată peste genunchi, cu membrele dezarticulate. În ora scursă de când Nicky a sunat la ambulanță, Simone a trecut de cinci ori prin cele cinci etape ale jelirii, Madeleine a fumat șase țigări, iar Nicky, după ce a tras un plâns zdravăn în baia din mansardă și s-a schimbat la iuțeală în haine uscate, a coborât din nou să se uite cum paramedicii dau târcoale cadavrului.

Până ce a dat buzna B.B. Springer.

– Îl așteptăm pe partenerul meu, explică ea voioasă.

Madeleine își vâră între dinți altă țigară, o aprinde. Suflă fumul departe de câinele grămădit în poala ei, lucios de la apa heleșteului.

– Aș vrea și eu una, te rog, zice Simone.

Madeleine șovăie înainte să împingă pachetul și bricheta peste masă. O privește cu interes pe mătușă cum pufăie, așa cum un om de știință ar putea să observe un comportament inexplicabil al unui animal deja studiat.

Simone dă afară fumul din piept.

– Verde ca limeta.

B.B. Springer clipește.

– Poftim?

– Părul tău. Acum douăzeci de ani. Verde ca limeta.

– Oh, m-am limetit de o duzină de ori de atunci. Șefii îmi trec asta cu vederea pentru că sunt așa de grozav de impor... *hola, amigo*.

Asta spre tânărul palid în costum la modă și cravată sugrumătoare, care intră în tăcere în sufragerie. Are părul atât de blond, încât dacă ar fi să rătăcească în lumina soarelui, ar putea să ia foc, își zice Nicky, iar costumul și favoriții arată îngrijit. Acesta este un Detectiv Serios.

– Partenerul meu, Timbo Martinez, anunță B.B. Springer. Băiatul-

minune de la noi. Mai deștept ca mine și câinele laolaltă, așa că fiți sinceri. Sau, dacă nu, fiți cu băgare de seamă. Corect, Tim?

Îi zâmbește larg băiatului-minune care stă lângă intrare ca un ușier, cântărind din priviri încăperea. Îl scrutează un moment pe Sebastian.

– Îmi petrec jumătate din timp încercând să-l fac să zâmbească, spune B.B. Visez la ziua aceea.

– Nu arăți a hispanic, observă Simone.

– Am fost adoptat, zice Timbo Martinez politicos.

Are vocea plată și neutră, aproape ca a unui robot.

– Părul meu, copilăria lui: am ajuns cu toții la zi. B.B. se îndeasă în pervazul adânc din spatele lui Madeleine. Oameni buni, nu-mi place soiul ăsta de revedere, spune, cu solzii scânteind. Casa voastră are o istorie. *Noi* avem o istorie. Dar hai să nu confundăm prezentul cu trecutul. În afară de cazul în care ar trebui să devină necesar.

Sebastian, atârnând în afara scaunului, își acoperă fața cu o mână.

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită, adaugă B.B. La ce oră s-a dus la culcare aseară doamna Trapp?

– Întrebări *acum*? Simone aproape că se bâlbâie. Când suntem în *șoc*?

– Liniștiți-vă, doamnă Trapp, n-o să simțiți nimic. La ce oră…

– La miezul nopții.

Toți ochii spre Nicky. Dintr-odată, se simte vulnerabilă.

– Ceasul bătea de ora douăsprezece când ea a plecat din bucătărie, spune, cu vocea încă răgușită. Eu urcam scara.

B.B. răpăie cu degetele în geamurile romboidale din spate.

– Amica mea de acolo…

Nicky se ridică; lângă heleșteu stă pe vine o femeie cu coafură rasta a cărei jachetă anunță că este MEDIC LEGIST.

– … zice că momentul morții a fost cam acum nouă ore. Tot miezul nopții.

Nicky se așază.

– Am citit o mulțime de cărți polițiste, și cele mai multe spun că e greu de stabilit exact momentul morții.

– În zilele noastre îl putem stabili cu o marjă de patruzeci și cinci de minute. Fără investigație medico-legală.

– Totuși, cadavrul în apă, mormăie Timbo.

– A fost… *sinucidere*?

Simone abia poate să îngaime cuvântul.

B.B. își trosnește încheietura unui deget.

– Vreun motiv pentru care să fi fost?

– Fereastra dormitorului ei e deschisă. Am observat asta din curte înainte s-o fi văzut.

B.B. oftează, sare de pe pervaz.

– Două probleme aici. Mai întâi, o cădere de la etajul doi nu e cu

siguranță fatală. Doar dacă – problema numărul doi – doamna a plonjat cu capul înainte. În care caz, fie ar fi căzut pe burtă în apă – poate și-ar fi rupt gâtul, poate s-ar fi târât afară de acolo, mai udă, dar mai înțeleaptă –, fie s-ar fi lovit de pietre și – nu vreau să ofensez pe nimeni – capul i-ar fi explodat ca un grepfrut. Câte șanse sunt să fi atins doar marginea heleșteului și să fi alunecat lin în apă?

Simone trage din țigară.

– Dar e posibil?

– Poate că cineva vrea să credem asta.

Timbo aproape că ridică mâna ca la școală.

– În ultima vreme doamna Trapp a fost deprimată din vreun motiv?

– Sunt pe moarte. Vocea lui Sebastian iese printre degete ca vântul printr-o ușă. Amândoi suntem deprimați din această cauză.

– Și aseară, anume? Ai observat ceva?

După un moment, Nicky își dă seama că i se adresează ei.

– Părea un pic încordată.

Agatha Christie n-o pregătise pentru asta: să răspundă la întrebări reale puse de un reprezentant real al legii. Voia să vorbească despre…

Brusc, Nicky îl recunoaște pe Timbo Martinez: îl însoțise pe Lionel Lightfoot aseară, suferise pagube lichide în timpul serviciului. Un tip *cu adevărat interesant. Un fel* de coleg.

– Domnișoară Hunter?

Vocea lui B.B. o scutură de umeri.

– Da.

– Doamna Trapp voia să vorbească despre ce?

Nicky se uită la Sebastian.

– Te întreb pe dumneata, domnișoară Hunter, nu pe domnul Trapp.

– Despre trecut, răspunde Nicky.

B.B. se răsucește spre partenerul său, vorbește încet. El ascultă, încuviințează din cap.

– Sigur că n-a fost sinucidere, zice Madeleine batjocoritor.

– De ce?

B.B. a traversat încăperea spre Sebastian, zăbovește în spatele lui.

– Pentru că e în mod clar un accident. O plimbare noaptea târziu, cherchelită. A alunecat printre pești.

– Obișnuia doamna Trapp să facă plimbări noaptea târziu? întreabă Timbo.

Madeleine trage din țigară, pufăie.

– Nu obișnuiesc să fiu interogată de poliție acasă la mine, dar se întâmplă azi, nu-i așa?

– Nu pentru prima oară. B.B. zâmbește radios. Timbo al nostru a avut un loc în rândul întâi la spectacolul de aseară. Sună ca o adevărată… cum i-ar zice ai tăi, Tim?

– Fiesta, îi răspunde el sec.

– *Sì.* Însă casa a fost evacuată…

– Doar… o neînțelegere. Scrumul cade din țigara lui Simone. Fiul meu. *Tărăboiul*…

Nicky închide ochii. Toți acești ani de citit povești despre moarte, și totuși n-a văzut niciodată – și cu siguranță n-a atins – un cadavru. Toate acele nopți în care se profila amenințător ca un înger întunecat peste pagini, spionând autopsii și verificând pulsuri în fundături, închizând pleoapele vopsite ale unor dansatoare sugrumate… Moartea era intrigă. Moartea era o provocare. Moartea părea exaltare.

Însă acum a văzut moartea, a ținut-o în brațe, și i s-a părut doar ciudată și tristă.

– … peste aripi, zice Simone. Dactilografiat. Îndrăzneț, nu glumă.

– Cole Trapp făcea fluturi origami, își informează B.B. partenerul.

El se încruntă.

– „Spune-le ce i-ai făcut ei“ – referindu-se la doamna Trapp? Prima doamnă Trapp?

Madeleine șterge ochii lui Watson.

– Va trebui să-l întrebați pe Freddy.

– Adică Freddy a scris asta? exclamă B.B.

– Sigur că da, zice Madeleine.

– Sigur că nu, zice Simone.

B.B. înclină capul într-o parte.

– A păstrat cineva fluturele?

Madeleine oftează.

– Presupun că e încă sus, în bibliotecă. Pot să merg…

– Nu încă. Nu tu. Cine a stat pe-aici aseară?

Femeile se uită una la alta.

– Noi, cele de față, răspunde Nicky.

– Și Diana.

Pietrișul încă scrâșnește în vocea lui Sebastian. Mâna îi cade de pe față: încet, spinarea i se îndreaptă. Pentru prima dată de când li s-a alăturat B.B., se uită drept la ea.

– Bună ziua, domnule, zice ea cu blândețe.

Așa cum ai întâmpina un bebeluș care se trezește din somn, se gândește Nicky. Sau un animal periculos de dincolo de gratii.

Sebastian și detectiva se uită unul la altul. *Zău că ar trebui să încetăm să ne întâlnim așa.*

– Vreo problemă în căsnicie, domnule Trapp? întreabă B.B. Această căsnicie mai recentă, vreau să zic?

El termină băutura dintr-o înghițitură.

– Credeți că e o crimă.

Cuvintele atârnă în aer ca fumul. Nicky nu respiră.

– Nu credeți că a sărit? zice Simone.

– Nu credeți că a alunecat? zice Madeleine.

– Credeți că e crimă, repetă Sebastian.

B.B. ridică din umeri.

– Cred că sunteți un tip cu care-i greu să rămâi măritată, cu siguranță.

– Deci, mă bănuiți pe mine.

– Îi bănuiesc pe toți cei de aici.

Nicky se privește din afară, un personaj într-un film. „Sunt suspectă într-o poate-crimă."

– Dacă e crimă, adaugă B.B.

Timbo:

– Mai avea cineva cheia casei?

Simone:

– Adelina. Menajera. Ea…

– Freddy.

Coniacul a uns vocea lui Sebastian.

– Iarăși Freddy! cântă B.B. Subiectul bârfelor. Vreau să stau de vorbă cu Freddy. Și vreau să văd faimoasa insectă de hârtie. Timbo, vrei să-ți scoți plasa de fluturi? Domnișoară Hunter, te rog să ne conduci…

Nicky se ridică în picioare, iar Madeleine și Simone se uită la ea ca niște deținuți care își văd tovarășul eliberat condiționat.

– Watson! strigă Madeleine.

Nicky se răsucește și vede câinele care a sărit din poala stăpânei și o urmează spre ușă, clătinându-se ca un balon cu apă. Sebastian privește, cu văgăuni în jurul ochilor când îi întâlnesc pe ai ei – și apoi Nicky iese din cameră. Timbo, politicos, o lasă pe Watson să treacă înainte.

– Oh! strigă Simone când ei ies în hol. Jonathan – prietenul fiului meu – i-a dat aseară lui Nicky o cheie. *Arăta* ca o cheie. Întrebați…

Vocea ei se pierde dincolo de arcuirea scării.

Nicky așteaptă ca Timbo să întrebe. Însă el urcă doar treptele în urma ei, fredonând în barbă.

53

Câinele se dă bătut pe palier, se lasă pe podea. Timbo nu mai fredonează. Se uită la portret.

– Ha, mârâie el.

Razele soarelui de un alb fantomatic cad oblic pe mochetă, încălzind picioarele goale ale lui Nicky când trece prin ele. Acum șase zile a călcat pe același coridor, și Diana era în față, cu șoldurile legănându-i-se cuminți în rochia ei albastru-deschis; acum șase zile s-a uitat pe aceleași ferestre, la aceeași curte. Iar acum…

– Chiar crezi că e crimă?

Un cuvânt străin pe limbă, ca unul pe care l-a citit, dar nu l-a pronunțat niciodată.

– Ar trebui să te întreb de cheie, zice Timbo, aproape scuzându-se.

Și totuși, acum privirea ei e ațintită la scena de dedesubt, unde medicul legist e îngenuncheat lângă cadavrul întins pe lespezile curții. Pielea Dianei este palidă, hainele îi sunt ca un sânge negru.

Nicky merge spre ușa bibliotecii, spre ciocănelul în formă de craniu care ronțăie veriga grea de fier. Întorcându-se, îl vede pe detectiv la o distanță respectuoasă, cu mâinile încrucișate pe curea.

– Jonathan Grant, zice ea. Îl cunosc foarte puțin.

– Ți se întâmplă des ca un tip pe care-l cunoști foarte puțin să-ți dea cheia lui?

– Era cheia mea.

Împinge ușa, intră. Golful e strălucitor astăzi, valurile sunt mici, cu creste albe ca șpanurile, podul se repede în promontoriile de dincolo; și totuși, încăperea – cavernoasă, rapace – prinde lumina în dinți și o înfulecă.

– Ei, drăcie, face Timbo, zgâindu-se la ferestre.

„Ei, drăcie“, repetă, răsucind-se spre straturile de rafturi întunecate ca să se uite la balustradă și scară, la cărțile ce scânteiază cu picățele de aur. Când se apleacă să examineze un Edmund Crispin, cu trupul în acel costum perfect îndoit într-un S ascuțit, lumina îi cade pe față, și Nicky vede o presărare abia vizibilă de cicatrici. Își imaginează un tânăr detectiv Martinez privindu-și pielea în oglindă, disperat sau nefericit sau cel puțin un pic trist, și se întreabă dacă alții au fost buni cu el. Și, cu toate că el e detectiv și ea, suspectă (ce-o să *spună* mătușa Julia?), simte o undă de simpatie.

Polițistul își îndreaptă spatele. Ochii, observă Nicky, tind să fulgere la stânga și la dreapta când o privește, ca o minge de tenis jucată. Ca și cum ar vrea să absoarbă cât mai multe informații posibil.

– Cum se face că-l cunoști pe Lionel Lightfoot? îl întreabă.

– I-a cerut comisarului ajutor la noul lui roman. Comisarul m-a propus pe mine. E o poveste polițistă.

Degetele lui Timbo escaladează cotorul striat al unei cărți legate în piele: Israel Zangwill, *Misterul de la Big Bow*[47].

– Mașina de scris de acolo? Da, îl sfătuiesc pe domnul Lightfoot în privința procedurilor curente, doar atât. Tactici de interogare. Arme.

În spatele biroului cască șemineul, cu gura plină de flăcări.

– Cine a făcut focul?

– E pe gaz. Arde tot timpul. Ca torța olimpică.

– Oricum, domnul Lightfoot m-a invitat și pe mine aseară. Am vrut să-l cunosc pe domnul Trapp. Îmi plac cărțile lui.

– L-ai cunoscut?

– Nu până azi-dimineață.

Detectivul dă ocol biroului, cu ochii rătăcind pe sugativă și exponatele ei – pumnalul, lațul, sticluța de otravă. Pistolul.

Și Nicky e martora lucrului la care B.B. Springer doar a visat: un zâmbet, mic, dar sincer.

Dispare când o privește.

– Ăsta-i revolverul lui Simon St. John, spune el.

– Da. Crezi că e vorba de o crimă?

Timbo se apleacă peste mașina de scris, cu mâna stângă răsucindu-se ca să intre într-o mănușă de latex doar un pic mai albă decât pielea lui. Fluturele a alunecat în jos pe terasele tastaturii. Îl prinde de-o aripă și-l ridică până în dreptul ochilor. Nicky se întreabă dacă e miop.

– N-am ajuns aici decât acum șase luni, îi spune el scoțând o pungă pentru probe și punând cu grijă în ea fluturele, iar B.B. era în poliție doar de doi ani când a vizitat această casă. Pentru prima dată, vreau să zic. Când își scoate mănușa, punga cade pe podea. Se ghemuiește ca s-o ridice murmurând: Cam trist ritual de…

Vâră mâna după colțul biroului. Nicky vede cum îi înțepenește spinarea, se întreabă aiurea dacă nu cumva acolo e alt fluture.

Timbo se ridică în picioare. O mână ține punga de probe, cealaltă ține o…

– Mască, zice el inutil.

Lone Ranger de catifea. Nicky încuviințează din cap.

– E a mea. Am pierdut-o în… încăierare.

Ochii lui se plimbă dintr-o parte în alta.

– Sună a luptă de gladiatori.

– Ar trebui să-l vezi pe adversar.

– Sper s-o fac. Doamne, ăsta-i *acel* Webley! Nu-mi plac cele mai multe dintre armele de foc, mărturisește clătinând din cap.

– Ești polițist.

– Nu pentru că mi-ar plăcea armele.

Își potrivește gulerul, larg în jurul gâtului său slab, și merge cu pași mari spre ușă, cu fluturele plutind în punga pentru probe.

Nicky se cuprinde strâns cu brațele. „Ei cred cu adevărat că Diana a fost omorâtă.“

Și în această casă e o singură persoană cu un istoric de neveste fără noroc.

54

– De pictura murală nu-mi amintesc, se minunează B.B. învârtindu-se încet printre mesele cu puzzle-uri. Zăbovește lângă puzzle-ul înșelător, pisica și canarul, apoi se lasă să cadă pe un scaun. Ciudate lucruri, încăperile. Îți spun foarte multe despre oamenii care trăiesc în ele. Hei, prostituata aia arată ca dumneata!

Madeleine stă lângă *Madame X*. Își dorește ca buldogul să tândălească la picioarele ei.

– Am întâlnit-o pe mama dumitale vitregă doar o dată, într-o sală de interogatoriu. Din soiul taciturn. Mi-a plăcut de ea.

– Și mie mi-a plăcut de ea.

Ciudat, să se refere la Diana la trecut.

– Cuiva nu i-a plăcut. B.B. răscolește cu vârful degetului piesele de puzzle. Partenerului meu îi plăcea Diana – ca suspectă în cazul Trapp. Credea că Hope și Cole au murit, credea că a fost mâna ei și a tatălui dumitale. Aruncându-i o privire lui Madeleine, adaugă: Chiar au ajuns să fie împreună.

– După cincisprezece ani.

– Eu am pariat pe Isaac. Ți-l amintești pe soțul meu?

– Vag.

– De aceea l-am observat. Asta și barba. B.B. o surprinde pe Madeleine roșind, rânjește. Ei bine, n-am rezolvat asta atunci, n-o s-o rezolvăm azi.

Pune iute un jet de mustăți pe obrazul pisicii.

Dar asta e exact ceea ce speră să facă, își dă seama Madeleine. Speră foarte mult s-o rezolve.

– Și apoi – acum ne-am pricopsit cu un *nou* mister! O *seria a doua*, chiar. Cum a *ajuns* mama dumitale vitregă în heleșteul ăla cu pești aurii?

– Koi, zice Madeleine automat. De ce mă întrebați pe mine?

– Poate că știi ceva ce eu nu știu?

– Știu mai puțin decât v-ați putea închipui.

B.B. se lasă pe spătar.

– Întâmplări ciudate în Turnul Trapp, nu? Ceva în apă[48], s-ar putea spune. Mama dumitale vitregă era „încordată“ aseară, după spusele domnișoarei Hunter. Ai vreo idee de ce?

– Mă aștept ca găzduirea unei petreceri pentru trei sute de străini să te facă să fii încordat. Mai ales dacă este ultima a soțului tău. Încercați, și dați-mi de știre.

– Și vărul dumitale. Fiu bun. Băiat bun. Și totuși, aseară s-a apucat

să scotocească prin bibliotecă cu o mască sinistră – nu știm de ce – și apoi, zbang: *fight club*.

– Sună corect.

– Și fluturele origami? „Spune-le ce ai făcut“, asta era?

– „Ce i-ai făcut ei.“

– *Ei*. Crezi că domnul Trapp știe ce i s-a întâmplat mamei dumitale?

– Nu. *Dumneavoastră* credeți că tata știe ce i s-a întâmplat mamei?

B.B. ridică mâinile.

– Doar zic: dacă cineva îl amenință pe domnul Trapp în felul ăsta, pare că știe *ceva*. Freddy, presupui?

– Freddy abia dacă știe ce zi a săptămânii este.

E gheață în vocea lui Madeleine, e transpirație în șanțurile din palme. O fi sărutat-o el pe moartă, o fi pus el capăt petrecerii – însă Freddy nu-i un *ucigaș*.

– Deci, acum sunt nedumerită. Detectiva se încruntă la pisică, pune la loc o gheară. În sufragerie ai zis da, el a scris acele bilete. Acum zici că nu, el e prea – scuză-mi cuvântul – prost.

Madeleine o privește fix. N-o să-și implice vărul. Dar e foarte sigură că moartea Dianei n-a fost un accident. Și totuși, nu putea să fie sinucidere. Ceea ce înseamnă…

– Cine a scris acel bilet, domnișoară Trapp?

– Nu știu.

Numai că știe, nu-i așa?

O roșcată în uniformă intră cu o folie protectoare de plastic în mână.

– Am găsit-o pe podeaua dormitorului, lângă birou.

– Dă-mi-o, dă-mi-o, gângurește B.B., mijindu-și ochii spre hârtia dinăuntru.

Zâmbetul i se desprinde ca o mustață falsă.

E un clișeu groaznic, dar nu mai pot continua.
Vinovăția o să mă târască în jos și o să mă înece.

– Este acesta scrisul ei?

Scrisul e delicat și sfios.

– Domnișoară Trapp, este acesta…

– Da.

I se umflă gâtul. Diana a scris asta. Și apoi Diana a murit.

… Diana, care îi spusese în curte: „Cândva, mai încolo, vreau să vorbim despre tatăl tău“.

B.B. își îngustează ochii ca și cum ar încerca să dezlege o enigmă.

– Ce anume anchetați, doamnă detectiv? întreabă Madeleine.

– O crimă, zice B.B., cu biletul de sinucigaș în mână.

55

Polițistul cel palid – Madeleine i-a uitat numele – intră repezit și blond, cu Nicky urmându-l la distanță. Dă din cap spre Madeleine (ea se așteaptă să-i zică „doamnă“), flutură o pungută prin fața partenerei sale. Prins înăuntru e fluturele roșu.

B.B. rostește doar cu buzele cuvintele de pe aripi.

– Cine a atins asta?

Madeleine:

– Tatăl meu. Și Diana.

Nicky:

– Trebuie s-o fi făcut și eu. Jonathan. Freddy, probabil.

Timbo:

– Chiar l-ai văzut pe Freddy umblând cu el?

O pauză.

– Nu.

– Voi, doamnelor, ați avut vești de la Cole Trapp în ultima vreme? întreabă B.B.

Nicky arată ca și cum nu s-ar fi prins de glumă.

– Nu, zice ea greoi.

– Nu. Madeleine clatină din cap. Nu de douăzeci de ani.

„Nu da impresia că ești disperată.“

– Ce ar putea să aibă de-a face fratele meu cu Diana?

E mai bine.

Însă gândul tândălește în ungherul minții, ca un străin a cărui privire nu vrei s-o prinzi. Oare Cole a avut un motiv…

– A mai fost un fluture, zice Nicky neîntrebată, și lui Madeleine îi vine s-o descăpățâneze.

B.B. se încruntă.

– Alt fluture?

– Într-o cutie lăsată pe treptele de la intrare. Diana mi-a spus. Un fluture roșu, cu cuvinte pe aripi. *Cherchez la femme*.

– Cher a zis ce?

În cel mult trei fraze, B.B. are să urmărească acea cutie până la Madeleine.

– Înseamnă „Căutați femeia“, zice ea. Lui Cole îi plăcea cum sună. Asta a fost vineri. Freddy a găsit cutia, mi-a dat-o mie, eu i-am dat-o tatei.

– Și el i-a spus doamnei Trapp, care i-a spus oaspetelui vostru de aici?

– E o familie foarte vorbăreață.

Nu chiar așa de vorbăreață, totuși: Freddy, nu Sebastian, i-a spus Dianei chiar înainte – chiar înainte *s-o sărute*, măgarul; alt secret care trebuie păstrat.

– Dar oricine ar fi putut să lase acea cutie la ușă. Și oricine ar fi putut să lase *acel* fluture pe mașina de scris. Aseară au fost sute de oameni aici.

Dacă detectivii vor să se joace de-a Cluedo, Madeleine n-o să le înlesnească munca.

– Și apoi, adaugă ea, Diana v-a dat mură-n gură în scris.

Vocea îi sună crispată. „Nu pot să continui."

O vede pe Nicky că se încruntă la hârtia din mâna lui B.B. Nările detectivei zvâcnesc, e ca un cal la potou.

– Careva dintre voi a întâlnit vreun bărbat în jur de treizeci și cinci de ani, cu ochi albaștri, posibil, dar nu neapărat blond, care părea neobișnuit de interesat de familia Trapp?

„Țin-te bine!"

– Mi-aș recunoaște fratele, minte Madeleine.

– Mătușa dumneavoastră a pomenit un anume Jonathan? Timbo își drege glasul înainte să explice: Avea o cheie.

– El n-ar avea *nevoie* de o cheie, oftează Madeleine. Sute de oameni au fost în casă aseară. Oricare dintre ei ar fi putut să rămână pe aici, să-și omoare timpul într-un dormitor nefolosit înainte s-o omoare…

„Alege-ți mai atent cuvintele, Madeleine."

– Uite ce-i, nimeni n-a fost omorât. Aveți o *scrisoare*…

– Câți ani are prietenul nostru Jonathan? întreabă B.B.

Nicky ridică din umeri.

– Spre patruzeci, presupun.

Madeleine își amintește ce ușor a intrat el în vorbă aseară, umerii lați, accentul. Cu siguranță nu, conchide.

Apoi își amintește mesajele care i-au zguduit telefonul în momentul în care el a plecat.

Nu arăta așa de agitată.

Și nu te uita după mine.

– Spre patruzeci, presupui, zice B.B. Vreun interes față de Sebastian Trapp?

Nicky își mișcă mandibula.

– A pus întrebări. Dar mai mult ca să fie politicos, cred. Însă ne-am uitat la un film cu Simon St. John.

– Ideea lui?

Altă ridicare din umeri.

– Da.

– O să avem nevoie de informații despre el.

Transpirația freamătă pe fruntea lui Madeleine. Cole reapare în lumea celor vii, Diana dispare din ea – ce șanse sunt?

Poate că șarada a mers prea departe. Poate că nu-i prea târziu. Gustă cuvintele: „Fratele meu mi-a trimis mesaje“.

… Dar nu vrea să știe ce știe el despre mama lor?

Nu: mesajele, origami și acum un cadavru. Trage semnalul de alarmă. „Fratele meu mi-a trimis mesaje. I-am răspuns.“

– Când nu v-ați mai pus întrebări? Despre Isaac.

Vocea aceea răgușită și hodorogită îi aparține.

B.B. înclină capul într-o parte, cu o umbră de zâmbet pe buze.

– Cine spune că am încetat vreodată?

„El mi-a trimis mesaje.“

– El mi-a tri…

Dar din nou polițista roșcată intră în încăpere, calcă pe vorbele ei.

– Ați putea interveni, vă rog? Avem o problemă.

56

Nicky se holbează din ușă. Sebastian lovește candelabrul cu o sticlă de șampanie, lovituri violente care îi sparg becurile și-i știrbesc brațele. Plouă cu mici diamante pe măsuța de cafea; părul lui e înstelat de cioburi. Fluturii de pe tapet și-au desfăcut aripile, gata să se împrăștie, iar Simone îl trage zadarnic de halat.

Madeleine și B.B. înaintează repede, în vreme ce Nicky rămâne lângă Timbo. În clipa în care fiica îi atinge brațul, Sebastian se potolește; lasă sticla să cadă pe covor și, cu Madeleine și Simone încleștate de câte o mână, coboară pe canapea, cu spatele la ușile vitrate.

Nicky se uită la el, în halat, la Madeleine în bluzon și pantaloni de sport, la B.B. în pielea de șarpe. Îl simte pe Timbo alături, îi aruncă o privire lui Simone, care se duce repede în bucătărie. Joacă într-o piesă de teatru proastă, costumele sunt la nimereală, decorul răvășit: șase personaje în căutarea unui răspuns.

Sebastian oftează.

– Am vrut să distrug ceva.

– Ei bine, zice B.B. voioasă, e lucrarea unei zile rodnice. Nu vreau să fiu nesimțitoare, domnule Trapp…

– Atunci nu fiți, strigă Simone.

– … Dar recunoașteți asta? întreabă dând ocol măsuței de cafea.

Sebastian cercetează biletul, folia de plastic îi tremură în mână. Fața pare să-i îmbătrânească.

B.B. se uită la el cum te uiți la un careu de cuvinte încrucișate pe care, oricât te-ai strădui, nu-l poți dezlega. În toată viața ei, își spune Nicky, probabil că doamna detectiv n-a stat așa de mult fără să vorbească.

Ia înapoi cu blândețe biletul, i-l dă lui Timbo. El își drege glasul.

– „E un clișeu groaznic, dar nu mai pot continua."

Nicky aude un icnet, își dă seama că e al său. Aude un țipăt, își dă seama că e Simone, care s-a întors cu un pahar cu apă și un petic de hârtie.

– „Vinovăția o să mă târască în jos și o să mă înece", termină de citit Timbo cu vocea lui monotonă.

– E scrisul ei.

B.B. pare tristă. Sebastian și Madeleine încuviințează din cap absenți.

Timbo se încruntă.

– De ce vinovăție?

– Am știut. Îmi pare rău că am știut, dar am știut. Simone împinge peticul de hârtie spre B.B. Numărul lui Frederick. Dar nu răspunde. Și el *întotdeauna* îmi răspunde. Am pus ceainicul…

– Trebuie să mă duc sus. Dacă mi-e îngăduit.

Sebastian tremură în timp ce se ridică, observă Nicky, o mașinărie pe cale să se strice. Ar trebui oare ca ea să…

– Te duc eu, zice Madeleine, încolăcindu-l cu un braț pe după mijloc, în vreme ce el îi pune o mână pe umăr.

Când el privește înapoi spre Nicky, amenințător, ei îi vine dintr-odată să plângă.

B.B. face un pas în spate ca să le facă loc, și Madeleine se oprește să scuture cristalele de pe tălpile încălțărilor.

– Timbo, vrei să…?

El încuviințează din cap, se oferă să-i însoțească pe cei doi la etaj.

Madeleine începe să protesteze, renunță.

Nicky se lipește de orologiul fără viață, ca să-i lase să treacă, iar trupa celor trei se îndepărtează dezordonat prin hol. În bucătărie, ceainicul începe să țiuie.

57

Cu scârțâieli și hurducături, ascensorul urcă prin beznă.

În copilărie, Madeleine și-a petrecut ore în șir în cabină, urcând și coborând și urcând iar, într-o dezorientare fericită, fără să vadă nimic și auzind doar clănțănitul mecanismului și sâsâitul cablurilor și vaietul metalului. Cole i se alătura din când în când, dar insista să deschidă ușa pe coridoare, astfel încât lumina să se reverse pe ei ca o cascadă și să alunge întunericul.

– Întuneric, observă Timbo, foindu-se lângă ea.

Clănțănit. Sâsâit. Vaiet.

La etajul doi, Otisul se zguduie și frânează. Madeleine și tatăl ei ies greoi pe coridor, cu Timbo aținându-se în cealaltă parte a scriitorului.

A doua ușă la stânga e dormitorul Dianei. Madeleine, înfiptă sub brațul lui Sebastian, aruncă priviri repezi spre polițiștii de acolo, spre fereastra ridicată. Tatăl încetinește, zgâindu-se; ea merge mai departe cu îndârjire.

Când îl lasă în jos spre patul cu patru stâlpi, din gura lui iese un hohot, apoi altul – plânsete ascuțite care dau ocol încăperii și se îngrămădesc în ungherele tavanului. Madeleine își dorește cu disperare să fugă de acolo; în loc de asta, îl toarnă între cearșafuri. Timbo se apleacă, grijuliu, și prinde gleznele noduroase. Un călcâi gol îl pocnește în umăr; cu un geamăt, prinde bine în palmă cealaltă labă a piciorului și o răsucește destul de hotărât ca Sebastian să se rostogolească pe o parte, moment în care aerul iese din el șuierând ca dintr-un balon.

Madeleine ar vrea să știe cum a izbutit asta Timbo, cel doar piele și oase. Cântărește costumul ajustat, ochii albaștri reci. Poate că l-a subestimat.

Deocamdată însă, trage păturile peste pieptul tatălui. Vocea lui gâlgâie slab în gât; fruntea îi este udă.

În comodă găsește un tub de Valium și o cutie cu jeleuri.

– Înghite-le pe amândouă, îi poruncește tatălui. Deschide gura mare.

El deschide gura mare, le înghite pe amândouă.

Lângă ea, nasul lui Timbo tresare ca al unui iepure.

– Aia-i marijuana?

– Tata se poartă ciudat după tratament de când a venit Freddy. Mi-am închipuit că are aici o rezervă.

Pleoapele lui Sebastian se lasă în jos și se închid.

– Domnule Trapp, zice Timbo încet, și acea voce anonimă sună

aproape omenește. Scuze că… spuneați ceva, domnule? Chiar acum, când v-ați așezat în pat?

Cu o abia vizibilă ridicare și coborâre a pieptului, pacientul oftează:

– Nu din nou.

Madeleine se oprește la picioarele saltelei.

– Am zis: „Nu din nou“.

Sebastian închide strâns pleoapele.

Timbo se apleacă spre el:

– L-ați recunoaște pe fiul dumneavoastră dacă s-ar întoarce?

Ochii lui Sebastian se deschid atât de repede, încât Madeleine se trage înapoi. Tatăl ei se uită direct la detectiv. Când vorbește, glasul îi este scăzut, dar limpede.

– L-aș recunoaște oriunde, spune.

58

Ceaiul i s-a răcit în timpul urcușului până în mansardă. Nicky pășește peste rochia de ieri. Când se întinde în pat, mâna îi trece peste jurnalul lui Cole, uitat între cearșafuri. Se hotărăște să mai uite o vreme de el.

Mai întâi șocul țipătului, apoi șocul cadavrului, apoi șocul poliției – și apoi șocul biletului.

E un clișeu groaznic, dar nu mai pot continua. Vinovăția o să mă târască în jos și o să mă înece.

N-a auzit nimic noaptea trecută. Ce-i drept, n-avea cum: n-avea cum s-o audă pe Diana urcând pe scară în rochia ei roșie, o torță în întuneric; n-avea cum s-o audă deschizând fereastra; n-avea cum să audă…

S-a cocoțat pe pervaz? se întreabă Nicky. S-a uitat la cer? A stat acolo o vreme și și-a amintit de soț, de copil? Și-a amintit de Hope și Cole?

Spre surprinderea ei, se simte trădată. Acum nici măcar o săptămână Diana a primit-o în casă, a îndopat-o cu ceai și fursecuri, a condus-o în mansarda pe care ea însăși i-o pregătise. I-a pus coloana sonoră a tinereții sale. I-a povestit cele mai grele momente, cei mai grei ani. Când a început să urzească scenariul renunțării?

„Termină cu asta. Termină. Să mori așa nu-i un *scenariu*. Chiar și Sebastian Trapp ar fi de acord."

Și totuși, după douăzeci de ani e măritată cu Sebastian Trapp, i-a amintit B.B. Springer soțului său. Avusese Nicky dreptate să-și pună întrebări despre Diana și Sebastian? Oare trecutul – într-o oarecare formă, cu o oarecare aparență – o prinsese din urmă?

„Dar cum rămâne cu biletul?"

Nicky se ridică în capul oaselor. Brusc, tânjește să evadeze – nu din această casă, nu din mansardă, ci din situația de față. Vrea transportare: în altă dimensiune, unde moartea nu este tragedie, ci un puzzle; unde viețile pot fi aruncate după folosire precum careul de cuvinte încrucișate de ieri; unde oamenii mor pentru bani sau poftă trupească sau răzbunare, niciodată din motive necunoscute.

Sare din pat și se duce repede la raftul cu romane broșate de pe peretele de lângă biroul lui Cole. Degetele gonesc peste cărțile Agathei Christie, fiecare atingere eliberând o amintire, ca și cum și-ar plimba mâna peste clape de pian: o croazieră pe Nil; un compartiment de tren aglomerat în crucea nopții; o mână care lipește cu atenție fâșii de text pe un bilet scris cu peniță otrăvită; șapte comeseni la restaurant.

Ediția americană are titlul *Amintește-ți de moarte*. Uitase asta. *Cianura scânteietoare* îi place mai mult.

Înapoi în pat, se cuibărește pe perne și deschide cartea. *Era deprimată, dărâmată... Asta justifica, nu-i așa, sinuciderea lui Rosemary?* [49] *Cât de puține poți să știi despre o persoană cu care ai trăit în aceeași casă!*[50]

Nicky nu-și mai amintește cum se desfășoară povestea. Întoarce foaia.

Londra anilor '40, debutantă în pericol, soră otrăvită. *Podul casei din Elvaston Square era folosit ca loc de depozitare a mărunțișurilor și a pieselor de mobilier desperecheate, și a unui număr de cufere și geamantane.*[51] Nicky aproape zâmbește.

După câteva paragrafe își pune cartea deschisă pe piept. Pur și simplu nu și-o poate imagina pe Diana plonjând de la fereastra dormitorului. *Era deprimată, dărâmată* – poate; însă o femeie care intră în încăperi cu atâta stăpânire de sine n-ar ieși dintr-una atât de necugetat, nu-i așa? O cădere pare foarte... atipică.

Nicky nu crede, nu pe deplin. Nici B.B. Springer; încă vânează umbra lui Cole.

Dar *cum rămâne* cu biletul?

E un nod.

Iar funda de pe el, un indiciu cunoscut doar de Nicky: Pentru Cole. Acea foaie de hârtie din sertarul biroului lui Sebastian, cu binecuvântarea ei misterioasă. Ce era pentru Cole? Aproape că s-ar putea presupune că ei... comunicau.

Așadar, evadează din nou în 1945. Se uită în cufărul femeii moarte.

În vreme ce sora îndurerată din Elveston Square despachetează o rochie prăfuită și pătată de mătase, Nicky desface cusăturile ideii lui B.B. Springer: cineva ar putea să fie un ucigaș fără să fie Cole, la urma urmei. Poate că Jonathan n-a făcut un duplicat al cheii. Freddy are una, cu siguranță.

Desigur, n-ai nevoie de cheie dacă ești deja înăuntru. *Prea multe încăperi, prea multe scări. Genul de loc în care în orice clipă cineva foarte periculos ar putea să stea chiar în spatele tău.*

Nicky se întoarce în Elvaston Square, unde eroina a descoperit o scrisoare surprinzătoare. *Ar putea fi important, într-o zi, să arate de ce își luase Rosemary viața,* hotărăște ea. *O netezi, o luă jos cu ea și o încuie în caseta ei cu bijuterii.*

Capitolul se încheie cu un bilet anonim: *Crezi că soția ta s-a sinucis. Nu a făcut-o. A fost ucisă.*

Nicky închide cartea cu un pocnet. Trage aer în piept.

Nu a făcut-o.

A fost ucisă.

Hope și Cole, cu două decenii înainte; Diana, aseară. Și în ambele

șiruri de evenimente: Sebastian, Madeleine, Freddy, Simone.

Dacă vrea să descopere ce i s-a întâmplat Dianei – și vrea; febra de detectiv a cuprins-o iar –, trebuie să afle ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani.

Telefonul se zvârcolește între cearșafuri. Dă, Doamne, să fie Julia; sau fina ei, care se mândrește cu un dințișor căzut, sau Irwin și Cartoful zâmbind larg; dă, Doamne, să fie un coleg sau proprietarul apartamentului sau un prieten uitat – orice locuitor al vieții ei adevărate. Destul cu misterul ăsta în care s-a strecurat.

– Da?

Vocea îi e ca un croncănit.

– Da și ție, zice Jonathan. Cum se simte toată lumea în dimineața asta?

59

Diana a murit noaptea trecută.

Îmi pare rău că ți-o spun.

Polițiștii par să creadă că n-a fost un accident.

Par interesați de tine.

Madeleine stă la o masă din camera cu puzzle-uri, cu spatele la ușă, îmbinând piesele cu gândul în altă parte, în așteptarea răspunsului. În cele din urmă, o aude pe Watson cum intră, cu ghearele țăcănind pe podea. Animăluțul de companie risipitor.

Când Madeleine se apleacă s-o ia în brațe, telefonul clopoțește.

ȘȘȘT

Aproape scapă din mâini câinele.

– Ești bine?

Madeleine se întoarce brusc, o vede pe Nicky în ușă.

– Închide-o după tine.

Nicky se supune. Așteaptă până ce Madeleine o cuibărește pe Watson în poală.

Cum e ea? întrebase Cole. Dar a fost o coincidență că a apărut doar la câteva zile după Nicky? *Știa* deja cum e ea?

Nu, probabil nu. Cole a auzit cumva horcăitul de moarte al tatălui lor – nu prea era un secret – și acum a venit acasă. Sebastian a invitat-o pe Nicky aici – nu s-a invitat singură – din același motiv, cu ochii la același termen-limită. Urgențele atrag tot soiul de persoane.

Și apoi, Nicky și Sebastian și-au scris timp de cinci ani. E posibil ca ea să-l fi cunoscut dinainte pe Cole? Dacă da, de ce să ia legătura cu tatăl lui? Cinci ani e mult timp de așteptare pentru… ei bine, ce-ar putea să vrea Nicky? L-a întâlnit pe Cole *după* ce a început să corespondeze cu Sebastian? Ar fi o coincidență remarcabilă. Și din nou: și ce-i cu asta?

E o problemă grea. Și totuși: ce știe cu adevărat despre Nicky?

Pe masă, telefonul ei clopoțește iar.

Madeleine îi aruncă o privire lui Nicky, care așteaptă răbdătoare alte instrucțiuni, și aproape că-și ia capul în mâini. Nu-și poate aminti ce știe, sau bănuiește, sau preferă să ignore; îndoielile și temerile și amintirile sunt navetiști care se prăvălesc pe șine, un țignal chinuit

țipând drept în față și un far ca o lună plină năpustindu-se. Răsuflă, trage aer în adâncul plămânilor, aproape se îneacă.

– Ești bine? întreabă Nicky.

– Mai bine decât unii. Ciudată teorie are detectivul.

– Care?

– Ăla care nu poate să tacă.

– Vreau să zic: care teorie?

– Despre fratele meu de mult pierdut care lasă gâzulițe prin casă. Cum se leagă asta de Diana, n-am nici o idee.

În afară de faptul că polițiștii cred că el prezintă interes pentru anchetă. Cole! Prezintă interes! Madeleine își iubea fratele, însă el n-a fost niciodată foarte interesant.

Nicky oftează.

– Adică, dacă am fi într-un roman polițist antebelic, atunci aș zice: sigur, cred asta.

– Se întâmplă tot timpul, presupun…

– *Misterul casei roșii*[52], *Brat Farrar*[53]…

– Mulțumesc, sunt destule. Detectiva m-a întrebat dacă am vești de la Cole.

– Da, eram acolo, zice Nicky.

– Te-a întrebat și pe tine același lucru.

– Eram acolo și la asta.

E cam țepoasă în dimineața asta. Lui Madeleine aproape că-i place.

– Mi-a trimis mesaje, se aude spunând. E el. E Cole. E *Cole*.

Iată. Se simte ca și cum ar fi ieșit de pe drum, e în aer.

Ochii lui Nicky sunt holbați.

– Ce?

Madeleine încuviințează din cap.

– Îl cunoști?

Ochii și mai căscați.

– Dacă… De unde să-l cunosc?

– Ai ajuns aici acum șase zile. El mi-a scris acum patru zile.

O încruntare.

– Tatăl tău m-a invitat aici. După ani de corespondență. Despre povești polițiste.

– Însă Cole mi-a zis să nu te alung.

Ține-ți dușmanii aproape etc.

– Ce anume crezi că aș putea face pentru el? Nicky pare curioasă, nu ofensată. Tocmai m-ai auzit spunându-le polițiștilor de acel prim fluture. Așa că nu-s un complice grozav.

– Nu ești *nimic* grozav! Madeleine țâșnește în picioare, cu Watson strânsă în brațe, cu vocea izbucnind din ea ca apa dintr-un hidrant. Nu ești *scriitoare* grozavă – tata a zis-o. Nu ești un *oaspete* grozav, doar bântui pe aici, călcându-i pe toți pe nervi ca un duh mititel și vioi.

Ești… De când ai venit aici pentru această *carte de amintiri idioată, inutilă,* totul a mers aiurea. Totul e *aiurea,* Nicky! Ochii îi dau în clocot, trupul i se opintește; câinele îi pune labele pe piept. Oamenii mor și dez-mor și mi-e dor de mama, mi-e dor *cu adevărat* de mama. Mi-e dor – vreau – nu mai am decât *trei luni* cu tata până pleacă și sunt singură – *singură* – și, dintr-odată, *Cole* se întoarce cu o treabă neterminată sau ce mama dracului are de gând, dar *eu sunt cea care a fost aici în tot acest timp*! Pentru *tot. Eu n-am plecat niciodată.* Și nu știu ce să fac. Iar tu *nu ești grozavă* ca ajutor.

Trage aer în plămâni. Vocea pare să aibă ecou; își întoarce privirea. Sărăntocii și spilcuiții de pe pereți s-au întors să se zgâiască la ea. Fetișcanele care servesc bere s-au îmbujorat.

Nicky se apropie de ea trasă la față. „Face box“, i-a informat tatăl ei pe cei din încăpere aseară. Așa că Madeleine se trage înapoi și o ține pe Watson strâns la piept, ca pe un scut în fața feței boțite, în cazul în care Nicky…

… o îmbrățișează.

Nicky o îmbrățișează. Madeleine coboară privirea spre părul ei umed.

Tăcere.

– Îmi pare rău că totul e aiurea, îi spune Nicky umărului lui Madeleine.

O strângere.

– Îmi pare rău că n-ai reușit niciodată să pleci.

Râgâie.

… Nu, Watson a râgâit. Câinele e strivit între ele. Madeleine face un pas înapoi, își șterge ochii în timp ce se așază. Nicky se lasă pe vine în fața ei, suplă în costumul de trening.

– Pot să plec. Ar trebui să plec, zice ea încet. Ar trebui să fiți între voi.

– Nu, nu. Madeleine începe să dezmierde burta câinelui. Izbucnirea a liniștit-o, sau (poate) a fost îmbrățișarea. Am crezut – am sperat, poate – că s-ar putea să-l cunoști, zice, mai blând acum. Și el a vrut să fii aici.

– Pentru ce?

– Tot pune întrebări despre mama mea. Mama *noastră,* se corectează Madeleine înghițind în sec. A lui și a mea. Ești aici cu tata, căutând cu atenție prin viața lui, așa că el crede că…

– Poate Sebastian Trapp o să-mi spună ce a făcut cu soția și fiul său. Sau doar cu soția, presupun. Nicky se reazemă de perete, peste Jack Spintecătorul, și alunecă pe podea, cu capul la picioarele lui. Continuă cu ochii închiși: Da. Sunt interesată de istoria familiei tale. E o istorie interesantă. Dar sunt aici deoarece mi s-a cerut să vin.

Madeleine îi cercetează fața palidă, mânecile prea lungi ale

bluzonului.

– Tata n-a zis cu adevărat că nu scrii bine.

Un zâmbet obosit.

– Mă bucur.

– Și nu-i calci pe toți pe nervi.

– Sper că nu.

Fata pare sleită de puteri.

E vremea unei alianțe. Într-o anumită măsură, cel puțin.

– Mesajele, zice Madeleine. Sunt… amenințătoare. El pare sigur că tata știe ce i s-a întâmplat mamei noastre.

Un ochi se întredeschide.

– *Știe* tatăl tău ce i s-a întâmplat mamei?

B.B. Springer a pus aceeași întrebare cu doar o oră înainte. Degetele lui Madeleine zăbovesc pe gâtul câinelui. *Știe* el?

– Să le spun detectivilor că el e aici? Și dacă el i-a făcut rău Dianei?

– De ce să-i facă rău Dianei?

– *Cineva* a făcut-o.

– Cum rămâne cu biletul?

– Eu nu… Un gând o pocnește dintr-o parte pe Madeleine așa de brusc, că i se taie respirația. Freddy, exclamă.

Nicky își îndreaptă spatele.

– Freddy?

– A sărutat-o. Madeleine se uită lung la ușă. Pe Diana. A sărutat-o ieri. Sau alaltăieri. Nu mai pot să țin socoteala, oftează lăsându-se într-o rână pe scaun. Ea l-a împins deoparte. Freddy e… nu *obsedat*, dar de ani întregi îi curg balele după ea. Pentru mine a fost un prieten bun, știi. De când cu Cole. A fost bun cu tata, chiar dacă tata… mă rog. Dar în ultima vreme e așa de *ciudat*. Ca și cum ar… pune la cale ceva. Știu că sună prostește, dar… se petrece ceva.

– Se petrece ceva, e de acord Nicky.

Madeleine se uită la telefonul de pe masa cu puzzle. ȘȘȘT.

– Vreau să știu ce știe Cole. Vreau să-l țin departe de primejdie.

Și dacă el *este* primejdia?

– Crezi că el a făcut fluturii ăia? Crezi că el a fost aici, dar nu l-a văzut nimeni?

Madeleine aruncă o privire la perete, la Jack, o umbră îndepărtată cu pălărie și pelerină, îmbrăcat ca un ucigaș.

– Nimeni nu *l-a recunoscut*. Ar fi putut să fie violonistul acela aseară. Ar putea fi admiratorul tău. Ar putea fi oricine.

Nicky clipește.

– Sau nici unul dintre cei pe care i-am văzut vreodată, adaugă Madeleine.

Pentru a doua oară astăzi, aud un țipăt.

Nicky sare în picioare. Madeleine o urmărește în hol, strângând-o

pe Watson la piept.

În ușa livingului stă Simone, cu mâinile acoperindu-i nasul și gura, cu ochii lipiți de targa pe care doi polițiști o trag pe podea. Sacul pentru cadavre alb e umflat la un capăt, dar aproape plat la celălalt, ca un bagaj împachetat prost.

Madeleine privește cum polițiștii o scot pe mama sa vitregă din casă. Lângă ea, Nicky își tamponează ochii cu mânecile.

Orologiul se trezește cu o bătaie de gong melancolică, în timp ce B.B. Springer vine în pas vioi spre ele, netezindu-și părul cu degetele, înconjurând-o cu brațul pe Simone.

– Tocmai terminasem discuția cu mătușa dumitale când a deschis ușa și… mă rog, ați văzut. B.B. își prinde reverele jachetei, le scutură rapid, așa încât pielea de șarpe trosnește. O să mai dureze aici. O să ne întoarcem să vorbim cu domnul Trapp când o să se simtă mai bine. Medicul legist vă cere să nu mergeți în dormitor. Și în curte.

Timbo apare cărând trei pungi pentru probe – o haină, o mânecă, acea mască de coșmar – și raportează că nu se știe unde este Frederick Trapp.

– Proprietăreasa zice că i-a dat papucii la începutul lui aprilie. Nici o adresă la care să i se trimită corespondența.

– A fost dat afară din casă? îi scapă lui Simone.

B.B. scoate iute din buzunar trei cărți de vizită.

– Vă rog să mă anunțați dacă aveți vești de la el. Din nou, ne pare foarte rău pentru pierderea suferită.

– Ne pare foarte rău, mormăie Timbo.

Madeleine, Nicky și Simone se uită cum ies din casă, Timbo primul, cu părul luând foc o clipă în lumina soarelui. B.B. se oprește pe prag, apoi se întoarce în loc, se uită la hol cu… sfidare? se întreabă Madeleine.

Zâmbește. Închide ușa după ea.

Se lasă brusc liniștea. Simfonia acelei dimineți se aude surd în capul lui Madeleine: țipetele mătușii, vorbele aiurea ale tatălui; gemetele ascensorului, pleoscăitul apei heleșteului.

Cele trei așteaptă un moment înainte să se împrăștie.

– Mă duc să văd ce face Sebastian, zice Simone luând-o iute spre scară.

– Scuză-mă.

Madeleine îi întoarce spatele lui Nicky, cu Watson gâfâind lipită de ea, și se duce repede în apartamentul său, tastând un mesaj pe telefon:

Te rog, răspunde-mi.

Apoi șterge „Te rog“. Îl trimite.

Peste o clipă e lăsată într-o rână pe canapea, cu fața îngropată în

palme, cu câinele rostogolit în valea dintre perne.

Madeleine stă acolo un an.

Stă până ce aude cum se închide ușa din față.

Se duce la pat, privește pe fereastră la mașina de pe alee. Îl vede pe Jonathan la volan. O vede pe Nicky urcând.

Cine-i el?

Și de ce-i așa de interesat de fata aia?

60

– Drăcia dracului, ce mai dimineață!

Jonathan fluieră. E vioi, cu un tricou de rugby și ochelari de soare, și în orice altă zi Nicky ar vrea să continue de unde rămăseseră în mansardă – mâna ei pe pieptul lui, gura ei pe gura lui, venele ei aprinse de ațâțare –, dar astăzi se răsucește spre geam, obosită de atâta vorbit.

– Biata femeie. Bietul Fred – vorbea cu multă căldură despre ea. Și tu… ești bine?

Nicky se încruntă.

– N-am cunoscut-o prea bine. Și totuși.

– Și totuși, oftează el. Cum trebuie să fie să simți că n-ai nici o speranță. Nici o posibilitate.

Ea își încrucișează brațele pe piept, închide ochii.

– Ei nu cred că e sinucidere.

– Parcă ai spus că a lăsat un bilet?

– Da.

Afară e un dâmb cu un parc; doi bărbați se luptă cu un labrador, râzând; o mamă cu copilul de mână.

– Deci… să ne întoarcem: de ce să vrea cineva să… ce, s-o *omoare* pe ea?

Ca și cum ar fi un cuvânt murdar. Nicky presupune că este.

– Sună ca și cum aș sublinia fiecare silabă din acea frază. *De ce? Cineva? Pe ea?*

– Ai subliniat și *omoare*.

– Moartea e inerent subliniată.

Ieri Nicky ar fi chicotit la asta.

– Sunt interesați de Cole Trapp, zice ea.

– Ce, din pricina micii telegrame de aseară?

În fața lor, turiști se revarsă de pe trotuar în fața unui șir de case în culori văratice; Jonathan apasă pe claxon, apasă iar.

– Că vorbim despre cheful de a omorî pe cineva. Dar Cole Trapp nu-i mort și dispărut? Sau dispărut cel puțin?

Nicky nu zice nimic.

O pauză.

– Apropo, unde mergem? Sunt bucuros să rătăcim doar, dacă vrei. Sunt la ordinele tale.

– Ai vreo idee unde ar putea să fie Freddy?

„A sărutat-o. Pe Diana“, se gândește ea.

– La el acasă, aș zice. Lingându-și rănile. Deși probabil e greu să-ți

lingi propriul ochi. L-am sunat aseară și de dimineață. Nici un răspuns. Să mergem acolo?

– Nu cred că e acasă.

Ea își mușcă buza.

– Oricum, ce *voia* să facă în bibliotecă aseară?

Însă degetele lui Nicky dansează pe ecranul telefonului, urmărind traseul din fața lor.

– Poți s-o iei aici la dreapta, te rog?

Peste câteva minute, sub un grilaj fragil de cabluri de tramvai, parchează și traversează spre provocarea oferită de Castro Street. Flamuri în culorile curcubeului se umflă ca niște pânze de pe stâlpii de telefon; buticuri cu haine și centre de tratament cu laser stau umăr la umăr cu etajele superioare ale caselor din Epoca de Aur. Lumina le înălbește bovindourile, scânteiază în ușile de sticlă ale magazinelor de delicatese și de animale de companie. Singura bancă din zonă, îmbrăcată în cărămidă mohorâtă, pare femeia în vârstă care însoțește o tânără la petrecere.

– Ce straniu e să te gândești că cineva a murit la parter în vreme ce tu dormeai, zice Jonathan, și Nicky aproape că izbucnește iar în plâns.

Trec de splendidul Castro Theatre (pe fronton: BOHEMIAN RHAPSODY CÂNTAȚI ȘI VOI! și o dramă de război germană numită *Phoenix*, probabil nu cântă și publicul), de un dispensar pentru canabis și de o pizzerie. Nicky se uită la telefon. *Acea fierbințeală în capul pieptului, acel păcănit supărător în creștet…*

Când săgeata de pe ecran cotește spre vest, cotește și ea.

Și ridică privirea spre o alee arzând cu graffitiuri fluorescente. Lângă ea, un iepure alb, cu un ceas de buzunar în labă, îi face semn să vină; pe ambele laturi pereții sunt plini de cetățeni ai Țării Minunilor: pârșul, visând; Regina de Cupă, zbierând… toate în culorile din delirul drogurilor, toate rânjind și cu gurile larg deschise, în vreme ce Nicky pătrunde tot mai adânc în alee. Litere deasupra capului, plutind pe un val de fum de pipă: AICI SUNTEM TOȚI SMINTIȚI.

La stânga stă pe vine o pisică din Cheshire monstruoasă, cu un zâmbet ca lama unei coase și coada ca bucla unui semn de întrebare.

Chiar este bucla unui semn de întrebare, vede Nicky, iar pata de cerneală violetă împroșcată dedesubt e un mâner. Îl răsucește, împinge ușa – „Stai“, șuieră Jonathan, întocmai cum făcuse aseară în bibliotecă – și pășește în întuneric.

Locul e o peșteră, în cea mai mare parte podea goală, invizibilă sub picioarele ei. Trei separeuri jerpelite sunt lipite de un perete, fiecare luminat slab de o aplică disperată să iasă la pensie. În cealaltă parte a sălii, niște scaune înalte încercuiesc un bar ca o semilună, iar în spatele barului, deasupra siluetelor sticlelor de băutură, becuri rotunde de felul celor din cabinele artiștilor alcătuiesc numele BETTY.

Nicky se apropie. Îi plac cârciumile. Cârciumile o plac pe ea.

Barmanița, masivă și musculoasă, o privește; are maiou, tutu și barbă nerasă de o săptămână.

– În viața viitoare vreau să mă întorc așa de drăgălașă ca tine, zice ea, cu voce caldă și gravă. Cum te cheamă, puiule?

– Nicky.

– Betty.

Strânsoarea ei de mână ar putea sfărâma gheață.

– Cine ți-i partenerul?

– Sunt Jonathan. Au, exclamă când Betty îi înșfacă mâna.

– Bine ați venit la „Betty's“. Cafenea ziua, bar noaptea. Și ziua.

Face semn cu ochiul. Ochii îi sunt mărginiți de gene cu paiete.

Nicky saltă pe un scaun.

– Când dormi?

– Oh, puiule, închid la patru dimineața. Eu sunt patroana. Betty bate în telefon, și difuzoarele nevăzute emană un solo de saxofon singuratic, cu pârâituri de vechime. Mult mai bine. Ce să fie?

– Nu beau cafea.

– Deci, nu bea cafea.

– Ce propui? întreabă Jonathan.

Betty ascultă saxofonul plutind pe tavan.

– Un Manhattan se agită în ritm de foxtrot, un Bronx, în ritm de pas de deux și un martini sec, întotdeauna în ritm de vals.

Nicky ascultă și ea.

– Nu pare să fie un ritm.

– Atunci e whisky.

Betty răsucește dopul unei sticle de Hibiki, toarnă în trei păhărele.

Înainte să poată ciocni, o tuse ca un vulcan erupe din adâncurile sălii. Nicky se răsucește: în separeul îndepărtat, un bărbat ca un cocostârc jerpelit, într-un costum cafeniu fără viață, își afundă ciocul într-o halbă, înghite, apoi trage dintr-o țigară. Fumul se învolburează sub lampa de deasupra lui.

– E Profesorul, zice Betty. A apărut odată cu locul ăsta. Încă n-a dat ortu' popii.

O izbucnire de lumină când ușa se deschide, se închide. Betty flutură mâna spre o femeie în uniformă de spital, apoi se răsucește spre un aparat pentru espresso de mărimea unui motor de mașină.

– Așteptați pe cineva, drăgălașilor?

– Îl căutăm pe el, zice Nicky spre spatele lat al barmaniței. Un tip cam de vârsta noastră.

– Și care-i vârsta aia?

– Trecut bine de treizeci, răspunde Jonathan.

Aparatul de espresso începe să gâlgâie.

– Drăguț și înalt, spune Nicky.

– Abonament la sală, zice Jonathan.
– Păr foarte închis la culoare, precizează Nicky.
– Ia-o mai ușor, o îndeamnă Jonathan.
Aparatul sâsâie.
– Și un mic tatuaj pe braț – un citat dintr-o carte.
Aparatul rage, iar Betty îi duce repede o ceașcă și o carafă femeii în uniformă de spital, care suge dintr-o Camel la câteva taburete distanță. Lui Nicky îi vine să zâmbească. Fumul care se răsucește în lumina aproape inexistentă, barmanița dură și cinică, saxofonul care se tânguie… E într-un roman de serie neagră.
– A băut cafea luată de aici săptămâna trecută, explică Nicky. Am observat paharul.
Atinge ecranul, găsește fotografia de angajat a lui Freddy de anul trecut. Se uită lung la ea: arăta remarcabil mai sănătos atunci.
Betty încuviințează din cap, cu zâmbetul subțiat.
– Drăguț. Mă tem că nu vă pot ajuta. Ați venit cu mașina aici?
Jonathan clipește.
– Da.
– Unde ați parcat?
Jonathan numește strada.
– Nu poți parca acolo după-amiaza. O să-ți ridice mașina.
– Rahat!
Englezul coboară de pe scaunul înalt și o ia grăbit spre ieșire.
De îndată ce ușa se închide după el, Betty se apleacă în față, îi face semn lui Nicky să facă la fel.
– Mașina n-are nici o problemă. Voiam să plece. Acum, nu te pot ajuta cu Fred, dar nu-s sigur că-mi place nici mutra iubitului tău.
Nicky se încruntă.
– El nu-i… Ce vrei să zici?
– Nu l-am mai văzut, spune Betty, mângâindu-și bărbia perciunată, dar am mai văzut genul lui.
– Ce gen e acela?
– Genul care ascunde ceva.
Și dă pe gât Hibaki-ul.
Nicky își freacă paharul încetișor între palme. Îi place Jonathan – îi place conversația lui, îi plac buzele lui. Îi place chiar și legătura dintre el și Hope Trapp, sud-vestul Angliei.
… Cu toate că a *locuit* în Londra în același timp cu Diana.
Și a *ținut* cheia ei douăzeci și patru de ore.
Și îl *cunoaște* pe Freddy – un criminal neverosimil el însuși, dar cu siguranță uneltind ceva, așa cum spusese verișoara lui.
Și nu e obligatoriu să fie Cole ucigașul. Nici Sebastian.
Dă pe gât paharul, se strâmbă, dă pe gât paharul lui Jonathan, se strâmbă – Betty privește aprobatoare – și se șterge la gură.

– Mulțumesc pentru băutură. Trântește pe bar trei bancnote – „Pentru al tău și ale noastre“ – și o ia cu spatele spre ușă. Ne mai vedem, poate.

– Te aștept, puiule, strigă Betty.

Abia când se întoarce pe alee, clipind în lumina soarelui, Nicky își dă seama că Betty cunoștea numele lui Fred fără ca ea să-l fi pomenit vreodată.

61

Poate că e febra de detectiv, poate acel whisky – dar Nicky se simte gata să urmeze iepurele alb prin Țara Minunilor până unde aleea își schimbă direcția sub un fluture albastru, omida renăscută. Cotește la stânga.

Peste o clipă, o ușă se trântește în spatele ei. Se uită înapoi și vede cocostârcul din bar, cu penajul unsuros, morfolindu-și țigara. El aruncă o privire într-o parte și în cealaltă, pornește spre ea.

Nicky iuțește pasul, pe lângă litere înșirate pe cărămizi: OH, CE VIS CIUDAT AM AVUT!

Când dă colțul, a ieșit din Țara Minunilor, dar nu de pe alee. Aici devine mai strâmtă, zidurile părăginite se îngustează până la o așchie depărtată de trotuar și soare.

– Hei.

Vocea lui se bălăbănește în fundătură, se poticnește în urma ei.

– Fătucă!

Ea aruncă iute o privire în spate – nimic în afară de fluture – și se pitește în cadrul îngust al unei uși. Pe geamul ușii e lipită o foaie de hârtie pe care scrie cu cerneală roșie: ATENȚIE LA AFURISITUL DE CÂINE.

– Fătucă! Vreau să vorbesc cu tine.

Profesorul se apropie, cu tălpile plesnind pământul. Nicky nu se poate hotărî dacă să fugă sau să sară pe el.

El trece cu pași mari pe alături, duhnind a băutură și a fum, cu părul pleoștit atingându-i umerii…

… iar la spatele ei mârâieli frenetice, în vreme ce ușa se zguduie. Nicky sare pe alee și se ciocnește de străin, îmbrâncindu-l tare în zidul de cărămidă. Când mormăie, țigara îi cade din gură.

Nicky i-a înfipt piciorul în vintre (din greșeală) și l-a înșfăcat de umeri (tot din greșeală), așa că el nu se poate încovoia. Ea se agață de haina uleioasă, își răsucește capul. Dincolo de ușă, o corcitură zbiară la ei, cu fălcile pline de spumă, cu labele zgâriind sticla.

– Rahat, cucoană, cârâie Profesorul. Voiam doar să… Mai taci naibii, javră!

Afurisitul de câine mânjește cu bale ușa, clănțăne la ei.

Nicky îi dă drumul bărbatului, face câțiva pași în spate – apoi se răsucește și mârâie cu atâta ferocitate, încât câinele dispare brusc, cu saliva ca o spumă pe geam.

Se întoarce spre Profesor.

– Voiai să ce?

El se strâmbă.

– Fred. Lucrează în domeniul sportului, cum ar veni. Tip mare, musculos.

Nicky observă că se uită la țigara căzută, așa că se apleacă și o ridică.

– Mulțumesc, zice el vârând între buze mucul.

– Îl cunoști?

El clatină din cap.

– L-am văzut aici – își smucește degetul mare spre „Betty's" – de o grămadă de ori. Aduce mâncare la pachet. Mâzgăleli de tip oriental pe pungă. Continuă printr-un nor de fum: Restaurantul se numește Tigress. Mi-amintesc fiin'că nevastă-mea și cu mine am avut o mâță pe nume Tigress. Ne-am trezit într-o dimineață, fugise din coteț. Mâța, nu nevasta. N-am mai văzut-o niciodată. Apoi, după un an, mă trezesc și descopăr că nevasta fugise din coteț. N-am mai văzut-o niciodată nici pe ea. Oftează. Mi-e tare dor de mâță.

Nicky se uită la Profesor, la pielea gălbejită tăbăcită de soare și fum, la vârfurile degetelor îngălbenite, la ochii triști; și-l imaginează sănătos, sau cel puțin plin de speranță, cu o slujbă și o întâlnire romantică la prânz și – de ce nu – o pisică.

– De ce-mi spui asta?

El își netezește piepții cămășii cu găuri de arsură, de parcă un asasin zelos l-ar fi stropit cu gloanțe.

– Tipu-i aiurea. Acum vreo două luni începe să se vadă că-i drogat ca dracu'. Și de atunci încoace, de cele mai multe ori, intră cu mâncarea lui chinezească, tot fâțâindu-se, iar oleacă mai târziu apare un tânăr și se așază și…

– Cine?

– Nu știu. Dar vorbesc un minut, după care tipul pleacă. Și la fel și omul tău, după ce înghite colțunașii. Poate o dată pe săptămână.

– Când? În ce zi, vreau să zic?

– Fătucă. Io nu știu nici măcar ce zi îi azi.

Suge din țigară, îi dă un bobârnac.

Nicky își pipăie buzunarele, pescuiește portofelul.

– Mulțumesc, domnule, zice, oferindu-i o bancnotă de douăzeci.

El o palmează la iuțeală.

– Ai grijă de tine, domnișoară. În timp ce se scurge înapoi pe alee, spre Țara Minunilor, adaugă: Ar putea fi un dur.

– Așa sunt și eu, îi spune ea.

62

Nimeni nu i-a scris: nici Cole, nici Freddy, cu toate că l-a amenințat de câteva ori. Și cine altcineva ar putea s-o caute? „Ești ultima care a rămas“, se gândește.

Madeleine își târșâie picioarele afară din camera ei, urcă pe scară; când ajunge pe palier, ușa casei se deschide în spatele ei și Nicky intră, zâmbește cu speranță.

Îmbrățișarea a fost acum câteva ore. Madeleine își vede de drum.

În ușa dormitorului tatălui șovăie, privindu-l cum sforăie regulat sub pături, sub acoperișul roșu al patului, cu ochii închiși și mâinile încrucișate pe piept. „Presupun că asta-i o avanpremieră“, își zice.

– Vreo veste de la Frederick?

Madeleine nici măcar n-o observase pe Simone lângă patul tatălui. Tot în halatul de baie. Nici Madeleine nu s-a schimbat. Poate că amândouă ar trebui să se îmbrace.

– Frederick? imploră mătușa.

Madeleine clatină din cap. Pleacă.

Cum *este* Freddy amestecat în asta? Fluturii, mesajele – totul ar putea să fie campania unui singur om. Însă nu dacă acel om e Freddy, cu siguranță. (Cu siguranță?) Singurul prieten al lui Cole: bodyguardul lui din vestiar, camaradul lui cercetaș, tovarășul din paturile suprapuse când dormea la ei. S-au regăsit?

O bandă fleșcăită se întinde peste ușa a ceea ce ea încă mai consideră că e dormitorul mamei sale: LOCUL CRIMEI LOCUL CRIMEI intonează banda, foarte sigură pe sine. NU TRECEȚI.

Se strecoară pe dedesubt.

Aici aerul pare mai rarefiat; pereții violet s-au decolorat. Patul e făcut, cu o rochie întunecată deasupra, ca o siluetă desenată cu creta, iar pe podea e o husă pentru haine.

Poate că așa pare, arată, o încăpere când cineva a murit în ea.

Cu toate că Diana n-a murit aici.

Diana sperase să moară la Samarra. Diana sperase să călătorească. Diana plănuia un viitor.

Madeleine se încruntă la birou. Și atunci de ce a scris acel bilet?

Polițiștii au închis fereastra fatală. Se apropie, cu grijă să nu atingă pervazul, și privește curtea, heleșteul. Câteva frunze de nufăr în formă de inimă. Pești rotindu-se încet în apa neagră, limpede.

Își dorea să se sinucidă?

Era beată?

A fost împinsă?

Madeleine se răsucește, se duce la toaleta care e goală, în afară de o veioză și o sticlă de parfum neagră și o cutie de bijuterii albă, dublate în oglindă. Când saltă capacul cutiei și răsucește încet o cheiță dintr-o parte, note metalice fragile plutesc ca niște baloane în lumina după-amiezii. Un cântec franțuzesc: Madeleine își amintește melodia de la orele de franceză din clasa a șaptea.

După o clipă cercetează sticluța de parfum. Iată, în sfârșit, numele aromei misterioase a Dianei, curată și răcoroasă și blândă: Mystery. Asta o frapează ca o dovadă de lipsă de imaginație.

Își stropește încheietura goală. Răsucește la loc capacul, pune sticluța pe toaletă, își duce mâna la nas.

Muzica începe să picotească; notele mici, metalice, șovăie și mor. Madeleine închide capacul cutiei de bijuterii, o mângâie o dată, apoi iese din dormitor. Banda poliției se desprinde de pe ușă; o privește fluturând spre podea, se apleacă s-o ridice, o apasă puternic pe toc.

În timp ce merge pe coridor spre camera tatălui și ultimul ecou al melodiei i se șterge din minte, își amintește titlul: „J’ai descendu dans mon jardin“.

Am coborât în grădina mea.

63

În bucătărie, Simone o întâmpină pe Nicky țeapănă, pare surprinsă să afle că a plecat din casă – și tocmai cu Jonathan. („Nu știu ce îndruga tipul ăla, Betty“, a zis el. „Mașina era în ordine.“)

– Detectivii mi-au vorbit despre el. Simone e gârbovită peste insulă în halat, cu cana de cafea în față. Chiar m-au întrebat dacă îmi *amintește* de cineva! Adică de *Cole*. Ca și cum nu mi-aș recunoaște propriul *nepot*.

Nicky dezaprobă și ea. Cine l-ar confunda pe Jonathan Grant cu Cole Trapp?… Poliția, se pare.

Scoate o cutie cu lapte din frigider, așteaptă ca Simone să remarce că se poartă ca la ea acasă; în loc de asta, e invitată să se uite la fotografiile din seara trecută.

– M-am gândit că ar trebui să fac niște poze, în cazul în care le-ați vrea pentru… cartea voastră de amintiri, explică singura doamnă Trapp care mai e în viață, în vreme ce Nicky se ghemuiește lângă ea. Face ecranul să gliseze înainte și înapoi cu două degete, regulat ca ștergătoarele de parbriz. Uite piramida de șampanie. Oh, nu suport să mă uit la ea! Glisează. De ce fotografiam langustinele prăjite? Gliseazăgliseazăglisează. Lionel Lightfoot. N-am să știu niciodată ce-o fi fost în capul Dianei.

Un moment amuțește.

Urmează Freddy. Simone suspină.

– E așa de *imprevizibil* în ultima vreme. *Scena* aceea de aseară. Aș vrea… Aș vrea să sune.

Acum apare Diana pe ecran: rochie strălucitoare și păr lăsat liber, pahar gol într-o mână, vorbind cu Freddy, dar privind dincolo de el.

– Oh, face Simone.

A sărutat-o.

În următoarea fotografie, Freddy ține aparatul de fotografiat deasupra capului, la o lungime de braț, în timp ce el și mama sa stau de o parte și de alta a Dianei.

– A ținut morțiș să facem un selfie, îi explică Simone lui Nicky. Ce unghi!

Se încruntă. Se încruntă și în fotografie, și e un pic ciufulită – părul argintiu îi este agățat de lănțișorul de argint, genele îi sunt acoperite de funinginea rimelului.

Conturul Dianei e neclar. Arată aproape fantomatic.

– Poți să-mi trimiți asta? întreabă Nicky, spre propria-i surprindere. Mi-ar plăcea să… mi-ar plăcea.

– Și Frederick a cerut-o.

Simone îi dă telefonul, iar Nicky trimite fotografia. E o consolare să știe că Diana are o viață de apoi în computerul ei, o stafie în aparat.

– Și uite-l pe Sebastian. Sau o mare parte din Sebastian. Vezi ce greu poate fi să-l înghesui în cadru când vorbește cu o persoană foarte scundă, cum e femeia aceea în scaunul rulant.

Apoi Sebastian râzând, Sebastian înclinându-se, Sebastian trăgând la măsea.

– Întotdeauna ai fost îndrăgostită de el?

Nicky își dă seama pe loc că nimeni nu i-a mai pus întrebarea asta. Simone întoarce capul aproape minunându-se, ca o fantomă singuratică pe care brusc o vede cineva.

Când vorbește, vocea îi este foarte, foarte blândă.

– Din ziua nunții mele. Colțurile gurii i se ridică. Nu-l văzusem până atunci. Prima mea întâlnire – cu Dominic, vreau să spun – a fost chiar după ce el și Hope și Madeleine au plecat într-un lung turneu de promovare a unei cărți. Nu-mi amintesc care. Nu contează. Apoi am rămas gravidă, iar mama mea a vrut ca pruncul să se nască din părinți căsătoriți – peste opt săptămâni, căsătorie cu pușca în ceafă. Au lipsit de la repetiția pentru nuntă. Sebastian și ai lui. S-a anulat zborul, cred. Nu contează. Însă în dimineața următoare…

Ochii i se închid.

– Când l-am văzut în costumul de cavaler de onoare, stând lângă Dominic în fața altarului, mi-am zis: „O, nu, pe tine te vreau, pe tine te iubesc, da, da“. Zâmbește radios spre tavan, cu tot gâtul dezgolit, și un moment Nicky o zărește pe femeia care a fost, înainte ca nervii să-i sape riduri pe față și anii să-i învârsteze părul. *De ce tu?* întreabă ea disperată. *De ce acum? Când merg printre strane spre altar?*

Nicky ascultă.

Simone coboară pe pământ.

– I-am spus „Da“ lui Dominic, desigur. Am spus-o și am gândit-o. El avea întâietate. Și l-am iubit, și l-am iubit pe Frederick, atunci și acum și veșnic. Am fost o soră devotată pentru Sebastian și Hope, iar după… după revelion, în toți acei ani, l-am îngrijit pe Sebastian. Am făcut-o cu toții. Apoi, când soțul meu a murit, mi-am zis – am *sperat* – că…

Nicky simte că sângele începe să-i rătăcească. „Nu te-ar obseda asta?“, întrebase Simone. „Să iei o viață… Să nu-ți descarci niciodată conștiința. Cine putea să facă asta?“

„*Cui bono*“, răspunsese Nicky. Cine a profitat de pe urma morții lui Dominic? Dacă-i pe așa, cine ar fi putut să profite de pe urma morții Dianei?

Simone oftează.

– Însă n-am putut să-mi imaginez cum ar putea vreodată Sebastian să mă privească altfel decât ca pe o cumnată care vorbește ca o moară

stricată, își tratează fiul ca pe un bebeluș, e o băgăreață tiranică. Nu contează.

Ecranul telefonului ei se înnegrește. Bate în el automat, și fața lui Sebastian iese iar la suprafață. Simone se uită la el.

– Apoi a adus-o acasă pe Diana. Nu mă așteptasem la asta.

Și acum Diana e moartă. Diana, care probabil nu se așteptase la asta.

Simone începe să învârtă lingurița în cana cu ceai.

– Nu-mi plac romanele polițiste. Mi se par ridicole. Până și povestirile cu Simon. Le-am citit pe toate, desigur. Le-am citit și pe cele cu Sherlock Holmes. Voiam să văd ce-a văzut *el* în ele. Îmi amintesc doar de bărbatul care s-a îndrăgostit de o femeie într-o călătorie pe ocean cu ani înainte, bărbatul care i-a spus lui Sherlock: „Când ne-am despărțit, ea era o femeie liberă, dar eu nu eram un bărbat liber". Îi oferă un nou zâmbet slab când adaugă: Ești o bună ascultătoare. Îmi dau seama de ce oamenii vorbesc cu tine.

– Mmm, face Nicky înghițind.

– Ai iubit vreodată pe cineva care nu te-a iubit?

„Mă întreb dacă nu cumva *Simone* i-a venit de hac", a zis Jonathan despre un Watson mort de mult. „Îl întreb pe Fred dacă mama lui ar putea cu adevărat să fie în stare de omucidere. Și el răspunde: «Omule, mama mea e în stare de genocid.»"

– Da, zice Nicky, cu vocea sugrumată.

– Găsesc că poate să fie aproape plăcut. Vârful degetului lui Simone patinează pe ecran. Un moment stau în tăcere. Însă în cea mai mare parte e insuportabil, reia ea. Oh… e trecut de cinci. Probabil pisicile se canibalizează între ele. Trebuie să plec. Eu o să fac aranjamentele pentru înmormântare, desigur. Sebastian nu poate. Madeleine, probabil, nu poate. Coboară de pe taburet. Cred că ar trebui să pleci și tu.

Nu se referă la seara asta.

– Înțeleg.

– A fost un deces în familie. Sebastian nu se simte bine, Madeleine este… Madeleine. Frederick distruge proprietăți și atacă oameni – apropo, îmi pare rău.

Nicky își drege glasul.

– Nu-i prima dată când am fost pocnită.

– Sunt sigură că tu și Sebastian puteți vorbi de proiectul vostru după o vreme. Însă acum…

– Înțeleg. Cu adevărat.

Simone bagă telefonul în buzunar. În ușă se oprește, își privește halatul.

– Cred că o să port asta până acasă, zice. E al lui.

După ce pleacă, Nicky dă pe gât restul de lapte, dă drumul aerului

din piept. „O să te apuce febra.“

Nu joacă șah, însă își poate imagina tabla: Simone sacrifică un cal ca să-și poată lua locul lângă rege. Din senin, apare regina. În cele din urmă, Simone o mătrășește și pe ea.

Nicky își ciugulește unghia degetului mare. De ce să lovească Simone cu doar câteva luni înainte de moartea lui Sebastian? Poate că, dacă ai ucis doi oameni dintr-un singur motiv, te simți obligat să termini ceea ce ai…

Înclină capul, strânge în mână paharul.

De ce nu trei oameni?

Și acum un răget în urechi, în vreme ce febra pune stăpânire pe ea: cum e cu prima regină?

Unde era Simone în seara aceea? Acasă, a zis ea, cu soțul și fiul.

Și Cole.

64

La etaj, așezată pe fotoliul de lângă pat în lumina palăa veiozei, Madeleine se uită lung la mâinile tatălui. Mâini de pianist, spunea mama ei, cu oase fine, degete lungi. Madeleine își privește degetele din poală. Butucănoase, sau cel puțin stângace.

Acum el a pierdut două soții. Și un copil.

– A avut o viață tristă.

Madeleine tresare. Ochii lui sunt închiși, cu pleoapele vineții, întunecate ca orbitele unui craniu.

Trece un moment, până ajunge la concluzia că și-a imaginat vocea lui. Dincolo de fereastră, ultima lumină a serii se stinge.

– O viață tristă, repetă el, cu ochii deschiși.

Madeleine se întreabă dacă plutește încă pe drog.

– A avut cinci ani cu tine, zice ea. Ați călătorit. Voi...

Se simțeau bine unul cu altul. Râdeau destul de des.

– ... v-ați iubit, termină ea propoziția.

Însă el își leagănă capul pe pernă, dintr-o parte în alta.

– Adevărata ei viață s-a sfârșit înainte de mine.

Madeleine își amintește.

– Așa că s-a retras. În trecut, unde decorurile erau familiare. Cred că de aceea s-a întors aici: nu ca să-și trăiască viața, ci ca să aștepte să se termine. Acum își întoarce fața spre fiica lui. N-am fost nici unul prima alegere a celuilalt. Însă de aceea ne-am potrivit: ne-am resemnat amândoi cu asta. Nici unul din noi nu și-a dorit cu adevărat o viață dincolo de ce avusese deja. Ne eram unul altuia viața de apoi.

Ochii îi sunt uzi.

Peste câteva clipe, cu un zâmbet trist:

– Te rog, intră.

Madeleine aruncă o privire în spate. Nicky zăbovește în prag ca un înger al morții nesigur dacă a ajuns prea târziu sau prea devreme.

– Îmi pare rău că deranjez, spune. Ar trebui să plec. O să vreți să fiți singuri în casă.

Madeleine încuviințează din cap, mulțumită. Ea și tatăl său mai duseseră acest război, doi împotriva lumii, doi împotriva acestei case: uitându-se împreună pe coridoarele întunecate, purtând umăr la umăr povara acelei mansarde, ferindu-se de ferestre...

– Domnișoară Hunter, aș fi mâhnit dacă ai pleca. Maddy..., murmură întinzându-i mâna. Te rog, spune-i musafirei noastre că insistăm.

Ea îi strânge degetele, iritată.

– Nimeni nu pleacă nicăieri în seara asta, cu siguranță.

– Stai un moment, domnișoară Hunter. Știți, fetelor, ceea ce am dorit cel mai mult pentru Diana a fost maternitatea. Avea acea calitate esențială, *elementară*, a unei mame bune.

Madeleine aproape că ridică mâna ca la școală.

– Bunătatea?

– Nu. *Era* bună, dar nu.

El se uită la Nicky.

Care, după o pauză, zice:

– Diana era feroce.

– Foarte bine. Trebuia să fie, ca să supraviețuiască unei astfel de pierderi. Nu mulți ar fi simțit asta la ea, dar tu ai simțit-o.

Madeleine își fulgeră cu privirea tatăl, vrând să-l silească cu puterea voinței să i se adreseze ei, nu acestei străine – și acum el face asta.

– „Nu este nimic pe lume ca dragostea unei mame pentru copilul ei. Nu știe de legi, de milă, îndrăznește orice și strivește fără remușcare tot ce-i stă în cale." Mâna lui se mișcă în a ei. Așa zice Agatha Christie. Și o femeie atât de feroce ar face o mamă minunată. Sebastian se înfundă mai mult în pat, vocea îi scade: Însă ea n-a vrut să încerce iar. N-a vrut să piardă iar.

În secunda următoare sforăie, iar Madeleine scade lumina lămpii. Când se răsucește spre ușă, Nicky a plecat.

Pe coridorul neluminat – Diana era întotdeauna cea care aprindea aplicele, desigur –, Madeleine se împiedică de blestematul de câine. Amândouă coboară în curte. În vreme ce Watson îngrașă cu azotați un arbust ornamental, Madeleine se uită la ungherul întunecat în care azi, mai devreme (a fost cu adevărat azi?), și-a descoperit tatăl răcnind, cu soția în brațe; unde acum peștii plutesc nepăsători prin apă.

Se înfioară.

În salonul înnoptat, cu candelabrul lui la fel de jalnic ca un pom de Crăciun mort, Madeleine pipăie raftul până ce peretele alunecă spre ea. Camera de mahmureală e luminată slab.

Se întinde pe șezlongul dinăuntru. Ochii dau ocol pereților, urmăresc galeria de hărți și reproduceri – oare Diana a vizitat toate aceste locuri? Madeleine n-a întrebat niciodată.

Lumina se stinge.

Acum ascultă clipocitul slab al apei din heleșteu care vine dinspre podea, prelingându-se prin grilaj. Cadavrul Dianei a fost în acel heleșteu. Sângele ei a curs în el. Ceea ce aude Madeleine, acel sunet al apei, e sunetul sângelui.

Și în vreme ce i se revarsă în cap, găsește telefonul, tastează un mesaj pentru fratele său.

Magdala.

Începe să-mi fie frică.

Peste o clipă vine răspunsul:

Magdala.

Nu cred că ți-e destul de frică.

65

– Bună seara, zice Jonathan.

– Bună seara, zice Nicky, cu telefonul vârât între umăr și ureche.

– Prea târziu pentru taclale?

Nu-i decât nouă și jumătate, dar ar putea să doarmă un an întreg. „Du-te la culcare“, a zis Diana nu mai departe de aseară (chiar a fost doar aseară?). „Am de gând să mă sedez până săptămâna viitoare.“

Jonathan continuă:

– Așa că mă întrebam. După ce te-am lăsat acasă. M-am gândit că fluturele de pe mașina de scris… m-am gândit că a fost doar o glumă.

Nicky dă să bage un picior în șort, nu nimerește, se împleticește mârâind de-a lungul dușumelei.

– Sună a meci de rugby.

– Așa și pare.

Apasă pe difuzor, aruncă telefonul pe pat.

– Dar ei – polițiștii, vreau să zic –, ei cred că e o amenințare? întreabă el. Cred că artistul ăsta care face origami, Cole Trapp sau nu, știe ce i s-a întâmplat soției, mamei? Și încearcă să-l facă pe Sebastian să mărturisească? Și nu-i Fred?

Nicky își saltă șortul peste șolduri.

– Asta e o teorie.

– Și el încearcă să-l sperie pe Sebastian?

Ea se așază pe marginea patului, se trântește pe spate.

– Sau să-l prindă în cursă. Sau să-l șantajeze. Sau să-l tortureze. Dar pare foarte sigur că Sebastian e răspunzător.

O mână mișcă cearșafurile, trece peste jurnal.

– Nu cred că aș putea face vreodată origami. Tu poți să faci animăluțe din hârtie împăturită?

– De-abia pot să împăturesc un șervețel.

Râsul lui e crispat.

– Vor să vorbească cu mine. Caraliii. Nu-mi pică prea bine.

– Eu nu m-aș teme. Adevărul e cea mai bună apărare.

Nicky se cuibărește în pat, proptește jurnalul pe burtă.

– … era un țânc, zice Jonathan. Și copilușul a devenit o brută zdravănă ca mine, asta-i ideea?

În vreme ce el trăncănește undeva lângă șoldul ei, Nicky găsește ultima însemnare pe care a citit-o (nu mai departe de ieri – a fost cu adevărat doar ieri?). *Se întâplă ceva entuziamant!!*

Întoarce fila, apoi următoarele – totul alb. Vocea lui Cole amuțește acolo, în iunie 1999.

Miercuri, 24 iunie

66

Un zumzet.

Madeleine deschide un ochi. Telefonul dârdâie pe pernă.

– Alo? zice ea împleticit.

– Domnișoară Trapp, vă sun de la *Chronicle*. Am vrea să vorbim cu dumneavoastră despre soția tatălui…

– *Aș prefera să explodez*, zbiară Madeleine.

Treizeci și trei de apeluri ratate îngrămădite pe ecran, toate de la numere necunoscute. Treisprezece mesaje vocale. „Madeleine“, gângurește o străină, „îmi pare rău pentru pierderea ta. Sunt de la secția de știri a…“ Șterge. „Bună dimineața. Sperăm că puteți confirma niște amănunte…“ Șterge.

Omoară fiecare mesaj, cu sudoare în sânge, acid în stomac – *Lăsați-mă în pace, lăsați-ne în pace* –, însă când telefonul se scutură din nou, ca și cum s-ar apăra, răspunde.

– Ați greșit numărul.

– Aici e *Oakland Star*. Vă rog să veniți să discutăm ceva.

– Nici vorbă să mă duc în Oakland, scuipă Madeleine.

– Nu-i nevoie. Veniți doar afară.

Madeleine plonjează spre perdele, le smucește deoparte. Vreo doisprezece necunoscuți s-au adunat la poalele aleii, ca vampirii care așteaptă să fie invitați înăuntru. Două camere de luat vederi pe umeri; restul stau cu nasul în telefoane, în afară de o femeie ale cărei buze formează cuvintele din urechea lui Madeleine.

– Dacă ați putea să ne acordați…

Madeleine se îndepărtează ca o tornadă de pat, speriind-o pe Watson, și dă buzna în hol în pijama. Cu limba uscată, cu gâtul strâns, nu destulă piele: e ziua de Anul Nou iarăși, și restul acelei luni, și restul acelei ierni. O să deschidă ușa casei și o să zbiere în trecut.

Ușa casei e deja deschisă. O lamă de lumină taie marmura.

Madeleine încremenește.

– … familia cere intimitate în acest… acest moment. Domnul Trapp speră să facă în curând o declarație, dar acum, vă rog, pur și simplu… lăsați-i timpul să jelească.

Madeleine rămâne lângă ușă. Pe trepte, Nicky se adresează gândacilor de bucătărie ca un mic pristav, cu cureaua genții petrecută peste piept.

– Vă rog, spune fluturându-și telefonul. Nimeni nu vrea să se vadă online hărțuind un văduv.

Mulțimea începe să se topească. Ea intră în casă, închide ușa.

– Ce-a fost asta? șuieră Madeleine.

– Hei. Nicky face un salt, surprinsă. Scuze. Am văzut de sus gloata și m-am întrebat: „Ce-ar face Simone?“ Simone probabil că i-ar alunga înainte ca tu sau tatăl tău…

Un lătrat gros. Watson a apărut în ușa dormitorului.

– Uite, vino înăuntru, zice Madeleine înainte să se ducă în baie ca să-și tragă sufletul, să-și dea cu apă pe față.

Când iese, găsește câinele sforăind acolo unde lătrase și pe Nicky în cealaltă parte a încăperii, în fața reproducerii cu iluzia optică.

– Reporterul acreditat la poliție a dat aseară, târziu, un comunicat foarte scurt, explică Nicky. Doar: „Diana a murit, în acest moment nu este suspectat un act criminal“.

„Pe mine m-ar fi putut păcăli“, își zice Madeleine.

– Haștagul Omorparteaadoua era în vogă când m-am trezit.

– Oh, drăguț. Asta-i drăguț.

Madeleine se duce la pat, se uită urât pe fereastră. Ultimii gândaci o șterg din fața casei.

– Cară-te dracului, mormăie.

– Pardon?

– Doar înjuram. Răsucindu-se spre Nicky, spune: Mulțumesc. Pentru că… ai făcut ce-ar fi făcut Simone. Te pregătești de plecare?

Cu ochii la geantă.

– Schimbare de decor. Trebuie să scriu. Nicky își drege glasul. De asemenea: Știu că tatăl tău mi-a cerut să rămân aici, dar… cred că ar trebui să plec. Chiar cred. Cum am zis acolo, afară, voi jeliți, și…

Vocea i se frânge în gâtlej ca o placă de gheață.

Madeleine privește îngrozită. Brațele i se răzvrătesc, o iau în sus pentru o îmbrățișare înainte să le încrucișeze pe piept cu hotărâre.

– Scuze, bombăne Nicky frecându-se cu degetele sub ochi. Era… o persoană foarte plăcută.

Madeleine o bate ușurel pe cap ca și cum ar fi un câine cuminte. Se aude zicând:

– O să vezi că nu-i așa de ușor să pleci din casa asta. Și apoi, tata era obișnuit să aibă în jur femei. Eu. Diana. Watson – în acel moment, picioarele câinelui zvâcnesc în somn. Și poate că trecutul e un loc mai bun pentru el. Chiar dacă a dispărut.

– Sau e în așteptare.

Madeleine se încruntă.

– El a spus asta, zice Nicky. „Trecutul n-a dispărut. E pur și simplu în așteptare.“

Madeleine se gândește la Cole, care așteaptă și el. Dar ce anume?

Să presupunem că fratele său a fost… *implicat*, să zicem, în moartea Dianei. Poate că a știut că ea știa ceva despre mama lor. Sau poate că a vrut ca Sebastian să-i dea atenție. N-are importanță de ce, zău – doar

să presupunem că el a mers mai departe de fluturii de hârtie. Ar trebui să avertizeze poliția, la urma urmei? Vor păzi casa, îl vor păzi pe tatăl ei?

Nu cred că ești destul de speriată.

Umbra pe care el i-o aruncă peste minte e tot mai întunecată cu fiecare oră care trece. Are nevoie de un aliat.

– Te rog să rămâi, zice Madeleine.

Telefonul lui Nicky ciripește.

– Mașina mea. Mă întorc, adaugă, pășind cu grijă peste câine.

Madeleine sare pe pat, se uită pe fereastră. Nici un spectator, doar un taxi galben ca banana care alunecă în sus pe alee și o duce iute pe Nicky de acolo.

Watson o ațintește cu un ochi bulbucat în timp ce Madeleine se apropie. În hol aproape că-și poate auzi respirația. Cei de la catering abia apucaseră să măture ruinele piramidei de șampanie înainte ca Simone să dea afară pe toată lumea, și prin colțuri încă mai sunt teancuri de șervețele ca ghemotoacele de iarbă uscată rostogolite de vânt, iar scobitorile în formă de săbiuțe i se crapă sub tălpi. Locul pare că dă să se dărâme: „Prăbușirea casei Trapp“, își zice. Nu s-a dat niciodată în vânt după Poe, dar își amintește povestea aceea, casa aceea, cu holul ei gotic părăginit și femeia osândită care locuia acolo. Madeleine.

67

În mașină, Nicky îi pune la curent pe Irwin (care citise despre moartea Dianei) și pe Julia (care nu citise). Îi asigură că o să plece curând – dar a supraviețuit acelei nopți, nu?

Nici un zâmbet de la Irwin, nici măcar cu Cartof gâfâind în poala lui.

– Oamenilor răi le place inocența, Nicky, spune cu voce gravă. Și tu ești cea mai inocentă persoană pe care o cunosc, și cu inima cea mai mare. Și nu există decât o tu pe lume.

O strângere a inimii ei mari.

– Ești cel mai încăpățânat om pe care-l știu, zice Julia. Ăsta-i exact lucrul de care m-am temut – n-am spus-o?

Fără gâlgâit de pai, doar vocea ei care amuțește. Nicky încearcă să-i abată atenția cu ultimele cuvinte ale zilei, însă nu-și amintește nici unul, iar Julia n-are chef de asta.

Mesaje se îngrămădesc pe ecran, chiar și câteva mesaje vocale de modă veche: prietenii și colegii sunt îngrijorați. Nicky promite să ia legătura cu ei după-masă, după ce va scăpa de acest păcănit supărător în creștetul capului.

Coboară la Dragon Gate din Chinatown. Mașina pleacă, îndepărtându-se de o procesiune funerară care se târăște spre est pe Bush Street.

Se oprește la umbra celor trei pagode cu solzi de cărămizi verzi. Șerpi-de-mare gemeni își dau onorul unul altuia pe acoperiș și o pancartă pictată ca un covor exotic se leagănă pe căpriori, cu ideograme aurii pe ea. Lângă porțile de est și de vest e câte un leu de piatră, amândoi cu ruj zmeuriu.

Și dincolo de Dragon Gate, în sus pe panta abruptă a lui Grant Avenue, huruitul vocilor.

Nicky începe drumeția – depășește niște anticariate, câteva restaurante mici cu vitrine care se prezintă toate bilingv. Chiar în față, un cârd de blonde în treninguri de la case de modă protestează față de inegalitatea veniturilor. Cea mai blondă dintre ele împinge un fluturaș spre ea.

– Educă-te!

Grant ajunge la orizontală la intersecție, tocmai când Pine Street se ridică brusc spre vest, de parcă orașul s-ar plia peste Nicky. Se apropie de marginea zdrențuită a unei mulțimi mișunătoare.

Cartierul gâfâie sub lampioane chinezești cu ciucuri, dolofane, roșii ca opalul de foc, întinse de-a curmezișul străzii de la scări de incendiu

la balcoane, de la ferestre la acoperișuri. Mulțimi se îmbulzesc la tarabe – bucătarii atacă wokurile, o sumedenie de copii vând eșarfe de mătase și tricouri cu San Francisco. E aici și faună exotică: dragoni șerpuiesc prin mulțime, o trupă întreagă, în culori șocant de vii, cu țipete emoționate pe sub piele. Nicky se uită la burta unui monstru roșu ca lava – cinci-șase băieți care agită bețe și le poruncesc privitorilor: „FĂ LOC! FĂ LOC!“

Trotuarele sunt ticsite, oamenii sunt lipiți de vitrine. Nicky se uită la telefon. Poate să-și croiască drum cu coatele vreo șaptezeci de metri?

Dragonii dau ocol înapoi în mulțime. Nicky înșfacă un pumn de pene albastre din coadă și se lasă dusă.

Pe la jumătatea străzii zărește o deschizătură, țâșnește spre ușa restaurantului Tigress. Cercetează spelunca: fețe de masă albe, câțiva Buddha aurii râzând. Cinci clienți, nici unul dintre ei Freddy.

Când plasatoarea se apropie, Nicky îi arată selfie-ul lui Simone, arată spre Freddy. Femeia zâmbește și zice într-o engleză blândă:

– A vedea.

– Aș vrea să-l văd, da.

– A vedea.

Nicky se încruntă.

– A vedea, a vedea, insistă femeia și o conduce afară, câțiva pași pe trotuar, printre turiști care ridică tije pentru selfie ca pe niște florete, până la o ușă.

Nicky își dă capul pe spate. Un fronton vertical e lipit pe fațadă, subțiindu-se treptat ca o săgeată îndreptată spre trotuar. THE BEARDED DRAGON scrie pe el, cu litere argintii pe vopseaua verde muribundă.

Se răsucește. Plasatoarea a plecat.

Din adăpostul său, Nicky privește valul de trecători, își trage sufletul. Cercetează absentă interfonul cu etichetele care se jupoaie: 1A. 1D. 2B. 2C.

A vedea[54], într-adevăr. *Evrika*, nu șoptește, deși simte ispita.

Apasă pe 2C. Apasă iar, cât de mult timp suportă vaietul soneriei. Apoi apasă un buton după altul până ce interfonul hârâie la ea.

– Livrare, izbucnește.

Ușa zumzăie. Ea intră.

Hol rece și umed, singura sclipire de culoare e un post-it roz lipit pe ușa liftului: DEFECT. Sub panoul de afișaj de plută de pe un perete, foi de hârtie s-au cojit ca pielea năpârlită.

Nicky se îndreaptă spre scară.

Urcă patru șiruri de trepte în zigzag – primele două albite cu substanțe fluorescente, următoarele foarte întunecate – până ajunge pe un coridor scurt, cu fiecare dintre cele cinci uși marcată cu o bucată

de bandă de acoperire. Nici un apartament 2C la etajul întâi.

Altă scară orbitor de albă, alt coridor, zgomotul străzii rage dincolo de o fereastră îndepărtată. Găsește 2C la stânga.

Temperatura din ea a crescut; își tamponează tâmpla cu mâneca. Bate în placajul subțire.

Nimic. Bate iar.

Nimic.

Răsucește ușurel mânerul, îl răsucește până la limită. Oftează.

Apoi se lasă în spate pe un călcâi, își ațintește umărul și se repede la 2C.

Lemnul geme, dar rezistă. Ea se retrage, fandează și se aruncă pe ușă. Care se sparge.

68

Apartamentul e minuscul – cum încape Freddy aici? – și lumina zilei care se cerne prin singura fereastră murdară se ferește de încăpere, ca și cum ar fi suspectă. Un cuptor cu microunde pe podea, o chiuvetă de oțel în colț, un televizor cu ecran plat pus pe trei coșuri de supermarket așezate cu fundul în sus. Saci de sport goliți de măruntaie la picioarele lui Nicky: haine, teniși, un spray de corp.

Pereții sunt goi.

Închide ușa și se duce la măsuța de cafea joasă, pe care sunt înșirate cutii metalice cu pilule, scurte și groase și subțiri și înalte. Nicky se lasă pe vine, mijește ochii spre etichete.

OXICODONĂ 40 MG

Examinează rețeta. Numele este NANCY HOUGHTON. Adresa e în Oakland.

Următorul flacon, PERCOCET 10 MG, îi aparține lui ROBERT ANDERSON din Sausalito, iar cel de după – OXYCONTIN 15 MG – a fost umplut pentru A.H. CHATHAM din San Francisco. Nicky scutură fiecare cutie: doar câteva pilule zuruie înăuntru.

Ușa de lângă televizor oftează când o deschide, ca și cum ar fi obosită de acest ritual. Intră. Ochii i se cască.

Sebastian îi zâmbește.

Și Diana privește spre stânga ei, cu buzele întredeschise.

Sunt instantanee, dar clare și foarte bine aranjate, unele în culori vii, altele cenușii sau sepia. Zeci de fotografii acoperă doi pereți de un roșu drăcesc într-un colț al camerei, unde un lampadar țâșnește din podea și aruncă un fascicul alb pe fotografii și titluri din ziare și decupaje din presă, toate spectaculoase ca luminile din filme, alb electric și negru lichid:

SOȚIA, FIUL AUTORULUI DE BESTSELLERE DISPAR
FEMEIA DISPĂRUTĂ!
ȘEFUL POLIȚIEI: „PUȚINE PROGRESE“ ÎN CAZUL TRAPP
DUPĂ 10 ANI, UNDE E FAMILIA TRAPP?
E NOUL ROMAN AL LUI SEBASTIAN TRAPP CHEIA MISTERULUI FAMILIEI SALE?

… îmbinate ca piesele de puzzle. Uite-i pe vii și pe morți: Lionel și Cassandra Lightfoot; Dominic Trapp și mireasa gravidă; B.B. Springer

și un polițist mai bătrân, roșcat; Isaac Murray și, în viața dinainte de viața dinainte, Diana Gibson.

În cealaltă parte a încăperii sunt un scaun pliant și o masă pliantă pe picioare fragile. Un laptop, închis; un copiator color scump, câteva lumânări, cu flăcările pâlpâind pe fitiluri care au ajuns prea lungi.

Inima lui Nicky se oprește. El trebuie să fie prin apropiere.

Trece pe lângă salteaua de pe podea, pe lângă frigiderul miniatural ghemuit într-o baltă, până ce ajunge în fața biroului lui.

Pe scaun e un cap tăiat.

Nicky înghite un nod.

Nu – doar o față: acea piele de cauciuc, acel rictus de moarte. Jack-săltărețul, rânjind de pe scaun. Evident că Freddy are o rezervă. Nicky se cutremură, privește înapoi spre mozaicul de pe perete.

Ciudat că el a întors spatele acestui altar.

Lângă computer, o foaie de hârtie îndoită și un plic. Netezește scrisoarea, citește la lumina lumânărilor. Cerneală verde, mână tremurătoare:

Iată-l pe cel mai nou membru al distribuției

Și, imprimat cu laser în partea de jos:

CUMPĂRĂTORUL ESTE DE ACORD SĂ NU DIGITALIZEZE CONȚINUTUL ANEXAT.

Cealaltă parte a foii e goală.

Plicul, atunci. Îl ridică: o adresă din Mission.

Din el cade o fotografie cu fața în jos. Pe spate, același scris cursiv: *Muncind cu sârg*. Nicky o răsucește.

Iat-o, în localul vegan, dând mazării o șansă, privind grav ecranul computerului, cu telefonul pe masă, sticlă de Corona sugrumată cu limetă. O femeie singuratică într-un restaurant singuratic, ca un tablou de Hopper. El a fotografiat-o prin vitrina restaurantului, în alb-negru, așa că până și cu aparatura ei scena pare atemporală.

I se face pielea de găină pe brațe. Și când se răsucește, când se apropie iar de galerie, mai vede două fotografii cu ea. Urcând pe scara impunătoare cu Jonathan în sera petrecerii. Isaac Murray avertizând-o în fața ușii casei lui.

„Șoferul tău tocmai te-a fotografiat. Ne-a fotografiat."

Se încruntă la foaia imprimată din mână. De ce să vândă cineva o fotografie a ei? Cine ar *cumpăra*…

… scrâșnet de sticlă.

Încremenește.

Tăcere.

Ușa e la stânga ei. Dar nu poate să vadă prin ea de aici – trebuie fie să se tragă înapoi în mijlocul camerei, fie să meargă lateral de-a lungul peretelui. Peretele, hotărăște; dacă el intră, îl poate surprinde. Începe să se miște.

Un scrâșnet slab acum, un pas atent peste cioburi. Nicky rămâne nemișcată.

Din nou, tăcere. Răsuflă neauzit, strânge în mână plicul și fotografia.

– Cine-i acolo?

El pare tulburat. Poate că ar trebui să se arate, își zice Nicky, pășind spre…

– Am un pistol.

Unghiile i se înfig în palmă.

Așteaptă – clicul unui pistol, poate, sau propria-i voce. Asta e cea mai bună cale, nu-i așa? Să-l strige, calmă, și să spună cine este. Nu-i așa?

Când trage aer în plămâni, fotografia îi alunecă dintre degete, ajunge în ușă. Cade fără sunet pe podea, cu fața în sus.

Nicky se uită în jos la restaurant, își dorește să poată sări în separeu alături de ea însăși. Inima i se zbate pe coaste.

În cele din urmă, cu prudență, aruncă o privire pe după tocul ușii.

Freddy, într-un tricou pătat și pantaloni de trening, se zgâiește la ea, cu o mână încleștată pe mânerul ușii, cu cealaltă sugrumând o pungă de hârtie cu mâncare. ÎȚI DORIM O ZI FRUMOASĂ, o încurajează punga, deasupra unui emoticon smiley.

Aude zarva bâlciului de pe stradă, își aude inima pompând.

Pășește spre el.

El o ia la fugă.

69

Ea o ia la fugă.

El a plonjat deja pe primul șir de trepte când Nicky năvălește pe coridor. Luminile din casa scării o orbesc; se strâmbă, tropăie după el, ajunge pe palier și se răsucește.

Alt șir de trepte. Sub ea, pașii lui plesnesc cimentul. Casa scării e fierbinte și îngustă ca un gâtlej.

Bam pe palier. Prinde balustrada, se uită peste ea, îi zărește umărul cu un etaj slab luminat mai jos, se învârtejește spre următorul șir de trepte, unde lumina moare prea repede ca vederea să i se adapteze, și se aruncă orbește…

Îl aude țipând, accelerează, se izbește de zid, dă colțul pe palier, mai adânc în întuneric…

… tamponarea e dură, o ciocnire a oaselor, și acum acel chelălăit din nou, tare în urechea ei. L-a lipit de perete: un chinez tânăr.

Mormăie un „Îmi pare rău“ și se năpustește în jos pe treptele invizibile. Întinde un picior, speră să dea de palier.

Se împiedică, lovește cu umărul peretele. Merge mai departe.

Peste balustradă îl vede cum gonește pe ultimele trepte și dispare. Fluorescența îi luminează sosirea la următoarea cotitură. Își îngustează ochii.

Pe ultimul palier, piciorul îi derapează puternic pe un morman de *linguine* ca un mop însângerat. Se prăbușește pe o coapsă, alunecă în jos pe trepte cu capul între coate și împinge piciorul în față ca să frâneze.

Călcâiul i se înfige în podea, lipind pe linoleum o pungă de plastic – ÎȚI DORIM O Z FRUMOASĂ –, și Nicky se ridică, întrezărind ca prin ceață…

… holul, ușa clădirii…

În piața stradală culorile sunt mai vii, circulația, mai aglomerată, vacarmul, mai puternic. Nicky taie cu un braț șuvoiul de pietoni, traversează trotuarul. Croindu-și drum până la bordură, observă ghemotocul de hârtii din mână.

Iată-l pe cel mai nou membru al distribuției.

Un bucătar cu un wok pășește în spate și dă peste ea, strigă. „Du-te“, își ordonă Nicky, îndesând în geantă plicul și scrisoarea…

… și apoi încremenește, pentru că simte o privire asupra sa și știe că e a lui. Înalță capul.

Panica i-a scurs de pe față niște ani; arată ca un băiețel speriat. Între ei, zece metri aglomerați de trotuar blocat. Ea întoarce ochii spre

carosabil, unde căile se schimbă ca niște contracurenți.

El se mișcă.

Ea se mișcă.

Între taraba cu prăjeli rapide și o masă vârfuită cu poșete contrafăcute, îndreptându-și umerii, ținându-și respirația ca și cum ar plonja în apă. Fructe strivite dedesubt, lampioane legănându-se deasupra capului – și peste tot dragoni zvârcolindu-se. Aruncă o privire în spate: o fiară verde ca jadul se apropie cu nările umflate, trecătorii fug din ambele părți.

Înapoi la Freddy: bordura îl înalță cu vreo cincisprezece centimetri, așa că îi poate urmări capul în vreme ce el își croiește drum mai departe – și apoi simte un suflu de aer rece, pe când turma din jurul ei țipă și se împrăștie.

Își smucește capul înapoi spre dragon, se uită prin ceața care i se vălătucește în față. În adâncul fălcilor fiarei, o adolescentă chinezoaică ține în mână un föhn.

– Suc de ceață! explică ea, cu ochelarii aburiți. Apă și glicerină!

– Fă-o din nou, zice Nicky și se răsucește înapoi.

În spatele ei, dragonul suflă aburi, reci și ondulați, și privitorii fug.

– Drept înainte, strigă peste umăr. Zbori.

Dragonul sughiță de entuziasm, varsă ceață.

Nicky merge cu pași mari pe stradă într-un nor de răsuflare de dragon, purtând-o ca pe o mantie, mulțimea se desparte ca un fermoar în fața ei, lampioanele tremură deasupra pe sforile lor. La stânga, dincolo de tarabele cu fructe și dughenele florarilor, îl vede pe Freddy. Se apropie de el.

O baricadă joasă de oțel se întinde peste intersecția de la nord.

– Zboară mai repede! strigă Nicky la fiară, și ordinul e transmis din gură în gură de-a lungul șirei spinării.

Acolo, la șase metri în fața ei: Freddy a părăsit trotuarul și acum se zbate să-și croiască drum mai departe pe carosabil, fluturându-și brațele. Aruncă în spate o privire cu ochi injectați.

Ea țâșnește înainte, cu fâșii de ceață agățate de haine, evaporându-se încet.

– Fă loc! Fă loc! strigă, înghesuindu-se printre umeri, lovind ca la karate cu mâna stângă ca să-și taie drum.

E iute și fluidă, alunecând prin gloată ca uleiul, cu propria-i voce în urechi:

– Fă loc! Fă loc!

La trei metri, el întoarce capul, o vede, iuțește pasul.

Nicky plonjează în siajul lui înainte ca mulțimea să se poată țese la loc. Victimele murdăresc trotuarul: colțunași goliți de miez, un buchet de bețișoare în culorile curcubeului. O izbește în față un jet de flori de prun trandafirii. Își continuă cursa, cu petalele fulguindu-i din păr.

Acum nu mai e nimeni între ei. E destul de aproape ca să-i vadă omoplații ridicându-se și coborând la fiecare salt înainte. Destul de aproape ca să vadă înaintea lor California Street înclinându-se spre est. Tălpile tenișilor lui fulgeră spre ea, baricada se înalță deodată amenințător, Nicky își aruncă un braț spre el, vârfurile degetelor alunecă pe tricoul lui…

… salt fluid, aterizează în picioare cu o plesnitură ca de aplauze scurte și dă năvală în calea unei limuzine negre cu o coroană funerară prinsă pe mască.

Cauciucurile țipă. La fel și oamenii din spatele ei. Când Freddy se rostogolește peste capotă, e un solo de tobă.

Nicky se agață de baricadă. El nu se mai vede. Coroana rămâne pe pavaj, un nimb de crini înconjurând portretul unui domn chinez vesel. E dricul pe care l-a văzut în fața la Dragon Gate.

Claxoanele mugesc. Șoferul coboară greoi din limuzină. Prinde strâns portiera.

Și apoi Freddy iese ca un drăcușor din cutie lângă farul aflat în partea opusă, se uită la Nicky, pivotează și sprintează prin intersecție, sărind agil printre două Tesla.

În spatele ei, mulțimea se destinde. Un idiot aplaudă.

Șoferul dricului urcă deja în mașină – nu-i timp ca Nicky să treacă strada – și deja Freddy e la o jumătate de stradă mai încolo.

Limuzina își drege glasul, își continuă drumul, strivind coroana de crini sub roți, cu domnul chinez voios cu tot.

70

– Ai un minut?

Doamna detectiv B.B. Springer a schimbat pielea de șarpe cu… de pe jacheta aia picură pene de păun indigo? – dar părul încă îi strălucește în rozul unei lămpi cu lavă. Zâmbește.

Madeleine nu zâmbește. Doar se trage înapoi și deschide ușa casei.

În living, B.B. propune să stea de vorbă afară. Madeleine o conduce, înfrânându-și nevoia imperioasă să se uite la heleșteul cu pești koi.

– Frumos labirint aveți, zice polițista. Nu mă aud spunând *asta* prea des! Te superi dacă intru singură?

Va fi o deosebită plăcere, se gândește Madeleine, s-o vadă pe B.B. Springer poticnindu-se și rătăcind.

B.B. intră singură. Acolo unde calea se bifurcă, își linge vârful degetului și îl ațintește spre cer, apoi pivotează și merge cu hotărâre pe cărare.

Madeleine începe s-o urmeze de la distanță. Detectiva nu șovăie niciodată mai mult de o clipă, doar se uită într-o parte și în cealaltă, ca și cum ar traversa o stradă, apoi merge mai departe. Dreapta, stânga, stânga, dreapta din nou…

La cadranul solar ridică brațele triumfătoare, ca o gimnastă care tocmai a reușit o coborâre perfectă.

– Vă descurcați bine, recunoaște Madeleine.

B.B. se duce la masa de fier forjat, se lasă să cadă pe un scaun.

– N-aș fi putut s-o fac fără dumneata. La stânga acolo, dragă, spune intrând în rolul stăpânei casei când, confuză, șovăie la o răscruce.

– Dar chiar ați făcut asta fără mine.

Obrajii lui Madeleine se învăpăiază.

– Ei bine, te-am spionat *un pic*. Cu colțul ochiului. Dacă porneam într-o direcție greșită, te vedeam cum te oprești. Când oamenii văd un necaz tind să frâneze. Tind să se dea de gol.

Madeleine iese din labirint, se așază lângă cadranul solar. B.B. a ales scaunul care e cu spatele la heleșteu; dincolo de acea tunsoare paj roz, Madeleine vede constelația răzleață de frunze de nufăr, apa întunecată. Fereastra cu două etaje mai sus.

– Hei, unde-i cățelul?

– Oh, o să ne dea de urmă aici la un moment dat. Apoi o să se piardă în labirint de parcă ar fi sfârșitul de la *Strălucirea*[55].

B.B. scoate un strigăt de încântare.

– Isaac zicea că ești amuzantă.

– Zău? întreabă Madeleine blând.

– Da. Mai zicea și că, dacă fratele dumitale s-ar întoarce, ar lua legătura cu dumneata.

Madeleine are impresia că o amfitrioană tocmai a poftit-o să intre și i-a vârât imediat un pistol în coaste.

– Cole a dispărut acum douăzeci de ani, mârâie ea.

– Și totuși, această invazie de fluturi! Crezi că vărul dumitale i-a făcut?

– Nu.

E o ușurare să spună adevărul curat. Se întreabă dacă vocea îi sună diferit.

– Crezi că fratele dumitale i-a făcut?

Înapoi la minciună.

– Nu.

– Ai zis că nu erați prea apropiați pe atunci. Poate că sunteți acum?

– Acum nu suntem nimic.

B.B. încuviințează din cap.

– Chiar îmi place camera aceea cu puzzle-uri. Așa abordez moartea Dianei Trapp. E un puzzle. Când Madeleine nu reacționează, detectiva continuă: Hai să-ți arăt ce sper să pun la un loc. Unu: Moartea ei a fost sinucidere. Nefericită în ultima vreme, încordată toată seara. Strategie ciudată, să sară de la acea înălțime într-o apă – ai putea să supraviețuiești –, dar a dat rezultat. Murdăria din rana de la cap se potrivește cu marginea heleșteului. N-avea apă în plămâni, ceea ce înseamnă că a murit înainte să se poată îneca. În cazul în care asta e cât de cât o alinare.

Madeleine înghite în sec. Își imaginează fața palidă a Dianei într-o morgă friguroasă, își imaginează fulgerarea scalpelului.

– Aveți biletul ei, îi amintește polițistei, își amintește sieși.

– Oho, cum să nu. „E un clișeu groaznic, dar nu mai pot continua. Vinovăția o să mă târască în jos…“

– Și o să mă înece, completează Madeleine după o pauză. Deloc ambiguu.

– Asta-i prima noastră variantă.

– Care-i cealaltă?

– Cine zice că n-avem decât două? A doua este un accident. De vreun fel. Totuși, nu se prea potrivește cu biletul.

– Și a treia?

– Diana nu s-a sinucis. Diana a fost ucisă.

– Păreți foarte interesată de această idee.

– Presupun că sunt. A patra, sau, de fapt, a treia-A: Diana a fost ucisă.

– Vă repetați, doamnă detectiv.

– De către Cole.

B.B. arată ca un copil care tocmai a apăsat pe un buton și vrea să vadă ce se întâmplă. Madeleine se foiește pe scaun.

– De ce s-o omoare pe Diana?

– Habar n-am. Motivul e locul în care stă misterul, spune polițista lăsându-se pe spătar. Poate că ea știa un secret. Poate din răzbunare.

– Răzbunare? Madeleine încearcă să dea impresia că ia cuvântul în zeflemea. Nu-l cunoașteți pe Cole.

– Nu, a dispărut înainte să fi avut plăcerea. Și nu vrei să zici că nu *l-am* cunoscut?

Lui Madeleine îi vine să-i tragă o palmă.

– Sau poate, zice B.B., Cole a hotărât să-și pedepsească tatăl, și Diana a fost victima.

– Să-l pedepsească pentru ce?

Ridicare din umeri.

– Presupun că îl crede pe tatăl vostru răspunzător pentru orice s-o fi întâmplat de revelion. Poate că *știe* că tatăl vostru e răspunzător.

– Tata n-a fost… nimeni n-a fost răspunzător. Nimeni din această casă.

– Vezi, biletul, încordarea, chiar și heleșteul – cât de cât le-aș putea înghiți. Cu excepția lui Cole în toate astea. B.B. se apleacă spre ea. Acel origami. „Spune-le ce i-ai făcut ei."

– Oricine ar fi putut s-o facă, zice Madeleine, în vreme ce mercurul i se ridică la creier. *Absolut* oricine ar fi putut să aducă acea cutie la ușă. Poate că această persoană încearcă să stoarcă vreo informație de la tata. Să dea cu bățul într-o *piñata*. Știți de Trappers Keepers, nu?

– N-aș vrea să întâlnesc vreunul în natură.

– Unul dintre ei ar fi putut să vină neinvitat la petrecere. Dar nu Cole. Oricine în afară de Cole. Nu-i nici un Cole!

Vocea i se frânge.

B.B. o privește lung. Apoi, ridicându-și degetele subțiri unul câte unul:

– Sinucidere. Accident – de ce nu. Crimă săvârșită de o persoană necunoscută. Crimă săvârșită de o persoană cunoscută cândva. Degetele se strâng în pumn. Prin urmare, ceea ce facem, eu și detectivul Martinez, este să ne *examinăm* teoriile, formulate în stilul „dacă asta, atunci aia". Să le examinăm de foarte aproape, cu lupă și monoclu și altele asemenea, până ce toate informațiile, toți paraziții, toate amănuntele… poți simți cum se limpezesc. Ca un caleidoscop.

– Sună foarte satisfăcător, murmură Madeleine, dorindu-și ca Watson să dea buzna prin arbuștii ornamentali.

– Madeleine. Schimbarea macazului din tonul lui B.B. o șochează. Se uită la polițistă, la zâmbetul șters de pe buzele ei. Am nevoie aici de adevăr, rece și dur: ești în legătură cu fratele tău? El s-ar putea să nu mai fie așa de drăgălaș.

Nu, nu este.

– Nu, de douăzeci de ani.

B.B. o înfruntă cu privirea.

– Te rog să mă suni când tatăl tău își revine un pic, îi spune într-un târziu. Apoi se ridică în picioare, își dezmorțește brațele cu pene și adaugă: Ies singură.

Madeleine o privește cum navighează prin încâlceala gardurilor vii, fără să se oprească nici măcar o dată, o femeie ieșită la plimbarea obișnuită. Pe când se apropie de ieșire – sau intrare –, se întoarce, cu penele de păun tremurând, și strigă:

– O să-l salut pe Isaac din partea ta!

Apoi ticăloasa dispare în living. Madeleine se pleoștește de ușurare.

Vede la marginea curții fereastra bucătăriei la care a stat acum douăzeci de ani, în cea mai rea zi din viața ei, în timp ce un polițai morocănos care duhnea a bere o întreba ce făcuse între miezul nopții și ora nouă din dimineața respectivă.

Interogatoriul lui B.B. de adineauri a părut mai sinistru.

Ochii îi escaladează fundalul casei, etaj cu etaj, apoi rătăcesc peste cele șase ferestre ale mansardei și, în cele din urmă, coboară iar la heleșteu. Așteaptă ca peștii să se împrăștie și frunzele nuferilor să tremure și cadavrul să țâșnească din apa neagră.

Apoi trece cu degetul peste ecranul telefonului și trimite un mesaj.

Polițiștii cred că tu ai omorât-o pe Diana.

71

– Aș vrea să discut o chestiune privată, vă rog.

Ochiul răutăcios al unei camere de supraveghere se uită urât la ea.

– Va trebui să faceți o programare.

Vocea femeii e așa de calmă și limpede, că Nicky se așteaptă să audă că apelurile ar putea fi înregistrate pentru asigurarea calității.

– E urgent.

– Vă rog să faceți o programare sau formați 911 dacă urgența este medicală.

– Este vorba despre Cole Trapp.

Femeia întrerupe apelul.

„Așteaptă și speră“, așa cum i-a spus Sebastian lui Nicky. Așa cum i-a spus Dumas lui Sebastian.

Își cercetează în primul rând haina – undeva în Chinatown, a sfâșiat-o; căptușeala roșie lucește în tăietură ca sângele într-o rană – și apoi fațada casei, o cascadă de sticlă și granit, scânteind rece. În susul dealului vede coada Lombard Street – celebră ca fiind cea mai sinuoasă stradă din lume, cu toate că, de fapt, nu este cea mai sinuoasă stradă din lume – alunecând în zigzag în jos pe pantă, strecurându-se prin verdeață ca un șarpe-jartieră.

Aruncă o privire spre plicul gol al lui Freddy. Spre inițialele scrise deasupra adresei. Această adresă.

N-a întâlnit niciodată un Trapper Keeper. Se simte ca un detectiv lucrând sub acoperire.

Peste un moment, ușa de culoarea ardeziei se trage înapoi și o femeie o cântărește sever prin ochelari fără ramă. E îmbrăcată așa cum se exprimă: curat, neutru, jerseu gri și pufos ca cenușa. Trecută un pic de cincizeci de ani. Întru totul respectabilă.

– Bună ziua, zice Nicky.

Pe dată femeia se transformă, ca un vârcolac îmbrăcat lejer pentru birou: ochii îi scânteiază, dinții îi scânteiază, mâinile îi tremură când și le plesnește sub bărbie.

– Ești *tu*! chițăie. *Intră*, *intră*…

O înșfacă de braț, o trage înăuntru. „O să mor aici“, își zice Nicky.

O scară nu prea înaltă se ridică spre etaj, unde traversează o suprafață cu dale de granit de culoarea fumului pal. Casa este transparentă la ambele capete; aerul e înghețat. O casă-cub de gheață. Nicky își îmbracă la loc haina.

– Oamenii tind să fie mai onești într-un climat mai rece, explică femeia. De asemenea, descurajează agresiunea. Vino! zice ea agresiv.

Nicky aruncă o privire înapoi spre scară. Încă ar putea s-o ia la sănătoasa.

– Sunt de multă vreme Trapper, recunoaște femeia, ca o fetișcană, zâmbind radios peste umăr. Din prima zi. N-au mai rămas prea mulți dintre noi.

O conduce pe Nicky spre spatele casei, unde un perete de ferestre plutește peste o curte cu iarbă verde-cenușie și tufe albastru-brumat. Două fotolii, o masă joasă, un covor mițos, totul în aceeași nuanță rece de alb.

– Bun-venit în biroul meu! Femeia se lasă să cadă într-un fotoliu. Clienților priveliștea li se pare alinătoare. Stai jos, îi comandă, cu un glas destul de dur ca să taie o bucată de sticlă.

Nicky se supune.

– Cu ce vă ocupați?

– Nu, spune-mi despre *tine*. *Locuiești* acolo! *Scrii* acolo! *Povestea* vieții lui Sebastian! Din nou acel rânjet. Să nu negi. Jack mi-a spus.

– Nu neg. Care Jack?

– Nu-i știu *numele*, râde femeia. Nu mi l-a dat nici pe al tău. Dar cel puțin am primit fotografia ta. Nu mi-aș fi închipuit că o să mi-o aduci chiar tu!

– Cum… funcționează asta? Cu Jack? întreabă Nicky bătând cu degetul în plic.

– Trebuie să știi?

– Ne putem preface că nu.

– Păi, el licitează! Și e un fost angajat, se pare, care cunoaște pe cineva din casă. Așa că poate să ofere – mă rog, poate să *vândă* – o selecție de obiecte personale, le zice el. Un șervet cu monogramă, o pereche de butoni. O fotografie de familie. Obiectele lui Cole sunt deosebit de rare. Zâmbește. Dinți ascuțiți. Poți discuta în direct online înainte de licitație. El e așa de melodramatic…, spune cu afecțiune. Sunt lumânări și muzică și fotografii prinse în piuneze în spatele lui ca un panou cu detaliile unei crime. Și poartă acea mască *foarte* sinistră. Continuă în timp ce-și dă jos jerseul: Jack a fost cel care ne-a spus de proiectul vostru. Care e cu adevărat entuziasmant. Putem, în sfârșit, să descoperim dedesubturile afacerii.

– Dedesubturile cărei afaceri?

– Hope și Cole, desigur. Cu ochi scânteietori, ridică o carafă și un pahar de pe masă. Apă?

Nicky bănuiește că tot ce atinge va fi într-o zi considerat probă. Clatină din cap.

– Sebastian Trapp joacă un joc cu tine. Te provoacă să-l prinzi. Știu câteva lucruri despre mintea omenească, spune femeia turnând în pahar. Întreabă-te: „De ce sunt aici, în această casă, scriind această poveste? Nu poate el să-și scrie *propria* poveste?“ Întreabă-te. Cu voce

tare.

– De ce sunt aici scriind această poveste? rostește cuminte Nicky.

– Dacă ne punem întrebări cu voce tare, suntem siliți să gândim mai atent. Vreo idee?

– Scriu această poveste pentru că am fost invitată s-o fac. Iată o idee.

– De ce ai fost invitată?

– Pentru că…

– Întreabă-te.

Nicky oftează.

– Am fost invitată pentru că am citit romanele cu Simon St. John și, de asemenea…

– Ai fost invitată *pentru că Sebastian Trapp și-a omorât soția și fiul*. Plat ca orizontul. Femeia nu mai zâmbește. Și fratele, sunt sigură. Și *moare* de dorința să spună cuiva. Moare și în celălalt sens – toată lumea o știe –, dar întâi vrea ca lumea să știe că *el a scăpat nepedepsit. Trebuie* să-ți fi dat indicii.

– Știți dumneavoastră asta?

– Cum spuneam, cunosc mintea omenească. Pot s-o *dovedesc*? Aș putea dacă aș fi în acea casă, cu acel bărbat, Joacă un joc cu tine, că o știi sau nu.

– Ce se întâmplă dacă eu câștig?

– Atunci câștigăm cu toții. Dar acum întreabă-te: „Ce se întâmplă dacă *pierd*?“

Nicky nu-și pune acea întrebare, nu cu voce tare. Prin luminator, soarele de la începutul după-amiezii alunecă spre ele ca lama unei ghilotine.

– Ce iubești în lumea asta?

Nicky se încruntă. „Îmi iubesc prietenii“, își zice. „Fina. Câinele. Mătușa. Unii studenți. Romanele polițiste. Înotul noaptea. Să călătoresc cu…“

– De dragul a orice sau oricine la care te gândești, zice femeia cu un zâmbet subțire, fii foarte, foarte atentă în preajma lui Sebastian Trapp. Întinde mâna. Fotografia mea, te rog.

Nicky strânge în mână plicul – gazda sa va fi nemulțumită să constate că e gol.

– Sigur, dar… aveți și alte fotografii cu mine?

Speră să pară măgulită.

Femeia se ridică, îi face semn să vină cu ea. Vârând plicul în geantă, Nicky o urmează spre o ușă dintr-un colț slab luminat.

În debara sunt patru fișete înalte până la talie. Femeia se lasă pe vine, deschide un sertar de jos. Când ridică privirea, fața îi strălucește.

– Colecția mea, spune zâmbind radios.

Sub ochii lui Nicky, scoate din dosare decupaje și titluri de pe

prima pagină a ziarelor („Toate sunt originale“) și le pune cu grijă pe podea. Îi arată musafirei un exemplar din *Simon spune* („Primă ediție semnată“). Apoi găsește un plic, lasă să cadă în mâna lui Nicky o foaie imprimată. („Să n-o mânjești.“)

Nicky se uită la Diana, în rochia ei roșie, flancată de rudele prin alianță. E acel selfie pe care i l-a dat Simone.

– Probabil ultima fotografie făcută vreodată Dianei Trapp, anunță încântată femeia. N-arată deloc a sinucigașă, nu crezi? Scoate altă fotografie din plic, se ridică în picioare. Iar *asta* ești tu, zice punând-o în mâna lui Nicky.

O mașină verde care se îndepărtează de un trotuar. Jaguarul lui Sebastian, Sebastian însuși, Nicky la volan. Freddy i-a urmărit la clubul Baron. Freddy a fost martorul lecției ei de șofat.

– Nu! *Nu! Nu!*

Țipătul e ca o alarmă de fum. Fotografia se îndoaie și se deformează în palma ei („*Nu! Nu!*“, femeia o zgreapțănă cu unghiile ca niște pinteni), în vreme ce Nicky iese cu pași mari din încăpere.

– *Oprește-te!*

Însă Nicky se întoarce pe urmele pașilor săi peste podeaua de granit.

– Așteaptă!

În capul scărilor, femeia se năpustește în fața ei. Își împinge părul de pe ochi, își pune ochelarii pe nas. Dă drumul aerului din piept.

– Poți să-mi dai un autograf? întreabă.

Afară, în aerul cald, cu răceala evaporându-i-se de pe piele, Nicky își răsucește gâtul să vadă dacă gazda n-a urmat-o. Observă prinsă pe ușă o placă pe care n-o văzuse înainte:

DR. ELIZABETH ROME, PSYD
PSIHOLOG COMPORTAMENTAL

Ei, drăcia dracului, cum îi place lui Sebastian să spună.

72

– Cărui motiv îi datorez plăcerea? întreabă Jonathan.

– Am nevoie să merg la baie, îi spune Madeleine.

De fapt, n-are nevoie decât de oglindă, ca să se poată măsura cu privirea, să-și amintească schița feței sale înainte s-o examineze pe a lui. E posibil ca bărbatul din fața ușii să fie fratele său? Păi, a îndrăgit fără motiv pe cineva din casă. Mai e și chestia cu Dorsetul.

Și apoi, cineva trebuie să fie.

Trage apa, pentru impresie, se spală pe mâini, pentru impresie, iese în living. O fereastră de înălțime dublă, zidărie de cărămidă de un roșu sfânt, două strane sfrijite – Madeleine s-a infiltrat în ceea ce a fost cândva o biserică, se pare, readusă la viață în chip de cuib de celibatar. Rafturile pentru cărți care plutesc pe pereți sunt goale; o limba-soacrei în ghiveci pândește într-un ungher, cu frunzele ca niște limbi bifurcate. O măsuță de cafea de sticlă, joasă, plină de hârțoage și chitanțe. Cutii de carton peste tot.

– M-am bucurat să primesc mesajul tău, zice Jonathan, tastând pe telefon.

Și-a îndesat buclele sub o caschetă. Tricoul lui – albastru, cu un motto latin pe piept – îi luminează ochii ca jeturile de gaze. Nasul i-a fost spart la un moment dat, ceea ce nu-i de nici un ajutor.

– Mi-ar prinde bine mai mulți prieteni pe aici. Ai văzut-o în ultima vreme pe musafira voastră?

– Nu, minte Madeleine, pentru că nu se află aici ca să vorbească despre Nicky.

– Aha. Melodiile vechi îți sunt pe plac?

Motown bubuie din difuzoare invizibile. El reduce sonorul, îi zâmbește.

– Scuze pentru harababură, zice. Cutii peste cutii.

Madeleine încuviințează din cap.

– Așadar, ești în San Francisco pentru… o vreme?

– Oricum, mă instalez confortabil. Ar trebui să faci la fel.

Ea se așază pe canapea. El alege capătul îndepărtat.

– Îmi pare foarte rău pentru mama ta vitregă. Am avut un coleg care s-a sinucis și…

– Cine a zis că a fost sinucidere?

– Mi-a spus… Se încruntă. N-a fost asta?

– Aș vrea să știu.

Încruntarea se adâncește.

– Un inspector m-a căutat de dimineață. Hernandez, cred, sau

Fernandez. În mod neașteptat, blond. În mod neașteptat, mi-a cerut certificatul de naștere. I-am spus că, și dacă n-ar fi din Anglia, nu i l-aș da.

Când Jonathan o bate pe mână, ea tresare. Se uită la degetele lui. Examinează pielea acolo unde a atins-o el. E temperatura fratelui său cea pe care o simte?

– Sala mea de baie e frumoasă, zice el amabil, dar poate că nu merita să vii din celălalt capăt al orașului pentru ea?

Madeleine inspiră adânc.

– M-am gândit că ar trebui să discutăm față în față.

Jonathan așteaptă. Madeleine se uită la el, încearcă să sufle de pe fața lui douăzeci de ani.

– Bine. Englezul se ridică și-și îndeasă mai bine cascheta pe cap. Un strop de vin alb? Roșu?

Slavă Domnului.

– Ai vreun fel de bere tare în meniu?

– O fată pe placul inimii mele. Stai acolo. Tocmai eram pe cale să aranjez tare frumos niște mezeluri, singur-singurel, îi spune în timp ce dispare pe un coridor.

Dincolo de fereastră, seara se cerne peste parc, închegându-se în copaci, întunecând iarba. Lângă geam, pe o măsuță, sunt două rame pentru fotografii, cu fața în jos. Le ridică pe rând. Amândouă sunt goale. Se aștepta la o fotografie de familie? Familia ei?

Acum Four Seasons se plimbă țanțoș prin difuzoare, și Jonathan triluiește din bucătărie: „*Walk like a man, talk like a man, walk like a man my son…*“

Supranatural. Vocea lui în falset ar putea să fie a lui Frankie Valli.

Pe zidul de cărămidă din spatele lui Madeleine este un afiș, litere negre aspre pe un steag al Marii Britanii: QUI AUDET ADIPISCITUR, proclamă ele, și dedesubt, cu litere mici: [CINE CUTEAZĂ ÎNVINGE].

– Vorbești latina? strigă ea. Sau o cunoști?

Râsul lui se rostogolește pe coridor.

– O *port*. Șapcă Audi[56]. Mottoul universității pe tricou. Sunt o limbă moartă vie.

Madeleine se răsucește pe loc ca să se uite la afiș.

– Mai zi o dată, unde ai crescut?

El apare pe coridor zâmbind larg, cu un cuțit lung de măcelar în mână.

– Cum ziceam alaltăseară, spune împungând cu lama spre steagul de pe perete. În Dorset. La fel ca mama ta.

– Când?

– Când mi-am petrecut copilăria acolo? Cam când am fost copil. Aproximativ.

– E aproape de Wiltshire?

Știe că nu-i departe.

El înclină capul într-o parte.

– De unde era Diana Trapp?

Madeleine așteaptă.

– La vreo nouăzeci de minute, depinde. De ce? Continuă să zâmbească larg. Te gândești că cele două doamne s-au cunoscut în viețile anterioare? Înainte ca fiecare să se mărite cu Sebastian Trapp?

– Mama a venit în America la douăzeci și patru de ani.

– Ei, asta e!

Trece cu vârful degetului peste tăiș. Apoi se întoarce în bucătărie în timp ce șu-bi-du-urile unui grup de fete curg din difuzoare ca beteala dintr-un ventilator. „*One fine day…*“[57]

– … „*you're gonna want me for your girl*“[58], mormăie Madeleine.

Coboară privirea, zărește două cutii late puse una peste alta în spatele canapelei. Pe capacul celei de sus nu scrie nimic; se apleacă să se uite pe o latură. REVISTE, cu marker negru, iar pe lada de dedesubt, XBOX. Cole nu s-a dat niciodată în vânt după jocurile video. În orice caz, nu acum douăzeci de ani.

Saltă capacul celei pe care scrie REVISTE. *Economist* și *GQ,* teancuri lucioase, plus un jurnal de iahting și o publicație trimestrială de jocuri video britanice. Se hotărăște să facă o plimbare cu barca (coperta promite *priveliști din Caraibe care îți taie răsuflarea!*, asta sună liniștitor) și se așază la loc pe canapea cu *Ahoy!* în mână. Se zărește în ecranul televizorului. Singură.

Oare Jonathan chiar a adus toate astea din Anglia? Verifică adresa din partea de jos a coperții: o stradă din Londra. Îi citește numele.

GRANT JONES

Ăsta nu-i numele lui.

– Ai un pseudonim?

Gura i-o ia înaintea creierului.

El se oprește din cântat.

– Ce zici?

Chiar înainte să-i răspundă, sunetul celor de la Chiffons se estompează.

– Cine-i Grant Jones?

Tăcere.

Madeleine se întreabă dacă a auzit-o măcar, dacă e doar preocupat de ospitalitate. Ar trebui să verifice altă revistă.

Însă acum vede în ecranul televizorului o umbră alunecând pe coridor și, în cele din urmă, Jonathan intră în living.

Se oprește – o formă fără chip în spatele ei. Mâna îi este încă încleștată pe cuțit.

– Ce ai zis?

„Ar putea să fie oricine“, își amintește ea.

– Mă uitam doar prin acest *Ahoy!*, îi spune, prefăcându-se că studiază paginile, cu vocea nonșalantă, și am văzut numele Grant Jones pe etichetă.

– Ah.

Ton nepăsător. Madeleine se răsucește, se preface surprinsă la vederea lui. *Ar putea* să fie el? În lumina potrivită?

– Grant. Un amic de acasă. Întotdeauna îmi dădea revistele după ce le citea. Însă nu chestiile picante.

Din nou se retrage.

– Aproape gata, strigă. Lama asta are nevoie să fie ascuțită.

Madeleine se uită lung la nume, apoi trântește *Ahoy!* pe măsuța de cafea. Câteva hârtii răzlețe oftează. Se apleacă în față: diferite materiale despre închirieri de proprietăți, toate adresate lui Grant Jones. Și chitanțe pe numele lui. De câte identități are nevoie o persoană? Două?

Mai multe?

– Așadar, asta nu-i doar o vizită de curtoazie, anunță ea.

Prin tăblia de sticlă, pe covor, zărește o foaie albă, șifonată, aproape invizibilă sub noianul de hârtii de pe masă.

O ridică. Foaia e albă pe amândouă fețele, dar cu multe încrețituri, ca niște panouri rombice împăturite și turtite iar. Madeleine apasă marginile, împinge colțurile. Împletiturile și crețurile se cabrează.

Hârtia se transformă într-un fluture.

– E foarte prost făcut, știu.

Ochii ei se reped la el, care stă deasupra dominator.

Pune platoul cu mezeluri pe masă, lasă din mână două sticle de pe care picură condensul.

– Ultimele evenimente m-au inspirat un pic. Se așază lângă ea, ia o bere. E pe aici și o lebădă. Oricum, se presupune că-i o lebădă. În filmuleț părea mult mai ușor. Spune cu un zâmbet rigid: E doar hârtie boțită. Nimic sinistru. Dă-mi voie să te asigur, așa cum l-am asigurat și pe tipul ăla, Ramirez, că nu-s fratele tău întors din morți.

– Cine zice că-i mort? Madeleine înghite în sec. Și s-a întâmplat, sub orice nume, s-o întâlnești pe mama mea vitregă când ați locuit amândoi în Londra mulți, mulți ani?

Jonathan își studiază sticla pusă pe podea.

– Sugerezi serios că eu aș putea să fi fost… *implicat* în moartea ei? O femeie pe care aproape că n-o cunoșteam?

– Ai fost? întreabă ea, strângând fluturele ca pe o armă. Te-ai mutat de la Londra la San Francisco și imediat te-ai împrietenit cu nepotul unei femei care și ea s-a mutat de la Londra la San Francisco. Și care curând ajunge să moară. Ai fi putut să-ți petreci noaptea în casa ei în

noaptea aceea. Ai fi putut și să faci un duplicat după cheie. Și ai în apartament corespondența lui Grant Jones.

Din nou îi cercetează fața, părul, dinții răzvrătiți. Ar trebui să-l atingă din nou? Încearcă să-și ridice mâna spre obrazul lui…

El o fulgeră cu ochii întunecați.

– Deci, cine sunt eu, mai exact? Un *amant*? Trecut sau prezent? Sau un confident – „Asta-i ce i s-a întâmplat familiei Trapp acum o grămadă de timp“? Presupunând că ea știa, desigur. Asta e ceea ce sunt? Pocnește din degete ca și cum i-ar fi venit o idee. Am urmărit-o, cu gândul la șantaj? Sau poate că sunt un hărțuitor pe care ea nu-l poate recunoaște, torturând-o cu obiecte artizanale? Spune-mi, Madeleine, fii bună: *cine crezi că sunt?*

Răsuflarea ei e slabă.

– *Ai putea fi oricine*, zice.

Mâna lui lovește ca un șarpe, smulgându-i fluturele dintre degete, și pe dată ea se ridică, își ia geanta de pe jos și o ia spre ușă, în vreme ce Righteous Brothers se plâng că *she's lost that lovin' feelin'*[59].

Afară, în înserarea albastră, traversează, dar se abate din drum pe spațiul care desparte strada pe mijloc. Se reazemă de un palmier, simțind pe spinare scoarța aspră. Răsuflă adânc. Tastează pe telefon cu două degete mari tremurătoare.

Internetul e plin de Grant Jones-i. Mai ales în Marea Britanie. Iar acest Grant Jones n-a pomenit niciodată un angajator, nu? La petrecere a împărtășit povești amuzante despre viața brokerilor, a menționat prieteni cu nume ca Hugh și Rafe, dar n-a spus niciodată unde a lucrat. Madeleine încearcă „grant jones“ „lyme regis“. Internetul doar ridică din umeri.

73

Cine crezi că sunt?

Madeleine frânează dur, urcă pe alee cu pași mari. În casă, mașina de scris scoate triluri ca o pasăre cântătoare de metal.

La poalele scării șovăie, privește în sus la portret, la fața gravă a tatălui.

Ce *scrie* el?

Și ce *știe* el?

Simte cum o lasă nervii ca un bec care pâlpâie. Se retrage în bucătărie, își face un sendviș – păcat de toate mezelurile alea – și timp de o oră repetă replicile pe care timp de douăzeci de ani i-a fost frică să le spună cu voce tare:

„Tată, ar fi trebuit să avem de mult discuția asta."

„Tată, trebuie să discutăm ceva important."

„Tată, despre noaptea aceea…"

Pasărea cântătoare amuțește la etaj. El a pornit spre dormitor. Ea se uită la sendvișul nemâncat. Stomacul îi e prea plin de frică.

Până ce Madeleine ajunge la ușa lui, cu carne de vită și cașcaval pe o farfurie, încăperea e slab luminată, costumul și cravata lui au fost lepădate moarte pe covor. Îi zărește conturul trupului sub pătură.

– Ce-i, Maddy?

Ea tresare.

– Nu voiam să te trezesc.

– Nu m-ai trezit. Mătușa ta a fost aici mai devreme, făcând aranjamente pentru Diana. Sunt obosit și trist, dar foarte treaz. Intră, draga mea, intră.

În timp ce el aprinde veioza, Madeleine se așază pe fotoliu, pune farfuria lângă el – „Am făcut un sendviș anume pentru tine" – și arată spre hainele de pe podea.

– Te-ai îmbrăcat elegant azi?

– Asta nu înseamnă că m-am îmbrăcat elegant, Madeleine, înseamnă doar că m-am îmbrăcat.

La lumina veiozei, la adăpostul baldachinului, el pare pe jumătate distrus, cu buzele subțiri arse, cu perciunii înflorindu-i pe obraji și bărbie; pielea de pe umerii goi e de ipsos.

– Te-am auzit bătând la mașină. Ce scrii?

– Ce scrii *tu*, fata mea? Zâmbește observându-i încruntarea și-i explică: În ultimele săptămâni m-am uitat din când în când la ce faci, știi. Mă rog, *n-ai* știut. Neauzit ca o umbră am fost. Te-am găsit aplecată peste computer.

– Oh. Eu… de fapt, voiam să întreb. Ar putea să întrebe. Își drege glasul. Așadar… vreau să zic, deja am… dar… poate alt film cu Simon? Înainte ca el să poată obiecta, rostește dintr-o suflare: Mi-ar plăcea să adaptez cărțile. Prima. Pentru ecran. Din nou.

Cuvintele se preling din gura ei ca laptele din biberon. Se simte puerilă.

Un moment, Sebastian o privește fix. Apoi un rânjet îi alungă surprinderea de pe buze, o expediază în ochi.

– Cred că-i o idee grozavă, Maddy.

– Oh, face ea, simțind cum începe să-i crească inima. Păi, bine. Sunt sigură că nu ți-ar plăcea deloc. Însă nu va fi nevoie să-l vezi.

– Nu va fi, nu. Dar nu asta-i cu adevărat întrebarea ta, nu-i așa?

Madeleine își coboară privirea în poală. Își dorește ca Watson să fie aici. Își privește tatăl.

– Tăticule, cred că ar trebui să vorbim.

– Draga mea, așa cred și eu.

74

Doar ce s-a închis ușa în spatele lui Nicky în holul sumbru, degetele abia i s-au înfundat după urechea lui Watson, când…

– Domnișoară Hunter, aș vrea să mi te alături la etaj, te rog.

Îl găsește stând în pat, cu un morman de perne la spate, cu Madeleine în fotoliul de alături. Veioza împrăștie o lumină dulce pe fețele lor: a lui e trasă, dar atentă, a ei, satinată de lacrimi. Madeleine se uită la abajur de parcă ar fi un foc de tabără. Watson merge legănat într-acolo, i se așază la picioare.

Sebastian își drege glasul.

– Vrei, te rog, să iei micul-dejun cu mine mâine-dimineață? O să conduc eu. Nu mi-au mai rămas prea multe drumuri cu mașina aia. Sper să mor în ea, dar nu mâine.

Nicky încuviințează din cap.

– Că tot vorbim, am hotărât să pun capăt tratamentului, așa cum tocmai am informat-o pe fiica mea aici de față.

Madeleine continuă să se uite la veioză. Nicky are impresia că i-a tras cineva un șut în stomac, dar încă n-a înregistrat durerea.

– Îți mulțumesc pentru reținere, continuă Sebastian. Îmi displac scenele melodramatice.

Madeleine își ridică spre Nicky ochii înroșiți.

– Te superi dacă o țin pe Watson la mine în noaptea asta?

Nicky nu poate decât să clatine din cap. Madeleine saltă cățelușa în poală.

– Ce fată cuminte, murmură Sebastian.

Nu-i clar la cine se referă.

În mansardă, Nicky face duș – brațele și picioarele au petele de leopard ale vânătăilor; a fost un târg stradal pe cinste – și se târăște în pat. Stinge veioza. Se uită la constelațiile de deasupra. Închide ochii.

Îi deschide. Aprinde veioza. Smulge geanta de pe podea și examinează cele două fotografii: novicea într-ale șoferiei Nicky Hunter, ținând cu degetele albite volanul Jaguarului lui Sebastian în fața clubului Baron; și Simone, Diana și Freddy în plin selfie.

Își mișcă mandibula dintr-o parte în alta.

… Nu, nimic aici.

Stinge iar lumina. Închide iar ochii. Nicky se prăbușește în somn ca printr-o podea putredă.

75

Obiectul arde în pumnul lui Madeleine pe tot drumul până la parter. Oare mâna lui fumega atunci când i l-a dat? Când ajunge în apartamentul ei întunecat și îl lasă să cadă pe birou, se așteaptă ca lemnul să ardă mocnit și să iasă flăcări, se așteaptă să-și vadă palma arsă.

Se trage înapoi tremurând. Se mai retrage un pas, încă unul, înainte să se întoarcă cu spatele.

În oglinda slab luminată vede o femeie speriată, cu hainele obosite, cu părul lățos. Se întreabă cum a ajuns aici femeia aia.

Se apropie una de alta. În vreme ce Madeleine Oglindită se apropie, se uită amândouă la relicvariul de pe toaletă: glob cu zăpadă crăpat. Țigări siciliene. Zgardă de câine. Cutie de bijuterii. Scoică mică trandafirie. Exponatele micii sale vieți.

„Ești ultima care a rămas.“ Diana a spus-o, chiar în această încăpere. „Dacă vrei să evadezi o vreme, ești binevenită să mă însoțești.“ Însă Diana a plecat acolo unde Madeleine n-o poate urma. Invitația e anulată. E singură, inevitabil.

Ochii săi uzi se uită drept la cei ai femeii din oglindă.

Și, dintr-odată, Madeleine mătură cu brațul tăblia toaletei, ștergându-și mica viață într-o grindină de sticlă și sidef, globul cu zăpadă se sparge și scoica se sfărâmă și cutia de bijuterii se desface din balamale, cu comoara sclipitoare împrăștiată pe podea.

În cealaltă parte a încăperii, pe birou, telefonul țipă, protestând.

Madeleine își răsucește încet capul. Doar o persoană îi trimite mesaje în zilele astea.

Încăperea pare să se întindă și să se strâmteze, podeaua pare tot mai lată, ca un trucaj dintr-un film, așa că mersul pare să dureze săptămâni întregi (dincolo de canapea, dincolo de rafturi, pereții strângându-se din amândouă părțile), și în fiecare minut telefonul clopoțește iar, până când, în cele din urmă, ea se întinde peste scaun, peste birou, peste substanța combustibilă pe care tatăl i-a răsturnat-o în mână, și atinge ecranul.

Magdala.

Jurnalul meu.

Știi unde să-l găsești.

Fii cu băgare de seamă.

Madeleine așteaptă mai multe.

Ce trebuie să fac cu el?

El tastează.

Fă ce ai făcut întotdeauna.

Citește-l.

Joi, 25 iunie

76

Sub privirea sumbră a unei bufnițe, Sebastian mulțumește unui șir de bocitori („Foarte amabil din partea ta, Reynold“; „Nu, Walker, a doua oară cu siguranță nu-i mai ușor“), în vreme ce Nicky își privește discret telefonul:

> Ai chef de o drumeție prin Muir Woods în această după-amiază înnorată?
>
> Am auzit că ești ca pe altă lume când e ceață.

Trei emoticoane adăugate: Golden Gate Bridge în ceață, un copac, o stafie care privește cruciș. „Genul care ascunde ceva“, o avertizase Betty.

Ultimul dintre binevoitori se dezlipește de masa lor – aceeași ca înainte, în același ungher slab luminat, numai că în această dimineață Nicky e în fotoliul de catifea și Sebastian e scufundat în tapițeria de piele, îmbrăcat într-un costum cenușiu-funerar, cu o cravată roșie ca sângele. A îmbătrânit mult și rău de la vizita lor precedentă.

– Acum ouăle vor fi reci, berea, caldă. Sebastian împunge gălbenușurile, încuviințează din cap, soarbe din bere, încuviințează din cap. Dar sunt mulțumit de cele mai recente pagini ale tale, îi zice. Sunt mai bune decât merit. Familia va… Buzele lui probează câteva silabe. Ceea ce a rămas din familie se va bucura nespus de ele.

– Mi-ar plăcea s-o termin.

– Avem timp destul, spune el lăsându-se pe spătar. Sunt înregistrat?

– Ați vrea să fiți?

– Nu.

– O să-l închid.

Nicky trece cu degetul peste ecran, apasă pe „Înregistrare“ – mâinile îi tremură – și pune telefonul cu fața în jos lângă lumânare. Orice o să spună el, vrea să fie păstrat.

– Vezi tu, continuă Sebastian, apoi șovăie un pic. Vezi tu, în urma acelei întorsături neprevăzute a intrigii, nu mai sunt sigur cum se termină povestea noastră.

– Povestea dumneavoastră.

– Povestea *noastră*. O persoană nu-i un laț, nu poți să tragi de o sfoară și s-o descâlcești. Povestea ei este legată inseparabil de poveștile altora. Sebastian soarbe din bere, cu mâinile tremurând.

Povestea lui Madeleine, povestea Dianei, povestea lui Hope. A ta, de asemenea; nu ești scutită pentru că ai venit târziu. Și acum nu pot să prezic cum se va sfârși *această* poveste.

– Cum rămâne cu Cole?

Pentru Cole.

– Povestea fiului meu s-a sfârșit acum mult timp, răspunde el. Fluturii sunt o urmare ciudată, într-un fel, dar n-o să spun că sunt ai lui Cole.

– L-ați urât? întreabă Nicky, surprinzându-se pe sine.

Multă vreme el nu clipește, doar se uită la invitata sa. Ochii lui sunt două trape.

– Ce întrebare, spune în cele din urmă.

– Nu vorbiți despre el cu multă… afecțiune.

Nicky se uită în acei ochi-trape și, în timp ce el vorbește, se lasă să coboare încet prin ei.

– Îți amintești, zice Sebastian, copilăria în baza militară m-a făcut să fiu dur. Și scandalagiu. Și ambițios, și destul de deștept, cu toate că nu m-au prea interesat sălile de clasă. Îmi plăceau fetele, îmi plăceau cărțile, îmi plăcea să înot, îmi plăcea să transpir. Îmi plăcea să încasez un pumn, pentru că însemna permisiunea să lovesc și eu. Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată neliniștit, în afară de ziua în care am împlinit cincisprezece ani, când o prostituată durdulie pe nume Greta m-a luat cu ea în pat. Ritualul local. Fața i se îmblânzește o clipă. Și apoi: bărbăția. Și lupii s-au abătut asupra mea. Zi după zi, an după an, am supraviețuit, chiar dacă la limită. Așa că am vrut un fiu…

Nicky cade mai adânc în întunericul din spatele ochilor lui.

Sebastian continuă cu grijă, în felul în care cobori pe trepte noaptea.

– *M-am așteptat* la un fiu care nu-mi *merita*, ci îmi *valida* supraviețuirea, și avea să supraviețuiască el însuși. Și să *trăiască*. Așa cum eu n-am trăit.

– N-ați trăit?

– Nu așa cum mi-ar fi plăcut. Nu așa cum *oricui* i-ar fi plăcut. E dureros să trăiești, Nicky.

Numele îi sună neobișnuit îmbrăcat în vocea lui, și își dă seama că e prima dată când îl rostește în prezența ei. Încet, degetul lui se plimbă pe buza paharului. Ea îl privește, îl ascultă povestind.

– În noaptea de după ce-am salvat-o pe Watson Întâia am stat treaz până după miezul nopții, până după ivirea zorilor, privind-o cum se înalță și coboară pe pieptul meu, ca și cum ar fi plutit pe apă. Am privit-o copleșit. Cu bucurie. Dar deja mă temeam pentru ea – era atât de vulnerabilă, într-o lume atât de sălbatică, plină de primejdii, în care putea să piară atât de ușor.

În jur se îngrămădesc umbre. Flacăra lumânării cilindrice înalte

șerpuiește.

– Madeleine m-a liniștit încă din pântece. Izbea cu picioarele ca o centură neagră. Bebeluș tiranic, copiliță tiranică, tiranică orice o fi ea în acest moment. Cât despre Cole… Oftează, cu ochii închiși. Cezariană de urgență cu unsprezece săptămâni mai devreme. Două kile și mărunțiș. Direct la terapie intensivă. Uitându-se la Nicky, continuă: Încă dinainte să dau ochii cu el, se mototolise ca o frunză. A mers târziu, a vorbit târziu. I-au crescut dinții târziu! Palid ca o fantomă, ca și cum ar fi fost doar parțial acolo. Nu putea să citească, nu putea să scrie. Seară după seară înaintam greoi printr-o carte cu el: cărți cu poze, cărți cu capitole scurte, scrise pentru copii… S-a străduit, știu asta, însă… Oricum, îi plăceau pozele, încheie ridicând berea la buze.

Nu cu amărăciune, doar obosit. Din spatele ochilor lui, Nicky ascultă cu atenție.

– Am încercat să-i arăt cum să răzbată. L-am înscris la fotbal. Baschet. Navigație. Alți băieți râdeau de el. Și alți tați. Asta îmi rănea amorul-propriu. E un sentiment meschin, dar îmi rănea amorul-propriu. Cole, presupuneam, fie nu observa, fie nu se sinchisea, așa că am încercat să ignor și eu situația. Pentru că sigur el avea să se schimbe, nu-i așa? Sigur avea să evolueze ca să supraviețuiască. Să-și scoată capul din nori, să se lase de origami, să-și facă niște prieteni.

Soarbe, înghite.

– Ei bine, nu s-a schimbat. Nici n-a crescut. L-am întrebat pe doctorul lui despre hormoni, însă nevasta mea a amenințat că face moarte de om. Așa încât Cole a rămas mic, și ciudat, și prea sensibil, ca un om care și-a pierdut pielea, cu toți nervii dezgoliți și inima la vedere. Într-o bună zi, dacă vei avea totuși copii – și îți mulțumesc din nou că mi-ai mărturisit; sper sincer să găsești o cale, dacă hotărăști că vrei –, o să afli că zvonurile sunt adevărate: nu ești decât atât de fericit cât este cel mai puțin fericit dintre copiii tăi. N-aș fi putut să-i supraviețuiesc copilului nostru nefericit; asta mi-ar fi fost osânda. *Aveam nevoie* ca el să se schimbe. Pentru binele lui, desigur, dar și pentru al meu. Altfel, lupii aveau să mă târască în pădure și să mai lase din mine doar oasele. Și dacă începeau să-l vâneze pe Cole? Cum aș fi putut să-l apăr când carcasa mea putrezea printre copaci?

Nicky simte sub picioare solul pe care cresc mușchi. Coborârea ei sfârșește aici, într-un luminiș întunecos – cu, da, un cadavru pe pământ și fiare dând târcoale neauzite.

– În Cole am văzut slăbiciunea împotriva căreia luptasem atâta timp în mine. Acum era în fața mea, privindu-mă în ochi.

Se uită drept în ochii ei. Ea încă îl privește și privește cadavrul din pădure în timp ce se apropie de el, cu frunze zgâriindu-i gleznele.

– Nu-l uram pe Cole. Mă temeam de el, mă temeam *pentru* el. Și

pentru mine. Așa că am încercat cu disperare să-l sculptez într-o formă mai solidă, am încercat să-l fac mai puternic. Chiar și când îmi pierdeam răbdarea, când îmi ieșeam din fire, credeam că ajut. Prinde paharul cu o mână tremurătoare, berea face spumă înăuntru, furtună într-o halbă. Mi-aș dori s-o fi făcut altfel, zice. Mi-aș dori să fi priceput asta la timp.

Lupii mârâie în spatele ei. Nicky se apropie de cadavru.

Sebastian dă drumul aerului din piept, golește paharul.

– Ți-am răspuns la întrebări?

– Nu la toate.

Nicky întinde mâna ca să dea deoparte frunzele de pe față.

– Ce *știți* despre soția și fiul dumneavoastră?

El pune brutal paharul pe masă. Ceva o înșfacă între umeri, și e smulsă brusc înapoi prin luminiș până în clubul Baron. Trapele din ochii lui Sebastian se trântesc la loc deodată.

– Presupun că te referi la dispariția lor, zice el calm.

– Ați spus că am putea dezlega împreună un mister sau două. Soția și fiul dumneavoastră – ăsta-i un mister. Și poate că e o legătură între orice s-a întâmplat atunci și Diana. Ăsta-i altul.

El își împreunează vârfurile degetelor. Un moment rămâne nemișcat.

În cele din urmă:

– Duhurile trecutului. O situație din prezent este ecoul uneia din trecut. Cu siguranță nu poți scrie o carte polițistă tradițională fără asta. Dar, copilă dragă, spune cu vocea caldă, totuși amenințătoare, ca vântul care șoptește despre o furtună, nu ești într-o carte polițistă tradițională. Ești într-un thriller psihologic.

„E o replică stupidă“, își zice Nicky, în vreme ce îi îngheață sângele.

– Asta-i o poveste fără personaje pozitive. Poate că și fără personaje negative. Dinții lui scânteiază când îi dezgolește. O poveste în care identitățile sunt alunecoase. Cravata îi picură stacojiu din gât, ca și cum ar avea beregata tăiată, și bălteșțe pe masă. O poveste în care misterul și violența sunt în cea mai mare parte în interiorul tău și în care indiciile te conduc aproape inevitabil spre un loc în care nu vrei să te duci.

Apar sclipiri în ochii lui ca două vârfuri de cuțit.

Apoi zâmbește blând.

– Suntem toți în acea poveste. Viața e un thriller. Sfârșitul e fatal și concluzia e finală.

Timp îndelungat Sebastian îi cercetează fața, până când, într-un târziu, se lasă iar pe spătar.

– Nu accepți sinuciderea, oftează uitându-se la ceasul de buzunar. La naiba, poate că nici n-ar trebui. Dar ce anume crezi că știu eu? Ce

poveste ai vrea să-ți spun?

– O poveste adevărată, zice Nicky.

– Bună dimineața.

Ea se răsucește. Lionel Lightfoot s-a materializat fără zgomot lângă masă, ca o planetă rebelă.

– Basher, am vrut să-ți spun… cât de rău îmi pare.

Ochii lui Sebastian sunt lipsiți de viață.

– Pentru ceva anume?

– Pentru *Diana* anume. Ah. A fost o… *pasăre rară*.

Nicky se uită la telefon. Mesajul venise acum trei minute: o hartă, cu un punct marcat în apropiere de Castro Street.

– Trebuie să aștept cu nerăbdare altă ficțiune despre familia mea? întreabă Sebastian.

– Nu, nu, eu…

Nicky ridică privirea, încordându-se pentru măcel, dar Sebastian are pe față un zâmbet slab.

– În orice caz, nu l-ai putea scrie destul de repede. Mă las de obiceiul de a respira oxigen.

– Ah. Lionel încuviințează din cap. Te prăvălești solo în Cascada Reichenbach.

– În afară de cazul în care vrei să mi te alături.

– Destul de curând, destul de curând.

– Ai rănit-o pe Maddy.

Lionel tresare, pielea i se umflă în jurul ochilor; când vorbește din nou, cuvintele sunt absolut sincere.

– Îmi pare rău. Cassandra nu m-a iertat niciodată. A zis că a fost *cel mai rău*… Ah, domnișoară, aș putea avea un moment cu prietenul nostru de aici?

Nicky e deja în picioare.

– Vă rog. Continuăm curând. Mulțumesc pentru micul-dejun.

Sebastian înclină capul. Peste un minut sosește o mașină s-o ducă repede în ceața de pe altă lume.

77

Ușa mansardei scârțâie când Madeleine o deschide. Asta nu-i camera lui Nicky, încearcă să se convingă ea; e a lui Cole. Cole, care vrea ca ea să fie acolo.

Și ea știe, într-adevăr, *unde* să-l găsească.

Citise jurnalul fratelui său pe măsură ce el scria, sau, cel puțin, în primele săptămâni; era dreptul ei de soră. Conținutul nu era atrăgător. *Azi eu + Freddy am mers cu bicicletele la Frot Point și ne-am jucat de-a spionii*. Sau *(indescifrabil) mi-a lipit în păr gumă de mestecat, l-am tăiat cu forfeci, acum am o pată de chelie. I-am zis mamei că e o glumă*. Et cetera.

El a știut tot timpul, se pare. Ar fi trebuit să fie mai atentă?

Telefonul zumzăie. O alertă: altă înștiințare online despre moartea Dianei. Totuși, reportajul a fost estompat, în principal cronici care conțin doar faptele, doar un pic sinistre. Tatăl său nu mai e așa de interesant cum era. Sau, poate, uxoricidul nu mai e așa de interesant cum era.

Pe birou e o Minge a adevărului acoperită cu un strat subțire de praf, în afară de zece mici amprente ca niște marcaje. Madeleine o ia în mână și, cu o zgâlțâire, iese la iveală triunghiul albastru.

NU PUTEM PREZICE ACUM.

Uitase să pună o întrebare. O pauză, apoi își aude vocea și scutură iar mingea.

MAI BINE NU-ȚI SPUN ACUM.

Madeleine se încruntă, o pune pe birou. Jucărie tâmpită.

Se duce la grămada înnebunitoare de crabi-potcoavă și săgeți cu vârf de argint – ce-o să *facă* ea cu toate astea când va veni vremea? – și apoi, lângă Watsonii de demult, pășește cu atenție, așteptând să simtă sub picior afundarea.

Ciudat, totuși: Madeleine e sigură – aproape sigură, oricum – că acum multe, multe luni, cândva, după dispariția lui Cole, i-a căutat jurnalul și l-a găsit… mă rog, nu l-a găsit deloc. Trebuie să-l fi luat polițiștii. *Cineva* trebuie să-l fi luat, oricum. Și totuși, Cole afirmă că sub scândurile podelei bate o inimă care-și spune taina.

Podeaua se lasă în jos. Madeleine se ghemuiește ochi în ochi cu țâncul ăla al naibii de urât (*Un copil* scrie pe placa din josul ramei, ceea ce nu ajută), apoi ridică scândura.

Un fluture roșu lipit pe copertă își întinde aripile în fața ei. Madeleine uitase de asta. Se uită la el prudentă în vreme ce îl duce la pat.

Se așază, cu tălpile pe podea, și deschide la *31 decembrie 1997. Te rog să nu-mi citești jurnalul!*

Cum s-a schimbat vocea lui.

Fă ce ai făcut întotdeauna.

Citește-l.

În lumina dimineții, începe să citească.

78

– Te-am așteptat, puiule.

Luminile vopsesc rafturile cu băuturi într-un albastru strălucitor; becurile rotunde care-i trâmbițează numele îi poleiesc și peruca, un ciorchine de bucle gen Marilyn Monroe.

– Hai să-ți uzi fluiericea, strigă Betty, repezind o sticlă spre două păhăruțe.

Nicky se apropie de bar.

– Ce bem azi?

– Tu bei bourbon. La fel ca domnul.

Nicky se răsucește și îl vede în separeul din colț, rostogolind pe tăblia mesei un pahar gol.

Se strecoară în fața lui, împinge peste vinilin un păhăruț. El o privește din peștera glugii. Tuleiele îi prăfuiesc obrajii și falca; pielea de dedesubtul unui ochi injectat a devenit de un verde pământiu.

– Mi-ai spart locuința, zice Freddy.

– Recunosc. Ești un Trapper Keeper?

Se uită urât la ea.

– La naiba, nu. Vulturi hoitari. Eu doar le iau banii. Crede-mă, mă aud ce spun.

– Oh, bine. Și de cât timp te droghezi?

El clipește.

– De cât timp știi?

De cât timp *știe*? Nicky privește în altă parte.

– De nouă luni. Freddy vorbește în păhăruț, cu voce cavernoasă. De când mi-am paradit umărul. Doctorul mi-a prescris OC, două săptămâni. Mamă, ce mi-a mai plăcut! Însă drogurile de pe stradă costă o avere în San Francisco. Totul costă. Își scarpină mâinile. În februarie am început să șterpelesc Oxy de la serviciu – le țineam în infirmeria sportivilor, pentru urgențe. Nimeni n-a observat. Până când cineva a observat, spune el oftând. În aprilie. Directorul de la atletism mi-e amic – mi-a fost, presupun –, așa că i-a spus directoarei școlii că mă concediază pentru comportament imprevizibil. Peste două zile sunt dat afară. Grea săptămână. Nu mă puteam duce acasă, la Simone; mă mir că ea nu și-a dat seama încă. Și apoi, nu pot suferi afurisitele alea de mâțe. Așa că m-am mutat în… ai văzut. Apoi Sebastian a aflat c-o s-o mierlească și Diana a cerut ajutor. Se termina anul școlar, așa că ea a presupus că am timp. Păi, nu greșea.

Și-a scărpinat până la sânge încheieturile degetelor.

– Știam deja de acei fani care își doresc cu disperare pradă cu

marca Trapp. M-am gândit că nimeni n-o să se plângă dacă dispare o fotografie, sau un stilou, sau chiar o carte. Dar acum… Oftează adânc. Acum am nevoie de bani. Bani, nu glumă. De aceea am dat iama prin birou: mi-am închipuit că unchiul ține acolo chestiile serioase. Dacă asta dădea greș, și a dat, puteam să înhaț, pur și simplu, ceva aflat la îndemână.

– Ca acel cub de sticlă.

– Da, îmi pare rău pentru asta.

– Și mie. Îl privește cum își pipăie delicat ochiul. De ce masca?

– Uneori membrii TK vor să discute online, să cerceteze marfa. Nu-mi pot arăta fața. În seara aceea, în bibliotecă, aveam de gând să fac un video rapid. Știi tu – Jack la mașina de scris a lui Sebastian Trapp, Jack lângă focul lui Sebastian Trapp.

– Și apartamentul tău? Pereții, lumânările?

– Totu-i doar teatru. La fel ca tatuajul. Își saltă mâneca; literele se cojesc. Pentru Trapper Keeper-ii ăștia – ce nume idiot – nu-i decât un spectacol, doar o distracție. Eu ofer o *aventură*.

– Făcând comerț cu tragedia familiei tale.

Freddy închide ochii, încuviințează din cap… și izbucnește în plâns.

– Da, zice, cu umerii tresăltând.

După un minut, Nicky începe să-și miște mâna spre a lui, când…

– Asta-i marfă de calitate, copii.

Amândoi ridică privirea spre Betty, dau pe gât în același timp paharele.

– Da' arde, adaugă ea turnându-le apă, în vreme ce Freddy își șterge nasul.

Lumina se prăbușește peste sală. Freddy se întoarce, cu ochii larg deschiși. În ușă stă o pereche vârstnică, destul de bătrâni ca să joace golf și purtând bluze polo asortate.

– Ăștia doi sunt rătăciți, declară Betty.

Se duce să-i întâmpine.

Freddy s-a retras în glugă.

– Obișnuiam să trec pe-aici pentru cafea, bodogănește. În ultima vreme trec pe aici pentru orice-o fi. Un tip pe care-l știu e ajutor la domiciliu pentru bătrâni. O mulțime au rețete pe care nu le prea folosesc. Biroul lui e în apropiere. Mă mănâncă oasele.

Se cuprinde cu brațele. Nicky ar vrea și ea să-l ia în brațe.

Ia stai un pic: e aici pentru Diana. Pe care Freddy a sărutat-o. Freddy, care poate fi violent.

– Oh, zice el, ascultă: un detectiv mi-a lăsat un mesaj vocal. Ar vrea să vorbim despre…

– Diana.

Freddy clatină din cap.

– M-am simțit, cum să-i zic… *fără substanță*. Când am citit despre

ea. Și încă pe un forum.

Nicky nu zice nimic despre Cole, nu-i pasă de Cole în acest moment. Îi pasă de Diana.

– Vreau să știu ce i s-a întâmplat.

– *Nu* știi?

Freddy înclină capul într-o parte.

– Ferparul zicea că a murit brusc. Ceea ce suna… ca și cum ar fi făcut-o ea însăși, spune, aproape în șoaptă.

– Zău?

– Care e alternativa? Crimă?

– Așa cred polițiștii. Și o cunoșteai pe Diana. Cunoșteai casa.

– La fel și unchiul meu. Ale cărui neveste tot dau în primire devreme.

– Dar ai sărutat-o.

Nicky tace o vreme.

Dacă e surprins, n-o arată.

– Eram drogat.

– Probabil nu-i mare consolare pentru ea.

– O iubeam, știi.

Nicky nu zice nimic. Nu știuse. Un *foc de paie*, poate, dar…

– Am știut-o când eram copil, am știut c-o s-o iubesc veșnic. Apoi ea s-a întors și… vreau să zic, a fost Sebastian, desigur. Dar asta păruse întotdeauna temporar. Și acum n-o să mai fiu niciodată cu cineva. Vocea îi e plină și moale și dureros de tristă. N-o să iubesc altă femeie, oricât de mult aș vrea. Nu cum am iubit-o pe Diana. Și asta… asta nu-i cinstit față de un om. Să trăiască așa în umbra cuiva. Așa cum a trăit Diana, încheie ștergându-și ochii.

„Așa cum trăiește mama ta", își zice Nicky. Brațul lui zvâcnește, mătură de pe masă paharul fără picior. Câtă sticlărie a distrus Freddy în săptămâna asta?

Ea iese din separeu, se apleacă să strângă cioburile, le îngrămădește pe masă. Îl privește, în bluzonul lui cu glugă, agitat și înlăcrimat și înspăimântat ca un băiețaș, și dintr-odată se pomenește așezată lângă el.

– Deci, să discut cu detectivul ăsta? o întreabă.

Nicky ridică din umeri.

– Conversațiile nu sunt periculoase decât dacă ai ceva de ascuns.

Altă înclinare din cap.

– Îmi pare rău că m-am purtat ca un cretin cu tine.

– Nu te-ai purtat ca un cretin.

Îi prinde mâinile în ale ei, le privește. Oare ele au doborât-o pe Diana?

Încheieturile lui se cutremură – „M-a prins tremuriciul" – și când ea îi strânge degetele, Freddy își pune capul pe tăblia mesei, cu obrazul

lipit de mușama, privind spre bar.

– Betty mă internează în după-amiaza asta într-o clinică. Ea vede tot.

– Chiar văd! strigă gazda lor.

– Mai și aude tot.

– Îți poți permite? întreabă Nicky.

– San Francisco plătește, spune Freddy zâmbind.

Ea vâră mâna în geantă, golește portofelul, pune un teanc de bancnote de douăzeci lângă nasul lui.

– Cine folosește cash? mormăie el.

– Îi vrei, sau nu?

El își îndreaptă spatele.

– De ce?

– Ai avut grijă de mine. Am și eu un pic de grijă de tine.

Telefonul ei ciripește: Jonathan. Pe care nu l-a mai văzut de la vizita lor aici. Se ridică în picioare.

– Freddy, îți pui vreodată întrebări în privința tatălui tău?

– Cum ar veni, dacă-i în Rai?

– Nu, cum ar veni – cine…

– A, cine l-a omorât. Mama îmi pune aceeași întrebare câteodată. Nu. Adică, mi-ar plăcea să știu, dar, cum ar veni, informația asta plus doi dolari șapteșcinci face cât un bilet de autobuz, nu? Își scarpină încheietura. Unele povești, pur și simplu, se termină fără să afli ce s-a întâmplat. Știi?

– Știu, zice Nicky. Nu-mi plac poveștile alea.

79

Fratele ei și-a tăiat venele în februarie 1999. Madeleine n-a știut niciodată.

Azi mama și cu mine ne-am dus la o doamnă care-i spiholoagă care m-a întrebat de ce am vrut să mor. Am zis că n-am vrut dar e dureros să trăiești.

Se uită pe fereastră. Își aude un mic vaier în gâtlej.

O doare spatele. Totuși, citește mai departe, cu jurnalul pe coapse, cu tălpile pe podea.

Cie de la școală îmi zic să mă sincuid. De ce ești măcar viu ciudatule? Omoară-te e pre multă hărțuială la școală.

Născocesc povești despre mine îmi zic ratat, minicios, dus cu pluta. Mă rănesc. Săptămâna trecută am zis în tabăra de vară că sunt campion la lupe ca să-i sperii și 3 lupători au sărit pe mine în baie au zis IMOBILIZEAZĂ-NE POPONARULE și îmi mușc libma așa de tare că dă sânge.

Știu să scriu poponar penru că-l văd demulte ori pe dulapul meu.

Sângele ei clocotește. Următoarea pagină.

De asemenea i-am spus spilohoagei că îl irit întotdeauna pe tata. Îl dezmăgesc.

Sunt o povră. I-am zis asta doamnei spicoglog și am zis și că mă simt diperat. Sunt aici ca să fiu umilat. Locul meu nu-i aici.

CEVA NU-I ÎN ODRINE CU MINE

Madeleine se crispează la gloata de litere de tipar. Închide ochii strâns. Îi deschide.

Magdala a zis înainte de Cărciun că trebuie să fiu altfel. Mi-a spus să fiu atnet la ce zic oamneii despre mine.

Ea nu-și amintește asta. Chiar a spus-o?

Sunt o urșine pentru tata și sora mea

Pagina următoare.

A zis Magdala.

A *zis* ea asta?

Azi doamna a întrebat de ce nui tata aici, mama a zis că e plecat din oraș. Nu-i adevărat, de dimineață l-am auzit spunându-i mamei că dacă aș lăsa un bilet de snucigaș n-ar putea să-l citească nimeni.

După-amiaza lui Madeleine se scurge încet, și odată cu ea următoarele luni ale lui Cole. El împrumută cuvinte oropsite din *Contele de Monte-Cristo* – pe care, desigur, o citește ca să-i facă pe plac tatălui. (*O s-o termin.*) Scrisul lui cursiv se lasă în jos și mâzgăliturile se veștejesc. Scrie tot mai puțin; scrie mai mult decât destul.

Ea dă foaia la iunie.

Doar patru cuvinte: *Se întâplă ceva entuziamant!!*

Pagina următoare e goală. Și următoarea: nici acolo nu se petrece nimic, *entuziamant* sau altfel. Cu șase luni înainte de dispariție, Cole a încetat pur și simplu să scrie.

Madeleine își eliberează telefonul din buzunar.

L-am citit.

Nu-mi dădusem seama cât de rău a fost pentru tine.

Mai jos, răpăitul tremurat al mașinii de scris.

N-am știut cât de dur a fost tata.

Șterge aceste ultime cuvinte. Știuse destul de bine.

Chiar dacă spun asta prea târziu.

Așteaptă. Nici un semn de viață.

Până și Remingtonul amuțește.

După un minut:

De asta am nevoie de tine.

Nu din cauza a ceea ce mi-a făcut el.

Ci din cauza halului în care i-a adus asta pe el și pe mami.

Îi distrugea.

Da.

El ucidea căsnicia lor.

Nu se putea stăpâni.

Dar nu putea nici s-o lase să plece.

Crezi că el a ucis mai mult decât căsnicia lor.

Da din nou.

Cum?

Am nevoie să-l tulburi.

Întreabă-l ce știe despre revelion.

Încă nu mi-ai spus ce știi TU!

Știu că nu mă crezi.

Sau cel puțin ai îndoieli.

Pentru că, dacă m-ai crede, ai fi speriată.

Te rog să mă crezi, Magdala.

Te rog să fii speriată.

Tatter-tatter-rat-tat-Trapp!

Ea își coboară ochii spre jurnalul de alături. *Se întâplă ceva entuziamant!!*

Când îl ridică în poală, paginile se culcă în stânga. Pe spatele ultimei file, Cole a mai făcut o ultimă însemnare.

31 decenbrie 1999

Revelionul, clarifică el.

Scrisul și-a schimbat forma în timp, literele sunt mai înalte, arcuirile mai ascuțite. De data asta mâna e sigură și ortografia, perfectă:

> *„Să mor? Oh, nu! strigă el. Nu merita osteneala să fi trăit atât, să fi suferit atât, ca să mor acum!“*[60]
>
> *Contele de Monte-Cristo*
>
> *(Am terminat-o)*

Madeleine se uită la cartonul roșu al coperții din spate. Tamburinează cu degetele pe el.

Simte o muchie sub foaia lipită pe copertă.

Ochii i se îngustează. Se uită mai bine.

Muchia merge paralel cu lungimea coperții – și, de asemenea, vede Madeleine, cu partea de sus și cea de jos. Vălurele ondulează marginile foii, ca și cum cineva le-ar fi tăiat cu grijă înainte să le fixeze la loc cu lipici.

Unghia ei zgândăre hârtia până o poate dezlipi ca pe o clapă. Înăuntru e o ilustrată: o fulguială de pești-clovn viu colorați, portocaliu și alb. Madeleine o scoate din jurnal, o răsucește.

3 iunie 1999 (scris de mână colțuros, abia descifrabil)

Dragă Cole,

Mulțumesc pentru minunatul model de troleibuz! Cu siguranță n-avem din astea în Seattle. Se arată lucruri bune!

Semnată cu aceeași mâzgălitură ca la detectorul de minciuni, *Prietenul tău, Sam Turner*.

Numele îi este necunoscut lui Madeleine.

De ce acest bărbat i-a trimis o ilustrată fratelui ei de treisprezece ani? De ce a ascuns-o Cole într-un buzunar secret din jurnalul său? Pulsul i-o ia la trap.

Ar putea să întrebe.

Însă n-o face.

Își roade unghia. Se tolănește pe pernă.

Seattle.

Cole a notat în jurnal șase călătorii mamă–fiu – Los Angeles, Tahoe, chiar și Vegas –, dar niciodată Seattle, și nici una după încercarea de sinucidere. Chiar au stat pe loc pe tot parcursul lui 1999?… Păi, de unde să știe Madeleine? La urma urmei, a fost la Berkeley în primăvară și în toamnă, și toată vara și-a petrecut-o în cantonament cu echipa de tenis în Florida.

Și totuși; dacă au călătorit, de ce să nu pomenească asta?

Dincolo de ușa pe jumătate deschisă, zgrepțănatul și gâfâitul unui animal astmatic care năvălește în sus pe o scară. Watson își ițește capul în pod cu un zâmbet ca o despicătură până la urechi, și Madeleine se înmoaie.

– Bună, spiridușule, zice, închizând cu un pocnet jurnalul. Hai s-o ștergem de aici.

Netezește patul, pune la loc scândura din podea, cară câinele și jurnalul pe scară în jos. În camera sa caută sam samuel turner seattle într-o carte de telefoane a statului Washington. Treizeci și una de înregistrări în zona Seattle, douăzeci și două de numere de

telefon înscrise.

O potrivire cu samantha turner seattle.

E trecut de ora zece, prea târziu ca să sune și prea devreme ca să-și ia inima-n dinți. În loc de asta, Madeleine tastează un mesaj pentru vărul său:

> Cunoști un Sam Turner din Seattle?
>
> De asemenea, pentru ultima oară: te rog, vino acasă. Nimeni nu-i supărat pe tine.

– Sunt așa de supărată pe el, o informează pe Watson.

În pat, Madeleine studiază ilustrata, scrisul țepos. N-o să-i spună nimic lui Cole.

Pentru că nu-i sigură că el și-a amintit ilustrata. Și asta înseamnă că s-ar putea ca ea să știe ceva ce el nu știe.

Vineri, 27 iunie

80

Nicky iese de sub dușul aburind ca în junglă și vede telefonul vibrând pe marginea chiuvetei și căzând în ea. Îl pescuiește, trece cu degetul peste ecran. Își strivește un deget de la picior de laba cu gheare a căzii.

– Domnișoara Hunter?

Un bărbat, cu toate că Nicky abia își dă seama; își mușcă buza și trage aer în piept printre dinții încleștați.

– Da? șuieră ea.

– Sunt detectivul Timbo Martinez. N-am putut să dau de domnișoara Trapp în acest moment. Vărul ei a fost aseară la secție. A zis că cineva i-a recomandat să ia legătura cu mine. N-a spus cine.

Nicky țopăie într-un picior până la WC, unde îngrămădește hârtie igienică pe degetul rănit.

– Frederick recunoaște că a furat efecte personale din casa unchiului său. N-are un alibi pentru perioada de după petrecere, după ce a fugit din casă. După o pauză, detectivul continuă: Susține că nu este în legătură cu Cole Trapp. A găsit cutia cu fluturele la ușa casei, afirmă el, dar nimeni nu poate să garanteze pentru asta. E posibil să fi făcut acei fluturi el însuși, cu toate că… Știi, îți spun asta pentru că sper că ai putea să contribui.

– Unde-i Freddy acum?

Un oftat.

– Maică-sa l-a cules de la secție. A fost foarte dramatic. Cred că următoarea lui oprire e la dezintoxicare. Te rog, spune-i lui Madeleine Trapp să mă sune. E important.

A închis.

Nicky se îmbracă la iuțeală. Dușul acela n-a liniștit-o. Are o presimțire rea, așa cum a prezis calendarul. Impresia unui sfârșit, chiar.

„Viața e un thriller“, i-a spus ieri Sebastian. „Sfârșitul e fatal.“

Și apoi: „Ce poveste ai vrea să-ți spun?“

„O poveste adevărată“, i-a răspuns ea.

Nicky vrea acea poveste adevărată. Și o vrea astăzi. O să-l găsească jos…

… din nou telefonul țipă ca să fie băgat în seamă. Nicky se uită la ecran: Jonathan.

Îl ignoră. El o să supraviețuiască. Spre deosebire de alții.

Sub ușa mansardei e un bilet împăturit. Nicky îl ridică – hârtie albastră, dactilografiat cu negru.

Și apoi arcuirea și crucea inițialelor lui.

A trecut mult de la ivirea zorilor, desigur. Nicky plănuise oricum să discute cu Sebastian astăzi. Nu i-a spus Juliei că încă locuiește în mansardă, nu i-a spus lui Irwin – de fapt, n-a spus nimănui. Acum aparține acestei lumi mai mult decât lumii lor, își dă ea seama, și gândul o sperie.

În timp ce coboară pe scară, mașina lui de scris scoate brusc un răpăit de tobă, ca și cum Nicky ar prezenta un premiu sau ar sta pe eșafod. Sunetul se precipită cu fiecare pas pe coridorul luminat de soare, până ce – chiar când ea ridică bucla de metal a ciocănelului-craniu – încetează. Câștigătorul a fost anunțat. Prizonierul a fost spânzurat.

– Intră, te rog.

Dimineața a limpezit încăperea. Pe fereastră, Golden Gate sclipește ca și cum ar fi fost spălat de curând, cu câteva flamuri de ceață plutind de pe turnuri.

La birou, cu jachetă (fildeșie) și cravată (bleumarin), Sebastian trage din pipă, arătând remarcabil de *soigné*[61] pentru un bărbat devenit văduv de atât de puțin timp. Desigur, are experiență.

– Cum ați știut că sunt la ușă? întreabă Nicky.

– N-am știut deloc. Fumul urcă în vălătuci din gura lui. Din când în când îmi odihneam degetele și strigam, în caz că te moșmondeai pe afară.

Se așază în fața lui, așa cum făcuse și în seara sosirii. Dar acum, de aproape – cât de *obosit* pare, ca o foaie de hârtie boțită care a fost netezită la loc. Pielea albă a devenit cenușie; buzele sunt uscate, sprâncenele, zburlite. Îi observă încrețiturile hainelor, crăpăturile unui portret în ulei; nodul diform al cravatei, batista de la piept pleoștită… Până și ceasul de buzunar din palma lui e lipsit de luciu. Poate că timpul nu-i cel mai iscusit ucigaș. Poate că jalea este.

– Nu-mi șade bine jalea, zice Sebastian, și Nicky tresare, surprinsă să-l găsească în capul său, cu toate că stă vizavi de ea.

În spatele lui, flăcările dansează lent în șemineu, ca și cum ar fi ostenite.

– Jalea seamănă cu frica. Am învățat acum mult timp să trăiesc cu frica. Ar trebui să fiu mai în largul meu cu jalea. Tu ești?

Nicky clipește.

– În largul meu cu jalea?

El încuviințează.

– Păi… Un moment nu știe ce să zică. Apoi, încet: Presupun că, dacă jelesc, trebuie să fi iubit ce am pierdut, în orice fel aș fi pierdut. Presupun… E ca o cicatrice care îmi amintește o aventură pe care am

avut-o. Sau ca genericul de final al unui film minunat. Așa că… nu, nu sunt în largul meu cu asta, dar sunt recunoscătoare. Jalea poate să semene cu frica, spune după câteva clipe de gândire, dar seamănă și cu amintirea, și cu amintirea nu există… O poveste nu se mai sfârșește.

Se întreabă dacă a sunat stupid. Se uită la el, la părul pleoștit și buzele subțiate; doar ochii îi sunt vii, întunecați și iscoditori în timp ce-i cutreieră fața.

– Toate poveștile se sfârșesc, declară.

Apoi se apleacă în față, își pune mâinile pe un teanc mic de hârtii. Când vorbește din nou, vocea i s-a ridicat de pe podea.

– Ai făcut o treabă excelentă, spune bătând în teanc. Te duce în al nouălea cer, cu adevărat. Cascadele din Peru: aud mugetul. Scrierea primelor romane: aud mașina de scris. O zi pe plajă: aud copiii văicărindu-se, așa de blând.

Nicky zâmbește.

– Înseamnă enorm pentru mine.

– Am sângerat un pic pe ele – cu cerneală roșie, vreau să zic –, așa că aruncă o privire peste corecturi.

Împinge hârtiile peste birou; hieroglife și însemnări indescifrabile se înghesuie pe margini. Sebastian a sângerat mai mult decât un pic – pe unele pagini, vede Nicky, și-a crestat o venă –, dar e mulțumită. „Ai făcut o treabă excelentă."

El cască, acoperindu-și fața cu o mână.

– Iartă-mă. Pentru mine a fost o perioadă plină de evenimente. Cutez să spun că a fost o perioadă plină de evenimente pentru *tine*. Ei poftim, „cutez"! se strâmbă el. Scrie romane istorice destul de mult timp, și cutez să spun că și tu o să dai ortul popii vorbind așa.

– A *fost* plină de evenimente, e de acord Nicky.

– Asta am zis. Tu ai avut parte de o petrecere de vară cu măști, completată de o încercare de spargere. Apoi o *încăierare*! Apoi sute de pahare de șampanie măcelărite în masă. Ai primit o lecție de șofat. Ai primit scrisori de amenințare – mă rog, eu le-am primit, tehnic vorbind. Ai luat de două ori micul-dejun la un club masculin fără măcar să te deghizezi. Se înțelege de la sine că ai avut parte de înțelepciunea și încurajarea lui Watson a Șaptea. Ai văzut labirintul în care a început viața fiului meu și heleșteul în care s-a sfârșit viața soției mele. Ai suferit o tragedie împreună cu noi. Oh, jună Hunter, în ce te-ai băgat aici?

Regretă invitația lui? se întreabă Nicky. O s-o ucidă febra de detectiv?

– Ți-ai dat seama deja ce se petrece? întreabă Sebastian. Ai ghicit intriga?

– Nu.

– Dar trebuie să știi deja, fată dragă. Practic, suntem la sfârșitul cărții.

Sebastian ridică o lupă de pe sugativă, cea pe care i-a dat-o Nicky cu doar o săptămână mai devreme, și o răsucește încet. Pentru o clipă strălucitoare, arsenalul dintre ei scânteiază ca un fulger: pumnalul, sticluța de otravă, pistolul, sfeșnicul ard intens pe rând.

Stomacul ei se văicărește.

– Scuze. Ar trebui să mănânc.

– Dacă Adelina e la parter…

– O să-mi fac niște ceai și pâine prăjită. Se ridică iute în picioare. Vreți una sau alta?

Sebastian ridică privirea spre ea.

– Vreau din amândouă.

Nicky aude în spate trosnetul și pocnetul mașinii lui de scris.

Când se întoarce, o invită să șadă lângă foc. Așa că iat-o îngenuncheată acolo, ca un copil, privind flăcările și așteptând.

– O chestiune pe care noi am trecut-o cu vederea, spune el înmuind pâinea prăjită în ceai. Știi de ce m-am lepădat de Simon St. John după acea ultimă carte? Sigur că nu știi, zice înainte ca Nicky să poată clătina din cap. Ei bine, nu că mă săturasem de el. Pur și simplu nu mai puteam să-mi petrec timpul în tovărășia cuiva care întotdeauna găsea răspunsuri la orice problemă cu care se confrunta. Pentru că eu nu puteam să rezolv misterul *meu*. Și nu puteam să-l văd pe Simon cum se strecoară într-o nouă deghizare și îl rezolvă pe al *lui*. Privind în cană, adaugă: Am încercat, desigur. Cu *Bărbatul gârbov*. Dar apoi Dominic… Un oftat. Altă crimă fără nădejdea soluționării. Așa că l-am retras din activitate pe Simon St. John. Și m-am retras și eu.

Pe când mușcă din pâinea prăjită, Nicky observă cum degetele de la picioarele lui se unduiesc prin șosete, destul de aproape de flăcări ca să fumege dacă ar fi umede. În spatele ei, o aversă de ploaie din senin răpăie pe ferestre.

– Diana m-a dirijat înapoi la Remington acum câteva luni, după ce doctorii m-au condamnat la moarte. Mașina metalică de visat, îi zicea ea.

– Despre Diana…

– Mai scuturam de praf mașina de scris din când în când, pentru tot soiul de corespondență – cu tine, de exemplu –, dar preabuna mea soție m-a îndemnat să scriu o nouă poveste. Mi-a pus degetele pe taste și n-a vrut să plece până ce nu apăsam pe una. Așa că am apăsat pe „1“. Chiar acolo, în alb și negru, anunțasem primul capitol. Anunțasem întoarcerea lui Simon.

– Lucrați la un nou roman?

Nicky e uimită. Un testament, instrucțiuni pentru înmormântare, scrisori – poate chiar o mărturisire pe patul de moarte. Nutrise

convingerea că un astfel de proiect făcuse tastele să danseze step pe coridoare și prin podele în săptămânile trecute. Asta însă nu-i dăduse prin cap: un ultim roman polițist. Deși el îi spusese că vrea să împacheteze totul cu fundă.

– Pot să-l citesc?

Sebastian toarnă ceai.

– Ia-o mai ușor, fătucă. Nu-i prea mult de citit. Doar niște idei care scânteiază prin creierul meu pe moarte. Câteva flăcări care-și dau duhul după ce ai stins aragazul. Și apoi, încă mai am nevoie să plănuiesc sfârșitul, spune ridicând ceașca la buze. Asta-i valabil și pentru mine. Sfârșitul poveștii mele. Golește ceașca înainte de a continua: Din fericire, lucrez cel mai bine când am un termen-limită. Tu și Tacit ați avut cândva o discuție între patru ochi, nu?

Înclină capul în spate spre birou.

Nicky privește peste umăr la cubul de sticlă. Lumina focului se târăște în sus și-n jos pe fațetele lui.

– E în firea omului…, recită ea lent.

– … să-l urască pe cel căruia i-a făcut rău.

Stau în tăcere.

– Dar acum, anunță el, trebuie să-mi târșâi picioarele până sus să trag un pui de somn. Mă întreb când expiră închirierea acelui aparat de dializă. Aș vrea să i-l las moștenire lui Freddy. E fascinat de el. Mă aștept să încerce să-l folosească pe propriul lui penis.

– De ce?

Sebastian ridică din umeri.

– E bărbat.

Când se ridică, izbucnește un tunet. Ceașca de ceai se desprinde dintre degetele lui și plonjează spre moarte pe lespedea neagră a șemineului.

– La dracu’, bombăne el răsturnându-se la loc în fotoliu.

Nicky strânge cioburile.

– Pot să vă ajut să mergeți sus?

– Te rog, răspunde el, neașteptat. Dintr-odată, mă simt foarte obosit.

81

Ies împreună din încăpere. Mâna lui Sebastian e încleștată pe umărul lui Nicky. Merg în tăcere pe coridor, pe lângă ferestrele care sclipesc de la șiroaiele de ploaie, și dau colțul; fiecare pas pare să-l sleiască și mai tare, ca și cum din el s-ar scurge pe covor un fluid vital.

– Să luăm ascensorul? se agită Nicky.

Cheamă Otisul. Acesta coboară, încăpățânat și văicărindu-se; când ajunge, ea trage grilajul deoparte, urcă în cabină cu Sebastian, trage grilajul la loc. Apasă pe butonul etajului doi.

Clănțănit. Sâsâit. Vaiet.

El și-a retras mâna, cu toate că-l aude răsuflând în timp ce ascensorul se zguduie și urcă în întuneric. Nicky coboară privirea, vede cum îi dispar mâinile. Apoi gambele. Apoi labele picioarelor.

Un moment, în urcarea lor oarbă, ea închide ochii (oare? N-are cum să-și dea seama) și se întreabă ce s-ar mai putea întâmpla acum.

Ce se întâmplă acum este un bubuit de tunet groaznic, ca și cum cupola cerului s-ar fi sfărâmat. Clac-fâș- *scââââârț* țipă mecanismul ascensorului, și apoi cabina frânează așa de dur, că Nicky își pierde echilibrul, fluturând din brațe până ce încheieturile mâinilor i se încastrează perfect în menghina uscată a strânsorii lui Sebastian.

– Pană de curent.

Vocea lui pare râcâită din gât.

În bezna ca din spațiul cosmic, Nicky se simte imponderabilă, mâna lui e tot ce o ancorează de Pământ.

– Generatorul ar trebui să pornească la un moment dat.

Ea nu vorbește. Tunetul revine – mai blând de data asta, ca și cum ar sublinia ceva ce uitase să pomenească mai devreme, dar tot mânios.

Încetul cu încetul, degetele lui alunecă în jos, strângând cu putere, până ce coboară în palma ei și pășesc cu băgare de seamă în spațiile dintre degete. Se lipesc unul de celălalt și se înclină împreună, cu încheieturile degetelor încleștate.

Cât timp plutesc acolo, în acea cutie a nopții? Mâna lui Sebastian începe să tremure într-a ei; respirația îi hârâie în piept.

– Auziți? întreabă Nicky brusc.

Nici un răspuns.

– Pași? Pe coridor?

Își aude șovăiala din glas.

Degetele lui se agită.

Tocmai când buzele ei se deschid, la fel face și cerul, o despicare mai violentă, ca o țesătură sfâșiată puternic și rapid. Degetele lui îi

strivesc mâna, o storc…

… și apoi, cu o zguduire, ascensorul își reia târâirea verticală, furișându-se în sus până ce o cascadă lentă de lumină se prăbușește peste ei, cenușie și mohorâtă.

Cabina se oprește. Nicky se uită prin ochiurile rombice ale grilajului la coridorul lung de la etajul al doilea.

– Un minut m-am simțit în mare primejdie, zice Sebastian.

Degetele li se deznoadă și ea îl privește. E mai bătrân decât bărbatul care a urcat în Otis, ca și cum ar fi trecut printr-un tunel al timpului.

El îi zâmbește slab.

– Ai încercat să mă înspăimânți, jună Hunter?

Ea trage deoparte grilajul, îl prinde de cot, gata să-l conducă în dormitorul lui.

Dar în clipa în care ies din ascensor, Sebastian icnește și apoi picioarele i se înmoaie și se lasă pe Nicky, prăbușindu-se pe podea și trăgând-o în jos până ce e îngropată sub pulpana hainei lui, cu capul lipit de el.

– Nu pot să-ți spun! strigă el, în vreme ce ea îi ascultă trupul.

Vocea pare că răsună înăuntrul lui.

Nicky se scutură de haină și îl privește: părul argintiu căzut pe frunte, ochii argintii rătăciți. Se uită de-a lungul brațului lui întins, dincolo de degetul ațintit drept în față.

Așezat pe covorul îngust de pe coridor, cu aripile desfăcute ca o întâmpinare, e un fluture de hârtie roșu aprins.

Chiar și în lumina slabă poate să vadă un mic text scris la mașină pe aripi.

Nicky se ridică în genunchi, se apleacă spre el – are coarne de drac pe cap, toracele zimțat, mai mult armă decât jucărie – și îl apropie de ochi.

Se uită peste umăr la Sebastian.

– ULTIMA ȘANSĂ, citește ea.

El își lasă brațul să-i cadă în poală.

– Nu pot.

Pe coridor, departe, undeva prin casă, niște pași bubuie pe trepte.

82

Madeleine traversează repede parcarea bibliotecii prin ploaie, cu telefonul proptit la ureche. Detectivul Timbo Martinez dorește ca ea să-l sune în primul moment convenabil. Acest moment nu-i prea convenabil, și tonul lui pare destul de calm, însă Timbo Martinez este probabil genul de om care meditează în vreme ce avionul lui e în picaj, așa că Madeleine își ia inima-n dinți și-l sună.

O pune la curent în vreme ce tunetul se rostogolește pe deasupra capotei: Freddy, secția de poliție, mărturisirea („Sigur că n-o să depunem plângere“, se rățoiește Madeleine), nici un motiv să creadă că este în cârdășie cu fratele ei.

– Nici n-avem motive să credem că această persoană există.

Mâna ei prinde schimbătorul de viteze.

– Aveți vreun motiv să credeți că moartea mamei mele vitrege a fost suspectă? Un motiv real, de prezentat în instanță?

– Încă nu.

– Încă nu, sau deloc?

– Mă tem că nu văd deosebirea în acest moment. Domnișoară Trapp, îmi dau seama că Frederick este vărul dumneavoastră, dar vă rog să fiți prudentă.

Ce mai cercetaș. Madeleine și-l imaginează cuibărindu-se în fiecare noapte în pat îmbrăcat complet în uniformă.

Un bubuit titanic o sperie așa de tare, că aproape se împotmolește în Alta Plaza Park.

– Hristoase, mormăie ea. Scuze.

Timbo a închis. Madeleine duce mașina înapoi pe carosabil, cu ștergătoarele de parbriz zbătându-se.

„Nici n-avem motive să credem că această persoană există.“ Ah, însă ea are. Și totuși, persoana care umblă prin mintea ei în clipa asta – fără formă, dar nu fără sunet, ca un vizitator în muzeu ai cărui pași îi auzi în următoarea galerie, întotdeauna cu o sală mai în față – este Sam Turner din Seattle.

Parchează, coboară în ploaie. Se repede pe alee în sus și prin ușa din față.

– Nu pot să-ți spun!

Cheile îi cad pe podea.

Pantofii îi derapează pe marmură, geanta i se rostogolește pe scări, coapsele o ustură spre și dinspre bibliotecă, plămânii scot icnete în vreme ce urcă în grabă încă o serie de trepte… dar acolo, în celălalt capăt al coridorului – acolo îi găsește.

Merge fuguța spre ei, gâfâind, moment în care Nicky se ridică ținând în mână o stea roșie. Nu: un fluture.

Madeleine se uită la aripile lui, se uită la Nicky, apoi se apleacă spre mesteacănul căzut care e tatăl său, o încâlceală de crengi albe pe podea. Nicky o ajută să-l repună pe picioare. Împreună îl târăsc dincolo de dormitorul Dianei până la al lui, unde îi scot haina și-l răstoarnă pe saltea ca pe un buștean.

Așa o să trăiască el acum? se întreabă Madeleine. Un șoc din două în două zile – un cadavru printre peștii aurii, un fluture pe coridor, diverse personaje care o ajută să-l descarce în patul lui –, până ce va muri?

– Poliția, zice ea.

Nicky iese ascultătoare pe coridor, cu telefonul în mână.

Madeleine o ascultă povestind ultimele zece minute – oboseala, ascensorul, pana de curent, pașii, origami-ul – în timp ce deznoadă cravata tatălui, îi scoate butonii. Cămașa lui e împâclită de transpirație.

Îngenunchează lângă el, îi mângâie degetele. Care tremură, la fel ca ale ei.

Sebastian o privește țintă cu un ochi, cu albul un pic mai pal decât pielea lui.

Și abia acum, după ce a tresăltat scurt pe suprafața creierului ei, cuvântul rostit de Nicky pătrunde în adânc.

– Pași? întreabă Madeleine.

83

– Vine Martinez, anunță Nicky intrând în dormitor, unde Madeleine e ghemuită alături de tatăl ei.

Sebastian arată ca un spectru.

– I-am dat un jeleu cu marijuana, zice Madeleine. Vrei unul?

Telefonul lui Nicky tresare. Se uită la ecran, se întoarce pe coridor.

– Salut. Auzi…

– Greu de auzit, strigă Jonathan. Sunt chiar după colț, la Harry's Bar. Știai că poți că comanzi aici literalmente o cadă cu bere? De porțelan, douăzeci și patru de sticle la alegerea ta.

– Acum nu-i…

– Oi fi eu britanic, dar nu-s *chiar așa*…

– Te sun mai târziu.

O pauză.

– E totul în ordine? Nu ne-am auzit de mult.

– O dimineață aglomerată.

– Ce se întâmplă acolo? Să dau o fugă?

– Nu. Te rog.

– Ești singură?

Ea șovăie. Care speră el să fie răspunsul?

– Îți trimit un mesaj, îl minte.

Jos se aude soneria. Madeleine o strigă.

– Uite ce-i, zice Jonathan, dacă nu ești interesată de…

Nicky închide.

La ușă, cu geanta lui Madeleine și cheile în mână, se dă deoparte din calea detectivului Martinez, colțuros, într-un costum gri elegant, cu doamna detectiv Springer în spatele lui, cu pulover de mohair pe gât și jachetă neagră și nici un zâmbet.

– Unde-i domnul Trapp? întreabă Timbo.

– În dormitorul lui.

– Ați auzit pași? Venind de unde?

– Nu știu și nu știu.

Nervii ei zăngănesc.

– Deci, n-ai auzit pași? o presează Timbo.

– N-are importanță cine ce a auzit și când, zice B.B. Cineva a fost în casa asta. Poate cineva e încă înăuntru.

Nicky se holbează.

Timbo se duce fără zgomot în salon, în vreme ce B.B. se apropie de încăperea cu puzzle-urile, cu mâna plutind lângă șold.

– Domnișoară Hunter, spune fără să se întoarcă spre ea. Fii bună și

rămâi la ușa casei, mulțumesc.

Bate în tocul ușii, intră în încăpere. Revine peste un moment, făcându-i semn lui Nicky să rămână pe loc, se retrage spre spatele casei.

Nicky ascultă ultimul frison al ploii pe fereastră. Își imaginează chipul lui Madeleine cu un moment înainte, cenușiu și tras, și își dorește să poată fi de ajutor. Aproape că scoate un scheunat când orologiul bate ora patru.

Detectivii revin.

– Acum, zice B.B., unde-i faimosul ascensor?

La etaj, Timbo își pune o mănușă de plastic și ridică delicat fluturele de pe covor. Nicky vede cum capul lui se înclină spre al lui B.B. când citesc scrisul mărunt.

– A venit cineva în vizită în această dimineață? Sau aseară? întreabă B.B.

– Nu.

Timbo examinează ascensorul, cu telefonul aruncând o lumină puternică în colțurile cabinei.

– Era acolo fluturele când ai coborât de dimineață?

– Am luat-o pe cealaltă scară. Din capătul coridorului. Întotdeauna fac asta.

Timbo vâră proba într-o pungă și se duc în dormitorul lui Sebastian, unde Madeleine își veghează tatăl. Nicky se duce la geamul stropit de ploaie.

– Iarăși tu, răsuflă pacientul cu voce firavă când se arată Timbo.

– Se pare că aveți o problemă cu insectele, domnule, spune B.B. Așa că întreb din nou: are cineva vreo veste de la artistul cunoscut înainte sub numele Cole Trapp?

Nicky nu îndrăznește să se uite la Madeleine.

– E dezamăgitor, zice B.B.

– Ar fi trebuit s-o împachetez și s-o leg cu fundă acum multă vreme, mormăie Sebastian închizând ochii.

Timbo se trage mai aproape.

– Poftim?

Pentru prima dată de când îl cunoaște Nicky, vocea lui dă un semn de viață.

– E o replică din cărți, îi explică ea. Simon St. John spune asta.

– Am citit cărțile. Știu ce spune Simon St. John. Vreau să știu de ce o spune domnul Trapp.

„Încă mai am nevoie să plănuiesc sfârșitul. Sfârșitul poveștii mele."

B.B. încearcă din nou.

– Domnișoara Hunter a pomenit despre niște pași?

Pacientul încuviințează din cap.

– Da. Fugind de la lift, cred.

– Spre cealaltă scară. Domnișoară Trapp, cobora cineva când ai urcat?

– Sigur. Ne-am oprit și am stat un pic la taifas, un pic de bârfă.

– Trebuia să întreb. Așadar, domnișoară Hunter, auzi pași și apoi vezi fluturele…

Sebastian nu zice nimic.

– Peste un minut, termină Nicky fraza.

– Tocmai când intram eu.

Madeleine masează mâna tatălui. Nicky simte o milă dureroasă.

– În concluzie, dacă persoana care pășea n-a schimbat saluturi cu domnișoara Trapp și dacă noi nu l-am scos din ascunzătoare la parter adineauri, atunci fie a fugit prin spate până să se deschidă ușa liftului, fie a sărit în sus, în mansardă. B.B. culege o scamă de pe puloverul pe gât. Ia spuneți, are vreuna din voi vreo veste de la domnul Grant?

– Tocmai am vorbit cu el, zice Nicky. E la Harry's Bar.

– Chiar după colț. Cât de convenabil. Ai fost la Harry's Bar, Tim?

– Cadă cu bere, murmură Timbo.

– Încă mai fac asta? Bravo lor. Cred c-o s-o luăm într-acolo, fiind ușor de ajuns.

– Cred că o s-o luăm întâi în sus, să terminăm căutarea.

B.B. se răsucește spre încăpere.

– Domnișoară Trapp, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să vorbim despre securitate.

Madeleine și detectivii se retrag pe coridor. Nicky privește pe fereastră. Ploaia a murit devreme.

Când își întoarce privirea, Sebastian se uită la ea.

– Poți să faci asta să înceteze? murmură el cu voce slabă și ostenită.

Nicky îl scrutează câteva momente. Se apropie încet, îi atinge umărul. În cele din urmă șoptește:

– Nu știu cum.

Sună aproape a scuză.

84

Ore în șir, încovoiată peste biroul său în vreme ce tatăl doarme la etaj, Madeleine vorbește cu aproape două duzini de Sam Turner sau le lasă mesaje.

„Caut informații despre un băiat pe nume Cole“, explică ea vag. Nu poți ști niciodată cine ar putea să fie împătimit de crime reale.

Unii Sam Turner sunt prea tineri ca să fie de folos; unii Sam Turner sunt prea morți.

Apoi îl vânează pe rețelele sociale – a postat vreodată, a comentat, a dat like? Face turul galeriilor Instagram, înfruntă camerele dosnice de pe Twitter, cerne Facebook-ul.

E ca și cum s-ar uita pe fereastră la o petrecere la care n-a fost invitată și la care nu vrea să participe. Le închide pe rând pe toate.

Pe ultima platformă, o clonă a Instagramului, Bissie și Ben Bentley zâmbesc cu gura până la urechi ca niște mormoni, în vreme ce fiul lor pipăie burta în creștere a mamei. Toți trei sunt îmbrăcați în roz.

Madeleine se zgâiește până i se încețoșează vederea. Își șterge contul.

Apoi – și cu toate că detectivii au cercetat casa – se răsucește pe scaun. „Cineva foarte periculos stă chiar în spatele tău“, o tachinase ea în acea primă seară. Acum nu mai e o glumă.

Ora zece. O găsește pe Watson în living, culcușită la poalele bibliotecii. Numele Rebecca strălucește când atinge cu un deget cotorul. O înclinare, și Madeleine ar putea să intre într-un portal, să se odihnească pe șezlong, să evadeze din timp.

Câinele oftează. Madeleine oftează.

În pat, simte cum somnul cade peste ea ca zăpada. Înainte s-o îngroape, tastează pe telefon un mesaj:

Te rog, spune-mi unde ești.

Trebuia să încerce. ULTIMA ȘANSĂ.

85

Nicky are o mână încleștată pe un pahar cu lapte și îl privește pe Sebastian cum doarme.

Înfiorător (știe) – înfiorător și dificil: perdelele sunt închise pe jumătate, camera e o pânză groasă de umbre. Dar cât de rar l-a văzut tihnit! Nu se vede mare lucru sub pilotă: doar o creastă lungă, abruptă, de alb, un lanț muntos îndepărtat iarna, și fața înclinată spre ea. Nici nu se aude mare lucru; nu aude decât aerul răcoros care cere permisiunea să plece în timp ce se împinge prin gurile de ventilație.

Urcă în liniște scările spre mansardă. Se așază la birou, trage de lănțișorul veiozei, își bea laptele. Scoate din geantă laptopul. Cad pe podea două bucăți de hârtie.

Nicky le ridică și le pune pe birou. Fotografiile pe care le-a luat de la Trapper Keeper: ea și Sebastian în Jaguar, Freddy și Diana și Simone la petrecere.

Un scârțâit în spatele ei.

Nicky se răsucește fulgerător, își ține respirația, cercetează mansarda.

Nimic. Doar casa care își trosnește încheieturile degetelor în vreme ce se pregătește de culcare.

În întuneric, *Un copil* rânjește, nevinovat, dar știutor.

Când Nicky se întoarce la fotografii și descoperă indiciul – pentru că exact asta este, un adevărat indiciu –, se ridică de pe scaun, șocată. E la fel de evident ca amprentele unor mâini pe o fereastră, ca fosforul pe sticlă.

– Oh, zice.

Găsește în sertar lupa de jucărie, o duce la ochi. Se apleacă.

Cherchez la femme, într-adevăr.

Picioarele i se spulberă sub ea. Se lasă moale pe scaun.

Nu: nu dovedește nimic. Cu siguranță nu dovedește ce vrea ea să dovedească. Așadar, aici a adus-o toată munca ei detectivistică? Ăsta-i sfârșitul poveștii?

Stinge veioza, se ridică. Pe când ocolește biroul, atinge cu șoldul Mingea adevărului de pe tăblie. Care cade peste margine, lovește puternic lemnul, se rostogolește până într-un ungher. În fereastră strălucește albastru-electric un mesaj:

MAI BINE NU-ȚI SPUN ACUM.

Nicky se cuibărește pe bancheta de la fereastră, își reazemă capul pe sticlă. Se gândește la acel bărbat argintiu din dormitor, dormind în tăcere.

Abia mai târziu își va aminti că Sebastian Trapp sforăie în somn.

Sâmbătă, 27 iunie

86

Watson zgreapțănă cearșafurile, latră încet.

Madeleine se ridică în capul oaselor, pe jumătate adormită. Watson rareori latră.

Se uită la telefon: patru și cinci minute. Își mijește ochii spre câine.

Bărbatul de lângă patul său îi șoptește numele înainte ca ea să poată țipa.

Pe bancheta de la fereastră, Nicky visează taste, mai sonore ca înainte, destul de sonore ca scândurile podelei să joace în timp ce cuiele se răsucesc afară din lemn. Îl visează pe Sebastian Trapp dormind fără zgomot…

Se agită.

… Sebastian Trapp sforăie în somn. Și totuși, în întunericul din dormitorul lui nu se auzea nici un sunet.

Începe să se trezească.

De ce să stea el acolo treaz, cu ochii închiși, cu fața spre ușă, știind că ea e afară, dar fără să zică nimic? El nu-i genul retras. Nu există vreo încăpere în care el să n-o fi invitat să intre.

Ce joc se desfășoară?

*

– Jos din pat și hai la treabă.

În întuneric, Sebastian strălucește într-un costum de culoarea osului – preferatul lui, Madeleine știe, de in irlandez, căptușeală albastră. Cămașă albă. Cravată lila.

– N-am mai privit de-un veac răsăritul soarelui. Nu mi-au mai rămas multe. Haide, haide. Vechiul nostru loc! Mă duc să fac Jaguarul să toarcă.

– De ce așa devreme?

Vocea ei sună ruginit.

– N-am astâmpăr. Nu te mocăi. Hai să răsărim soarele!

Dispare din cameră ca o stea.

Nicky ridică oblonul de pe un ochi, se uită pe fereastră.

Se încruntă la mașina de pe cealaltă parte a străzii.

Chiar sub felinar, unde o lumină slabă udă pavajul.

În zece zile n-a văzut deloc o mașină oprită acolo.

În fața șifonierului, Madeleine trage un pulover dintr-un sertar.

E patru dimineața, îi spune telefonul. Se privește în oglindă. E patru dimineața, îi spune fața ei.

Mâna plutește deasupra cutiei cu bijuterii. Știe ce e înăuntru, în așteptare.

Vâră mâna, îl ia, îl pune în buzunarul de la spate.

– Stai aici, îi amintește lui Watson, care n-a făcut altceva decât să stea acolo, și iese repede din cameră.

*

Nicky ridică telefonul, face zoom pe mașină, pe geamul șoferului.

Apoi observă mișcare dedesubt.

Aerul rece al nopții cade înăuntru, ca și cum s-ar fi rezemat de ușă. Madeleine coboară repede treptele, cu blugii scârțâind la genunchi, și se îndeasă pe scaunul pasagerului. Lângă ea, Sebastian trage din pipă.

– Am luat portocale și niște apă cândva gazoasă, zice el.

Madeleine întoarce capul, îi vede tolba de piele ponosită pe bancheta din spate.

– Și o pungă cu Oreo vechi. Micul-dejun al campionilor. Acum fă-ți curaj! Și pune-ți centura de siguranță.

Vâră cheia în contact, o răsucește.

Nicky își apasă fața pe fereastră în timp ce Jaguarul deschide ochii albi și alunecă în jos pe alee. Oare Madeleine era cea care a urcat în mașină?

Își vâră picioarele în teniși, trage pe ea un bluzon cu glugă, se duce iute la ușă. Calcă pe plic.

– Deschide telefonul ăla, Maddy, îi spune tatăl pe când răsucește volanul și pornesc pe stradă. Pune să cânte vreun șlagăr vechi. Hai să dăm ceasul înapoi.

Madeleine își trage centura de siguranță peste piept, privește cu jind spre casă până ce gardurile vii o ascund vederii.

*

Nicky se răsucește spre lumina lunii. Inițialele îi sunt scrijelite pe hârtie.

Scrisoarea este bătută la mașină, desigur.

Dragă domnișoară Hunter,

Ăsta n-o să fie un lung rămas-bun. Sunt în biblioteca mea noaptea târziu – așa de mult trecut de douăsprezece, că suntem aproape la treisprezece.

Nu demult ți-am spus (de două ori!) că noi doi am putea dezlega un mister vechi (sau două).

Dar recunosc că munca de detectiv e mai ușoară pe pagină. Fără fundături, fără personaje inutile, totul legat cu fundă.

Așa că am să fac ceea ce urăsc cel mai mult cititorii: o să-ți stric misterul. Dacă nu vrei cu adevărat să știi, oprește-te din citit aici.

Te-ai oprit din citit?

(Așa mă gândeam și eu.)

Așadar:

Oricât ar părea de imposibil, le-am luat viața soției și fiului meu.

Dacă dorești să continui cu povestirea vieții mele, îți dau binecuvântarea.

S.T.

Nicky clipește.

Apoi podeaua se prăbușește sub ea. Cade un etaj, mai cade unul și aterizează pe scaunul din fața biroului lui, acum două săptămâni.

Sebastian îi zâmbește pe deasupra mașinii de scris.

– Poți găsi partea bună din mine, zice el. Și trag nădejde că n-o să trebuiască să sapi prea mult.

Asta nu-i adevărat, o știe – șocul a târât-o prin cele două etaje, a țintuit-o pe scaun; acel Sebastian din fața ei, biblioteca din spatele său sunt simple amintiri –, și totuși ridică privirea prin visul cu ochii deschiși, prin gaura din tavan și prin gaura din următorul, unde stă acum, în întunericul mansardei, cu mărturisirea lui Sebastian Trapp încleștată în mână și nu prea mult bine de aflat.

Îndoaie partea de jos a paginii.

P.S. O bucată din moștenirea mea rămâne nerezolvată. Vei găsi indiciile deasupra acestei scrisori.

Nu e nimic în partea de sus a scrisorii. Dar poate că se referă la plic? Cu numele ei crestat de-a curmezișul?

Nu-i timp. Are, în sfârșit, în mâini mărturisirea lui. Acum nu mai trebuie decât să-l prindă.

87

Sebastian nu-i unul dintre Righteous Brothers. Întotdeauna a surprins-o pe Madeleine faptul că tatăl său cântă așa de prost. Ar trebui să aibă un glas de bariton care emoționează publicul prin baruri, destul de puternic încât să se ridice halbele în cinstea lui, nu gâfâitul ăsta de cimpoi spart.

Fumul îi țâșnește din gură, curge afară pe geam. Madeleine se întoarce spre geamul din partea sa, își vede în el geamăna: gene țepoase, buze uscate. În timp ce strunele vibrează, alămurile șiroiesc, el o înghiontește – „Știi cuvintele!“ – și ea i se alătură fără vlagă. Știe, într-adevăr, cuvintele.

– Strașnic, zâmbește el radios, apoi așază pipa lângă el și cântă cu formația.

Tobele tună. Ea simte cum i se umflă inima în piept și levitează acolo, în vreme ce Jaguarul își mărește turația în întuneric. Un moment amețitor gonesc lăsând în urmă ultimele două săptămâni, ultimele două decenii: aude anii zăngănind în urma lor precum cutiile de conserve legate de bara din spate a mașinii unor proaspăt căsătoriți.

– „*So don't*“[62]…

Mai repede.

– „*Don't*“…

Mai tare.

– „*Don't*“…

Madeleine zbiară alături de tatăl ei, vocile urcă treptele melodiei.

– „*Don't let it slip away*“[63], răcnesc, și apoi intonează unul spre altul triumfători, și numai când cântecul s-a terminat, după un minut și cincisprezece secunde, o să-i dea prin cap lui Madeleine că acesta nu-i drumul spre Lands End.

Nicky dă năvală în camerele lor. Patul lui Sebastian e făcut perfect; în al lui Madeleine e dezordine. Amândouă sunt goale.

Nicky nu se așteaptă să fie cineva în bibliotecă, însă acele lovituri de taste care pocneau în visele ei – acelea erau reale și recente. Dâra pornește de aici.

Ciocănelul craniu-și-oase râde croncănit spre ea. Ea îl apasă cu palma, împinge.

Pe ferestre vede turnurile luminate ale podului. Mărturisirea flutură în mâna ei când se mișcă prin întuneric spre capătul

încăperii, cu marcajele poleite ale cărților licărind ca ochii din junglă. În spatele biroului, unde cândva dinți strălucitori scrâșneau în vatră, șemineul cască mai negru decât negrul. Flacăra a murit.

Lanterna telefonului luminează mașina de scris – nu-i hârtie în ea –, apoi biroul: pumnal, sticluță de otravă, sfeșnic, laț. Cubul de sticlă. Fluturii dormind sub tăblie.

Nicky se cutremură.

La parter, lipit de frigider, găsește un bilet mâzgălit pe dosul unei chitanțe:

La labirintul din Lands End pentru răsăritul soarelui.
Rog du-o pe Watson afară când citești asta.

Timbo Martinez răspunde de la al doilea țârâit.

– Domnișoară Hunter.

Neașteptat de vioi.

– Au plecat de acasă, îi spune ea.

– Știu.

– De unde?

– Pentru că sunt chiar în față.

Cântecul e înțepenit în buclă, în vreme ce Jaguarul se furișează prin Presidio, cu farurile în faza mică luminând slab drumul în fața lor. Undeva printre cabane și cazărmi sunt terenul de golf pe care Madeleine a fumat prima țigară cu marijuana și clubul ofițerilor unde a sărutat primul băiat. Dar în vreme ce trec lin prin păduri dese și întunecate, copacii de pe margini care se țin de mâini deasupra lor, ceața ca niște plase între trunchiuri, buncărele și țiglele spaniole și cimitirele par să fie din alt loc, din altă epocă.

Lasă geamul în jos, închide ochii. Aerul se îmbogățește cu mirosul eucalipților. Părul i se mișcă în jurul umerilor, feței. Trupul i se leagănă odată cu drumul.

Simte mușcătura apei sărate în nas. La dreapta, știe, este Crissy Field, aerodrom lăsat în paragină, devenit parc pe țărmul golfului; dincolo de el, Torpedo Wharf, unde cândva familia a petrecut o dimineață pescuind crabi, ea și tata și mama ridicând capcane, în vreme ce Cole, lângă găleată, anunța că animalele panicate se atacau între ele. În cele din urmă, aproape plângând, a răsturnat toată prada în valuri. Sebastian și-a ieșit din fire; Hope l-a însoțit pe Cole înapoi la Oldsmobile. Când Madeleine a găsit un crab mai mocăit pe fundul găleții, a… l-a aruncat în apă? S-a întors la capcane? Nu-și poate aminti.

Mașina încetinește, se oprește. Muzica se stinge, ochii ei se deschid.

Drept în față, proptit de golf, umflându-se sub rampa de acces pe Golden Gate, este Fort Point.

În fața casei, în capul treptelor, Nicky privește strada. Nici urmă de Timbo. Nici urmă de nimeni – doar ceață, mătăsoasă și rece, și acea mașină ciudată.

Farurile clipesc de două ori.

Portiera se deschide.

Nicky se trage înapoi și Timbo coboară, în blugi ca niște burlane și un pulover negru strâmt care are brodat pe piept UNIVERSITY OF WASHINGTON, cu părul radiind pe cap ca flăcările solare în lumina felinarului stradal.

– Domnul Trapp nu voia supraveghere, strigă el. Eu n-am fost de acord.

– Nu i-ai urmărit?

– Pe mine mă preocupă cine intră, nu cine iese. Și apoi, n-am văzut cine e șoferul.

Nicky închide ușa casei și coboară repede treptele. Timbo așteaptă. Ea îi arată biletul scris de Madeleine, se uită la umflătura pistolului de la șold.

– Și asta, adaugă, dându-i mărturisirea.

Îl privește cum parcurge textul. Ăsta nu-i misterul lui, desigur. Dar are nevoie de o mașină și are nevoie de un polițist. Și are nevoie să audă pe cineva spunând…

– El i-a omorât.

Timbo pare aproape uluit.

– Trebuie să ajungem la Lands End.

El se încruntă.

– Crezi că i-ar face vreun rău fiicei? De ce?

– Întreab-o pe soția lui, zice Nicky.

Acum Madeleine nu mai aude decât motorul care merge în gol, mormăielile valurilor.

Ceața se furișează prin lumina slabă a farurilor ca niște vulpi cenușii. Într-o parte, o creastă dură de bolovani, cu un reflector înțepenit pe ea, în cealaltă, golful; în fața lor sunt zidurile late de cărămidă ale fortului, ciuruite de fante pentru puști și luminate slab. Din parcare, Madeleine nu vede farul de pe acoperiș – întunecat deja de aproape un veac, oricum –, însă bolta lui Golden Gate se înalță deasupra, partea de sus a podului împodobită cu lumini și turnurile adâncite până la mijloc în ceață.

– Minunată atmosferă în dimineața asta, observă Sebastian pufăind din pipă.

Ecranul de cărămizi pâlpâie. Reflectorul e pe moarte. Madeleine

întoarce capul spre digul cu lanțuri groase, ruginite, ca niște hamace între stâlpi groși, ruginiți.

Tatăl arată spre capătul terenului, unde înaintează în apă.

– *Vertigo* a fost filmat acolo, știi.

El știe că ea știe.

– Fata sare, încearcă să se înece. Blonda aia a lui Hitchcock – cum o chema?

– Kim Novak.

– Nu, personajul.

Ea știe că el știe.

– Madeleine.

În întunericul mașinii îl simte cum zâmbește blând.

– Madeleine. Desigur.

Reflectorul pâlpâie iar. Zidul fortului clipește ca un obturator.

– Mi-ar fi plăcut locul ăsta când eram copil, zice Sebastian. Pasaje secrete și scări în spirală. De-a v-ați ascunselea, jocuri de spioni. Lui Cole îi plăcea aici. Scoate un nor de fum înainte să adauge: Lui Cole îi plăceau jocurile.

Madeleine privește lanțurile, apa neagră. Se întreabă cum arată fața tatălui în lumina tot mai slabă a becurilor și tot mai puternică a răsăritului; se întreabă la ce se gândește el – ceea ce, în cazul lui Sebastian Trapp, ar putea să fie foarte diferit de ceea ce spune.

De ce au venit aici? Își dă seama, pentru prima dată în cei patruzeci de ani ai săi, că e speriată în prezența lui; e un șoc nefiresc, ca atunci când tremuri lângă un foc vesel.

– „Francezii au o expresie pentru asta“, zice Sebastian. „Ticăloșii au o expresie pentru orice, și întotdeauna au dreptate.“

Alte cuvinte împrumutate. Dar lui Madeleine i-ar plăcea să știe despre ce aveau dreptate ticăloșii de data asta.

– „Orice rămas-bun înseamnă să mori puțin.“

În Jaguar, în tăcere, își scade rămas-bunurile din suma vieții. Închide ochii.

– Aproape s-au ivit zorii, spune ea.

Semafoarele atârnă ca lampioanele chinezești de-a lungul bulevardului, în fiecare lucind un ochi roșu rău; mașina lui Timbo le face pe rând să se înverzească de spaimă. Nicky se uită la vitezometrul care trece încet de șaizeci și cinci de kilometri pe oră, de șaptezeci, a ajuns la peste optzeci.

Își roade unghia degetului mare, privește pe fereastră. Centre comerciale, blocuri de locuințe, toate arătând obosite sub un cer ca o vânătaie, ca și cum ar ști cât de devreme este.

Degetele ei mângâie mărturisirea din poală. Două cuvinte nu se potrivesc acolo.

Închide ochii, privește brațele cu litere de oțel repezindu-se la pagină în vreme ce el stă la birou, acele două cuvinte imposibile – și acum o mică întrebare îi strălucește în creier, un mic licurici: ce dispăruse din bibliotecă? *Ceva*: ceva mic, dar neîndoielnic absent, ca o piesă de puzzle care lipsește.

– Ce ți-a spus prietenul tău Jonathan despre el însuși? întreabă Timbo.

Lui Nicky nu-i pasă prea tare de Jonathan în acest moment, nu-i pasă de nimic în afară de Jaguar și Lands End și Oricât ar părea de imposibil, le-am luat viața soției și fiului meu, însă trebuie să vorbească peste *păcănitul supărător în creștetul capului*.

– A crescut în Dorset. A locuit la Londra. A lucrat în domeniul financiar.

– Una din trei. A locuit la Londra, de unde și este, și e jurnalist. Independent. Jonathan Grant nici măcar nu-i numele lui real.

În timp ce Nicky deschide ochii și se răsucește spre Timbo, el destupă o sticlă de apă și bea, cu gâtul slab opintindu-se.

– Am descoperit aseară. Acum două luni, un anume Grant Jones află că domnul Trapp e pe ducă, așa că hotărăște să se instaleze la San Francisco și să lămurească Dispariția – e titlul articolului lui. Vrea să rezolve cazul înainte de termenul-limită. Ca să zicem așa. Se mută în *apartamentul* gol al unui văr – am înțeles că familia e avută – și încearcă să tragă de limbă vechi cunoștințe ale domnului Trapp. Le spune oamenilor că e Jonathan Grant, bancher epuizat de muncă, reîncărcându-și bateriile. Se înscrie într-o ligă de fotbal ca să se împrietenească cu Frederick, care se dovedește a fi doar parțial folositor. Apoi te remarcă pe tine. Sângerezi pe probă.

Nicky se uită în poală, unde patru picături de un roșu aprins pătează hârtia.

Acum mașina accelerează. Drumul se arcuiește și se îndreaptă, se încrețește și se descrețește, o serie de semne de întrebare. Gonesc spre vest, prin tunelele înfrunzite din Presidio, până ce apa se deschide brusc lângă ei, cenușie ca fierul și agitată – și apoi, mârâind, Jaguarul se năpustește înainte, pe lângă copaci lățoși, care curând se îngrămădesc și blochează vederea. Madeleine privește vilele care izbucnesc din pământ în Sea Cliff; Sebastian trece ca fulgerul pe alături, pentru prima oară fără să ridice degetul mijlociu spre Lionel, și în cele din urmă, regăsind marea, urcă dealul spre Lands End.

Ea își roade o unghie, simte gustul sângelui. Se desfășoară un anumit joc. Se roagă de soare să se grăbească, să ajungă la ocean înaintea lor. „Ei bine, ce-o fi o fi“, își spune.

Legion of Honour trece pe alături, o pădure de piatră, țeapănă,

de coloane și arcade. La capătul unei cărări făcute de mântuială dincolo de muzeu, Sebastian oprește motorul.

Madeleine se răsucește. Drumul din spatele lor arată la fel de pustiu ca cel din față.

Tatăl se uită la ceasul de buzunar, iese cu greu din Jaguar – „Haide, haide…" –, deschide larg portiera din spate. Își pune pe umăr tolba. Madeleine nu se clintește.

– Se știe că soarele este punctual, fiică a mea, strigă Sebastian pornind cu pași mari printre tufe.

Ea îi privește costumul alb dispărând ca o fantomă care fuge, cu tolba fluturând pe braț, ca și cum ar șterge-o cu ultimul său bun pământesc.

– Îmi pare rău că ți-am spus, zice Timbo. Părea că îți place de el.

„Genul care ascunde ceva." Nicky se simte un pic rănită – a fost real sărutul din mansardă? –, dar nu-și poate aduna destulă indignare. Mai târziu, poate, o să dea de pământ cu Jonathan sau Grant sau cum i-o zice (el nu glumea: chiar putea să fie *oricine*); în acest moment nu-i pasă de nimeni altcineva decât Sebastian Trapp.

Drumul cenușiu din fața lor e ca o săgeată în depărtarea cenușie. Se roagă ca soarele să se înalțe mai încet.

Detectivul își înghite un sughiț. Nicky se uită la el, la obrazul ciuruit de cicatrici abia vizibile, și se gândește din nou la Timbo Martinez pe când era tânăr și stingherit și nemulțumit de fața sa, poate nemulțumit de sine.

Când el îi aruncă o privire, cu părul ciufulit ca după somn și ochii albastru pal, arată ca un băiețaș.

Ea închide iar ochii, se întoarce în bibliotecă. Urmărește licuriciul peste rafturi, în șemineu, în jurul biroului…

Și apoi îl vede, sau vede locul în care nu este, și când se răsucește spre detectiv și îi spune, Timbo își îndreaptă privirea spre stopul roșu care se leagănă în față în adierea brizei și trece peste el așa de repede, că un biciclist aproape cade de pe bicicletă.

Tatăl o conduce pe sub streșinile frunzelor negre în jos, pe o serie de trepte scunde, cu tolba săltându-i pe cot; apoi, în întunericul care se destramă, cotesc și o iau în sus pe o potecă de pământ cu vegetație până la nivelul ochilor. Pas după pas, forma lui se arcuiește tot mai mult în jurul gardului viu până când, în cele din urmă, dispare.

Madeleine îl găsește în vârful unei pante abrupte, unde câteva poteci se adună, se amestecă, se descâlcesc și merg mai departe. Un deal lung și verde curge în jos spre Mile Rock Beach și apele agitate de dedesubt.

– Ia uită-te la asta, se minunează Sebastian uitându-se la asta, răsuflând greu, cu costumul o despicătură albă pe cerul care prinde culoare.

Și apoi se pune în mișcare, cu Madeleine după el.

După patru duzini de trepte de pământ, ea se îndoaie sub un jet de crengi de chiparos, trăgând spasmodic aer în piept.

Înalță capul spre podul din depărtare și spre golf, cu crestele albe ale valurilor ca niște dinți scânteietori. Își vede tatăl mergând ca pe sârmă pe o creastă îngustă de stâncă.

Telefonul arată 05:11. Nu are semnal.

Acum își târăște picioarele pe coama dealului. Alunecă jucăuș pe o potecă înghesuită între un bolovan uriaș care se bulbucă din faleză și o cădere ucigătoare pe stâncile negre de departe, dedesubt, cu apa clocotind în jurul lor.

Faleza e capul unei săgeți, cu vârful spre nord-vest; iar în mijloc freamătă un vârtej de pietre mici, fiecare cât o inimă omenească, alcătuind cărări drepte și zigzaguri și fundături. Labirintul ascuns, care se rotește pe un pervaz de stâncă înaintând spre mare.

Tatăl desface o pătură în carouri pe pământ lângă labirint, ancorând-o cu tolba. Când se răsucește spre Madeleine și îi face semn să vină, ea se supune, trecându-și o mânecă peste fruntea udă.

Mașina trece ușor prin parcare și frânează. Nicky țâșnește de pe locul pasagerului, cu telefonul la ureche.

– Mesageria vocală, raportează ea pentru a treia oară. Aici nu-i semnal.

– Trimite-i iar un mesaj. Timbo trântește portiera. Ești sigură că sunt în labirint? Parcarea e goală.

Degetul mare al lui Nicky derapează pe ecran. În mâna dreaptă, mărturisirea lui Sebastian scoate pocnete în vânt.

– Au parcat altundeva.

„Când îmi aduceam aici copiii, lăsam mașina într-un ascunziș de lângă Legion."

Traversează repede promenada și coboară treptele, ajungând pe Cărarea de Coastă, unde Nicky ridică privirea spre viziunea pe care a avut-o nu demult, în acel moment cu încetinitorul alături de Sebastian: valurile scânteind, norii ca din cărțile de povești, promontoriile… Însă astăzi apa își înalță fălcile ca să muște, cu bulbuci la gură; cerul încă nu și-a dezvăluit culorile și…

– Stai în spate când o să-ți spun. Cum stai cu alergarea pe opt sute de metri?

Nicky își saltă pantalonii de trening și-l urmează, în vreme ce el aleargă ușor spre est pe aceeași cărare care urmează strâns curbele

falezei. Aceiași copaci se înșiră pe muchie, fluturându-și crengile. Aceiași bolovani încăpățânați în golf. Trecutul făcut prezent.

„Trecutul e un loc ciudat. În orice caz, trecutul meu. Cum e al tău?“

„Dar trecutul a dispărut.“

„O, nu.“ Iar zâmbetul lui era așa de trist, că lui Nicky i-a venit să plângă. „Trecutul n-a dispărut. E pur și simplu în așteptare.“

88

Aproape răsăritul.

O vreme stau în tăcere în fața labirintului. Sebastian, desculț, contemplă liniștit oceanul. Madeleine privește podul, presărat cu strasurile mărunte ale farurilor.

– Sunt două sute de epave acolo, știi.

Ea zâmbește.

– *SS City of Rio de Janeiro*. La hotarul dintre secole. Secolul trecut. Dimineață cețoasă, chiar înainte să se crape de ziuă. S-a izbit de un recif, s-a scufundat în câteva minute. Sute de înecați.

O sută treizeci, își amintește Madeleine, dar îl lasă să umfle numărul morților; el a omorât atâția de-a lungul anilor.

– Cadavrele le-au fost aruncate pe țărm de valuri luni în șir. În cea mai mare parte imigranți chinezi, foarte trist, dar unul era căpitanul – știi cum l-au identificat?

Ea știe. Clatină din cap cu blândețe.

– După ceasul de buzunar de argint, zice Sebastian scoțându-l pe al său din vestă. Lanțul era încâlcit în coaste. Așadar, au reușit să-i salveze ceasul. Dar…

– … n-au reușit să-i salveze capul, murmură Madeleine.

– Nu, n-au reușit. Un oftat. Închipuie-ți tot ce s-a petrecut în acel cap cât proprietarul era în viață. Mai interesant decât mecanismul ceasului, pariez. Hei, ia uite acolo.

Ea mijește ochii spre turnurile podului, două torțe gemene, cu ceața evaporându-se în jur.

– M-am gândit odată să-mi pun capăt vieții aici, zice tatăl ei cu blândețe.

Când se răsucește să-l privească, el se adresează munților.

– Într-o noapte, acum mulți ani – un aprilie foarte rece –, am venit cu mașina în Lands End. Cu G.K. Chesterton în minte. „Lucrul de care ne temem cel mai mult cu toții este un labirint fără centru.“

Madeleine amuțește. Mai întâi Cole, acum tatăl ei.

– Așa a fost pentru mine în seara aceea. Așa este pentru mine în multe nopți. De-a lungul întregii mele vieți. Mărul lui Adam îi tresaltă. Poate că m-am gândit că ar fi de ajutor să văd un labirint cu centru. O destinație chiar. Pentru că nu puteam să ajung în fundături decât de un număr limitat de ori.

Dintr-odată, golful bubuie, ca o făptură care se trezește în sfârșit, căscând și întinzând-se și năvălind afară din pat. Ochii lui Madeleine săgetează dincolo de marginea labirintului, peste buza falezei, spre

încheieturile degetelor de stânci negre din golf care răsar din adâncuri, clocotind cu spuma mării.

Sebastian își scutură pantofii.

– Mama ta a descifrat cu ușurință „Misteriosul caz al locului în care am dispărut“. Se pare că de curând pomenisem despre labirinturi de câteva ori. Zâmbește. M-a găsit stând în picioare chiar acolo, spune dând din cap spre vârful săgeții. În întuneric, în burniță. Privind apa. Am auzit-o strigându-mi numele. Acum arată spre cea mai apropiată arcuire a labirintului. Stătea vizavi de mine și pur și simplu asculta. Și… Vocea i se chircește în gât. Cum trebuie să fi sunat în urechile ei! Să audă acele vorbe scuipate de omul pe care-l iubea. Să le audă răsucite și sfâșiate de vânt și apă.

Cerul e spălat cu albastru moale și trandafiriu pal. Sunt cele mai frumoase culori pe care le-a văzut vreodată Madeleine.

– Părea că am rămas acolo toată primăvara, deși presupun că n-a fost decât o oră. Oricum, eram epuizat. Nu știu cât de hotărât mă simțeam când ea mi-a vorbit întâi – presupun că nu știi până n-ai făcut-o –, dar când a vorbit iar, când mi-a strigat iar numele, nu doream să cad de pe acea faleză. Această faleză. Mama ta mi-a cerut să fac un pas spre ea la fiecare pas pe care-l făcea ea spre mine. Și așa am trecut prin labirint, cerc după cerc, până ce ne-am întâlnit, într-un târziu, în centru și am căzut în genunchi. Ea și-a întins pardesiul pe pământ și am zăcut acolo o vreme, apoi eu am adormit. Când m-am trezit, cerul se limpezise și ea privea stelele. Nu se mișcase, nici cu țeasta mea colosală pe pieptul său. Cu un oftat, Sebastian închide ochii murmurând: Mă simțeam viu. Mă simțeam *excitat*.

Degetele îi plutesc spre cravată, o desfac; plutesc în jos spre guler, îl descheie.

– Și peste șase luni a apărut fratele tău.

Scoate din tolbă o ploscă plată.

– Făcut într-un labirint. Hai să bem pentru Cole, propune deșurubând capacul.

Duce plosca la gură, o scutură în sus și-n jos. Plescăie din buze, i-o înmânează.

– Whiskyul poate să capete gust rău?

Madeleine soarbe, îi înapoiază plosca.

– Hai să zicem că a avut întotdeauna gust rău.

– Da, hai să zicem, încuviințează el bând.

– Cole a fost… conceput aici? Unde am fost concepută eu?

– Încercam să-mi amintesc. Aș vrea să spun că într-un șanț.

– Asta e ceea ce *ai vrea* să spui?

– Sau în spatele unui camion poștal abandonat lângă Las Vegas. Mașina noastră își dăduse duhul în deșert.

– Oh.

– Îmi pare rău.

În fața lor, lumina îndepărtează umbrele de pe pietre ca pe niște coji de fructe. Oceanul vuiește.

– Ți-e frică să mori, tăticule?

El pune deoparte plosca, își drege glasul.

– Toată viața, de la moartea mamei mele încoace, am trăit cu frică. Frica mi-a devenit tovarășă: observ când se îndepărtează de mine și îi simt lipsa. Se uită cum vântul alungă praful peste faleză. Nu-i așa lucru rău să-ți fie frică, Maddy. Nu-i așa lucru rău să trăiești cu frică.

Rămâne tăcut. Peste un timp, o întreabă:

– Ți-ar plăcea să ai un copil?

O spune ca și cum i-ar oferi o tartină. Madeleine se uită urât la el.

– Ce? Ai fi mamă o grămadă de timp. Ai atâta *iubire* de dăruit. Și apoi, îmi place să mă gândesc la o nouă generație de Trapp-i.

– Tată, bărbații se uită la mine ca la o valiză suspectă.

– Bărbații, fornăie el. Bărbații sunt punctul în care evoluția s-a retras cu spatele într-un ungher.

Ea încuviințează din cap.

Tatăl ia ceasul de buzunar în căușul palmei.

– Cinci cincizeci, spune zâmbind.

Soarele rămâne ascuns dincolo de Munții Berkeley; totuși, Madeleine își imaginează lumina revărsându-se spre vest, spre golf, gonind peste Treasure Island, curgând prin ferestrele cu gratii din Alcatraz și, în cele din urmă, sărind din val în val sub pod și peste strâmtoarea Golden Gate, lăsând în urmă valuri cu creste aurite și apă orbită.

După câteva minute, Sebastian se răsucește spre ea.

– Scumpa mea, ia Jaguarul.

Lasă cheile să cadă în palma ei.

– Cum rămâne cu răsăritul?

– Soarele o să răsară și mâine. E o stea foarte persistentă. Mi-ar plăcea să stau aici o vreme.

– Pot să stau cu tine, se oferă ea. Azi n-am nimic în program.

Se apleacă, îi cuprinde capul cu o mână, își apasă buzele uscate pe fruntea ei. Madeleine închide ochii; adulmecă apa de colonie Floris pe gâtul lui.

El se trage înapoi.

– Ai grijă cum conduci. Te iubesc și iubesc mașina.

Madeleine se ridică în picioare greoi.

– Cum o să ajungi acasă?

– Oh, o să telefonez de la Legion.

Ea se răsucește pe călcâie și se îndepărtează pe după bulbucătura bolovanului ieșit din faleză, în timp ce marea și țărmul cântă muzica pentru ieșirea ei din scenă. Aruncă o privire peste umăr. Piatra i-l

ascunde vederii; nu vede decât colțul păturii fluturând în vânt.

Înaintează cu greu în sus pe panta unde se poticnise mai devreme, încercând să calculeze câte trepte va trebui să urce pe drumul de înapoiere, când telefonul îi tremură în buzunar. Are din nou semnal.

Îl scoate, atinge ecranul.

Se încruntă.

Pornește în grabă în jos pe faleză.

Dând iar ocol bolovanului, își vede tatăl în picioare, desculț, lângă marginea apropiată a labirintului, cu tolba la șold. Pătura tremură pe pământ, ținută în loc de pantofii lui.

– Tată? strigă ea.

El înțepenește cu o mână în tolbă.

Madeleine încearcă să râdă.

– Ai un…

El se răsucește încet spre ea. Părul îi flutură peste ochi.

– Mă tem că am, draga mea, răspunde, cu Webley-ul în mână, argintiu-întunecat și fildeșiu, și pare dezamăgit de sine însuși.

89

Falca lui Madeleine cade ca o ancoră.

– De ce nu te-ai dus acasă? strigă tatăl său, ca și cum ea ar fi făcut o greșeală groaznică. Du-te, o roagă. Maddy, du-te acasă.

Brațul lui se leagănă departe de ea, cu pistolul ațintit în afara scenei, și vocea i se răcește.

– Te rog, lasă arma, detectivule.

Madeleine întoarce capul. La cincisprezece metri, peste întinderea plată de pietriș și pământ, Timbo Martinez pășește pe culmea falezei în bluză de trening și blugi, cu tocul de pistol la șold și cu arma de serviciu în mâna stângă.

– Și poate că ai amabilitatea s-o conduci pe fiica mea înapoi în Pacific Heights, continuă Sebastian.

– Ce-ar fi să ne îndreptăm cu toții spre casă, domnule? strigă Timbo. Sunt o grămadă de lucruri cu care să ne punem la curent.

Triunghiul lor își schimbă forma în vreme ce el înaintează.

– Tată, strigă Madeleine, vorbind în vânt cât de calm poate. Trebuie să vorbesc cu tine despre Cole. E vorba despre Cole.

– Întotdeauna a fost vorba despre Cole. Vocea lui Sebastian se frânge și dă drumul unui hohot de râs, vioi și amar, pe când pășește înapoi în cercul de la marginea labirintului. Stai pe loc, detectivule. Acum aruncă arma pe pătură. Iac-așa. Mulțumesc.

Timbo ridică mâinile cu palmele în afară.

– E o armă cu adevărat frumoasă, domnule Trapp. Am observat-o pe biroul dumneavoastră. Un automat Webley-Fosbery.

Și apoi, într-un glas cu Sebastian:

– Patru cincizeci și cinci cu șase gloanțe.

– V-am citit toate cărțile, spune detectivul înaintând. Însă un revolver atât de vechi… n-o să funcționeze, domnule.

Împușcătura e așa de violentă, că ecoul sună precum grohotișul care cade. Madeleine își înăbușă un țipăt; Sebastian despică aerul cu brațul înapoi spre Timbo și pășește cu spatele în următorul cerc. Al șaselea.

Madeleine dă drumul aerului din piept. A numărat mai devreme șapte cercuri – șapte vălurele concentrice, cu o rază de douăzeci de metri. Vârtejul suge călcâiele tatălui ei.

Se desprinde de stâncă și întinde mâna spre el. Webley-ul aruncă o privire spre ea, doar o ocheadă, deja e ațintit din nou asupra detectivului – însă șocul o face să se dea înapoi cu un pas.

Sebastian Trapp – faimosul, legendarul, puternicul Trapp – este

agitat.

Totuși, vocea lui e destul de calmă.

– Am pus să fie restaurat în nouăzeci și doi pentru un eveniment publicitar. S-a dovedit că sunt țintaș destul de bun.

– Poate că ați vrea să vorbiți cu cineva, sugerează Timbo. Pot suna la cine vreți.

– Pe cine, îl corectează Sebastian automat, însă ochii îi sclipesc pe sub sprâncene.

Se gândește, Madeleine știe. Născocește o soluție. În vreme ce vântul trece ca fulgerul peste faleză, se întreabă dacă tatăl său ar putea, pentru prima dată de când se știe ea, să cedeze – să pună la loc Webley-ul, să închidă tolba, să iasă din labirint, s-o ia de mână…

Și totuși e prea târziu, știe; cumva, știe că e prea târziu.

Și acum el zâmbește – un zâmbet impenetrabil, ca al cuiva care simte o satisfacție sumbră – și spune:

– Toată lumea e deja aici.

Madeleine îi aruncă o privire lui Timbo, îl vede că se uită la ea.

Pe dată, vântul se potolește. Părul ei se așază în jurul feței. Pătura se așază pe pământ. Praful se așază pe pietre.

În spatele detectivului se ivește un copil fugit din pat. Pijamaua îi atârnă pe șolduri, brațele îi sunt îngropate până la vârful degetelor în mânecile lungi. Într-o mână are o foaie de hârtie albastră.

Timbo se întoarce brusc.

– Ți-am spus să stai deoparte, latră el smucindu-și capul spre cărare, și Madeleine aproape face un pas în spate, așa de aspră e vocea lui.

Însă Nicky continuă să meargă de-a lungul liniei depărtate a labirintului, liniștită, dar în alertă, ca un vânător[64].

90

Ca și cum ar fi așteptat intrarea ei în scenă, vântul se agită și Nicky își simte părul învolburându-se în jurul feței.

Chiar și pe fundalul întinderii imense de apă și aer, Sebastian se înalță uriaș, amenințător; pe fundalul umerilor înclinați ai promontoriilor și cablurilor de susținere ale podului, arcuite, unghiurile lui arată mai puternice, se despică mai ascuțit. Webley-ul o privește în timp ce ea merge.

– Bună dimineața, domnișoară Hunter, o întâmpină el.

– „Unul dintre numele mele este Nemesis“, îi răspunde ea.

Zâmbetul lui se ascute ca un cuțit – bărbatul cunoaște bine cărțile Agathei Christie.

– „Și ce vrea să însemne asta?“

– „Cred că știi. Nemesis întârzie mult uneori, dar până la urmă se arată.“

El își înclină capul.

– Pleacă, mârâie Timbo. Imediat.

– Domnișoara Hunter e foarte tenace, detectivule. Ochii lui Sebastian sunt ațintiți în ai ei. Acum a venit după mine.

Nicky răsuflă adânc. Așa se simte când se apropie de ultimele capitole ale unui roman polițist – cortina, problema finală, sfârșitul poveștii: sângele îi vibrează, ochii îi sclipesc; fierbințeala din capul pieptului, păcănitul din cap… febra de detectiv e în toi.

Hârtia îi tremură în mâini. Acei detectivi de cerneală care își prezentau soluțiile în fața unor distribuții imense de suspecți în vagoane de tren și camere de hotel, răsfirându-și dovezile ca pe niște cărți de joc – aveau și ei nervii în flăcări?

Sebastian o privește. „Ești într-un thriller psihologic… în care indiciile te conduc aproape inevitabil spre un loc în care nu vrei să te duci.“

Nu. Vrea să se ducă acolo. Să rezolve problema finală. Să tragă cortina. Să sfârșească povestea.

Nicky întinde hârtia spre el. Coala pocnește în aerul rece.

– Biletul dumneavoastră.

Sebastian încuviințează din cap.

– Scris pe mașina dumneavoastră de scris.

El încuviințează iarăși.

– Semnat de mâna dumneavoastră.

Tolba alunecă în jos pe brațul lui Sebastian, cade pe pământ. Lângă arcuirea îndepărtată a labirintului, la distanță de șapte orbite,

Madeleine privește cu o lumină ciudată în ochi.

– Mărturisiți că v-ați omorât soția, strigă Nicky.

El nu-și amintește?

Madeleine trage brusc aer în piept, ca și cum o lovitură i-ar fi golit plămânii, chiar când Timbo îi ordonă domnului Trapp să pună jos arma, încet. O rafală de vânt plesnește faleza și Nicky deschide gura…

Apoi Webley-ul se descarcă.

91

În clipa de dinaintea împușcăturii, Madeleine vede cum pătura se ridică și levitează, un covor fermecat – și apoi, când glonțul trece prin ea, se zvârcolește în aer, cade la pământ alături de pantofii răsturnați. Arma de serviciu aterizează cu vreun metru mai aproape de Timbo.

Ea își privește tatăl, cu o manșetă de fum la încheietură, apoi se uită la pătură cum s-ar uita la ceva viu – ceva care a fost cândva viu –, ca și cum tocmai l-ar fi văzut pe Sebastian ucigând-o.

– Domnule Trapp, păreți cam încordat. Înclinând capul spre Nicky, detectivul spune: Ați dactilografiat o mărturisire. Ați scris și celelalte bilete? Fluturii?

Sebastian clatină din cap.

– Cole a făcut-o.

– Știți asta?

– Sunt sigur de asta.

– Nu-i același lucru, domnule.

– Fiind persoana cea mai vârstnică și mai bine îmbrăcată de aici, sunt de altă părere.

– A luat Cole legătura cu tine? Cuvintele țâșnesc din gâtul lui Madeleine ca și cum ar vomita otravă. Cu mine a luat legătura. Înghite și, privindu-și cu sfială tatăl, murmură: Voia să afle ce i s-a întâmplat mamei.

Privirea îi alunecă dincolo de el, acolo unde, dincolo de toate acele orbite, degetele lui Nicky se agită pe mărturisire.

– Mi-a spus să încerc să… răscolesc trecutul, strigă Madeleine.

Sună melodramatic, dar așa sună și vântul care dă târcoale ca lupii în jurul lor.

– Și l-am *întâlnit*, strigă ea cu vocea altcuiva, răgușită și pe jumătate sălbatică, în vreme ce ochii îi dau în clocot. Nu știu când sau unde sau *cine* era, dar știu că l-am întâlnit.

Adevărul se scurge afară; se simte eliberată, amețită, un scufundător în ridicare rapidă.

Când vântul se potolește, ea se întoarce spre Timbo, vede focul palid pâlpâind din pielea lui, simte căldura cunoscută.

– M-am gândit că ai putea să fii tu, îi spune timid.

El clipește.

– Ești? întreabă ea. Ești tu…?

El rămâne nemișcat.

– Te rog, zice Madeleine.

În aerul sărat, sub cerul care se albește, îl vede limpede pe Timbo:

fața deschisă, irisurile albastre, părul blond răzvrătit. Gâtul lui se încordează și se destinde. Și acum ea știe că el este Cole, o știe cu atâta siguranță, încât ar putea să-l îmbrățișeze aici, lângă labirintul unde a fost conceput, în timp ce briza se trezește și aerul se mișcă la picioarele lor. Tatăl vede și el; clatină din cap, minunându-se.

– Spune-mi că mă ierți, zice ea înlăcrimată, cu o înclinare a capului într-o parte, apoi o ridicare din umeri, apoi un zâmbet. Sau spune-mi că nu.

– Te iert.

Nervii ei scot scântei ca niște cabluri cu izolația ciupită.

Însă nu Timbo este cel care vorbește.

Vântul o împinge pe Madeleine din spate, se repede pe lângă ea cu iuțeala iepurelui alb care e în întârziere și dă zor. Îl vede cum boțește întâi pătura răpusă și apoi pantalonii lui Sebastian, apoi sperie niște praf de pe pământ; se uită cum dă năvală…

… vântul dă năvală peste Nicky, face să-i fluture cutele pijamalei, îi trage părul de pe față.

Și totuși, în mâinile ei fluturele nici măcar nu se înfioară. Pur și simplu plutește deasupra palmei, în timp ce ea îndoaie pentru ultima dată o aripă albastră.

– Aveam paisprezece ani când i-am spus lui mami că trăiesc în trupul nepotrivit.

Îmi ascut vocea pe piatra vântului și-mi îndrept umerii ca să mă uit la el. Am exersat; vreau să fiu auzită.

– Ziua de Sfântul Valentin, o mie nouă sute nouăzeci și nouă. În acea dimineață mi-am tăiat venele cu briciul tău în baia din pod. Distrugeam familia – așa îmi spusese Maddy. Însă am tăiat greșit. Mai târziu ai zis: „Nu-i în stare nici măcar să se sinucidă ca lumea“.

Trag în sus mâneca dreaptă, îmi dezvelesc antebrațul. Micile trepte ale scării sunt abia vizibile; totuși, am purtat mâneci lungi în aceste ultime două săptămâni. Fii pregătit: cercetașii sunt folositori, la urma urmei.

– Mama m-a dus la un psiholog pediatru. Pe atunci, „acel soi de terapie“ – se referea la tratamentul pentru copiii care simt o nepotrivire între sexul lor biologic și identitatea de gen –, acel soi de terapie nu era în general disponibil. Însă ne-a trimis la un medic din Seattle. Nu-mi plăcea să zbor, poate îți amintești, și nici lui mami, așa că am mers cu trenul, cu toate că e o călătorie de douăzeci și trei de ore. Unul dintre lungile noastre weekenduri, ți-am spus ție. Noaptea, pe când stăteam în patul suprapus, mi-am imaginat că cineva sau o duzină de cineva ar putea să se furișeze înăuntru și să mă ucidă, ca în *Orient Express*. BĂIAT, 14 ANI, GĂSIT MORT ÎN VAGONUL DE DORMIT, ÎNJUNGHIAT DE 12 ORI. 12 MARTORI NU SPUN NIMIC.

Mă privește liniștit, cu cravata fluturând în vânt ca un drapel, cu revolverul în mână.

– Să mi se spună „băiat“ mi se părea mai nefiresc decât să fiu moartă, adaug, mișcându-mi mandibula într-o parte și în alta.

„O să-ți smintești falca“, obișnuia să mă avertizeze. Acum nu mă avertizează.

– Medicul din Seattle era specializat în psihiatria adolescenților. Nu s-a zgâit la mine; nu s-a uitat urât la mine. A ascultat când m-am descris. Monstru. Ciudat. Sinistru.

Ochii mei îl sfredelesc.

– O rușine.

Nici o clipire. Cuvintele îmi picură în continuare de pe buze: „Poponar“. „Homo.“ „Fetiță.“

Înghit în sec.

– Acela durea, pentru că *eram* o fată, chiar dacă nimeni n-o *credea* cu adevărat. În afară de Sam Turner. Înainte să ne luăm rămas-bun m-

a întrebat cum mă cheamă și am răspuns „Nicole“. Tac puțin, apoi explic: De la „Nicholas“ la „Nicole“. Presupun că-mi lipsea imaginația.

Arunc o privire spre Timbo. Chiar și după două decenii, mă pregătesc să fiu judecată; însă el doar se uită la mine, gânditor. Dincolo de el, părul lui Madeleine explodează în vânt. Arată la fel de uluită cum mă simt eu.

– Sam Turner m-a văzut exact cum eram și cum fusesem întotdeauna. M-a și auzit, ca un om care vorbea fluent o limbă pe care n-o înțelegea nimeni în afară de noi doi.

Astea sunt replicile pe care le-am exersat, dar sunt agitată; mă opresc, răsuflu.

– El m-a prezentat unui medic clinician. Aveam treisprezece ani, pubertatea n-avea să aștepte veșnic. Puteam să-i spunem tatei mai târziu. Procesul nu era prea eficient la sfârșitul anilor ’90, dar tot era nevoie de psihoterapie preliminară complexă. După ce am primit undă verde, ne-am dus la Seattle o dată la opt săptămâni pentru tratament. Luam trenul Coast Starlight din Jack London Square, ajungeam la gara din King Street peste aproape o zi. Absolut incomod, până și eu știam asta, dar cel puțin ieșeam din San Francisco, departe de oricine ar putea să observe că soția și fiul lui Sebastian Trapp merg la un spital. Și evitam să fim înregistrați la călătoria cu avionul. Am cunoscut-o pe soția lui. Millie. Șaizeci și ceva de ani, la fel ca Sam; nu aveau copii. Am stat în casa lor de oaspeți. Am mâncat împreună, ne-am uitat la filme, am jucat jocuri de societate. Era ca acasă. Doar că nu acasă la mine. La școală mi-a fost repartizată o prietenă de corespondență pentru un proiect de protejare a mediului, dar ea nu mi-a răspuns. Așa că Sam a propus ca în loc de asta, să-i trimit scrisorile celei care voi fi eu în viitor. Să-i pun întrebări, să-i amintesc de ceea ce era important pentru mine, de ceea ce așteptam cu nerăbdare. Am început să-mi trimit ilustrate din Seattle o dată pe lună. Nicky nu-mi răspundea la scrisori, firește, dar de fiecare dată când mergeam la Sam și Millie, găseam două mesaje care mă încurajau. Am descoperit că-mi plăcea de Cole. Era blând și sincer și zăpăcit și merita să fie fericit. Am păstrat acele ilustrate. Leneșul. Scorpionul. Fluturele. Apoi a venit Crăciunul. Făceam tratament de șapte luni, deși nimeni nu părea că observă. Moș Crăciun îmi adusese pachete cu hârtie pentru origami. Nu știu nici acum ce te-a supărat: am spus eu ceva ce nu trebuia sau am râs aiurea sau – și abia mai târziu mi-am dat seama de asta – poate că problema era la tine, nu la mine. Însă în acea după-amiază ai urcat în mansardă cu hârtia mea și când am ajuns acolo erai în baie și chiuveta era în flăcări. Ai ars fiecare foaie. Albastrul satinat, roșul *yuzen*[65] – toate ardeau în bazin.

Îl văd acum, rugul în culorile curcubeului, învăpăindu-se, pârâind sub mâinile mele.

– După ce ai plecat, n-am făcut altceva decât să mă uit lung la rămășițe. A doua zi dimineață, mami a împachetat niște haine și le-a expediat în Seattle. Făceam fluturi pentru că voiam să fiu ca *tine*, știi. Până ce n-am mai vrut.

El se uită dincolo de mine, la ocean.

– În seara de revelion, înainte de cina de ziua ei, m-am dus în dormitorul lui mami. Ea mi-a dat o cutie roșie rotundă. Înăuntru era o perucă, lungă și blondă și simplă. Și sub ea, un pulover cu romburi colorate și o fustă uni. Nu m-a lăsat să le probez, nu în casă, nici măcar un minut, așa că am pus totul în geanta cu schimburi pentru o noapte – perucă, pulover, fustă, dulciuri, cărți, patru sute unsprezece dolari pe care-i economisisem, un rând de haine pentru mami – și am revăzut planul nostru de evadare: la trei dimineața aveam să ne întâlnim la Fort Point, locul meu preferat din San Francisco. Un loc bun în care să începi o aventură și la distanță de mers cu bicicleta de casa lui Freddy. Pentru mami era o jumătate de oră de mers pe jos în direcția opusă și altă jumătate de oră cu taxiul până la gară, însă puteam să fim siguri că nu ne urmărește nimeni – iar Cole putea să-și ia rămas-bun de la fort și de la pod. „O să fie o noapte lungă, copiliță scumpă“, mi-a spus ea. Apoi am coborât în sufragerie.

Șovăi. „Ești slab, fiule. Nu ești ce am sperat eu.“

Vântul îmi mușcă vârfurile degetelor.

– După aceea, Diana ne-a dus cu mașina pe mine și pe Freddy acasă la el. Am vrut patul de sus, în cazul în care cineva venea să vadă ce facem după ce plecam eu. Fred a adormit imediat; eu n-am putut nici măcar să închid ochii. Dom și Simone au venit acasă și s-au uitat la noi, ceea ce era semnalul meu să mă strecor afară, însă au rămas treji mai mult de o oră, în vreme ce pe mine mă treceau toate sudorile între cearșafuri. În clipa în care am auzit că se închide ușa lor, m-am furișat afară și am scos din garaj vechea bicicletă a lui Freddy, prea mică. O alesesem deja cu săptămâni înainte; știam că n-o să bage de seamă. Noaptea era rece, dar luminoasă, și am pedalat repede prin Presidio spre fort. Nici țipenie de om, nu era nici mami, așa că am scormonit prin geantă și mi-am schimbat hainele, mi-am pus peruca. Mă simțeam firesc. Chiar puternică.

Un moment o văd pe Nicole în fustă și pulover, cu părul blond revărsat pe spate; zâmbește sub luna plină.

– Am așteptat-o. Și am așteptat-o. După două ore – la cinci dimineața – am găsit un taxi pe Lake Street. Am pus bicicleta în portbagaj, am lăsat-o acolo când i-am plătit șoferului la gară.

Îi arunc o privire lui Timbo, care are mâinile în aer, și surorii mele, care și-a lăsat brațele să atârne, cu un pumn încleștat.

– Am sperat s-o găsesc pe mama. N-am găsit-o. Poate că se dusese acasă, dar eu nu puteam. Soții Turner aveau să știe ce era de făcut.

Îmi amintesc că funcționarul de la bilete mi-a zis „domnișoară“. Îmi amintesc că mi-am dat seama că uitasem să-mi iau jurnalul. Îmi amintesc oprirea în Sacramento, de unde mama plănuise să te sune înainte să observi că am dispărut. A doua zi, Sam și Millie m-au luat din King Street. În următoarea dimineață, pe pagina a treia: poliția ne declarase dispăruți. În articol scria că sunt mic și blond și băiat. Nimeni care privea imaginile camerelor de supraveghere din noaptea aceea – aeroporturi, gări – n-avea să-l vadă pe Cole Trapp; avea să vadă o fată cu păr lung și fustă. Sam voia să te sune. Însă Millie l-a oprit: dacă tu îi făcuseși ceva lui mami? Așa că am continuat tratamentul în timp ce o așteptam, așteptam vești. Apoi tu te-ai ascuns. Și noi am încetat să așteptăm. Soții Turner m-au crescut. Am fost copilul pe care și-l doriseră. Sau, dacă nu eram, n-am bănuit asta niciodată. Millie și sora ei Julia mi-au dat lecții acasă până la sfârșitul anului. Julia era profesoară de engleză, și a reieșit că am dislexie. Nu ceva neobișnuit. Foarte ușor de tratat. Romanele polițiste de epocă au fost ca roțile ajutătoare la o bicicletă – cărți scurte, povestiri amuzante, limbaj simplu. Iar în septembrie Nicole Hunter, boboaca venită de la altă școală, s-a înscris la liceu. Am absolvit peste patru ani cu medie foarte bună și chiar cu câțiva prieteni. Am terminat facultatea cu o săptămână înainte să moară Millie. Am continuat să înghit pe nerăsuflate povești polițiste, pentru că mă linișteau și pentru că-mi puneau la treabă creierul activ. Și pentru că… pentru că am asta în sânge, spun ridicând din umeri.

Acum acel sânge îmi năvălește în cap.

– Și, de asemenea, am sărutat băieți și am mers cu mașina prin țară cu doi prieteni și am zburat cu deltaplanul și am făcut autostopul în America de Sud și am luat timp de un an lecții de gătit și am fost barmaniță în Amsterdam o vară și am citit o grămadă de cărți și i-am rupt degetul mare unui tip căruia nu i-a plăcut să audă „nu“ și am făcut turul Europei de Est și am încercat să cânt la vioară și am picat de trei ori la examenul de conducere și am avut inima frântă și n-am petrecut niciodată singură o Zi a Recunoștinței și mi-am făcut mai mulți prieteni, prieteni cu *adevărat* buni, prieteni până în ziua de azi, care sunt *mândri* de mine doar pentru că *sunt* eu, care au ajuns să facă parte din familia mea, așa cum eu fac parte din familia lor. Am o fină. Am o ipotecă. Am propriul meu buldog. Și încă mai fac origami. Origami și poveștile polițiste – asta i-a supraviețuit lui Cole. Am trăit, spun. Chiar dacă această faleză se *spulberă*, chiar dacă mă *împuști*, am trăit. Am trăit ca eu însămi.

Fluturele se zbate în strânsoarea mea; îl ciupesc cu blândețe, ca să nu-l strivesc.

– Însă numai după ce am plecat din casa ta.

Încă o dată îi arunc o privire lui Madeleine, apoi lui Timbo. Îi văd

cum îmi cercetează fața în căutarea vreunei urme din cel care am fost.

– M-am întrebat despre mami, desigur. Fără încetare în primele luni, apoi un pic mai rar, în timp ce viața mi se schimba, în vreme ce mă schimbam. Prietenii mei nu știu cine am fost. Știu că m-am născut în trupul nepotrivit, dar nu știu al cui era acel trup. De ce ar trebui să știe? Doar că n-am putut să accept acel sfârșit neterminat. Chiar și când stăteam în trenul de Seattle, sperând că ea o să treacă dezinvoltă prin vagon, dar sigură că n-o va face, am bănuit că tu – care te-ai certat cu ea atât de înverșunat atât de mult timp, care poate că ne-ai descoperit planul, care ai ticluit atât de multe morți și ai făurit atâtea alibiuri –, am bănuit că ai scăpat nepedepsit cu o crimă.

În vânt, în frig, pe o faleză, lângă mare, mă trudesc să-mi aduc aminte replicile. Ultimele cuvinte mă surprind; doar un detectiv imaginar ar zice așa ceva.

Numai că nu sunt un detectiv imaginar. Ăsta nu-i un decor, ci un loc real. Acești oameni nu sunt personaje. Inima mea care bate este reală. Lacrimile surorii mele sunt reale. Pistolul tatălui meu este real.

93

– Acum cinci ani, după înmormântarea lui Sam, mi-am petrecut noaptea în casa de oaspeți. În bibliotecă l-am găsit pe Simon St. John. Soții Turner nu erau fani, după cum îți poți închipui – trebuie să-i fi aparținut unui musafir. Am citit cartea în zborul spre est. Era *Băiețașul albastru*. Dedicată mie. Mi-au plăcut întotdeauna cărțile tale, la început pentru că erai tatăl meu, iar mai târziu în ciuda acestui fapt. Mi-a plăcut Simon. Asta nu era prefăcătorie. Iar acum l-am îndrăgit din nou. Nu cred în semne, dar asta părea al naibii de aproape de așa ceva. Așa că, întoarsă la New York, ți-am scris. Ție, primului meu tată.

Timbo își drege glasul.

– De ce?

Primul meu tată încă n-a scos nici un cuvânt, așa că fie, accept întrebări din public.

– Observasem o greșeală. Asta mi-a fost scuza. Motivul a fost însă jalea, probabil. Îmi pierdusem familia; presupun că voiam să mă uit pe fereastră la viața pe care o trăisem înainte.

Mă întorc spre el.

– Ca timbru am ales unul dintr-un sul pe care mi l-ai cumpărat de la un muzeu cu mult timp în urmă. Petrecuserăm o după-amiază frumoasă; presupun că dorisem să păstrez o bucată din tine. Apoi, surpriză: mi-ai răspuns la scrisoare. Și așa a început. M-am întrebat cât de mult pot să risc – m-am întrebat ce ai putea să-mi spui despre, să zicem, soția ta dispărută. Pentru că *știam*…

O clipă sunt pe jumătate sugrumată de furie, destul de tare ca să-mi lase vânătăi pe gât.

– … *știam* că ai fi putut.

Valurile se zdrobesc de stâncile de jos. Vântul trage de fluturele din mâna mea.

– Din când în când puneam o întrebare care sugera răspunsul despre mami – și despre Cole. Tu de-abia ronțăiai un pic momeala. Ți-am păstrat scrisorile ca și cum ar fi fost epistole de dragoste, le-am recitit de parcă ar fi fost un cod. Dar cel mai mult îmi doream o confruntare. Dacă aș fi putut să aranjez asta… Și apoi ai aranjat tu pentru mine. „Astea sunt cuvintele unui mort“, ai scris. „Vino la San Francisco.“ Curând, m-am pomenit în dormitorul meu din copilărie, cu două etaje mai sus de sora mea, bând ceai cu vechea asistentă a mamei mele, vizitându-mi mătușa și vărul. Și nici unul dintre voi – *nici unul dintre voi* nu m-a recunoscut!

Chiar și acum asta mă uimește, mă înveselește.

– Eram Contele de Monte-Cristo, întors din morți și înarmat cu un plan, cu ochii un pic mai limpezi și inima un pic mai rece.

Vorbesc ca el. Nu-mi pasă.

– „Poate că o să dezlegăm unul sau două mistere vechi“, ai zis când ne-am cunoscut. Provocându-mă. Așa că am ascultat – pe oricine îmi vorbea, dar mai ales pe tine. Am ascultat în căutare de indicii. Acesta era un mister, la urma urmei: ce ai făcut cu ea? Și eu… inima mea…

Gâtul mi se închide un moment, la fel și ochii; când îi deschid, mă uit la cer, de un albastru moale și trandafiriu pal. Sunt cele mai frumoase culori pe care le-am văzut vreodată.

Că tot vorbisem de inima mea rece.

– Inima mi-a explodat, strig. Inima mi-a explodat să-i văd – să-i văd, *pur și simplu*, dar să-i văd *așa*! Ba chiar mi-am găsit vechiul jurnal în ascunzătoare; am fost șocată că polițiștii nu l-au descoperit. Nu mi-a spus mare lucru, dar mi-a limpezit capul. Aproape că începusem să uit cum erai cu adevărat, că mă simțeam nepoftită în propria mea…

Vântul ca o palmă. Mijesc ochii, mă concentrez.

– Mi-ai spus că mă pricep să-i fac pe oameni să mi se confeseze. Încercasem să te îmboldesc; acum te-am îmboldit mai tare. La întoarcerea de la casa lui Simone m-am oprit la un magazin cu rechizite. Poți ghici ce-am cumpărat. Chiar înainte să intru în casă, chiar înainte să mă întâmpini, am făcut fluturele și l-am pus într-o cutie pe treapta de sus. Dacă te-ai clătinat, totuși, n-am văzut. Așa că am recrutat un aliat.

Răsuflare adâncă, spate drept.

– Am descărcat de pe o aplicație un număr anonim și i-am trimis mesaje lui Maddy. De la Magdala pentru Magdala.

Magdala, care acum fulgeră pământul cu privirea.

Ar trebui să-i cer iertare – *o să*-i cer iertare, dar mai întâi:

– Aveam nevoie de *dovezi*, îi strig soră-mii. Tu puteai să-l înfrunți, în vreme ce eu nu puteam. De aceea te-am dirijat spre jurnal. Aveam nevoie să vezi *de ce* eu…

Nu ridică fruntea. Încerc din nou.

– În vreme ce-l căutai pe Cole, în vreme ce *toată lumea* îl căuta pe Cole, puteam să mă concentrez pe…

Vinovăție, acid în gâtlej. Îl împing în jos, îl înghit, fierbinte și scârbos. Mă răsucesc spre el.

– „Crezi că mai sunt în viață?“, te-am întrebat – chiar aici, în labirintul ăsta. „Aștept și sper“, ai zis. Exact ce *nu puteam* să fac eu. Așa că destul cu îmboldiitul. Am hotărât să scutur casa ca pe un glob cu zăpadă: nu știam cum va arăta după aceea, însă știam că va arăta altfel. Și Diana era un semn de întrebare: poate că nu știa nimic, poate că știa totul.

El mă privește, cu părul răzvrătindu-i-se în creștet.

– Am scris pe Remington un mesaj după ce ne-am întors de pe plajă. L-am ținut la mine în timpul petrecerii, ca să-l pot pune pe taste și tu să-l descoperi a doua zi, însă atunci Jonathan a cerut să vadă biblioteca.

Ceea ce a fost oportun pentru Grant Jones, desigur.

– Ceea ce a fost oportun pentru mine, desigur. Pentru că am pus fluturele acolo înainte să ajungi lângă birou. Toată lumea te-a văzut prăbușindu-te. Și cu Freddy care dăduse bir cu fugiții, acum aveai un suspect. O diversiune.

Freddy: alte scuze. Îmi clatin capul ca să-l limpezesc.

– Apoi, o întorsătură la care nici măcar eu nu mă așteptasem. Diana în heleșteu. Fără menajamente, da. Asta e o răfuială, nu o preamărire. Continui: Evident, tata o făcuse – din obișnuință –, dar cum rămânea cu biletul? Cu *motivul*? De ce să te ostenești să mai omori o nevastă? Mai ales așa de curând înainte de propriul tău sfârșit?

O tresărire abia perceptibilă.

– O astfel de prăbușire nu mi se părea garantată, dar, ce-i drept, eu n-am fost în stare nici măcar să mă omor ca lumea. Așa că poate vinovăția a tras-o pe Diana afară pe fereastră. Măcar atâta a scris în bilet. De ce trebuia să se simtă vinovată? Intră în scenă detectivii. Știau de al doilea fluture, așa că le-am spus de primul – ar fi aflat destul de curând și, oricum, *eu* nu-i făcusem nimic Dianei. Ei au luat acel indiciu mult mai în serios decât mă așteptasem. Chiar în acea primă dimineață, nările doamnei detectiv Springer fremătau. Maddy m-a avertizat. I-am spus să-și țină gura.

ȘȘT.

– Era speriată, a zis, dar nu destul de speriată, i-am replicat eu. Diana murise. Nimeni nu știa cum sau de ce. Jonathan Grant sau oricine o fi el apăruse din senin. Iar Freddy o sărutase, cu toate că Freddy e un băiat bun. Întotdeauna a fost.

Tata își arcuiește o sprânceană.

– Au apărut cei din presă. I-am izgonit – asta era investigația mea, nu a lor. Și... Altă răsuflare adâncă; mă cuprind strâns cu brațele. În tot acest timp scriam povestea vieții tale, cernând-o ca să găsesc aluzii, indicii. Și îmi plăcea viața ta. Îmi plăceau poveștile tale. Îmi plăcea cum te *uitai* la mine – înainte nu te uitai niciodată la mine, nu fără să oftezi sau să te strâmbi. Totuși, se pare că nu sunt un bun detectiv. Dintr-odată, ai vrut să mori mai devreme. Era vremea pentru al treilea fluture. L-am pus pe coridorul de la etaj înainte să vin la tine în bibliotecă. În bucătărie ți-am dizolvat în ceai un sedativ – unul tare, luat pe rețetă, nu pot să merg cu avionul fără sedative – și când ai obosit te-am dirijat spre ascensor. M-am prefăcut că aud pași ca să-ți abat atenția. Iar când ușa s-a deschis...

– „Nu pot să-ți spun“, zice el, și are vocea cavernoasă, ochii triști.

Am zis: „Nu pot să-ți spun“.

– Însă acum mi-ai spus.

Fluturele se cutremură în mâinile mele, vârfurile străpung pielea, aripile tatuate cu cuvintele lui.

– „Le-am luat viața soției și fiului meu“, ai scris.

În spatele lui, vântul alungă lacrimile peste obrajii lui Madeleine.

– Cu toate că n-ai făcut-o. Nu viața *mea*. Acele cuvinte nu-și au locul, spun în timp ce el mă privește liniștit. Așadar, ce soi de joc e ăsta? *Este* un joc, nu-i așa? Sau o șmecherie, sau așa ceva?

– Sau așa ceva, răspunde tatăl meu.

– Am știut că te-ai întors. Vocea lui Madeleine se împleticește peste labirint. Am simțit-o. Numai că n-am știut că ești tu.

Vinovăția îmi lasă un gust acru în gură.

– Trebuia să aflu povestea. Tu nu?

Umerii ei se pleoștesc.

Și acum mă întorc spre el pentru ultima dată.

– Trecutul n-a dispărut, ai zis; e pur și simplu în așteptare. Deci, hai să vedem ce ne așteaptă pe noi aici, spun ridicând din nou fluturele.

Valurile explodează ca focurile de artificii în spatele lui. Aștept până se potolesc.

– Când despoi și jupoi pe cineva până se simte ca un nimic – ceea ce i-ai spus tu tot timpul că este deja: *nimic* – n-ar trebui să te surprindă descoperirea că, în cele din urmă, l-ai ascuțit până la un vârf fin. Ai făcut din el o *armă*. L-ai făcut *periculos*. Și după ce ai smuls totul, el nu mai are nevoie de nimic în afară de aer ca să respire și inima ta pe care s-o străpungă. Felicitări: ți-ai sculptat propria Nemesis, ai înarmat-o, i-ai insuflat un scop, unul singur. Și iată-mă aici.

Vântul și marea au amuțit. Controlez forțele naturii.

Îl privesc în ochi.

În cele din urmă, clipește.

– Iată-te aici, încuviințează cu o aplecare politicoasă a capului. Așa cum am știut tot timpul.

94

Faleza se înclină un pic, aplecându-se spre mare în spatele meu.

– Oi fi eu excentric, domnișoară Hunter, dar cine invită o persoană complet străină să doarmă la etaj și să scormonească prin trecutul lui? Mai ales când trecutul tău e la fel de scormonibil ca al meu?

Vocea lui mi se încheagă în urechi, groasă și încețoșată. Clatin din cap ușurel până ce cuvintele se definesc, până ce mintea mi-e acordată la frecvența corectă.

– „Adu-mi copilul“, am strigat când ai ajuns. Firește, încă nu eram *sigur*, spune cu un zâmbet larg, sfios. Nu până ce ne-am întâlnit.

E o cacealma? *Cum*?

– *Limenitis archippus.*

Clipesc.

– La Muzeul de Istorie Naturală, zice el, când aveai doisprezece ani. Noi doi ne-am pomenit singuri în expoziția de fluturi. „Uite monarhul“, ai anunțat. „E otrăvitor. Ai grijă.“ Ceea ce mi s-a părut tare drăguț.

Coridorul întunecat, vitrina strălucitoare, fluturii aranjați sub sticlă ca niște giuvaiere. Chiar îmi amintesc.

– Însă monarhul e mai mare, ți-am explicat, petele negre sunt mai vii. Arătaseși spre un vicerege nevătămător, care evoluase să *imite* monarhul. Și așa am petrecut o oră. „Ce-i ăsta?“, ai întrebat. Ți-am spus că e *Diaethria anna*, „optzeci și optul“, cu semne ca niște cifre pe aripi. Și tu ai tot arătat spre fluturi, iar eu ți-am tot spus povești despre ei, pentru mine era ca un joc de-a prinderea mingii. Părul îi cade pe frunte; îl împinge deoparte, cu ochii la mine. Mai târziu, în magazinul cu suveniruri, ai cerut un sul de timbre cu viceregele.

Pentru că sperasem ca într-o bună zi să le trimit scrisori prietenilor, așa cum făceai tu, după ce învățam să scriu mai corect și-mi făceam prieteni.

– Acum cinci ani, când ți-am primit scrisoarea, am recunoscut fluturele înainte măcar să-mi citesc numele. *Limenitis archippus.* Jocul era pornit.

Faleza se înclină un pic mai mult. Curând se vor rostogoli spre mine pietre.

– Am împrumutat laptopul Dianei, te-am vânat prin niște fundături – cei mai mulți Nicky Hunter păreau să fie femei. Am dat înapoi, am încercat Nicholas, Nick, din nou Nicky. Până ce, în cele din urmă, ți-am găsit profilul din corpul didactic și ți-am văzut fața – a ta, nu a lui Cole, adaugă el. Dar făcută din același material.

– Cum ai putut să-ți amintești un timbru?

Vocea mea sună distant.

El mijește ochii, ca și cum răspunsul ar trebui să sară în ochi.

– Petrecusem o după-amiază fericită cu copilul meu, zice. Cum aș putea să uit?

Fluturele se cutremură în mâinile mele. Valuri atacă faleza. El așteaptă până se sparg.

– Ce era de făcut? Trebuia să te înfrunt? Să-ți scriu numele pe plic – numele pe care-l știam eu?

Îmi imaginez șocul: NICHOLAS TRAPP scrijelit de-a curmezișul hârtiei ca o amenințare.

– Nu. Era un *mister* de dezlegat! O *antologie* de mistere! De ce îmi scriai și de ce acum? Cum evoluaseși? Așa că ți-am răspuns.

(*Domnului sau doamnei Nicky Hunter*. M-am uitat pe dosul plicului, adresa din San Francisco. Am zâmbit blând.)

– Și așa a început, cum spuneai. Am simțit că ne înfășuram degetele pe frânghie, am simțit o tresărire a împletiturii. Căutai ceva, ieșiseși din trecut ca să găsești acel lucru…

– Adevărul.

Fluturele dă din aripi.

– Domnule…

Aproape uitasem că Timbo e acolo.

– … de ce să o *invitați* pe domnișoara Hunter să scormonească pe aici?

El se încruntă.

– Pentru că ea e copilul meu, îi răspunde. Și pentru că m-am gândit că domnișoara Hunter ar putea să știe ceva ce mă interesează pe *mine*.

– Ce anume, domnule?

– Mobilul meu? Mobilul, spun întotdeauna – chiar spun întotdeauna, insistă înspre Madeleine și Timbo –, mobilul este acolo unde se află misterul.

Siluetele lor devin încețoșate când el se întoarce spre mine. Nu-l văd decât pe bărbatul care mi-a omorât mama.

– Aș vrea să-ți spun – *chiar* îți spun – că mi-a plăcut corespondența noastră. Ai o voce minunată.

Mă uit în altă parte, urmăresc vâltoarea valurilor. Ghicitorile, soluțiile, imaginile fugare ale vieții ivite din pagini: și mie mi-a plăcut, presupun. Aș vrea să întreb cum sună vocea mea. Dar nu la fel de mult cât vreau să-l aud mărturisind.

Așa că prefer să aștept. Mă pricep de minune să aștept.

– Destul de curând am auzit și tic-tacul ceasului meu de muritor. Timp de o lună sau două m-am întrebat ce să fac cu tine – ar trebui să nu spun nimic? Să las ferparul să te surprindă? Părea cam tăios. Așa că mi-am încordat încheieturile degetelor, am înșfăcat frânghia și te-

am tras de-a curmezișul țării ca să-mi fii alături în ultimele ceasuri. Voiam să te întâlnesc. Mai mult: voiam să te *cunosc*. Și să mă cunoști. De aceea te-am adus aici în dimineața aceea, spune arătând cu un gest larg faleza. Să-ți dezvălui povestea originii tale.

Când mă uit la el, îmi simt gura formând cuvintele, cu toate că nu le aud rostite.

– *De ce?* Ți-am zis deja. Cum nu pot decât să înghit în sec, el continuă: În timpul primei întâlniri din bibliotecă mi-a fost clar că tu crezi că n-am habar cine ești. Cu toate că-ți mișcai falca în stânga și-n dreapta. Avantajul era al meu. Pregătisem deja albumul fotografic, îți plantasem deja jurnalul.

Nu-mi vine să cred. Îmi mut privirea de la el.

– Sigur că polițiștii l-au găsit, continuă. La urma urmei, l-ai ascuns sub o scândură din podea care se mișca. După ce mi l-au dat înapoi, l-am cercetat în căutare de răspunsuri; dar, cum ai spus, fuseseși grijulie. În ajunul venirii tale l-am pus la loc în cripta lui. Am presărat pe copertă niște praf, ca decor. Ba chiar am tras acolo portretul acela, să stea de pază. Un copil aflat pe undeva între sexe – probabil de prost gust. Pe urmă, doar vreo două înțepături de albină care să te agite. Nu prevăzusem că o să înțepi și tu, și o să înțepi mai adânc. Acel prim fluture din cutie a fost foarte îndrăzneț. De asemenea, enigmatic. Ce-am spus un pic mai devreme despre mobiluri? Nu mi-l puteam imagina pe al tău. Și totuși îmi plăcea provocarea; îmi plăceau și șansele mele. Te-am adus aici, unde stăm acum, te-am provocat să te dezvălui. Ai refuzat. Apoi: *Spune-le ce i-ai făcut ei*. M-a dat cu totul pe spate. (După cum ai văzut.) Zile în șir, *ani* în șir m-am întrebat de ce mi-ai scris. Ce căutai…

– Ce-aș fi putut să caut în afară de…

– Apoi ai pus somnifer în ceai. N-am bănuit decât prea târziu; nu m-am gândit că te țin curelele. Furtuna a fost o coincidență norocoasă, dar acei pași-fantomă – drăguț amănunt. Aproape că m-ai distrus. „Nu pot să-ți spun“, ți-am zis. „Fă asta să înceteze“, te-am rugat.

„Nu știu cum“, răspunsesem.

– Și m-am prins în joc, adaugă el. Nu voiam să te depisteze polițaii în aceeași măsură în care nu voiai nici tu.

Destul. Destul. Acum Maddy și Timbo devin din nou clari; detectivul pare să se fi apropiat de arma lui din praf.

– Ai *mărturisit*! strig, cu hârtia însângerată zbătându-mi-se în mâini. Ai spus că *i-ai ucis*…

Brusc, el răcnește:

– Am zis *le-am luat*…

– Spune-mi *cum*, îi cer, în timp ce simt un curent electric în gât. Te-a ajutat Simone?

– Simone?

Cravata îi flutură, manșetele pantalonilor pocnesc. Pistolul îi tremură în mână. Vârtejul de la picioarele lui l-a tras în al cincilea cerc.

– Am găsit un indiciu, zic, și sună ca la jocul „Vreau să fiu detectiv“, dar mă doare-n cot. Într-o fotografie. Am găsit *lănțișorul*.

Am vorbit așa de tare, că Maddy se trage înapoi.

– I-am dăruit lui mami un lănțișor în noaptea în care a dispărut. Un disc de argint, gravat, pe un lănțișor de argint. Cum a ajuns în fotografie, la gâtul cumnatei tale, la un cocktail, după douăzeci de ani?

Și totuși el nu răspunde; pur și simplu arată… trist.

În schimb, Maddy e cea care ia cuvântul – Maddy, care pășește în față strângând într-o mână o șuviță de metal.

– Pentru că i l-am luat eu după ce am omorât-o, spune.

95

La o oră și treizeci de minute după trecerea în noul an, Hope Trapp a pășit de pe bordura din fața casei sale în Saturnul cumnatului ei și s-a așezat pe bancheta din spate. Salopeta îi strălucea ca o flacără; apoi portiera s-a închis în urma ei și mașina a pornit.

Ceva mai încolo pe stradă, la volanul unui Jeep bușit, Madeleine s-a încruntat. Venise acasă devreme de la Berkeley ca să-și poată surprinde părinții când se trezeau, sau când se trezea ea, oricare o fi fost pe locul doi; în loc de asta, a descoperit că gazda evada de la propria-i petrecere.

Madeleine era un pic drogată. Dar foarte curioasă.

Peste șase minute, la o prăvălie cu spirtoase din Marina District, mama ei a sărit din mașină și și-a pus un palton negru. Un braț a țâșnit pe geamul pasagerului, brățări butucănoase la încheietură, bujori albi în pumn. „Oh, ține-i tu“, a rugat-o Hope, cu vocea săltând ca o minge pe stradă, dar Simone i-a întins cu hotărâre buchetul. În cele din urmă Hope s-a înduplecat, a făcut semn cu mâna mașinii să plece. „Duceți-vă acasă!“, a râs ea. „O să chem un taxi. Ori o să merg pe jos, dacă am chef. Pupați-l pe Cole, pupați-l pe Cole!“

În timp ce Saturnul dispărea în noul an, Madeleine își privea mama mergând agale spre Better Liquor Fast, unde cu câțiva ani înainte tinerei i se interzisese să mai pună piciorul după câteva neînțelegeri care implicau actul ei de identitate fals. Acum își surprindea mama umblând noaptea după băutură. A oprit motorul, s-a întrebat dacă ar trebui să pună în scenă o mică reuniune pe culoarul 3 dintre rafturi… dar apoi, lângă un telefon public singuratic, Hope a încetinit pasul, s-a uitat în spate și s-a oprit.

Apoi și-a continuat drumul.

Madeleine a coborât din mașină. A tras aer în plămâni, gata să catapulteze numele mamei de-a lungul străzii.

… Totuși, ce punea la cale Hope Trapp?

A încuiat portiera, și-a netezit bluzonul (HOMECOMING[66] 1999, cu broderia încă lucioasă) și sub luna plină a luat-o după mama ei pe trotuarul mărginit de copaci. Avea s-o prindă din urmă înainte să ajungă la colț.

Hope a ajuns la colț. Hope a trecut de el și a traversat un bulevard pustiu, cu Madeleine urmărind-o de la distanță. A traversat un port de iahturi, cu vasele adormite la pontoane, și o terasă de ciment ale cărei trepte coborau spre plaja argintie și golful întunecat.

La vreo șaizeci de metri în spate, Madeleine s-a întrebat cu glas

tare: „Ce se întâmplă?“ Era un pic drogată, da, dar mai mult decât un pic nedumerită.

Pe plajă, mama și-a lepădat paltonul – aerul era răcoros, nu înghețat – și l-a pus împăturit pe un braț. Madeleine vedea catifeaua licărind în lumina lunii. A ridicat privirea: artificiile de Anul Nou izbiseră cerul atât de puternic, încât noaptea părea plină de vânătăi.

În cele din urmă, Hope a cotit pe o cărare lată, nisipoasă, care tivea coasta golfului, între o parcare ca dintr-un oraș-fantomă și o pepinieră de dune mititele. Dar curând dunele au cedat locul plajei și parcarea a cedat locul ierbii – și acum Madeleine își urmărea mama de-a lungul unui pod de scânduri peste o mlaștină creată de flux, cu o mulțime de terenuri mocirloase pe amândouă părțile.

La un moment dat, Hope și-a scos pantofii cu toc înalt și și i-a agățat de degete, cu buchetul legănându-se în cealaltă mână.

Madeleine a așteptat ca mama ei să se răsucească pe călcâie, s-o vadă.

Dar ea nu s-a răsucit. N-a văzut-o.

Cu fața ridicată spre stelele care se îndreptau spre vest, Madeleine s-a văzut de sus – a văzut-o și pe mama sa: la stânga lor, mlaștina încrețită reflectând luna; la dreapta lor, mici terenuri cu floră de dune – tufăriș și flori sălbatice, împachetate în garduri joase din plasă de sârmă –, iar dincolo de ele, plaja întunecată și golful întunecat. A văzut cărarea arcuindu-se pe lângă cazarma spaniolă de mult pustie, o colonie de hangare abandonate… și, în timp ce cărarea se îngusta până la o lizieră stâncoasă, a văzut Golden Gate curgând deasupra ca un râu din ceruri.

Acum Hope trecea cu pas ușor pe lângă debarcaderul unde familia obișnuia să pescuiască și să prindă crabi. Madeleine s-a uitat cu precauție de-a lungul cheiului, de parcă ar fi putut să se vadă pe sine acolo, ca și pe fratele său și pe părinți.

Cărarea vira brusc spre nord, se contopea cu o alee cu două benzi între o ridicătură abruptă și apă. Lanțurile groase, ruginite se legănau ca niște hamace între stâlpii groși, ruginiți. Madeleine a auzit valuri plescăind pe dig. De-acum știa unde o conduce mama.

Acolo, în vârful peninsulei, scăldată în lumina lunii: fortăreața abandonată. Fort Point.

Ghemuită sub pod, cu ziduri de cărămidă, cu fante pentru puști. Fără lumini înăuntru sau afară, dar pe când Hope se apropia de parcarea pavată, Madeleine s-a pitit în spatele unei mici magazii de unelte; își auzea inima bătând, cu toate că valurile îi șopocăiau să facă liniște.

A văzut-o pe Hope încetinind pasul, după care s-a oprit. A aruncat o privire spre încheietura mâinii. Madeleine a făcut la fel. Două și nouăsprezece minute dimineața.

Își petrecuse aproape jumătate din noul an urmărindu-și mama. Asta va fi, probabil, una dintre acele povești despre care mai târziu vor râde cu toții.

Hope s-a răsucit pe loc, ca și cum ar fi căutat ceva ce știa că n-o să găsească. Apoi a pornit agale, cu pantofii și paltonul și buchetul, spre capătul îndepărtat al parcării, unde zidurile fortului se uneau și ieșeau în afară aproape până la marginea apei.

Apoi a dispărut.

Madeleine a țâșnit din spatele magaziei. A traversat în fugă parcarea până la colțul de cărămizi unde dispăruse mama.

A privit fâșia îngustă de asfalt, lată de ceva mai mult de un metru și lungă de vreo doisprezece, care despărțea fortul de apă. Era mărginită de aceiași stâlpi joși, de aceleași lanțuri arcuite. Stânci negre se rezemau de dig; golful se năpustea peste ele.

Nici urmă de Hope.

Cu o mână sprijinită pe cărămizi, Madeleine a pornit pe fâșie până când aceasta a cotit în față. A cotit și ea. Când drumul s-a deschis într-un alcov de sub fort, o curte lată pavată, a zărit o movilă colțuroasă: pantofii cu toc înalt și paltonul mamei. Hope le lăsase să cadă și acum patrula alene pe dig, smulgând petale din flori și azvârlindu-le în mare.

– Mamă?

– *Ce dracu'*…, a chirăit Hope, răsucindu-se fulgerător cu mâna pe inimă. Draga mea! a exclamat surprinsă. Ce faci aici?

– Ce faci *tu* aici? a întrebat Madeleine.

– Credeam că nu vii acasă decât luni.

– M-am întors mai devreme. Apoi mașina te-a luat de pe alee și te-am urmărit. Până la o prăvălie de spirtoase, a adăugat după o pauză.

Zâmbetul lui Hope a pălit.

– Ce faci, mamă?

După o clipă, mama a întors privirea spre apă.

– Prăvălia aia are în spate mezcal de contrabandă. Cu viermișor dolofan și tot ce trebuie. Am zis că o să iau câteva sticle și mă întorc curând.

– Dar n-ai făcut-o, a observat Madeleine. Și n-o faci.

– Nu, a încuviințat Hope, masându-și laba piciorului.

Valurile plesneau zidul. Groaza s-a încolăcit în măruntaiele lui Madeleine, a început să sâsâie.

Hope și-a amintit de flori.

– Mătușa ta le-a adus în seara asta. Le-am lăsat în mașină, a ținut morțiș să mi le dea. Niciodată nu știu cum s-o iau pe Simone.

A răsucit încet capul unui bujor, l-a aruncat în golf. A oftat din nou.

Apoi s-a întors spre Madeleine.

– Îl duc pe fratele tău de aici.

Madeleine se holba la ea, incapabilă să vorbească.

– Ar fi trebuit să-l vezi pe tatăl tău în seara asta. Nu, *n-ar fi trebuit* să-l vezi. Și-a umilit copilul din pricina unui *fluture*. I-a spus că e *neputincios*.

– Cole *este* neputincios, a zis Madeleine.

– Atunci este datoria tatălui lui să fie puternic pentru el. Hope a smuls o petală, a aruncat-o în valuri. Cu toate că te înșeli, a zis după o vreme. Cole este cel mai puternic dintre noi.

– Și atunci unde-i el?

Madeleine a arătat spre golf, spre podul de deasupra.

– O să vâslească până aici să te ia? Toată lumea la bord spre... unde anume?

– Destul, destul. O să sun mâine-dimineață. Sau în dimineața asta, de fapt.

– Crezi că tata n-o să bage de seamă că ați plecat?

– Nu în noaptea asta, nu.

Se gândise la asta. Faptul o irita pe Madeleine.

– Petrecerea este încă pe la jumătatea fierberii. El o să se împleticească până sus, în dormitorul lui, crezând că eu m-am împleticit până în al meu. Sau că am rămas să dorm acasă la Dominic. O să sun azi mai încolo. Dar *nu* vreau ca *tu* să fii *amestecată* în asta.

Destul de calmă, atâta doar că încheieturile degetelor ei erau la fel de albe ca bujorii.

– Draga mea, a zis Hope cu vocea mai blândă. Întoarce-te în campus. Vino acasă după-amiază – tata și cu mine vom fi stat de vorbă până atunci.

– Ce-ar fi să stai de vorbă cu el acum? a întrebat Madeleine, și și-a auzit durerea din voce.

Și furia.

Mama a zâmbit trist.

– Asta-i mai complicat decât știi tu, iubito.

Câteva riduri i-au tras colțurile gurii; vântul i-a târât peste față șuvițe de păr. Părea *bătrână*. Însă ochii îi scânteiau în lumina lunii, și la fel făcea lănțișorul de la gât. Madeleine a fulgerat-o cu privirea.

– El mi l-a arătat de Crăciun. *Cherchez la femme*. Nu asta-i tot ce face? Doar o caută pe mami?

Hope a tresărit. Groaza din măruntaie s-a răsucit mai strâns, a sâsâit mai tare.

– Întotdeauna îl *cocolești*. Se ține după tine de parcă ar fi Watson. Micile vacanțe mamă–fiu. E așa de... *ciudat*.

– Încetează. Aud destule de-astea de la tatăl tău.

– Și atunci de ce n-asculți niciodată? a țipat Madeleine. De ce nu-i ții *niciodată* partea *tatei*? Nu vrea decât să se maturizeze odată Cole! Încearcă să-l *ajute*!

– Nu, a zis Hope aspru, încearcă să-l transforme în cineva care…

– Cineva care *nu este*? Asta-i ideea! Tu vrei ca el să fie cine *este*?! Ciudatul, neputinciosul ăsta…

– *Termină*, Mad…

– Sare dintr-o școală în alta, și totuși, cumva, niciodată nu învață să citească, niciodată nu-și face vreun prieten…

– *Madeleine*.

Cu atâta forță, încât până și Hope pare surprinsă. S-a apropiat de ea.

– Pleacă. Acum. Oriunde vei fi parcat, du-te înapoi la școală, și să nu cumva să îndrăznești să spui…

– Cum poți să-l consideri pe *Cole* mai important decât *noi*? a strigat Madeleine. E un *monstru*!

Trosnetul palmei mamei pe obrazul ei a răsunat ca o împușcătură. Așa a și simțit-o. Încă dinainte ca pielea s-o usture, se zgâia la Hope șocată.

Lovitura a părut s-o smulgă din trupul său. Putea să privească scena ca un martor imposibil: mama întinzând mâna, rostind cinci cuvinte – „Mad, îmi pare tare rău“ – și Madeleine împingând mâinile în față, o ciocnire rapidă de palme și umeri.

Alt trosnet – însă de această dată capul lui Hope ricoșând dintr-unul dintre stâlpii scunzi și groși de pe dig. S-a prăbușit pe pământ, în timp ce o ploaie de petale albe plutea prin întuneric.

Madeleine s-a văzut de departe pe fâșia neagră de asfalt agățată de fort, pe când își privea mama, un morman de portocaliu și umbre negre, ca un foc care se stinge.

S-a văzut și mai de departe cum își scutură mama, încercând s-o trezească. Scuturând-o mai tare.

Apăsându-și gura pe gura ei, răsuflând.

Îngenunchind lângă ea, strângând-o în brațe, legănându-se amândouă înainte și înapoi. Madeleine hohotind fără sunet.

Și apoi s-a văzut pe ea traversând în goană parcarea. Pe lângă debarcader, cu răsuflarea întretăiată, și peste mlaștină, unde a vomitat pe pod. A fugit prin portul de iahturi spre prăvălia de spirtoase întunecată. Spre telefonul public.

A dat năvală înăuntru, cu mâna tremurând. S-a scormonit prin buzunare – „Tati, tati, tati…“ –, a îndesat o monedă în aparat. A început să tasteze violent numărul de acasă.

Apoi s-a uitat la cadran, la tastele vopsite în roșu întunecat. Și-a privit degetele.

A scăpat din mână receptorul. L-a privit zvârcolindu-se la capătul firului ca un pește. L-a înhățat, l-a pus la loc în furcă. A șters cadranul cu mâneca. S-a îndepărtat de telefon îngrozită.

Și s-a uitat în spate spre Jeepul său parcat la jumătatea străzii.

După cincisprezece minute stătea deasupra mamei. Ochii lui Hope erau pe jumătate acoperiți de pleoape, părul i se răsfirase în evantai deasupra capului. Pe pământ, lângă ea, erau presărate petale – arăta ca un înger de zăpadă. În afară de rana de la tâmplă, roșie pe pielea palidă.

Pe obrajii lui Madeleine se prelingeau lacrimi. Și-a șters fața cu mânecile, și-a trecut brațele pe sub ale mamei și a început s-o tragă spre parcare, unde le aștepta Jeepul cu portiera din spate deschisă.

A frânat la câteva case mai jos de aleea lor, unde erau parcate șase sau șapte mașini.

S-a uitat la ceas: 3.24 dimineața.

Un ciocănit în geam.

– Ce i-ai făcut? a întrebat tatăl ei îngrozit.

Madeleine a închis ochii strâns. Când i-a deschis, el nu era acolo. (Sigur că nu era acolo.) A început să-și roadă unghia degetului mare.

– Spune-mi ce i-ai făcut! a strigat el.

Ea s-a răsucit spre scaunul pasagerului. Gol. (Sigur că era gol.) Și-a morfolit o șuviță de păr.

– Madeleine…

Știa că el nu-i în spate, dar tot s-a răsucit. Bancheta din spate era goală.

Doar cadavrul mamei, întins cu grijă pe mochetă, cu capul sprijinit pe bluzonul lui Madeleine. Madeleine nu putuse suporta gândul să umple de sânge paltonul cel frumos.

Acum, dârdâind doar într-o bluză cu mâneci lungi, s-a uitat din nou la ceas. 3.27 dimineața.

Jeepul a demarat în trombă.

Mai târziu n-avea să-și amintească ce simțea, ce gândea în timp ce conducea; pur și simplu s-a imaginat din nou de sus, ca și cum echipajul tăcut al unui elicopter de pe cerul strivit al unui nou an i-ar fi urmărit fuga.

Și-a văzut mașina luând-o spre vest, pe lângă catedrale ortodoxe rusești și băcănii chinezești.

S-a văzut gonind spre sud de-a lungul autostrăzii Pacific Coast, celebră și fatală. Case rămâneau în urmă și se topeau spre est, în vreme ce plaje largi și ridicături cu iarbă cenușie se desfășurau alături de mare.

A pierdut din vedere Jeepul când a plonjat brusc într-o pădure fantomatică, radiografiind copacii cu farurile. Drumul a început să șerpuiască și să tresară.

Apoi mașina s-a ivit din nou tocmai când o căpiță abruptă de stâncă s-a înălțat la stânga, mult deasupra ei, ca un val înghețat. Iar la dreapta, dincolo de o balustradă inutilă și la cincizeci de metri mai jos, oceanul.

Și în fine a văzut țărmul zimțat, o serie de faleze care răsăreau din coastă ca niște coarne cu poalele scăldate în spumă. Devil's Slide[67].

Farurile ei erau ca două vârfuri de ac strălucitoare.

A smucit mașina spre marginea drumului, unde se termina balustrada. A stins farurile și a coborât de pe scaunul șoferului. Huietul apei ca într-un ghioc îi umplea urechile.

A deschis portiera din spate.

Când a pășit afară, mama era cuibărită în brațele ei ca un copil, cu paltonul peste piept, cu capul încă înfășurat în bluzonul de la petrecere. Hope era mai înaltă, însă Madeleine era mai lată, mai puternică, atletă în echipa facultății. Mai era și plină de electricitatea spaimei. Putea să se descurce pe o sută de metri.

A trecut de pe pământul dur pe iarba scundă de pe faleză. Mai departe, în josul coastei, luna privea.

Madeleine a aruncat o privire spre capul mamei rezemat de umărul ei. Hope părea că e adormită.

Cu pași șovăitori, a pornit în jos pe pervazul de stâncă. Peretele de rocă în spate, tufărișul sub picioare, capătul falezei înaintea ochilor și marea dedesubt: toate cenușii ca piatra, negre ca fierul, toate argintii și sidefate – în afară de catifeaua mamei, care încă mai ardea mocnit cu un portocaliu-închis, cețos.

Pervazul se înclina abrupt spre mare. Madeleine a coborât cu grijă, cu tenișii încordați împotriva pantei. Auzea valurile explodând mult mai jos.

S-a oprit un moment.

Apoi a mers mai departe, strângând-o mai tare pe mamă, până ce s-au apropiat de muchia falezei. Madeleine s-a prăbușit din nou în genunchi, cu Hope strânsă între brațele și coapsele ei. La un pas și o cădere mai departe, apa neagră și spuma albă se învârtejeau într-un golfuleț scobit în stâncă.

În liniște, Madeleine a alunecat afară din trupul său. S-a văzut ca un operator de film, ca și cum asta n-ar fi fost decât o scenă dintr-o peliculă de coșmar.

De undeva de sub buza falezei, s-a văzut înclinându-și fruntea peste a lui Hope, s-a văzut sărutând-o pe vârful nasului, foarte ușor. Când a ridicat capul, obrajii lui Hope erau uzi.

Vuietul mării s-a estompat când obiectivul aparatului s-a apropiat, trecând peste iarbă, peste genunchii ei și peste femeia pe care o ținea în brațe. Madeleine a început să umple cadrul. Obrajii îi luceau. Ochii îi luceau.

Privea drept înainte – nu la un public, nu la o lentilă imaginară; privea valurile Pacificului, răzvrătite și întunecate. Aceleași valuri pe care nu le mai auzea.

Tăcere. Acum doar umerii ei și doar fața ei. Șuvițe de păr îi

rătăceau peste frunte. A închis ochii.

Nemișcare.

În cele din urmă, o mână a tras cu blândețe părul deoparte. Și aparatul de filmat s-a retras încet, și din nou valurile s-au auzit pleoscăind. Cealaltă mână îi freca nasul, obrazul.

Marea devenea mai sonoră pe măsură ce aparatul de filmat se retrăgea, înfățișându-i torsul. Nu mai avea pe nimeni în brațe.

Apoi Madeleine a deschis ochii, a reintrat în trupul său. A văzut luna rece și oceanul străbătut de valuri aspre.

Ceasul de la mână arăta 4.35 dimineața.

În spatele ei, o scânteiere în iarba aspră.

A smuls-o de acolo: o șuviță de metal. S-a uitat lung la ea. Și-a ținut răsuflarea. Se potrivea cu șanțurile din palma ei.

A aruncat o privire înapoi spre ocean. Curând însă mâna i s-a încleștat, iar lănțișorul i s-a prelins din pumn ca apa.

Lănțișorul i se prelinge din pumn ca apa.

– L-am păstrat, zice. Vocea lui Madeleine a supraviețuit poveștii, învinețită, dar utilizabilă. Ceea ce se presupune că nu trebuie să faci, știu. Însă am făcut-o. Și după douăzeci de ani l-am adus aici ca să… ca să-l înmormântez în mare.

La depărtare de un sfert de cerc, fața lui Timbo se îndulcește – doar o nuanță, dar îl schimbă.

Vizavi de ea, Nicky – Cole – se holbează îngrozită.

Tatăl lor se uită la marginea labirintului, unde pătura împușcată în măruntaie s-a așezat, cu ciucurii fluturând ca degetele unui muribund. Lui Madeleine i se pare că l-a auzit țipând când ea a rostit acele cuvinte – „I l-am luat eu după ce am omorât-o" –, însă vocea lui a fost înăbușită de vânt, vuietul din arcuirea unui ghioc.

– De ce n-ai lăsat-o pe mama ta în golf? întreabă Timbo.

Asta e ușoară.

– Am cercetat odată tiparul mareelor pentru o poveste pe care a scris-o tata. Știam că un cadavru din golf poate să fie aruncat la mal, însă un cadavru din apa aflată mai departe la sud… Se cutremură. Așa că m-am întors cu mașina la facultate, spune peste câteva clipe. Întocmai cum mi se spusese. Colega de cameră trebuia să petreacă revelionul în căminul iubitului ei.

Madeleine își amintește că și-a lăsat pe jos lângă ușă haina și încălțările. Își amintește că a stat acolo în șosete. Își amintește că s-a apropiat de baie tocmai când un bărbat gol-pușcă ieșea de acolo.

– Însă l-a adus pe el acasă la noi.

Amândoi s-au tras repede în spate, mâna ei ghemuind lănțișorul în palmă, mâna lui plonjând spre vintre.

„Nu ne-am dat seama că ești încă aici."

Pumnul îi zvâcnea, așa de tare îl încleștase.

„Am dormit. Probabil o gripă de iarnă."

„Ei bine, du-te înapoi în pat, campioano." El și-a încleștat cealaltă mână peste prima și și-a târșâit picioarele pe lângă ea. „E vreo trei dimineața."

(De fapt, era vreo cinci dimineața. Însă când doamna detectiv de culoarea limetei B.B. Springer i-a cerut colegei de cameră să confirme unde se afla Madeleine de revelion, iubitul și-a amintit clar schimbul de replici din fața băii: trei dimineața. La o oră după ce cumnatul și cumnata lui Hope Trapp i-au urat acesteia noapte bună.)

„Și An Nou fericit." Cuvintele alunecaseră pe lângă ușă când se

închidea, păruseră un ecou al pereților cu faianță. Madeleine a aprins lumina. În oglindă a întâmpinat-o o femeie speriată, cu hainele pleoștite, cu părul lățos.

Pumnul i s-a descleștat. Lănțișorul era răsucit în palmă.

Madeleine își drege glasul.

– Mai târziu m-am dus cu mașina acasă. Din nou. Până să ajung acolo, tata deja trăsese semnalul de alarmă.

Tatăl continuă să privească în pământ.

– L-am păstrat, repetă ea. Din când în când îmi încuiam ușa și deschideam cutia cu bijuterii și mă uitam la… la lănțișor. De câteva ori chiar mi l-am pus la gât. Dar în cea mai mare parte a timpului doar… a hibernat. Douăzeci de ani. Simte discul săpând în pielea palmei, strânge mai tare. Apoi îi spune tatălui: Presupun că m-a ajutat să-mi suport frica.

Valurile vociferează chiar sub panta abruptă, însă Madeleine aproape că nu le aude. El o privește amenințător. Ar fi putut să păstreze tăcerea, știe; dar, oh, era sătulă până peste cap de tăcere.

– Mă îndoiesc că mi-au căzut ochii pe el în ultimii cinci ani.

Îi cad ochii pe el acum.

– Însă ai mătușii mele, da. Înainte de petrecere. Voia să împrumute niște bijuterii. Numai că nu eram în camera mea.

Cu doar cinci zile înainte! Aproape că scoate un strigăt de uimire. Lumea s-a înclinat pe axa ei de atunci, s-a rostogolit ca o bilă cu numărul 8 într-un univers paralel. S-au sfârșit vieți. A Dianei. Și a sa.

– Așa că s-a servit singură. Aproape că n-am văzut-o toată seara. De fapt, am încercat să mă feresc de ea. Și după ce petrecerea s-a sfârșit…

Tatăl își ridică ochii spre ai ei, și în clipa aceea Madeleine înțelege: el va scrie ultimul capitol. Sebastian Trapp a fost întotdeauna lăudat pentru deznodămintele sale.

– După ce i-a mânat pe toți afară din casă, Simone a încercat să deschidă ușa mea. Ar fi trebuit să răspund. Madeleine înghite în sec înainte să continue: Pentru că, atunci când n-am făcut-o, i-a dat lănțișorul Dianei.

Timbo pare să ridice o mână mai sus, ca și cum i-ai face semn unui profesor.

– De unde știi?

Sebastian, ridicând piciorul desculț, intervine:

– Îngăduiți-mi mie să explic.

Cu vigoarea ultimului suflu al unui om foarte obosit, în timp ce face un pas în spate.

97

Ăsta-i deznodământul greșit.

Mama e moartă și Magdala a omorât-o?

Presupusesem că mama e moartă. Presupusesem că *el* a omorât-o.

– După scena din bibliotecă, spune el, și chiar a fost o scenă, cu decor și regie, Maddy m-a dus la etaj. Am zăcut în pat o oră bătându-mi capul cu nu așa de misteriosul Mister al lui Cole. Pe piept îmi stătea bulgărele de sticlă care nu izbutise s-o doboare pe domnișoara Hunter când o pocnise idiotul ăla de Frederick. Domnișoara Hunter însăși mă doborâse pe *mine* cu un petic de hârtie. Presupusese că știu ce i s-a întâmplat soției mele. Nu era nici pe departe prima. Eu presupusesem că *ea* știe, dat fiind că dispăruseră în același timp – că ea ar putea să dezlege unul sau două mistere vechi. Însă când am citit lângă foc ce scria pe cele două aripi, *Spune-le ce i-ai făcut ei*, mi-am dat seama că amândoi bâjbâim în întuneric. Numai că acum cineva dintre noi știa.

Un zâmbet care spune „Ce ghinion!“ îndreptat spre mine. Îmi vine să urlu.

În tot acest timp l-am învinuit pe el, l-am *urât* pe el. Cât despre sora mea, gârbovită acolo, cu încheieturile degetelor învelite în argint, nu simt decât tristețe. Mi-o amintesc pe atunci și mă uit la ea acum, dincolo de labirint, dincolo de douăzeci de ani. „Pe tine nu te-ar obseda? Să iei o viață“, mă întrebase Simone.

A obsedat-o pe Madeleine.

– Apoi, chiar după miezul nopții, Diana mi-a făcut o vizită, cu un lănțișor legănându-i-se pe degete. „L-am văzut de două ori astăzi“, a zis. „L-am văzut pe Cole dându-i-l lui Hope de revelion. Acum douăzeci de ani. Acum *douăzeci* de minute, Simone mi l-a dat *mie*. Îl împrumutase de la Madeleine.“ Am luat lănțișorul, mi-am mijit ochii spre inscripția de pe pandantiv: *Cherchez la* – mă rog, acum știm cu toții, nu-i așa? Scriu exact acest gen de povești, am putut să fac deducțiile adecvate. Soluția s-a alcătuit singură. Diana părea… *în transă*. Ca și cum ar fi zărit o nouă față într-un portret de familie. Așa mă simțeam, desigur, în ciuda faptului că negam. „Hai s-o întrebăm cum a ajuns la ea“, am zis, cu toate că știam amândoi *cum*, sau, cel puțin, de la *cine*, ceea ce ne dădea o idee clară despre *motivul* pentru care Madeleine îl păstrase fără să pomenească nimic. Însă Diana a continuat. „E Madeleine“, a șoptit ea. „Madeleine știe ce s-a întâmplat cu…“ „Ești tulburată“, am zis – încercam cu disperare s-o țin în prezent, unde știam că Maddy n-a făcut nimic rău. „E toată chestia

asta cu Cole. Fluturi presărați pe aici și…“

Vântul se întețește și fluturele mi se bâțâie în mâini. Degetele mele strâng hârtia, fac adâncituri în ea; muchiile îmi taie palmele.

– Însă era prea târziu, știam; cumva, știam că e prea târziu. „Nu mă interesează *Cole*“, a șuierat ea. „Mă interesează ce s-a întâmplat *atunci*. Mă interesează de ce are ea *acel lănțișor*.“ Atunci am zărit un bărbat în oglinda crăpată a toaletei, în pijama albastră și cu fața albă, cu o șuviță subțire de metal într-o mână și micul bulgăre de sticlă în cealaltă. L-am văzut cum se apropie, cu Diana în spatele lui, doar o flacără portocalie pâlpâind, cu vocea ei neclară.

Sebastian închide ochii.

– Am văzut cutia cu mărunțișuri de sub oglindă, plină cu… oh, butonii, niște ace de cravată. Și cuibărită în cusătura capacului era – este – o fotografie de pașaport: fiica mea, la patru ani. În ziua aceea abia putea să stea serioasă. Deschide ochii; îi strălucesc. În fiecare dimineață, de mai mult de treizeci și cinci de ani, când decid cum să-mi împodobesc încheieturile mâinilor și persoana, o văd pe Madeleine, încercând să nu râdă de mine.

Madeleine încearcă să nu plângă.

– Și apoi a venit vorba de poliție. Nu puteam să *gândesc*. Să susțin că e o imitație? Sau s-o arunc pe Maddy în Jaguar și să fug la aeroport? Capul meu, *inima* mea… Însă în vreme ce priveam în oglindă, Diana mi-a spus: „Mă duc să sun la poliție“. Cu oțel în voce. Eu mă uitam doar la fotografia aceea, la fetița mea. Care nu putea să audă în ce necaz a intrat.

Cravata lui biciuiește aerul rece, scurgându-se spre Madeleine; pistolul șovăie în mâna lui.

– „Acum, te rog, dă-mi înapoi lănțișorul.“ Chiar a zis „te rog“. Am închis ochii. Cu siguranță nu observase nimeni altcineva, nici măcar Simone nu l-a recunoscut. Dacă Diana ar fi putut doar să… Apoi ea și-a repetat cererea. Fără „te rog“ de data asta. Am ridicat privirea, am văzut-o în spatele meu, cu palma întinsă. Inima mi-a săpat o gaură în piept și m-am răsucit fulgerător și mi-am rotit mâna.

O pauză.

– Nu mâna care ținea lănțișorul, adaugă el. Mâna care ținea bulgărele de sticlă.

„Ăsta e deznodământul greșit.“

– Am văzut odată o pasăre murind în zbor. Într-un safari. Un pescărel albastru. Pene de un albastru pur, pieptul portocaliu aprins. Îl urmăream cu binoclul când s-a prăbușit din norii din Congo. Ca și cum un curent electric s-ar fi întrerupt. Mi-a stat inima în loc privind. Își lovește călcâiul de o piatră și trece absent în spate, în al treilea cerc. Așa a căzut Diana. Înainte să atingă podeaua, am știut că am ucis-o. A aterizat pe o parte, pe jacheta costumului meu. Acel costum a dispărut

de mult, detectivule.

Timbo încuviințează din cap.

Își mută privirea spre mine așa de iute, că fac un pas în spate.

– Am îngenuncheat lângă pat. Fața frumoasă a Dianei era înclinată spre mine, ochii ei frumoși priveau fix. M-am gândit la toate viețile pe care le-am curmat în cărțile mele. M-am gândit la toate crimele. Acum mă alăturasem acelei frății; devenisem un ucigaș, așa cum jumătate din lume jura deja că sunt. Și cât de absurd părea dintr-odată – nu că o persoană poate să pună capăt vieții alteia, ci faptul că ar putea să creadă vreodată că acea moarte n-o să pună capăt și propriei sale vieți. Ce personaje stupide am născocit.

Undeva, un pescăruș scoate un țipăt de jale. Curând marea o să ia foc.

– Și totuși am procedat așa cum ar putea s-o facă unul dintre ucigașii mei. I-am pus sub cap un prosop. Am căutat-o prin buzunare – doi cercei cu șurub micuți, ai lui Madeleine. Am pus lănțișorul în cutia mea cu mărunțișuri. Și după aceea? Dizolvasem cadavre în var nestins; pusesem în vin de Xeres cucută imposibil de descoperit. Niciodată în șaptesprezece romane nu imaginasem un mod plauzibil de a masca uciderea unei femei cu o rană la cap. O cădere pe scară? Dar acele trepte de marmură sunt rotunjite, și dacă cineva se ducea la bucătărie la orele mici ale dimineții? Trebuia să pun o distanță între momentul morții și descoperirea… descoperirea ei. Cu cât sunt mai multe puncte, cu atât e mai greu să le legi între ele. Alternativa accidentului era sinuciderea.

Vocea i se frânge. Tace un pic.

– Nu-mi plăcea asta, dar, ce-i drept, nu-mi plăcea nimic din toate astea. Am deschis ușa – Dumnezeule mare, cum mă temeam de acel întuneric! – și m-am dus fără să scot nici un sunet în dormitorul Dianei. La fel ca domnișoara Hunter, nu cred în semne – însă, în mod suspect, fereastra era deja deschisă. Nu era o metodă garantată de a muri, fie sinucidere sau accident, exact din motivele arătate de acea doamnă detectiv enervantă. N-ar fi chiar convingătoare. Apoi mi-am amintit o intrigă la care renunțasem, și mi-am amintit și de jurnalul Dianei, în care nu mai scrisese de mult, unde după accident și-a notat suferința și disperarea și rușinea pe care le simțea după ce-și pierduse copilul și soțul. Familia. *E un clișeu groaznic, dar nu mai pot continua. Vinovăția o să mă târască în jos și o să mă înece.* Îmi dăduse voie să-l citesc înainte de căsătorie – se arăta vulnerabilă și o iubeam pentru asta. Așa că știam unde își ține jurnalul: în birou, la îndemână. Altceva suspect. Nu mi-am petrecut prea mult timp căutând – *vinovăția m-ar fi târât în jos* –, iar chestia cu înecul a fost, pur și simplu, o nimereală grozavă. Scrisese mai mult pe aceeași pagină, dar ceea ce ați citit era tot ce-mi trebuia; am rupt acea parte, am pus-o pe scaun. Asta avea să

rezolve problema? Nu pentru enervanta doamnă detectiv. Totuși, e greu să contrazici un bilet autentic ca scris, dacă nu ca spirit. E greu să stabilești ora morții cu un cadavru în apă. Chiar am sperat că Diana își revenise până să mă întorc în dormitorul meu. Nu-și revenise. Am luat-o în brațe – trupul era încă moale, încă oribil de cald – și am dus-o pe coridor și în jos pe scară. Ziua nunții noastre derulată invers. Am trecut pe sub portretul de familie, portretul pe care îl țin acolo ca să-mi aducă aminte de ceea ce am pierdut. Am culcat-o pe canapeaua din living, am deschis ușile de sticlă. Când m-am întors spre ea, câinele îi lingea vârfurile degetelor. Aproape am izbucnit în plâns. Am dus-o afară. Am… am intrat în apă, m-am lăsat în genunchi. Cine știe de ce, m-am întrebat ce vor înțelege peștii din asta. Apoi am rostogolit-o… am rostogolit-o cu mare blândețe pe Diana și i-am apăsat capul pe marginea heleșteului, ca să intre murdărie în rană. Și acolo mi-am luat rămas-bun. Orice rămas-bun înseamnă… în fine.

Își trece o mânecă peste frunte.

– Înapoi în camera mea, am cercetat covorul – nepătat – înainte să mă furișez din nou în jos pe scară, de data asta spre biblioteca mea, unde am aruncat în foc costumul și prosopul și am pus cubul fatal pe sugativă. Fusese evidențiat din plin mai devreme în seara aceea, absența lui ar fi putut să fie observată. Am stat la birou și am așteptat. Înghite în sec, apoi adaugă: Am așteptat până după răsărit, am așteptat până am auzit un țipăt.

Răsăritul de astăzi, dincolo de dealuri, a zugrăvit apa într-un albastru aspru, a colorat pietrele de la picioarele noastre în alb și roșu-ruginiu. De cealaltă parte a labirintului, lacrimile alunecă pe fața surorii mele; în apropiere, ochii lui Timbo sclipesc.

Ai mei sunt larg deschiși și uscați, nu-mi vine să cred.

– Când m-ați văzut apoi năvălind în heleșteu, năucit – aceea era suferință adevărată. Ca și cum ți-ai vedea cu groază ieșind la iveală conturul palmei pe pielea copilului tău. Diana n-a făcut rău nimănui. Diana n-a fost în locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Pur și simplu, a fost de partea greșită a instinctului omenesc de a-ți proteja cu orice preț odrasla.

„Deznodământul greșit.“ Privirea mea călătorește departe, pe coastă, unde lumina soarelui mocnește deasupra dealurilor.

– În seara următoare am aflat de la fiica mea că mama ei – și mama ta, așa cum știe acum Madeleine – a murit aproape în același fel: o lovitură la cap, apoi un mormânt acvatic. Absolut accidental, săvârșisem o crimă trasă la indigo.

Maddy lasă capul în jos, suspinând.

– Așa că i-am pus în mână lănțișorul – acel lănțișor vagabond, de la Cole la Hope la Madeleine la Simone la Diana la mine și înapoi la Madeleine – și i-am cerut ceva: „Îngroapă-ți mortul“, am zis.

Încuviințează din cap încet înainte de a relua: Și mi-am ascultat propriul sfat. M-am așezat la mașina de scris și am mărturisit – am mărturisit că le-am luat viețile soției și copilului meu. Alegeți care soție. Am luat viața Dianei, desigur, însă și pe a lui Hope, dezamăgind-o. Soarta ei este rezultatul faptelor mele. Și Madeleine este copilul a cărui viață am luat-o – copilul care a renunțat la viața sa ca să mă îngrijească –, deși nici unul dintre cei care au citit acea scrisoare nu s-ar fi gândit că mă refeream la tine.

Se răsucește în direcția mea.

– Nici măcar *tu*, se pare. Ai plecat din casa mea înainte să-ți pot lua viața. Sunt foarte bucuros că ai făcut-o. Și de aceea m-am predat pe pagina sculptată din nou în mâinile tale. Am vrut să iau povara lui Madeleine. Am vrut să-ți protejez identitatea. N-am vrut să te caute nimeni dacă tu nu voiai să fii găsită, și nu i-am spus nimic surorii tale. Așa că te-am omorât negru pe alb. Și *asta*, domnișoară Hunter, este rezolvarea ta.

Fluturele pârâie în palmele mele. O pasăre țipă pe undeva, aproape.

– Mi-am adus aici celălalt copil ca să-mi iau rămas-bun. Dregându-și glasul, observă: Scena a devenit mai aglomerată decât mă așteptasem.

De cealaltă parte a labirintului, Madeleine își șterge ochii cu pumnul, își trece mâneca pe sub nas. Apoi, cu o mică strâmbătură de durere spre tatăl său:

– De ce ai adus un pistol?

– Ca să pot să trag cu el.

98

Îmi îndrept privirea spre Timbo, îl surprind încordându-și degetele.

– Cine e persoana care o vizați, domnule Trapp?

– Pe care.

Haina i se deschide în vânt, alarmată, cămașa albă e brăzdată de dâre late de sudoare.

– Cam atât despre genul nostru preferat, domnișoară Hunter! Cam atât despre indicii folositoare și deznodăminte în bună rânduială!

Știam că el a făcut-o, *știam* – dar nu-i nici un triumf aici, nici o satisfacție sumbră; nu-i decât tristețe, profundă și întunecată. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea.

Vântul se îndârjește acum, și marea odată cu el. Labirintul începe să se învârtă. Când un val se ciocnește de faleză, Sebastian pășește în al doilea cerc, ca pentru a-și păstra echilibrul.

Îmi strigă:

– Aș vrea să spun că toate ofensele pe care le-ai suferit n-au fost altceva decât puneri la încercare ale iubirii tale, și tu, în mod ciudat, ai trecut testul. Aș vrea să…

– Cu cuvintele tale! Părul mi se lipește de lacrimi. Cu cuvintele *tale*!

Un zâmbet foarte blând.

– Oh, domnișoară Hunter. Oh, Nicole. Ai fost mai puternică decât mine.

Ochii îmi sunt năpădiți. Forma lui albă tremură și se topește.

– Ai devenit cea care ai fost întotdeauna.

Mă cuprind cu brațele, plângând în hohote.

Când clipesc, îl văd din nou clar, Webley-ul i se clatină în mână. Arunc o privire spre sora mea, spre polițist.

– Îi urâm pe cei pe care-i rănim, copila mea, îmi spune Sebastian Trapp. Îi rănim pe cei pe care-i urâm și-i urâm și mai tare. Coborâm în spirală pe un canal de scurgere. Ne soarbe în jos. Am aflat asta prea târziu. Apoi strigă spre Maddy peste umăr, împotriva vântului: Ține-ți firea, draga mea!

Timbo se încruntă.

– Domnule Trapp.

– Gata cu uimirea, Madeleine. Spune-i sărmanei tale inimi că nu s-a întâmplat nimic rău.

Cu o mișcare fluidă, Timbo înaintează și se ghemuiește și acum are Beretta în mâna stângă.

– Domnule Trapp. Sper că nu aud vreun rămas-bun tandru.

Tata se răsucește spre mine.

– Ești un detectiv excelent, Nicole, îmi spune cu ceea ce sună a mândrie, în timp ce pistolul îi tremură între degetele încleștate.

Mă simt încălzită și totodată foarte înfrigurată.

– Sunt?

– Metodele tale sunt neconvenționale. Chiar ilegale. Dar da.

– *Domnule Trapp*.

Labirintul se învârtejește mai repede acum, vântul și lumina șiroiesc pe coridoare.

– Voiai să știi dacă am putut cu adevărat să-mi amintesc un anumit timbru după atât de mulți ani.

– Ai petrecut o zi fericită cu copilul tău, îi răspund.

– Domnule Trapp, o să număr până la cinci.

– Da, o zi fericită, într-adevăr – atât de fericită, de fapt, încât am cumpărat două suluri cu viceregele.

– Unu, strigă Timbo.

– Tată!

Madeleine pășește în față.

– Al meu este într-o cutiuță de metal în ultimul sertar din stânga al biroului.

– Am ajuns la doi, domnule.

– Nici un timbru nu lipsește. Nici un fluture nu și-a luat zborul.

– Tată, repetă Madeleine.

Lumina de pe pietre curge ca mercurul între noi.

El zâmbește larg.

– Timp de douăzeci de ani m-am uitat la ele. Oh, și…

– Trei.

Falca lui Timbo e încleștată.

– Te rog, zic. Tată.

Întind mâna spre el.

– Și dacă vei scrie vreodată un roman…

– Tăticule, imploră Madeleine, punând un picior în vârtej.

– Patru!

Însă tata se uită doar la mine, îmi zâmbește doar mie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să se întindă prea mult.

Pășește în centrul labirintului și își duce brusc pistolul la tâmplă.

Și când împușcătura biciuiește aerul, fluturele îmi scapă din strânsoare cu un freamăt de aripi ascuțite și zboară peste apă, migrând spre largul oceanului, prima și ultima sa călătorie.

99

Din momentul în care detectivul Timbo Martinez s-a afundat în pădure în căutarea semnalului, Maddy și cu mine nu ne-am spus nici un cuvânt – nici când el s-a întors pe faleză, nici când a plecat iar să caute ajutoare și un medic legist, nici în timp ce, asemenea unui polițist de la circulație, își dirija colegii pe pervazul de stâncă.

Brațele erau desfăcute larg, la fel și picioarele ca niște picioroange; pătura pe care Timbo o pusese peste el nu-i acoperea decât trunchiul și capul. Tata și lințoliul lui, fiecare cu o singură rană de glonț.

La un moment dat, m-am întors cu spatele, spre plaja pe care el și cu mine ne-am plimbat, și părea că au trecut ani de atunci. Sclipiri în nisipul ud.

„Ce taine ai putea să ascunzi tu, jună Hunter?"

Apoi Timbo ne-a condus de-a lungul Cărării de Coastă, prin tuneluri de eucalipți și pini. Am tras în piept miros de mentă și pământ, am ascultat mârâind marea nevăzută, am simțit cum vântul îmi despoaie obrajii până se usucă. Și, înghețată în măruntaie, oroarea că m-am înșelat – că *noi* ne-am înșelat, împreună.

La nici doi metri în fața mea, Madeleine mergea greoi, încet, cu gluga pe spate, cu părul revărsat peste ea. Când a trecut de ultima cotitură și a dispărut, m-am întrebat, brusc înfiorată, dacă atunci când o să trec și eu de curbă o să descopăr că sora mea a dispărut, a evadat din acest loc și, poate, din această lume.

Dar nu: așteaptă în locul din care se admiră panorama, așezată pe singura bancă.

Timbo o ia înainte în pas alergător, urcă săltând scara de pământ spre parcare. Mă uit la Maddy; dincolo de capul ei lăsat în piept și umerii încovoiați este priveliștea pe care tata a împărtășit-o cu mine, acel moment desfășurat cu încetinitorul: marea, norii, dealurile, totul sălbatic și sfidător, supranatural de luminos.

Acum Timbo se întoarce, mijindu-și ochii în lumina soarelui.

– Șase vehicule civile acolo, nici unul parcat la mai puțin de douăzeci de metri de mine. Își rostogolește pe ceafă o sticlă de apă. De parcă ar ști că sunt polițist, adaugă.

Îmi aruncă sticla, apoi își pune mâna streașină la ochi, se strâmbă spre Madeleine. Pune o sticlă lângă ea.

Trage adânc aer în piept și urcă iar pe deal. Mă așez lângă Maddy, ridic capul spre cerul albastru. Când te gândești că am fost martora momentului în care sufletul lui a urcat acolo.

– E prea mult să sper că ai o țigară.

Are vocea răgușită; fața îi este dezgolită spre lumină.

– Un pic prea mult, răspund.

Desface capacul sticlei de apă, înghite. Se șterge la gură și se răsucește spre mine. Are ochii injectați.

– Te-ai gândit vreodată să-mi spui?

Nu m-am gândit.

– M-am gândit.

– Pentru că mi-aș dori să fi știut.

– Și eu mi-aș fi dorit să știi, zic și, spre surprinderea mea, e adevărat.

Trage aer pe nas, așa de adânc, că din gât îi izbucnește o tuse.

– M-am gândit că ai stat acasă în toți acești ani din cauză că erai așa de tristă că mami a dispărut.

– Eram.

– Dar n-a fost de aceea.

Ea privește marea. Soarele pe apă se sparge ca sticla în ochii mei și, pentru o clipă, o văd pe Madeleine trăgând de o sfoară din gâtul unei sticle de bere, ridicând pânzele corabiei micuțe dinăuntru. „Asta este SS *Cole*“, anunță ea. Am șapte ani și ea e eroina mea.

– Părea corect, spune. A *fost* corect. Ea n-a apucat să-și trăiască viața. Nici eu nu trebuie să mi-o trăiesc pe a mea. Trebuie să mă dedic tatei – l-am lipsit de ceva. Trebuie…

Își oferă fața cerului, cu ochii închiși; părul începe să i se învolbureze în jurul capului ca un nimb răzvrătit.

– O iubeam! strigă exaltată. Pe acea *magnifi*… acea *forță a naturii*, mama noastră. O *iubeam*. Pe acea *încăpățânată*, uluitoare – acea *frumusețe* – acea… Nu-mi vine să cred că sunt făcută din ea. Se cuprinde cu brațele și murmură: Amândouă suntem.

Mă cuprind și eu cu brațele și privesc valurile.

Acum Madeleine deschide ochii, clipind, și privește în susul scării rudimentare, unde Timbo, în vârf, vorbește fără oprire cu o femeie a cărei tunsoare paj lucește în soare într-un roz scânteietor.

Ca și cum am fi bătut-o pe umăr, B.B. Springer ne observă, ridică o mână. Apoi strânge pumnul și ridică degetul mare.

– Asta nu-i *Top Gun*, scorpie cu prea multă fructoză. Bombăneala lui Maddy e urmată de alt acces de tuse. Frumos din partea lor că încă nu m-au arestat.

– A fost un accident.

– Faptul că nu l-am raportat n-a fost. Vocea îi sună cu o sumbră siguranță de sine; a făcut cercetări. Faptul că m-am descotorosit de… de ea n-a fost. Privindu-mă cu asprime, reia peste câteva clipe: Aș fi înțeles, să știi. Unii oameni poate că nu, dar eu aș fi fost bucuroasă pentru tine. *Sunt* bucuroasă pentru tine, Nicky.

Am un nod imens în gât.

– Îmi pare rău că te-am înșelat.

– Să nu-ți *pară rău*. Zâmbește: ce zâmbet perfect are! Toată lumea *minte*. Ai avut motivele tale. Așadar, nu mai trebuie să vorbim niciodată de asta.

– Te-am manipulat.

– Fir-ar dracu' al dracului, chiar că da. Însă aveai motivele tale.

Își șterge ochii și mi-i șterg pe ai mei. „Lasă-mă să te iau de mână", mă rog în gând.

În loc de asta, oftează.

– Sora a făcut-o. Bag mâna-n foc că pe asta n-ai prevăzut-o.

– Nu.

– Mă bucur că ai apucat să petreci ceva timp cu el. Și el cu tine.

Stăm în tăcere. Mă uit lung la apă.

– Ar fi trebuit să știu, spune ea cu voce joasă.

Apoi simt o atingere pe ureche. Îmi țin răsuflarea. Închid ochii.

Vârful degetului ei îmi urmărește foarte delicat osul până la bărbie. Îmi mângâie nasul, scobitura obrajilor; îmi netezește pe rând sprâncenele. Și acum privesc în ochii lui Maddy, strălucitori și mari.

– Ești frumoasă, zice.

Nu răspund. Nu pot.

Ne răsucim la unison și-i vedem pe B.B. și Timbo coborând ușor pe trepte.

Brusc, ca și cum ar fi fost chemat, vântul urlă cu așa putere, că vorbele se împrăștie când Magdala le rostește cu gura la urechea mea, îndesându-și palma fierbinte într-a mea.

– Întotdeauna ai fost, spune în șoaptă.

100

Ușa se deschide cu un mic icnet, ca și cum aș fi luat casa prin surprindere.

Stau în holul răcoros, cenușiu al primei case pe care am cunoscut-o în viața mea.

După o clipă, mă uit în încăperea cu puzzle-urile. Toate acele puzzle-uri pe jumătate însuflețite, acel canar neliniștit uitându-se la pisică. Și pictată pe perete, râzând așa cum, probabil, rareori râdeau prostituatele din estul Londrei acum o sută cincizeci de ani: sora mea.

Însă asta nu-i o carte de istorie; asta-i o carte polițistă.

Mă răsucesc spre ușa ei.

Nu m-am uitat prea bine prin cameră când mi-a făcut semn să intru acum câteva dimineți, când ziariștii se împrăștiau din fața casei. Acum studiez decorul: cărți broșate jerpelite îngrămădite pe rafturi, cu cotoarele strâmbate; o lampă cu lavă moartă; o colecție de trofee sportive. Un gargui ghemuit pe marginea patului nefăcut.

Watson se linge pe bot, înclină capul într-o parte, întrebând când se întoarce Maddy.

O strâng în brațe, o pun pe covor.

Cameră după cameră, facem turul parterului. Apoi urcăm pe trepte.

În capul scării le întâlnesc privirea – unul câte unul, de la stânga la dreapta. Sora mea, împachetată ca un cadou în rochia ei albă cu breteluțe. Tata, cu o sprânceană surprinsă. Mama, acel zâmbet care sfidează moartea, larg ca orizontul, iar în poala ei, eu, îmbrăcată ca un băiat. Cu un fluture alb în mâini.

Arunc o privire prin camerele nefolosite ticsite cu statui și modele ale sistemului solar, florete și animale-zombi.

Cu un etaj mai sus trec pe lângă ușa Dianei, arunc o privire în dormitorul tatălui meu. Încerc să ghicesc locul în care trebuie să fi căzut ea.

Cu un etaj mai jos, intru tiptil în bibliotecă, de parcă vin nepoftită. Trec pe lângă ferestrele luminate de soare spre biroul lui, spre șemineul rece din spate. Rafturile cu cărți de pe fiecare perete se arcuiesc în față – nu așa de departe cât să-și vomite ocupantele, doar cât să se uite la mine curioase, scârțâind. Mormăie și murmură, sunetul paginilor întoarse.

Câinele a dispărut.

Un mic far își trimite raza în ochiul meu. Cubul de sticlă stă pe sugativă, întocmai cum spusese el. Îl cântăresc în mână, apăs degetul mare pe o muchie. Poate că mi-a absorbit în mod invizibil sângele.

Poate că sticla are memorie. De ce nu? Orice altceva are.

În spatele biroului, o cheie neagră iese dintr-un cadran de pe perete. O răsucesc. În șemineu flăcările se ridică în capul oaselor și se întind după pauza de o noapte.

Mă așez pe scaunul lui. Fluturii dorm sub Remington. Dacă bătutul lui la mașină nu i-a deranjat niciodată, atunci cu siguranță eu n-o s-o fac.

Deschid sertarul de jos din stânga. Ridic capacul cutiei de metal dinăuntru. Viceregii sunt rulați strâns, strălucitori.

Caut în buzunar, scot lănțișorul. E mai rece decât era când Madeleine a rostit acele ultime cuvinte, când mi l-a împins în palmă.

Îl înclin spre flăcări. Zalele de argint iau foc și cuvintele gravate pe disc fulgeră clare:

CHERCHEZ LA FEMME.

Am căutat femeia, e adevărat.

Metalul e neted pe ceafa mea. „S-a pierdut în toată agitația aceea", le-am spus polițiștilor. „A căzut în valuri și s-a dus la fund."

Cuibăresc discul sub guler. Apoi închid ochii.

P.S. O bucată din moștenirea mea rămâne nerezolvată.
Vei găsi indiciile deasupra acestei scrisori.

E ușor acum, când stau unde stătea el, născocind enigme pentru cititorii săi. Indiciile din partea de sus a scrisorii sunt – erau – primele cuvinte pe care le-a scris. Deasupra tuturor celorlalte.

Și mi le amintesc, mai mult sau mai puțin:

Ăsta n-o să fie un lung rămas-bun. Sunt în biblioteca mea noaptea târziu – așa de mult trecut de douăsprezece, că suntem aproape la treisprezece.

E simplu. Am asta în sânge.

Mă duc la cele mai apropiate rafturi. Dacă există aici un sistem de catalogare, a murit odată cu tatăl meu; îmi pierd două ore târând scara pe balustradă, atingând cotoare și cercetând coperți, până ce o găsesc, la trei metri de podea, cu coperta ciupită, dar bine legată: Raymond Chandler, *Rămas bun pentru vecie.*

Răsfoiesc până la capitolul 13, mă uit la ultima pagină din capitolul 12, unde ultimul rând a fost subliniat cu cerneală roșie.

Nu există capcană mai fatală decât cea pe care ți-o întinzi singur.[68]

Împing cărțile deoparte, întind mâna în bezna din spatele lor.

Manuscrisul e înfășurat în (ce altceva?) o panglică. Îmi iau de la Chandler un scurt rămas-bun și cobor de pe scară. Mă întorc la birou. Dezleg panglica.

Pentru Cole

Întorc foaia.

Iată o poveste doar pentru tine.

Titlul e scris pe foaia de dedesubt.

DIN CER O SĂ CADĂ COPILUL
roman polițist din seria Simon St. John
de
Sebastian Trapp

Și, în cele din urmă:

Dragă domnișoară Hunter,

Ai grijă cum pășești pe scară.

Acum: experiența m-a învățat că toți vor adevărul până dau de el. Poate fi preferabil să aștepți și să speri.

În scrisoarea lăsată sub ușa ta îmi asum răspunderea pentru moartea sau dispariția lui Cole Trapp, în funcție de cum alegi să citești. Asta îi dă lui Cole – dacă trăiește – opțiunea de a rămâne netulburat oriunde o vrea să se afle, că e într-o junglă peruviană sau într-o gondolă venețiană sau o bibliotecă din San Francisco. Cine știe?

În aceasta, ultima mea carte, am împachetat totul și l-am legat cu o fundă. Simon se întoarce, desigur, alături de inspectorul Trott; de încântătorul domn Myers; de Watson, acel câine neobișnuit de inteligent; de tot soiul de criminali și aristocrați și otrăvitori și prezicători… precum și alături de Jack, pe care atât de mulți au căutat atâta vreme să-l demaște.

Tu ești, domnișoară Hunter, cea căreia îi dezvălui acea taină, și pentru tine am creat ceea ce aș considera una dintre cele mai bune aventuri ale lui Simon St. John. S-ar putea chiar să fie cea mai bună. Și pentru asta trebuie să-ți mulțumesc ție.

Sunt fericit că am avut șansa să te cunosc, fie și doar pentru puțin timp.

Acest roman este al tău – și poți să faci ce poftești cu el. Poți să-l păstrezi pentru tine. Poți să-l împarți cu lumea. Poți să-l arzi – sunt sigur că ai avea motivele tale.

Te rog să fii bună cu Madeleine.

S.T.

A crezut că o să scape nepedepsit, așa cum nu se întâmpla niciodată cu vinovații din cărțile lui. A crezut că o poate proteja pe Madeleine, că mă poate ține în siguranță și fără bănuieli, că târăște cu el secretele noastre dincolo de *Sfârșit*.

Și noapte după noapte ascultam cum scria o poveste doar pentru

mine.

Arunc o privire peste birou la cubul de sticlă, cu mici flăcări în adâncuri, cu inscripția luminată. *Îi urâm pe cei pe care îi rănim.*

Oh, el *chiar* m-a rănit. Și asta, presupun, este cererea lui de iertare. Aș putea s-o păstrez. Aș putea s-o pun pe foc.

Încovoi paginile, le fac să se prefire iute pe degetul mare. Cuvintele zboară într-un stol. St. John. Nepoată secretă. Pumnal. Jack. Blackfriars Bridge. Domnul Myers. Un sărut brusc.

Răsucesc scaunul spre vatră.

Aș putea să pun cartea pe foc.

Aș putea s-o păstrez.

Mă uit la carte. Mă uit la flăcări.

Dau foaia. Încep să citesc.

sfârșitul poveștii

NOTA AUTORULUI

Paul Kantner, născut și crescut în San Francisco, și-a descris odată orașul ca „o sută douăzeci și șapte de kilometri pătrați înconjurați de realitate“, măsurătoare ajustată un pic de tot în primul capitol al acestui roman. În acel spirit, am plasat *Sfârșitul poveștii* într-un San Francisco dezlegat de la chei: unele străzi se întretaie în unghiuri ciudate, ceața e pompată pe scenă când e nevoie și trei zile de averse înseamnă cu trei prea multe pentru un iunie obișnuit în Bay Area.

Labirintul ascuns din Lands End a fost creat în 2004, cu aproape trei decenii după ce Sebastian i-a cerut mâna lui Hope în centrul lui. În următorii șaptesprezece ani vandalii l-au distrus de câteva ori și îngrijitorii lui l-au reconstruit de câteva ori, până ce, din păcate, labirintul a dispărut de-a binelea în 2021.

Alte amănunte – orele răsăriturilor din timpul verii, cărările care se încâlcesc deasupra oceanului la Lands End și așa mai departe – sunt, din câte știu eu, demne de încredere.

Cu alte cuvinte, aceasta este o poveste înconjurată de realitate, cu toate că realitatea păstrează distanța din când în când. Orice eroare, accidentală sau nu, îmi aparține.

MULȚUMIRI

Lui Jennifer Brehl, Liate Stehlik, Jennifer Hart, Kelly Rudolph și tuturor celor de la Morrow. Juliei Wisdom, lui Kate Elton, Liz Dawson, Kim Young și tuturor celor de la Harper.

Lui Sindhu Vegesena, Rosie Pierce și Flo Sandelson.

Colegilor mei de la edituri din Australia, Canada, India, Irlanda, Noua Zeelandă și Republica Sudafricană. Multă recunoștință editorilor, agenților și traducătorilor mei internaționali. (Știu că acest roman nu este ușor de tradus!) Vă mulțumesc pentru privilegiul de a-mi vedea cartea în limbile voastre, și îi mulțumesc și lui Jake Smith-Bosanquet.

*

Lui RDF; grupului de la New, de atunci și de acum (Weston X!); profesorilor și angajatorilor mei, care de-a lungul anilor m-au încurajat și m-au sfătuit; lui John Kelly, David Bradshaw, Christopher Butler, Craig Raine; multor oameni din industria editorială – autori, redactori, agenți, vânzători de cărți și alții; prietenilor mei, familiei și câinelui meu. Nu mi-aș putea dori pe nimeni mai bun.

*

Spre deosebire de Sebastian Trapp, tatăl meu mi-a oferit neîncetat iubire, înainte de a dezvălui că sunt gay, în acel moment și după aceea. Îți mulțumesc că ai făcut să-mi fie mult mai ușor.

Te iubesc, tată!

CITATE

Puțini sunt autorii care scriu lucruri atât de demne de a fi citate ca autorii de ficțiuni polițiste. Printre cei la care mă refer în *Sfârșitul poveștii* se numără Raymond Chandler, G.K. Chesterton, Agatha Christie, Edmund Crispin, Arthur Conan Doyle, Alexandre Dumas și Dorothy L. Sayers. Majoritatea sunt numiți în text, dar câteva citate rămân neatribuite, așa că le notez aici în formele lor originale.

Capitolul 8

– „Discreție“, a zis Fen cu mare mulțumire de sine, mi-e al doilea prenume.

– Așa aș zice. Însă foarte puțini oameni își folosesc al doilea prenume.

Edmund Crispin, *Beware of the Trains* (1953)

Capitolele 10, 78

– Conversațiile sunt întotdeauna periculoase dacă ai ceva de ascuns, a zis domnișoara Marple.

Agatha Christie, *Misterul din Caraibe* (1964)

Capitolul 22

– O femeie care nu minte este o femeie fără imaginație și fără compasiune.

Agatha Christie, *Crima din Mesopotamia* (1964)

Capitolul 54

– Ciudate lucruri, încăperile. Îți spun foarte multe despre oamenii care trăiesc în ele.

Agatha Christie, *Casa strâmbă* (1949)

Capitolul 60

– Un Manhattan se agită în ritm de foxtrot, un Bronx în ritm de pas

de deux și un martini sec întotdeauna în ritm de vals.

Frances Goodrich și Albert Hackett, *Un om subțire* (scenariu bazat pe romanul lui Dashiell Hammett, ambele din 1934)

Capitolul 76

– Asta îmi rănește amorul-propriu, Watson, a zis el în cele din urmă. E un sentiment meschin, fără îndoială, însă îmi rănește amorul-propriu.

Arthur Conan Doyle, *Cei cinci sâmburi de portocală* (1891)

Capitolul 80

– Dar trebuie să știi deja, dragul meu, a zis Maiorul cu jale. Practic, suntem la sfârșitul cărții.

Edmund Crispin, *The Glimpses of the Moon* (1977)

PASAJE DIN CÂNTECE

De asemenea, doresc să le mulțumesc compozitorilor și interpreților cântecelor la care mă refer în carte. Munca voastră a condimentat povestea și a făcut-o să fie mai bună.

Native Son, roman de Richard Wright

Vorbești engleza? (în limba spaniolă în original)

Viceregele, fluture nord-american

Otis Elevator Company, firmă internațională de producție și întreținere de ascensoare, scări rulante, benzi rulante

Denumirea dată de americani fotbalului european

Magic 8 Ball, instrument de divinație

Alcool de agave

Joc de cuvinte intraductibil: *Give Peace a Chance* (Dați o șansă păcii), unde *peace* se pronunță la fel cu *peas* (mazăre)

Marcă de dosar cu foi volante, foarte popular printre elevii și studenții din SUA între anii ’70-’90. Joc de cuvinte pe baza numelui familiei Trapp

James Boswell (1740–1795), avocat și scriitor scoțian, prieten fidel și biograf al marelui literat Samuel Johnson; numele său a ajuns să desemneze admiratorul devotat.

Conacul din romanul *Rebecca* de Daphne du Maurier

Eroul unei serii de romane polițiste scrise de Dorothy L. Sayers (1893–1957)

Băutură alcoolică pe bază de gin, în mod tipic servită cu limonadă

Tâmpenii, prostii

Cum vrei (în limba franceză în original)

Citat din *Liga roșcaților*, cu sensul de problemă dificilă, a cărei dezlegare durează până fumezi trei pipe

Traducere de Lidia Grădinaru. Editura Corint, București, 2015, p. 338

Kicks ass – joc de cuvinte intraductibil. În traducere literală „dă șuturi în fund“, dar are sensul „e extraordinar/super“

Modă care combină îmbrăcămintea de sport cu hainele obișnuite

Cea mai amabilă. Forma corectă este *Nicest*.

Bulete de orez cu umplutură date prin pesmet și prăjite (în limba italiană în original)

Totul e în ordine (în limba italiană în original)

Macaroane la cuptor cu sos de carne și roșii, vinete și cașcaval (în limba italiană în original)

Joc cu bile

Flămând ca un lup

Am ieșit la vânătoare, te urmăresc

Vreți să vă culcați cu mine în seara asta, domnișoară Gibson? (în limba franceză în original)

(aprox.) Cine mama dracului mă sună

Sunt doborât…

Dar mă ridic iar…
Versuri din piesa „Tubthumping“ (1997) a formației Chumbawamba

Trei (în limba spaniolă în original)

Numărul patru (în limba spaniolă în original)

Sensul este acela de întâlnire cu moartea. *Întâlnire în Samarra* este un roman de John O'Hara apărut în 1934, ce evocă legenda mesopotamiană repovestită de Somerset Maugham în 1933.

Joc de cuvinte, de la *bro* (argou) – „frate“, „amic“, „tovarăș“

Pronunția e asemănătoare cu *blowjob* – „felație“.

Sărbătoare (în limba franceză în original)

Din tradiția mexicană la sărbători, recipient umplut cu bunătăți, atârnat și lovit

cu bețe până se sparge (în limba spaniolă în original)

Uzurpatoarea (în limba franceză în original)

A-maze – joc de cuvinte intraductubil: *to amaze* – „a ului“; *maze* – „labirint“

Alexandre Dumas, *Contele de Monte-Cristo*, traducere de Cristina Jinga, Editura Leda, București, 2005, vol. 2, p. 731

„Bash“ este un nume de alint pentru Sebastian. *Basher* înseamnă critic violent, bătăuș.

Joc în doi în care fiecare încearcă să imobilizeze degetul mare al adversarului

Alexandre Dumas, *op. cit.*, vol. 1, p. 255

Iubitul francez

Raymond Chandler, *Rămas bun pentru vecie*, traducere de Anda Teodorescu, Editura Z, București, 1993, p. 365

Before the Fact, roman polițist publicat în 1932 de Francis Iles, pseudonimul lui Anthony Berkeley

The Big Bow Mystery, roman publicat în 1892

Something in the water – aluzie la un cântec din 2014 și un thriller din 2019 care au același titlu

Agatha Christie, *Cianura scânteietoare*, traducere de Lidia Grădinaru și Simina Sprințeroiu, Editura Excelsior – Multi Press, București, 1999, p. 6

Idem, p. 10

Idem, p. 14

The Red House Mystery, roman de A.A. Milne publicat în 1922

Roman de Josephine Tey, pseudonimul lui Elizabeth MacKintosh, publicat în 1949

În engleză, *to see* („a vedea“) și 2C se pronunță la fel.

The Shining, film realizat de Stanley Kubrick după romanul lui Stephen King

„Ascultă!“ (în limba latină)

Într-o bună zi…

O să vrei să fiu iubita ta.

(aprox.) Ea și-a pierdut acea emoție a iubirii.

Alexandre Dumas, *op. cit.*, vol. 2, p. 245

Îngrijit, elegant (în limba franceză în original)

Deci, să nu…

Nu lăsa să-ți scape.

Numele de familie al lui Nicky este Hunter, „vânător“ în engleză.

Tehnică japoneză de vopsire a textilelor

Petrecere a studenților la reluarea cursurilor

(aprox.) Toboganul Diavolului

Raymond Chandler, *op. cit.*, p. 86